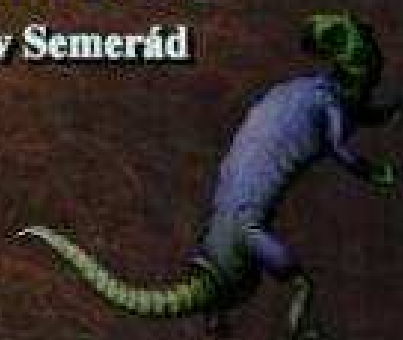

VÁLKA S MLOKY

doktora Jaroše

Václav Semerád

© 1999 Ing. Václav Semerád
Veškeré připomínky jsou vítány.
V.Semerád, U Rybářství 1001
14900 Praha 4 Háje
tel. 7951081
VSemerad@cpoj.cz

Motto:

**Nazvat román tak, aby se
přímo nabízelo srovnávání
s Karlem Čapkem - je to
odvaha, drzost, či hloupost?
Naštěstí mi tyto vlastnosti
nechybí...**

NEUVĚŘITELNÝ NÁLEZ

Na tu cestu se mi nechtělo - a právem.

Měl jsem svůj úkol a byl jsem ve skluzu, takže mi každé zdržení přidělovalo jen další problémy.

»Je to tvůj obor, půjdeš tam a basta,« byl závěr diskuse akademika »Žeby«. Říkali jsme mu tak všichni, protože jediný argument, který používal, bylo zpochybňování absolutně všeho co proti němu kdo na podporu svého názoru přinesl.

Diskutujte s někým, kdo na všechno odpoví jen poťouchlým úsměvem a na všechno řekne jen:

»Že by?«

Nicméně byl mým šéfem a když se to tak vezme, nařídít mi to mohl a také to udělal. Už jsem se mu několikrát vzepřel, ale týkalo se to vždy odborných věcí, kde jsem byl právě tak tvrdohlavý jako on. Proti přikázané služební cestě jsem však žádný odborný argument postavit nemohl.

Dosáhl jsem aspoň toho, aby mi povolil použití vlastního auta. Dostanu sice proplacené jen kilometry podle tabulek za minulé desetiletí, což pokryje sotva třetinu ceny benzínu, zatímco všechno ostatní včetně opotřebení půjde na mé triko, ale zato mám šanci vyřídit tu trapnou záležitost bez velkých průtahů. V opačném případě bych tam musel cestovat hromadnou dopravou. Kdo si může být jistý, jak je dnes provozovaná, či zda ji vůbec nezrušili? Strávím celé hodiny na všelijakých zapadlých zastávkách, nakonec abych si hledal někde nocleh, cesta se protáhne a mně stojí práce na úkole.

Vyrazil jsem proto co nejdříve, ještě za svítání. Ulice Prahy byly volnější a výpadovka na Hradec Králové prázdná až k obzoru. Mohl bych jet i na plný plyn, ale zbytečně jsem se nehnal. Při vysokých rychlostech spotřeba mé staré škodovky rapidně narůstala a úspora času nikdy nebyla tak velká, aby to stálo za to. Dost na tom, že jsem si tenhle výlet ze dvou třetin financoval sám.

Naštěstí bylo počasí k takovému výletu příznivé. Nebylo horko a olověné mraky byly nízké a těžké, ale zatím nepršelo a silnice byla suchá. V takovém vzduchu i motor pracuje lépe a proto mi kilometry nadějně ubíhaly.

Do Králového Hradce jsem dorazil v ranní dopravní špičce a trochu jsem zabloudil v jeho ulicích, ale naštěstí jsem se vymotal brzy a dostal se na správnou silnici. Zde byl provoz větší než z Prahy do Hradce; musel jsem se pomalu táhnout za kolonou kamiónů, ale ani to mi neubralo na dobré náladě. Za volantem škodovky se vždycky cítím svým pánem, na rozdíl od ústavu, kde si na mě může dovolovat kdekdo od vrátného až po trapně natvrdlého šéfa, který šéfuje jen díky tomu, že kdysi vlastnil legitimaci správné barvy a ta pozice mu už zůstala.

Odbočil jsem z poměrně široké silnice na užší.

Zbavil jsem se sice kolony kamiónů, ale na rychlosti mi to nepřidalo. Tahle silnička byla úzká, že bych tu měl jistě problémy, kdybych potkal autobus. Vinula se nahoru do kopců, lemovaná z jedné strany strmým zalesněným srázem, zatímco na druhé straně sráz pokračoval dolů do potoka s kamenitým dnem a pěnící vodou. Pro romantické povahy to bylo možná nádherné místo naší země, ale já jsem měl k romantismu daleko. Pro mě to byl strašný zapadákov.

Konečně se za serpentinou vynořilo několik standardních rodinných domků a ještě starších chalup. Cedule u silnice mi oznamovala, že jsem u cíle. Silnice se rozšířila a přešla do bizarní venkovské návsi.

Zastavil jsem před domem, na kterém se skvěla cedule pro takovou putyku až příliš honosná - »Hostinec u Žabků«. Zamkl jsem a šel se podívat, zda bych tam nedostal koupit nějakou limonádu, ale hostinec otevíral až v jedenáct hodin a v celé vesnici nebylo zřejmě živé duše.

Čekal jsem nerozhodně ještě chvíli a uvažoval, zda nemám zaklepat na okénko některého okolního stavení. Naštěstí mě vysvobodila jakási babka, která tudy procházela s taškou na příšerně skřípajících kolečkách.

»Dobrý den, matko!« oslovil jsem ji. »Prosím vás, nevíte kde tady bydlí jakýsi pan Vaněk?«

Měl jsem to jméno našťěstí na papírku.

»Myslíte Jirku, nebo Karla?« opáčila.

»Asi Jirku,« upřesnil jsem. »Mám tady *J. Vaněk*.«

Ještě že tu nebydleli Vaňkové Jiří a Jaroslav, nebo tak nějak. Na vesnicích bývají často jednotlivé rody propletené, takže pouhé přijmení k jejich určení nemusí stačit. V Praze se to řeší jmény ulic a číslы domů, ale v této adrese nebyla ani ulice, ani číslo. Holt vesnice.

»Jirka bydlí támhle v myslivně, on je myslivcem, víte?« ukázala mi směrem, kde jsem viděl jen stromy blízkého lesa.

»Dobře, ale jak se tam jede?« zeptal jsem se.

»Nechte auto tady na návsi a skočte tam pěšky,« nabádala mě. »Tam se beztak neotočíte.«

»To se uvidí,« řekl jsem, ale poděkoval za cennou radu. Babku to uspokojilo, ale když jsem nasedl do auta a zamířil na označenou cestu, kroutila nad tím hlavou.

Měla ovšem pravdu a brzy jsem poznal proč.

Slušná cesta pokračovala jen do vrat jednoho statku. Dál se cesta změnila v něco, co jsem viděl naposledy předloni na tankodromu v rámci vojenského cvičení. K myslivně jsem sice jakž takž dojel, ale v obavách o spodek auta. Zastavil jsem před nevysokou budovou s připevněným parožím - tohle znamení ani nebylo nutné, dál už byl jenom les.

Vystoupil jsem a pokoušel se navázat kontakt s lesníkem.

»Haló! Bydlí tu vůbec někdo?« křičel jsem přes plot. Dál jsem si netroufal, protože za plotem vážně přecházel lovecký pes a nepřívětivě si mě měřil. Nešťěkal, ale podle přísloví o štěkajícím a tudíž nekousavém psu to bylo pro mě varování.

»Táta není doma!« vyhlédla ze dveří po chvilce pětiletá holčička v zelených kalhotách s velkými kapsami, hnědé bundě a s velkou bílou mašlí s červenými puntíky ve vlasech.

Prohlížela si mě dosti nedůvěřivě a očividně nepřipadalo v úvahu, že by mě pozvala dál. Možná to tak bylo lepší, malá děvčátka cizím chlapům důvěřovat nemají. Ale nebyl bych rád, kdyby mi šla otevřít, už jen proto, že by tím nechala volnou cestu rodinnému ohaři. Ona se ho jistě bát nemusela.

»Potřebuji s tátou mluvit!« snažil jsem se o dohovor.

»Přijde za hodinu,« informovala mě ochotně. »Šel naproti nějakému Pražákovi.«

Měla roztomilý hlásek a úplně to zazpívala.

»To jsem já,« ujistil jsem ji. »Kam mi šel naproti?«

»Na autobus,« odpověděla ochotně.

»Kde je vlastně zastávka?«

»U mlékárny, kde jinde?« opáčila. »Ale táta určitě bude v hospodě *U Slavatů*.«

»Tady jsou dokonce dvě hospody?«

»Jo,« utrousila. »Skočte si tam za ním.«

Pak se otočila, zacouvala zpátky do dveří a prásknutí mi zvěstovalo konec audience. Vrata zůstala zavřená a přijmout návrh té holky bylo jediné, co mi zbývalo.

Horší bylo, že jsem se tady opravdu neměl kde otočit.

Polní cesta měla koleje vyježděné nejspíše od traktorů. Ty by se otočily třeba na poli, osobní automobil byl na tom nesrovnatelně hůř. Zalitoval jsem, že jsem na vojně nejezdil s tankem. Otočit se zde a neutrhout přitom výfuk bylo ovšem nad moje řidičské umění. Jediné východisko bych viděl, kdyby mi hajný pootevřel vrata, abych se otočil na jeho dvorku.

Nebylo jiné vyhnutí, musel jsem auto nechat tady a dojít do druhé hospody pěšky. Mohl jsem si za to ale sám. Měl jsem poslechnout babku, když mi navrhovala dojít k hájovně pěšky. Až teď jsem pochopil, proč se na mě divně dívala, když jsem se rozjížděl. Určitě místní tankodromy dobře znala a odlišit škodovku od terénního *jeepu* není nijak těžké.

Náves byla blízko, ale netušil jsem, že druhá vesnická hospoda bude kilometr daleko. Nicméně jsem po chvíli dorazil před hospodu *U Slavatů* - a byla dokonce otevřená. Vešel jsem do šenku a rozhlédl se po hostech. Bylo to jednoduché, seděl tu jen jeden chlap v mysliveckém, nemohl to být nikdo jiný než Jiří Vaněk, tatínek té dívky.

Dal jsem si aspoň limonádu a zamířil k myslivci.

»Prý tu na mě čekáte,« oslovil jsem ho.

»Jak jste se tu vzal?« podivil se. »Autobus má přijet až za čtvrt hodiny.«

»Jsem tu autem,« ujistil jsem ho.

»To vás jistě nesmím moc zdržovat,« staral se a chystal se naráz dopít pivo.

»Necháte-li mě dopít, nebudu na vás tak spěchat,« nabídl jsem mu bezelstně.

Usmál se s mírnou převahou nad mou limonádou, ale zmínku o mém autě jistě správně pochopil.

»Psal jste, že máte nějaké zajímavé zvíře,« navázal jsem hned, aby řeč nestála.

»Velice zvláštní potvora,« přikývl. »Netušil jsem, že by něco takového mohlo vůbec v Čechách žít.«

»Má to být nějaký nový mlok,« vyzvídál jsem dál. »Vážně si myslíte, že je to nový druh? V Čechách žije mloků několik a pochybuji, že jste objevil nějaký dosud nepopsaný.«

»Kolik druhů českých mloků má podle vás tři čtvrtě metru na délku, bratru čtyřicet kilo váhy a modrou krev?« podíval se na mě vážně a trochu napjatě.

»Cože?«

Na inteligentnější reakci jsem se nezmohl, tak dokonale mě to uzemnilo. Čekal jsem nějaké roztomilé zvířátko, právě tak do ruky, ne něco jako - velemluk. Nejde-li o mysliveckou latinu, byl by to - objev tisíciletí!

»To bych chtěl vidět!« vyhrkl jsem po chvíli.

»Já věděl, že mi to nebudete věřit,« odtušil spokojeně. Pak dopil pivo a počkal až vyprázdním sklenici limonády. Oba jsme platili předem u pultu, takže jsme se zvedli jako jeden muž a vyšli z hospody.

»Čím jste to přijel?« rozhlížel se udiveně kolem.

»Auto mám před vaší hájovnou,« informoval jsem ho.

»A sakra,« odtušil. »To abychom se stavili ve statku pro traktor. Nebo jste neuvízl?«

Bylo vidět, že má správnou představu o případném souboji škodovky s tím tankodromem.

»Jenom to nemám kde otočit,« přiznal jsem. »Doufám, že mi dovolíte otočit se ve vašich vratech.«

»Kdyby to stačilo, jistě,« slíbil. »To víte, nikdy nikdo tam autem nejezdil. Tam se dostanou jen traktory.«

»Vy auto nemáte?« zajímal jsem se.

»Na chození po lese?«

»Někam snad občas potřebujete zajet,« nadhodil jsem.

»Jo, na okres,« přikývl. »Ale tam jezdím autobusem. Proč bych si kvůli tomu měl držet nějakou benzínovou obludu? Ta se k lesu vůbec nehodí.«

Znělo to od něho přesvědčivěji, než kdybych to slyšel od ekologického aktivisty, který samozřejmě auto má, ačkoliv se snaží hlásat opak.

Potkali jsme koňský povoz. Na koně jsem se zadíval dosti zvědavě, tohle v Praze tak často nevidím. Jistě, pár bryček pro turisty tam najdete, ale tohle byli poctiví tažní koně. Hajný se pozdravil s kočím a hned mě omlouval.

»Pražáci každýho nezdravěj‘ jako my, Franto. Je tu cizí, pochop to.«

»Křesťanský pozdravení uškodí leda čertu,« zavrčel kočí, ale přestal se aspoň mračit.

Ve čtvrt hodině jsme byli zpátky u hájovny. Na západě se začaly seskupovat mraky a hajný se na ně starostlivě díval.

»Poslyšte, nechcete si vyjet s autákem na náves? Můžete to tam klidně nechat, tady nikdo nekrade.«

»Nejdřív toho mloka,« odmítl jsem.

»Já jen, že bude pršet,« připomněl mi. »Z téhle cesty se stane močál a nevyjedete ani s traktorem. Musel byste počkat až to uschne, ale to by mohlo být někdy v příštím létě. Máte snad tolik času?«

Řekl to vážně, takže jsem tentokrát nepodlehł zvědavosti a rozhodl se jeho nabídku využít. Místní lidé to tu zaručeně znali lépe než já a neposlechnout jejich varování jsem si už jednou vyzkoušel. Tuhle hrozbu bylo nutno vzít vážně.

Otevřel mi vrata, úspěšně jsem se otočil a opatrně odjel zpět na náves. Zaparkoval jsem škodovku na místě, kde neměla nikomu překážet.

Pak jsem se rychlým krokem vrátil do hájovny, kde mě už čekali všichni. Hajný Jiří Vaněk, jeho drobná choť Ludmila, usměvavá

a oblečená do něčeho připomínajícího kroj, totiž do široké tmavě okrové sukně a bílé halenky s vyšívanými rukávy i krajkami kolem krku i jejích dcerka, kterou mi představili jako Cilku. Ta se držela ode mě co nejdál a schovávala se za bytelným dřevěným stolem a pro jistotu i za mámou.

»Jdi si hrát do pokojíčku,« vystrnadili ji rodiče, když jsme se vzájemně představili.

Poslechla a bylo vidět, že na jednu stranu nechce zůstat v jedné místnosti s cizincem, na druhou stranu ji zde držela upřímná dětská zvědavost. Příkaz rodičů nakonec přivítala, neboť ji zbavil nutnosti vlastního rozhodování.

»Prosím tě, ten igelit,« požádal hajný ženu. Oba vyšli na chodbu, ale obratem se vrátili. Paní Ludmila prostřela na stůl igelitovou plenu a hajný Vaněk mezitím v náručí přinesl slibované zvíře. Bylo zhruba velikosti menší srnky, pečlivě zabalené do několikařech novin.

Rozbalil je - a já jsem zkoprněl.

Ačkoliv jsem čekal něco podivného, tohle bylo úplně mimo všechno, co jsem znal.

Ten mlok, či co to bylo, měl opravdu tři čtvrtě metru na délku, spíš víc, ale jeho velikost nebyla nejpodivnější. Na Zemi žijí i větší velemoci, ale tohle bylo něco jiného.

Prvním, co mě okamžitě varovalo, byla krev. Ultramarín, jaký jsem ještě neviděl. Pravda, existují i živočichové bez červeného krevního barviva, ale takhle modrou krev... Rychle jsem sbíral v hlavě, co jsem o tomhle problému věděl.

»Člověče, to snad ani nepochází z tohoto světa,« vydechl jsem úžasem. »Není to nakonec z vesmíru? Nezpozorovali jste tady v poslední době nějaké - létající objekty?«

»Vy jako myslíte, že by to mohl být ufón?« podíval se na mě nedůvěřivě Vaněk. »A víte, že mi to bylo podezřelé hnedle od začátku? Ono to na mě samo zamávalo, jako by mi to chtělo něco zajímavého říct.«

»Nemohl jste to chytit? Musel jste hned střílet?« vyčetl jsem mu.

»A co byste dělal na mém místě vy?« zachmuřil se hajný. »Jdu lesem a najednou potkám takovou potvoru. Je velká aspoň jako buldok a zubů má plnou hubu. Vezmete to do ruky? Já ani za zlatý prase.

Pískalo to na mě, syčelo a otvíralo papulu, ale aby to mluvilo, to ne. Kdybych to nechal běžet, nikdo by mi to neuvěřil a ještě by to mohlo někoho pokousat. Naštěstí jsem měl flintu na rameni, naládoval jsem ji a vystřelil.«

»A ono to čekalo, až je zastřelíte?«

»To jistě ne. Jakmile jsem popadl pušku, začalo to zvíře ječet jako pominuté, zvedlo to pacičky nahoru a když vidělo, že láduju dál, začalo utíkat. Tam co se to stalo, ale nemělo kam utíkat, bylo vlastně v pasti.«

Hřbet toho tvora byl na cucky. Náboj z brokovnice udělal z modrozelené kůže fašírku, ale tvar těla byl neporušený. Co chybělo, byl život, který z tvora dávno vyprchal.

»Člověče nešťastná, víte, co jste udělal?« vybuchl jsem. »Ono to nejspíš vážně nepochází ze Země. Kdoví, možná jste zastřelil velvyslance z nějaké vzdálené kosmické civilizace. Hlavu to má velikou, mozek nejspíš také. Co když to opravdu byla inteligentní bytost?«

»Ale to snad ne, pane doktore.« vrtěl hlavou nesouhlasně a trochu zaraženě. »To by tady muselo lítat nějaký... co já vím, asi UFO. Tady zaručeně nic takového nebylo. Tohle že by mělo být něco inteligentního? Oblečený to není a nijak se to inteligentně neprojevovalo. Kdyby to mluvilo, nestřílel bych na to, ale ono to jen trochu pištělo.«

»Přinejmenším to poznalo, že se chystáte střílet,« řekl jsem. »Podle pušky. Nebo ne?«

»Jo, ale to pozná i můj pes,« vrtěl hlavou hajný. »Míval jsem čokla, ten okamžitě ocas mezi nohy, jakmile jsem popadl flintu do ruky. Musel jsem ho nakonec utratit, co s takovým nemeblem? Na honu bych s ním byl nemožnej.«

»Ano - pes musel pochopit, že je puška nebezpečná a pak se jí bál. Ale jak by se to mohla dozvědět ta bytost?«

»Co já vím? Třeba viděla nějaký hon. Puška je věc jako každá jiná.«

Jistě, pro hajného byla nepochopitelná představa, že by někdo neznal pušku, když ji zná i jeho pes...

Prohlížel jsem si tu bytost - nechtěl jsem už tomu říkat ani zvíře - podrobněji.

Nazvat to mlok bylo možné jen díky naprosté neznalosti, jaká se u venkovského hajného dala pochopit.

Předně to mělo zuby; ve dvou pravidelných řadách, což se na Zemi vyskytuje například u žraloků, ale neodpovídalo jim to tvarově. Tyhle byly kuželovité, nikoliv trojúhelníkovité. Kam bych je mohl zařadit? Ke krokodýlům? Tomu zase neseděla hladká kůže bez šupin. Ani oči neodpovídaly. Byly v otočných pouzdrech jako oči chameleonů a vystupovaly nad obrys hlavy. Překvapením však nebyl ani zdaleka konec.

Nejhorší byly uši. Mloci je nemívají vůbec, přitom tyhle bytosti měly uši neuvěřitelně podobné lidským - až na jejich modrozelenou barvu. Žádné špičaté slechy zvířat, nýbrž pěkně kulaté boltce, umístěné po straně hlavy jako u člověka.

»Je to naprostá záhada,« řekl jsem. »Měl bych to dovést k nám do ústavu, abychom to mohli pořádně prozkoumat.«

»Dám vám na to velkou tašku,« nabízel se hajný.

V té chvíli se náhle setmělo. Hajný se mechanicky otočil ke dveřím a rozsvítil. Venku zaskučel vítr a vzápětí začalo pršet, jen to ostře bubnovalo na skla oken.

»Vidíte? Neříkal jsem to?«

»To je pěkné,« podíval jsem se z okna. »V tomhle mám teď běžet k autu?«

»Počkáte, až to přejde,« utěšoval mě. »Zatím to pořádně zabalíme.«

Přinesl další balík novin a začali jsme mrtvolu balit do papíru jako egyptští balzamovači. Pak jsme ji oba společně vsunuli do igelitové tašky.

Požádal jsem hajného o přesnou adresu, abych ho uvedl do zprávy o podivném nálezu. Zapsané jsem to měl ihned a mohli bychom se rozloučit.

Nebylo to však tak jednoduché.

Jediný pohled ven mě ujistil, že v tomhle běžet bude buď o rýmu, nebo rovnou o zápal plic. Voda padala z oblohy jako z protržené přehrady a nepřestávalo to, déšť ještě houstl.

»Tohle tu máte často?« zeptal jsem se hajného.

»Ne, takový slejvák nepamatuju aspoň pět let,« zhodnotil počasí.
»Snad to aspoň tím dřív skončí.«

Byla tma a přšelo pořád víc a víc, takže jsem byl v malé hájovně jako uvězněný.

»Nepočkáte s námi na oběd?« nakoukla do pokoje hajná.

»Ale počká, co by dělal jinýho,« rozhodl za mě hajný.

Bylo opravdu k poledni, ale tma jako večer. Vítr, déšť, občas se ozvalo zabubnování, jako kdyby v tom byly i kroupy, ačkoliv jsem venku nic bílého neviděl.

Mezitím hajná přinesla na stůl polévku a čtyři talíře. Malá Cilka donesla příbory a s vážnou tváří je rozmisťovala. Nezbylo mi než přijmout jejich pozvání - bylo míněno upřímně a odmítnutí by asi nebylo namístě.

Zkusil jsem je naopak pozvat do Prahy. Bydlím sám v dost velkém bytě ve starém domě na Žižkově a mohl bych návštěvu nějakou dobu i ubytovat, kdyby k nám do Prahy měli cestu.

Hajný se usmál.

»Až se pojedeme podívat do Prahy,« odtušil. »Musím se přiznat, byl jsem tam asi dvakrát v životě, ještě se školním zájezdem v Národním divadle, ale to už je pěkných pátků.«

Dojedli jsme polévku a hajná přinesla druhý chod. Byly to buchty - takové jsem neměl od mamčininy smrti.

Mezitím se trochu vyčasilo, déšť zeslábl, ale mraky byly stále tmavé a zdálo se, že se na nás valí další vlna.

»Mohl byste u nás přespat,« navrhoval mi hajný. »Máme tu místa dost.«

Poděkoval jsem mu, ale odmítl s tím, že mi opravdu stojí v Praze práce a každý den zdržení mě bude určitě mrzet. Teď do toho ještě tenhle nález... ačkoliv na druhou stranu, zdá se, že to je něco naprosto unikátního.

»Kdybyste někde potkal další takové tvory,« nabádal jsem hajného, »zkuste je chytit do sítě, nebo tak nějak.«

Usmál se, ale přikývl.

»Budu se snažit.«

Doprovodil mě s deštníkem až k autu. Pořád ještě přšelo, ale už to bylo méně intenzivní a rozhodl jsem se nečekat, až to zase spustí naplno.

»Budete strašně mokrý,« varoval mě hajný.

»V autě?« pokrčil jsem rameny.

Nasedl jsem. Hajný mi zamával, ale na místě se dlouho nezdržoval, protože liják se začal vracet. Utíkal po cestě, jen mu od bot létalo bahno.

Nastartoval jsem.

V první chvíli motor nechtěl chytit. Už jsem se polekal, že mám poruchu - v tomhle psím počasí by to jistě nebylo nic záviděníhodného. Ale motor nakonec zakašlal a rozvrčel se. Byl ještě studený, ale cestou se zahřeje.

Rozsvítil jsem reflektory a rozjel se.

Začalo opět pršet naplno. Tak silnou průtrž mračen jsem ještě nezažil. Po silnici se valil dvacet centimetrů hluboký proud vody, škodovka se jen pomalu sunula vpřed. Pod vesnicí to naštěstí přestalo, protože silnice tady vedla nad údolím potoka, takže se přes ni valilo jen to, co steklo se stráně. Udělala se opět tma a stěrače nestačily odhazovat přívaly z předního skla, ačkoliv jsem je měl naplno. Mrknutím oka jsem viděl pod srázem koryto potoka. Valil se v něm hrozivý příval kalné vody, mohlo jí být alespoň dva metry, rozlévala by se i do šířky, ale v úzkém údolí neměla kam. Hučící proud strhával nejen větve stromů, ale po chvílce jsem viděl, jak i jeden strom nevydržel a pomalu se zvrátil do vln. Pak se větvemi vzepřel o další stromy a voda se chvíli valila přes jeho korunu. Počítal jsem s tím, že větve brzy uláme a holý kmen vezme s sebou.

Trochu jsem přidal. Po silnici proti mně nic nejelo, teď bych jistě viděl reflektory na dálku. Ale víc než padesátkou jsem jet nemohl - i to bylo dost riskantní.

Ke všemu začala bouře.

V jednu chvíli jsem byl úplně oslněn bleskem, který padl do lesa po mé levé stráně. Ve zpětném zrcátku jsem viděl, jak mohutný kmen stromu padl za mnou přes cestu. I kdybych se teď rozhodl vrátit, nešlo by to.

Trochu mi zatrnulo, když mě napadlo, že by mohutný kmen mohl padnout přímo na auto. Zůstat trčet v rozbitém autě by určitě nebyl žádný med.

Najednou jsem v jasném záblesku zpozoroval něco, co mě donutilo okamžitě sešlápnout naplno brzdy. Vozovka tady byla pokrytá mokrým bahnem a klouzala, ale ještě jsem zastavil.

Silnice tady totiž náhle - končila.

Hučící proud rozvodněného potoka se v zátočině údolí do ní opřel a strhl ji. Ječící vody se valily v hloubce skoro pěti metrů a rvaly násep silnice dál a dál. Viděl jsem, jak se naproti sesula další část náspu a dvoumetrový kus asfaltu se převrátil, začal padat a pleskl hluboko do vody.

Naštěstí jsem nejel tak rychle a zastavil jsem, i když na poslední chvíli. Už už jsem se viděl padat i s autem do kalných vln. Uvažoval jsem, co teď? Za mnou leží přes cestu obrovský vyvrácený strom, přede mnou zuří vlny rozvodněného potoka. Byl jsem v pasti, ze které nebylo úniku.

Zůstat na místě jsem nemohl. Bylo mi jasné, že se musím otočit a vrátit se do vsi. Buďto se mi podaří korunu padlého stromu odtáhnout s cesty, nebo nejhorší bouří přečkám v autě a zbytek cesty dojdu pěšky, v nouzi nejvyšší bych se do vsi musel vydat i v téhle průtrži.

Motor byl zahřátý a spokojeně vrčel. Zařadil jsem pomalu zpátečku a začal couvat.

Najednou jsem měl pocit, že jsem zařadil jinou rychlost. Místo abych začal couvat, auto se pohnulo dopředu.

Okamžitě jsem dupl na brzdy.

Auto nezastavilo, naopak se pohyb vpřed ještě zrychlil. Jakmile se navíc začalo překlápět dopředu, pochopil jsem, co se stalo. Kus silnice se pode mnou utrl.

Co pak následovalo, neumím ani vylíčit.

Auto se zřítilo do hloubky pěti metrů, přímo do ječící, zpěněné kalné vody. Na okamžik ji reflektory osvětlily, ale pak následoval náraz, světla okamžitě zhasla a prudký živel začal auto převracet.

Při prvním dopadnutí na střechu se vysypala všechny skla a řvoucí voda se vevalila do kabiny.

Odepnul jsem pásy, abych nezůstal uvězněný v zaplavené kabině, ale vtom mým ramenem prolétla nesnesitelná bolest. Ulomená větev jakéhosi stromu vnikla do kabiny - a přibodla mě za rameno k sedadlu. Levou rukou jsem ji nahmátl, ale už jsem nenašel sílu vytrhnout to nestvůrné kopí.

K té strašlivé, nesnesitelné bolesti jsem se navíc začal topit. Voda byla kolem mě i nade mnou, nikde nezůstala ani bublina vzduchu. Dusil jsem se a kolem sebe jsem cítil teplo - byla to moje krev...

Na malý prchavý okamžik jsem si naprosto jasně uvědomil, že to je konec - ale vzápětí jsem si přestal uvědomovat...

PROBUZENÍ

Pozvolna jsem začínal vnímat teplo.

Nic víc - ale i to bylo příjemné. Pomalu jsem otevřel oči, ale neviděl jsem nic kromě slabého nezřetelného světla, přicházejícího ze všech stran, příliš slabého, abych v něm něco rozeznal.

Ani jsem si v první chvíli neuvědomoval, že bych měl být vlastně po smrti.

Bohužel - bylo tomu tak.

Ačkoliv jsem měl oči otevřené naplno, nic jsem neviděl a začínalo mě to znepokojoval. Byl jsem stočený do klubíčka, kolena až u brady a ruce zkřížené na prsou, ale když jsem se chtěl uvolnit, narazil jsem lokty na tuhý odpor. Pozvolna jsem zjistil, že jsem uzavřený do nějakého asi plastického pytle, či co to bylo. Měl jsem neustále dojem, že jsem ještě pod vodou; nedusil jsem se, ale sílící pocit stísněnosti byl čím dál tím příšernější. Nikdy jsem netrpěl klaustrofobií, ale tohle se prostě nedalo vydržet. Rozhodně ne dlouho.

Zabral jsem lokty, ale nešlo to. Pokusil jsem se vzepřít nohama, ale plastický vak, ve kterém jsem byl uzavřený, byl pevnější než jsem si myslel. Mnohem více než plastiku se to podobalo gumě, pérovalo to a tím pevněji mě to tisklo.

Cítil jsem, jak pomalu propadám panice. Pokusil jsem se prorazit ten obal prsty, vymršťnými přímo dopředu, jako dvě beranidla nebo tupé nože - a ucítil jsem, jak ten houževnatý materiál konečně povoluje. Ještě jsem přidal, vložil jsem do toho veškerou sílu - a jedna ruka mi náhle trhlinou pronikla do volného prostoru, hned za ní druhá. Uvolněněji jsem se rozmáchl, popadl okraje trhliny prsty a roztrhl obal úplně. Zimničně jsem se dral ven, nejprve ruce, pak hlavu. Konečně jsem se uvolněně nadechl a naplno otevřel oči.

Ležel jsem v obrovském proutěném koši, trochu vystlaném jakousi peřinkou. Z roztrženého tmavě zeleného obalu, odkud jsem se tak mocně vyrval, vytékal jakýsi sliz, byl jsem jím celý obalený, ale ne-

přinášelo mi to žádné nepříjemné pocity a vlastně mi to nijak nevadilo.

Vzduch kolem mě byl studený, ale dýchal jsem jej volně, což bylo v této chvíli nejdůležitější. Chtěl jsem si ještě otřít sliz s očí, ale při tomto pohybu se v mém zorném poli ocitla má ruka. Vytřeštil jsem na ni oči - bylo proč.

Tohle přece - není lidská ruka!

Jednak je fialová, za druhé má proti palci jen tři prsty namísto čtyř, za třetí má úplně jiný tvar - nelidský! Otáčel jsem si rukou před očima jak to šlo a nemohl jsem uvěřit, že to co vidím, je skutečně moje vlastní ruka.

„Á, Pražák se nám vylíhl!“ ozvalo se za mými zády.

Okamžitě jsem se otočil po zvuku toho hlasu. To, co jsem spatřil, mi rozhodně na klidu nepřidalo. Vedle mě stál chlap jako hora, aspoň čtyři metry vysoký, se zeleným obličejem a zelenýma rukama, podobný bájným hastrmanům z pohádky.

„Proboha!“ uklouzlo mi.

A bylo mi, jako kdybych dostal další pořádnou ránu pěstí mezi oči. Málem mě totiž omráčil můj vlastní hlas - něco tak strašlivě písklavého jsem rozhodně nečekal.

„Podle dokumentů jste byl biologem, pane Míča,“ obrátil se na mě zelený obr a úplně ignoroval mé zděšení.

Neodpověděl jsem. Nezdálo se mi logické, že o mně hovoří v minulém čase.

„To mě totiž nesmírně těší,“ pokračoval skoro normálním konverzačním tónem, jako by se nechumelilo. „Aspoň si můžeme popovídat. Tady nemám nikoho, s kým bych si poklábosil.“

„Kdo vlastně jste?“ vyhrkl jsem - ale opět tak strašlivě písklavě, až mě samotného z toho zamrazilo.

„Jmenuji se Jaroš, doktor Karel Jaroš,“ představil se mi zelený chlap. „Jako biolog byste o mě mohl leccos slyšet.“

„Nikdy jsem o vás neslyšel!“ zapištěl jsem, teď vyloženě nepřátelsky. „Žádného tak obrovského zeleného doktora jsem nikdy v životě neviděl! Vy přece nejste člověk!“

„Na to si brzy zvyknete,“ ujistil mě. „Ode dneška budete žít jen mezi samými zelenými mužíčky. Aby vám to bylo jasné, pane kole-

go, nejsem žádný mimozemšťan, ačkoliv se vám to tak může jevit. Mám docela normální barvu a dokonce jsem bledší, než je průměrná barva pleti v této zemi, což je dáno tím, že hodně pobývám v prostorách, kam slunce nikdy nezasvítí. Vy mě ovšem vidíte trochu do zelena, ale s tím se budete muset vyrovnat.“

„Jste zelený jako brčál!“ ujistil jsem ho.

„To je tím, že máte jiné oči,“ vysvětloval mi. „Vidíte oproti dřívějšímu v poněkud posunutém a navíc širším spektru. Tráva a listí stromů se vám budou jevit modré, obličejové lidí zelené a vlčí máky jasně žluté. Není to žádná chyba, je to prostě vlastnost.“

„Co jste to se mnou udělaly, vy vesmírné obludy?“ vyjekl jsem.

„Kdo?“ roztáhl žluté rty do pobaveného úsměvu. Pobavený byl ovšem jen on, mně se to tak legrační nezdálo.

„Spíš mi vy vysvětlíte, jak jste se dokázal tak zřídit!“ pokračoval klidně. „Nikdo vás nedokáže identifikovat jinak, než podle dokumentů, které k vašemu tělu přiložíme.“

„K mému tělu?“

„Jistě, k vašemu tělu, rozfaširovanému jako prejt do jitrnic,“ pokračoval o poznání tvrdším tónem. „Abyste věděl, pane Míča, rozmátl jste se s autem na hadry, takže by vás žádný doktor na světě nedokázal dát dohromady. Nechcete se podívat, co z vás zbylo? Vylezte tedy z koše, jste už určitě v pořádku a při síle - a podívejte se sem!“

Nadzvedl jsem se - a podíval se, kam mi obrovský zelený doktor ukazoval. Vedle proutěného koše leželo na zemi cosi velkého, přikrytého bílou plachtou.

Když ji ale doktor trochu odhrnul, zděšeně jsem vykřikl. Leželo tam tělo člověka, bylo taky obrovské, ale naštěstí ne tak příšerně zelené jako obličej a ruce doktora. Mělo mnohem žlutější barvu, téměř okrovou. Bylo však strašně zřízené. Pravá ruka chyběla úplně, z obou nohou zbyly pahýly, břicho roztržené a podivně splasklé - očividně v něm uvnitř všechno chybělo. Ubohé zbytky obra byly potřísněné žlutavou barvou - a až teď mi došlo, že ta žlutá je ve skutečnosti červená, takže tělo přede mnou je celé - od krve. Podle obličejové bez očí a nosu, s vyraženými zuby, by těžko někdo poznal původní podobu.

»To jste přece vy,« ujišťoval mě doktor.

»Tohle?« otrásl jsem se.

»Jistě,« přikývl. »Ani sám sebe nepoznáváte? Tady vidíte výsledek vašeho spěchu! Hnal jste se jako blázen a nevšiml jste si, že byl kus silnice stržený velkou vodou. Samozřejmě se vám to povedlo - vy sebevrahu!«

»To není pravda!« vypísl jsem a přímo zoufale jsem tomu zelenému doktorovi vysvětloval, že jsem zastavil a nemohu za to, že se další kus silnice utrhł přímo pod mým autem.

»No dobrá,« ustoupil. »Je-li tomu tak, nezavinil jste si to sám a já odvolávám toho sebevraha; ačkoliv to tak v první chvíli vypadalo. Jenomže ať jste se tam dostal vlastní vinou nebo shodou nepříznivých okolností, měl jste smůlu. Byl jste na fašírku a nedalo s vámi naprosto nic dělat.«

»Ale co tedy budu...« koktal jsem písklavě.

»Podívejte se, pane kolego: co se s vámi stalo, můžete chápat buďto jako nebetyčnou křivdu osudu, nebo - jako další životní příležitost. Netvrdím, že jste se znovu narodil; sám jistě nejlépe víte, že jste se před malou chvíličkou vylíhl z vejce. Ale žijete dál, jen v poněkud jednodušším těle.«

»Jak je to vlastně možné?« vyhrkl jsem.

»Jistě vás bude zajímat, co se s vámi dělo po vaší první smrti,« pokračoval žoviálním tónem. »Vysvětloval jsem to už tolikrát, že to snad odříkávám i ze spaní, ale vy byste mohl být první, kdo to konečně pochopí. Samozřejmě nemohu začínat od toho okamžiku, kdy jste se ocitl v rozbouřené vodě, neboť všechno začalo mnohem dřív. Doufám, že si ještě pamatujete, co je to kyselina DNA.«

»Samozřejmě,« odtušil jsem. »Pokud tím myslíte nositelku dědičnosti a ne nějakou jinou zkratku.«

»Výborně, přesně tohle mám na mysli,« chválil mě doktor. »Tím se pro mě všechno zjednodušuje. Určitě jste také slyšel o klonování, ne? To je sice velice jednoduchá záležitost ve srovnání s tím, čím se tady zabývám, ale právě tady můžeme krásně začít s výkladem. Jako biolog o tom určitě něco víte, nejste přece žádný vesnický balík.«

»Kdo by o tom nevěděl? Jen bych si neodvážil tvrdit, že to je jednoduché,« oponoval jsem mu. »Pokud vím, zabývají se tím už léta špičkové vědecké laboratoře světa.«

»Nícméně jenom přenášejí DNA z jednoho zdroje do jiného, přesněji řečeno do vajíčka, které se pak vyvíjí podle takto vložené informace.«

»To vám nestačí? Vždyť to je samo o sobě úžasné.«

»Nestačí! Co je tak obtížného na pouhém přenesení hotové DNA? To jsem dokázal deset let před tou první ovčí. Jen jsem to nepublikoval, abych nepřišel o klid pro další práci.«

»Kdo vám to má ale věřit?«

»Poslyšte, pane kolego,« trochu se zaškaredil, »o slávu přece vůbec nejde. Já jsem měl mnohem větší cíl - a na cestě k němu jsem musel překonat mnohem komplikovanější překážky, než jsem dosáhl významných úspěchů.«

»Jakých?« nadhodil jsem.

»Jste jedním z nich, pane kolego!« ujistil mě. »Nestačí vám, že znovu žijete? Navíc v těle tvora, jakého za miliardy let naše Země nikdy nenosila?«

»Nikdy?« zarazil jsem se.

»Jistě!« vybuchl doktor. »Snad jste už pochopil, že jste se stal mlokem. Ovšem ne obyčejným, ale klonovaným, rozumíte mi? Na tom by ještě nic nebylo, klonovat dnes dovede kdekdo, jenomže všichni k tomu používají hotovou DNA, kterou si jen někde vypůjčí. Já ne! Já jsem si vymyslel i tu vaši DNA!«

»Vymyslel?« opakoval jsem po něm nechápavě.

»Přesně tak - vymyslel,« uklidnil se náhle. »Samozřejmě ne do posledního detailu, to si člověk ani nemůže pamatovat, ale od toho jsou přece počítače. Já jsem ale všechno řídil, od svého prvního primitivního umělého prvoka až po současný vrchol - moje mločí děti! Stal jsem se stvořitelem odlišného nového života, dokonce schopného rozumu, nechápete to?«

»Příroda se ale dostala mnohem dál,« nedalo mi to, abych si aspoň trochu nerýpl.

»Příroda!« ušklíbl se. »Příroda na to měla celé miliardy let, zanechala po sobě celá pohoří svých odpadků - vápencové skály bývají často tvořené z drobnoukých mušliček - zatímco já - já jsem začal před pouhými třiceti lety a dnes? Za těch pouhých třicet let jsem se

dopracoval od prvoků až k prvním bytostem, schopným nést vlastní inteligenci!«

»Ano, ale já jsem přece... nebo jsem byl... člověk?«

»Jistě,« přikývl doktor. »Poskytl jsem vám jako útočiště jedno z těl, které se mělo brzy vylíhnout. Nemyslete si, že by to bez vás nešlo. Prostě by se vylíhlo nový mlok, jako se tento týden před vámi vylíhlo pět jiných. Po vás se vylíhnou další, jenom je s nimi více práce, musíme je vychovávat jako lidská nemluvňata od samého počátku. Zato se jim nezasteskne po lidském těle, když předtím lidmi nikdy nebyli. Všechno má své plus a své mínus.«

»Ale jak to, že...«

»Samozřejmě umím víc než jen přenášet předem připravenou kyselinu DNA, jako ti blázni, co se pyšní svou ovcí,« usmál se. »Dokážu dnes přenášet - nebo klonovat, chcete-li - nejen informace jak má ten který tvor vypadat, ale i takové, jakým většina náboženství zpravidla říkají *duše* - to jemnoučké, sotva postřehnutelné předivo myšlenek, které se honí hlavou nám, myslícím tvorům. Nikdy jsem sice lidskou duši neviděl, ale vím o ní určitě víc než kdo jiný. Nejvíce se mi zamlouvá srovnání s hologramy. Viděl jste už někdy nějakou? Na první pohled je to obyčejná šedivá deska - ta barva se mimochodem přisuzuje i šedé kůře lidského mozku - ale v té šedivé hmotě je neuvěřitelné množství informací. U hologramů plastické obrázky, u mozku vzpomínky. Od útlého věku do pozdního stáří - a občas nás samotné překvapí, co všechno si pamatujeme. A nejde jen o člověka druhu *Homo Sapiens*! Můj mlok je možná po tělesné stránce méně dokonalý, ale má schopnost myšlení, můžete to přece posoudit sám na sobě. A obdobně jako se dají kopírovat fotografie, je tomu i s lidskou duší. Potřebujete k tomu jenom přístroje o dva řády složitější, ale to už dnes není za hranicemi lidských možností.«

»To jako - že jste si mě zkopíroval - jako na xeroxu?«

»Pokud se spokojíte s tak primitivním srovnáním - ano. Je to neskonalé složitější, ale sám přece musíte potvrdit, že to možné je - jinak bychom si nemohli tak pěkně povídat, nemyslíte?«

»A to mám být až do smrti - mlokem?« vyjekl jsem.

»Zajisté,« přikývl souhlasně. »První život jste prožil jako člověk, v dalším životě budete mlokem - až do nejbližší další smrti. Neslyšel

jste nikdy o reinkarnacích? Vyznavači některých náboženství s nimi počítají už odedávna; právě ti by vám nejspíš řekli: buďte rád, že nejste červem. Naštěstí jsem mnohem dál, vývojové stádium červů jsem překonával před dvanácti lety, rozlezlí se mi tenkrát po celé laboratoři... dnes jimi krmíme žáby, ale to sem nepatří... A pokud se vám perspektiva života mloka nezamlouvá, poradím vám jen jedno - počkejte si, až se mi podaří vyvinout něco dokonalejšího. Jenom po mně nechtějte, abych vám vrátil vaše původní lidské tělo - sám snad vidíte, že jste s ním definitivně skončil,« a opět odhrnul plachtu.

Docházelo mi to pomalu, ale neúprosně.

Jako člověk jsem skončil. Smrt v troskách auta, v dravém vodním živlu... Bylo to jako ortel u soudu, kde není možnost odvolání. Jsem tedy mrtev - a přece žiju, ačkoliv... bude to vůbec život? Cožpak si mohu na něco tak absurdního zvyknout? Žít v těle zvířete - a navíc umělého?

»Víte pane kolego,« přešel doktor do chlácholivého tónu, když se ode mně nedočkal odpovědi, »nesmíte si to tak brát. Jistěže jste měl jako člověk zcela jiné plány, ale o ty jste přišel v okamžiku smrti. Je to sice smutné, ale změnit to je nad vaše i moje síly. Rodina vás asi opláče, uloží vaše tělo do hrobu a z vašich blízkých a známých se už asi nikdo nikdy nedozví, že žijete dál - neříkejte, že za nimi přijdete jako mlok a budete po nich chtít, aby vás přijali nazpět. Zkrátka jste zemřel, ámen a tečka. Teď jste se jenom znovu narodil, přesněji řečeno vylíhl, takže máte před sebou nový život.«

»Jako zvíře?« vybuchl jsem.

»Pojem zvíře laskavě odložte stranou,« zavrtěl hlavou. »Zvířata nemyslí, vy jste myslící tvor - sice ne člověk, ale na podobné úrovni. Teď jde hlavně o to, jak vás, moje děti, původní lidská společnost přijme, ale ať už je tomu tak nebo tak, mloci jsou dnes skutečností, existují a myslí jako lidé - a jistě mají i právo na život jako my, Homo Sapiens.«

BLANÍK

Doktor mi podal ruku a pomohl mi vyhrabat se z koše. Byl proti mně hotový obr a dosahoval jsem mu kousek nad kolena, ale pochopil jsem, že je tomu naopak - on je normální, zato já jsem teď ubohý malý trpaslíček. Jeho ruka byla horká, ale nepálila. Věděl jsem, co to znamená. On má teplou krev a já jsem teď studenokrevný tvor. Což by asi bylo proti ostatním pohromám zanedbatelné.

Obrovský, pečlivě vykachlíčkovaný sál, kde jsem se právě vylíhl, jistě nebyl tak veliký, jak se mi zdál. Trpaslíku se ovšem musí zdát každá místnost obrovská.

Kromě mého koše tady stály ještě čtyři další; všechny vystlány peřinkami, ve všech spočívala obrovská zelenomodrá mločí vejce, veliká jako já.

Kdo se z nich asi vylíhne?

Doktor mě ale nenechal dlouho se rozhlížet. Odvedl mě do sousední koupelny se sprchami. Nemusel mi vysvětlovat k čemu co je, ale přesto mi pomáhal umýt se od... vaječného slizu, či spíš bílku? Jistě, jako biolog bych měl nazývat věci, jak jsem se to naučil.

Koupelna byla očividně zařízená pro mloky. Kohoutky byly tak nízko, že jsem na ně dosáhl a mohl si je řídit sám. Brzy jsem pochopil, proč je tu kromě studené vody i teplá. Když jsem nastavil vyšší teplotu vody a ta mě patřičně prohřála, přestal jsem se cítit tak ztuhlý. Vjem tepla se ovšem rychle ztratil - jasně, vyrovnal se s teplotou mého těla.

»Mločí miminka tak samostatná nejsou,« říkal mi doktor věcným, klidným tónem. »Musíme je jako lidská mimina koupat, neumějí hned chodit, zkrátka je s nimi více práce.«

Mluvil jen on, já jsem mlčel. Stál jsem pod sprchou sice vzpřímeně, ale dlouhý mločí ocas mi překážel. Nemohl jsem si zvyknout, že mám ruce příliš krátké a všude jimi nedosáhnou. Jako určitou výhodu jsem ocenil, že jsem mohl otáčet očima do všech stran, dokonce

i dozadu, ale byla to slabá náplast na křivdu, kterou jsem pociťoval. Doktor Jaroš mi trpělivě pomáhal, ale mě všechny nedostatky neúměrně rozčilovaly.

»Nechcete něco na uklidnění?« zeptal se mě, když jsem se po třetí neudržel a šťavnatě zaklel.

»Já to vydržím,« zapištl jsem. »Vždycky jsem byl proti zneužívání prášků.«

»Nemyslím to ve zlém, pane kolego,« ujišťoval mě. »To by nebylo zneužívání, ale indikované použití, já tomu rozumím, můžete mi věřit. Určitě to pro vás musí být pořádný šok, bez medikace to před vámi zvládli jen dva.«

»Budu tedy třetí,« zavrčel jsem.

»Na frajeřinky nejsem zvědavý,« zachmuřil se.

»Kdybych cítil, že to nezvládnou, řeknu si,« ujistil jsem ho. »Smím si z člověka ponechat alespoň nějaké zásady?«

Uznal to pokrčením ramen. Pomohl mi s osuškou a potom mi podával oblečení. Nejprve podivné kalhotky, potom strakatou, ale převážně modrou kombinézu ve stylu khaki; obojí s velkým otvorem pro ocas. Chybějící pohlavní znaky mě ani nevyvedly z míry, dobře jsem si pamatoval, že u mloků tomu je naprosto jinak nežli u lidí, ale začínalo mě to zajímat - zatím spíše z odborného hlediska.

»Co jsem vlastně?« zeptal jsem se. »Ženská, nebo chlap?«

»Jak bych to řekl...«

Doktor to asi věděl, spíš hledal, jak by mi tuto poněkud choulostivou skutečnost co nejlépe sdělil.

»Oboje, pane kolego, oboje. Moji mloci jsou na rozdíl od pozemských mloků hermafroditi. Nedivte se, má vývojová cesta se od přírodní dost odlišuje. K pohlavnímu rozmnožování sice potřebujete partnera, ale pak nerozhoduje, kdo koho oplodní. Případně se můžete oplodnit vzájemně a pořídit si vejce oba současně. Dosud se tak ovšem nestalo; ani ti nejstarší ještě pohlavně nedospěli, ale to se určitě časem změní. Pohlavní rozmnožování mi funguje bez chyb, i když zatím jen na jiných tvorech. Všichni mloci jste doposud vyšli z kreatoru. Jistě vás to bude zajímat, nechcete se tam podívat?«

Souhlasil jsem. Vrátili jsme se z koupelny do sálu, kde jsem se znovu narodil - vlastně vylíhl. Doktor pokračoval do protějších že-

lezných dveří, za nimiž jsme se ocitli v šedivé betonové chodbě, osvětlené po každých dvaceti metrech běžným elektrickým svítidlem se sklem chráněným drátěnou klecí. Pak jsme zastavili před pevnými kovovými dveřmi.

»Svezeme se kousek výtahem a sestoupíme hlouběji,« řekl doktor a na mou němou otázku pokračoval: »Nacházíme se právě ve spodních patrech pevnosti Blaník, součásti pohraničního opevnění bývalého Československa. Blaník není na veřejnosti známý. Jeho existenci se podařilo dokonale utajit nejen před Němci, ale i později.«

Nedivil jsem se. Neměl jsem totiž o pohraničním opevnění předválečného Československa sebemenší ponětí.

Dveře se náhle samy otevřely. Nastoupili jsme, dveře se zavřely a kabina se s námi rozjela dolů.

»Kromě známého nedokončeného systému pevností plánovalo Československo stavbu i druhé pevnostní linie,« vykládal mi doktor. »Měla být silnější a dokonaleji utajená. Nevím ani, co všechno se z ní podařilo realizovat, ale zdá se, že byla dokončena, vyzbrojena a zásobena jen pevnost Blaník. Chyběla posádka, ale počítalo se s jejím obsazením až po vyhlášení války, aby nedošlo k jejímu předčasnému prozrazení. Bylo to jistě prozíravé opatření vzhledem k velice silné páté koloně sudetských Němců, kteří mohli pevnosti napadat z vnitrozemí - a určitě by to činili.«

»Ale ti co ji stavěli, ti snad...«

»Ani ti nevěděli, kde pracují,« opáčil doktor. »Poměrně úzká skupina odborníků je dokonale psychicky zpracovala, aby získali falešný dojem, že pracují na úplně jiném místě. Byli na místo převáženi v noci, navíc podzemními chodbami, které byly také součástí pevnostního systému. Jen sedm lidí včetně hlavního konstruktéra znalo polohu pevnosti. Ačkoliv čtyři zahynuli během gestapáckého mučení, Němcům se toto tajemství nepodařilo vypátrat. Po pravdě řečeno, Němcům při mučení šlo o jiné informace a zdá se, že z jednoho mučeného vytloukli co potřebovali - nic z toho se naštěstí netýkalo pevností. O těch Němci netušili, proto je nezajímaly.«

Výtah s námi brzy zastavil. Kráčeli jsme chvíli nepříliš dlouhou, ale klikatou chodbou, než jsme se dostali k dalšímu výtahu.

»Výtahy zde nejsou příliš dlouhé,« podotkl doktor Jaroš. »To je v pevnosti nutnost. I kdyby letecká bomba pronikla do šachty výťahu, neměla by se dostat příliš hluboko.«

»Proč ale armáda pevnosti nepoužila? Vždyť by to vlastně znamenalo, že naše tehdejší opevnění bylo mnohem silnější, než se všeobecně vědělo!«

»Zdá se, že o existenci této záložní linie vědělo příliš málo lidí. Rovněž je možné, že její výstavba byla opožděná, takže jako celek nebyla zdaleka bojeschopná. Nicméně Blaník dokončen byl a podařilo se jej utajit - do plného zapomnění. Z původní skupinky zasvěcených dnes nikdo nežije a domnívám se, že o pevnosti neví ani současná vláda, ani armáda.«

I druhý výtah s námi brzy dojel na konečnou stanici. Šli jsme dál dlouhou, úzkou, spoře osvětlenou chodbou.

»Ale jak to, že o této pevnosti víte vy?«

»Jednoduše. Jedním z těch sedmi zasvěcených byl můj otec a právě jemu bylo svěřeno střežit její tajemství nejen před Němci, ale i před nespolehlivými Čechy. Přečkal v odtrženém území Sudet celou válku; to rozhodně nebylo pro Čecha lehké. Dnes už také nežije, ale rozkaz zachovat tajemství za každou cenu dodržel do své smrti.«

»Ani po osvobození to nikomu nesvěřil?«

»Po válce se k pevnosti Blaník nikdo nehlásil, nicméně otec stále věřil, že se na ni nezapomnělo a pouze pokračuje její utajení. Až před smrtí mi svěřil, že náš dům, o kterém jsem si myslel, že tady znám každou spáru ve stěně a každou dlaždici, ve skutečnosti stojí na klenbách největší ze všech československých pevností.«

»A co jste udělal vy?«

»Pokusil jsem se zjistit, kdo vůbec ještě o Blaníku ví, ale nebyla o něm zmínka ani ve vojenských archivech. Upřímně řečeno, neměl jsem zájem svěřovat otcovo tajemství tehdejší Gottwaldově vládě. Krátce před válkou byly pozemky, na nichž Blaník stojí, i s poměrně širokým okolím zaknihovány na mého otce. Většinou jde o skály, takže o ně nikdo neměl zájem. Ani Němci, ani soudruzi nás nevyháněli a tyto neplodné skály otci nezabavili. Když otec zemřel, zaplatil jsem státu menší dědickou daň, takže mi dnes oficiálně všechno patří.«

»Včetně pevnosti? Správně by měla patřit státu, přesněji naší armádě.«

»V pozemkových knihách doslova stojí: *se všemi stavbami na nich se nacházejícími* - takže i s Bláníkem. Opakuji, byl kdysi kvůli utajení oficiálně zaknihován na jméno mého otce. Mezi otcem a armádou určitě existovala nějaká tajná smlouva, která tento vztah upravovala, ale já jsem všechno zdědil bez podmínek a zatím nikoho nenapadlo moje nároky zpochybňovat. A kde není žalobce, není soudce.«

Třetí výtah dorazil dolů - nejeli jsme ostatně dlouho.

»Tady jste si zařídil líhně svých mloků?« zeptal jsem se zvědavě, než se před námi otevřely další těžké kovové dveře.

»Ano, tady mám svůj kreator,« ukázal mi doktor pyšně na svůj výtvor.

Po pravdě řečeno, očekával bych něco modernějšího a snad i většího. Stáli jsme na ochozu téměř prázdné haly. Pod námi byl zdánlivě obyčejný sálový počítač s něčím, co mi vzdáleně připomínalo zmenšené zařízení pivovaru.

»Vidět na tom nic není,« usmál se doktor; zřejmě poznal, že mě to nijak nenadchlo. »Krása kreatoru není v jeho obalu, celá je ukrytá uvnitř.«

»Co to vlastně dělá?« zajímal jsem se.

»Počítač všechno řídí. Mám tu obstarožní vyřazený ruský počítač EC, jen disky má modernější. Byl zadarmo, musel jsem si jenom zajistit odvoz. Molekulární syntetizátor je mnohem modernější než počítač, který ho řídí; je veliký jen asi jako pěst. Nachází se v silně podchlazené nádobě, aby se molekuly nerozpadly dříve, než budou dokončeny.«

»Tohle že dokáže udělat to obrovské mločí vejce?«

»Ne tak docela,« řekl doktor. »Syntetizuje jen zárodečné jádro a zbývá přenést je do vhodného prostředí. Zpočátku mi vystačila živná půda, později slepičí vejce. Odstranil jsem kuřecí zárodek a implantoval nový, pak už to jde přirozeným způsobem, dalo by se říci.«

»Ale tak veliká vejce nejsou slepičí?« nedal jsem se.

»Jistě ne. V počátečních fázích, kdy jsem dal vznikat prvním červům, nepotřeboval jsem ani slepice. Později, když jsem postoupil dál, musel jsem se postarat o jiné prostředí, ale to už jsem měl vyšší a dokonalejší tvory. Slepíčí vejce jsem používal necelých sedm let. Ta velká dnes snáší obří žáby, ale počítám s tím, že se časem bez nich obejdu. Mloci už budou v tomto směru soběstační, ale k produkci pokusných vajec je nepoužívám a používat nebudu. Jsou to přece rozumné bytosti a pokusy na jejich vejcích bych chápal jako pokusy na lidských dětech.«

»Tamty žáby nemyslí?« rýpnul jsem si.

»Ne. Vyvinul jsem si je jen k produkci vajec, schopných vyživit mločí zárodky.«

»Proč ne nějaké obří slepice?« nadhodil jsem.

»Protože ještě nejsem tak daleko. Ptáci jsou vývojově na vyšším stupni než žáby. Zatím jsem, obrazně řečeno, dorazil jenom k obojživelníkům. Ale pozor, moje cesta se od přírodní evoluce v mnohém odlišuje. Nejzřetelnějším důkazem je mozek, schopný pojmout rozum, ale to zdaleka není všechno. Kdybyste byli jen kopiemi přírodních obojživelníků, potřebovali byste k vývinu vodní prostředí a líhli byste se se žábrami a bez končetin jako pulci. Tak tomu není. Jste od chvíle vylíhnutí hotová imaga, schopná vlastního pohybu, dokonce mnohem lépe než by dokázala lidská novorozeňata. Neuplynula půlhodina od vašeho vylíhnutí a už samostatně a bez pomoci chodíte.«

»Protože jsem to jako člověk už dávno uměl.«

»Lidská mimina neudrží vzpřímeně ani hlavičku, byť by se o to sebevíc snažila, dokonce ani s cizí pomocí ne. Tohle je jedna z předností mloků; jsou v okamžiku líhnutí mnohem lépe vyvinutí než lidská miminka a potřebují i méně péče.«

»Mločí děti bez lidského původu snad také nechodí ihned po narození, sám jste to tvrdil!«

»Ne, to se musí nejprve naučit. Chůze je ovšem pro lidi i pro mloky nezbytná, ale například znalost jízdy na kole už nezbytná není, takže ji i mnozí lidé zvládnou až v pozdějším věku a někteří dokonce nikdy. Až se dostanete mezi ostatní, sám uvidíte, jak hbitě půlroční mločí děcka běhají po herně a některá už docela slušně mluví.«

»No dobře, chápu. Chcete mě utěšit a skoro bych řekl, že se vám to daří...«

»To není jen utěšování, pane kolego, ale odborná vědecká diskuse. Vysvětluji vám přednosti svého vynálezu také proto, že je budete brzy velmi intenzívně využívat. Mločí existence není pouhou náhražkou lidství. Například vaše modrá krev! To není známka šlechtického původu, ale výhoda, jakou asi brzy oceníte. Nemáte jako základ krve hemoglobin na bázi železa, ale B-hemoglobin na bázi aluminia. Co to znamená? Především mnohem lepší přenos kyslíku. Považuji to za obrovský úspěch. Přírodní mloci dýchají plícemi vzduch a když je uvězníte pod vodou, utopíte je, protože jim plíce ve vodě nebudou platné. Existují sice mloci bezplicní, kteří dýchají pod vodou i na suchu, ale ti mohou žít jen v horských potocích, kde je dost kyslíku, aby jim stačilo dýchat kůží; na vzduchu vydrží jen krátce. Žábry zase nedokáží pracovat se vzduchem. V přírodě existuje velmi málo skutečně dvojdyšných tvorů. Jste v tomto směru dokonalejší než všechno co kdy v přírodě vzniklo. Vaše plíce pracují ve vzduchu stejně jako ve vodě. Můžete se pod vodou zdržovat tak dlouho, jak chcete - podmínkou ovšem je, aby se v ní nějaký rozpustěný kyslík nacházel. Ale určitě si na mě vzpomenete, až zkusíte žít tam, kde lidé nevydrží ani s dýchacími přístroji. V některých směrech jste dokonalejší nejen než přírodní mloci, ale i než my lidé - a nejen co do schopností plic.«

»Jak tohle všechno můžete tak jistě tvrdit?«

»Naši mločí průzkumníci podnikli již několik výzkumných podvodních výprav a Franta Koťátko má za sebou celou okružní cestu po českých přehradách. Škoda, že Čechy nemají moře!«

»Mluvíte tak přesvědčivě, že se skoro divím, proč vy sám ještě zůstáváte člověkem!«

»To asi bude záležet na vás, pane kolego,« povzdychl si. »Za vaši smrt nemohu, to snad uznáte, naopak, právě jste ode mne dostal nový život. Jinak by vás čekalo leda krematorium a urnový háj. Co vám tedy brání žít jako mlok? Inteligenci vám smrt nijak neubrala, při *transkripci duše* se ztrácí jen asi dvě procenta vědomostí, tedy jako po dvou letech života, proč byste se nemohl stát mým asistentem?

Zvládnete-li můj kreator, můžete mi tu službu někdy oplatit. Já jako člověk rozhodně nebudu žít dlouho, je mi už kolem osmdesátky.«

»A nenapadlo vás vyzkoušet si mločí život sám na sobě? Třeba jen na krátkou dobu.«

»Kdyby to šlo, asi bych to zkusil,« usmál se. »Bohužel to není tak jednoduché, jak si představujete. Přenos *duše* je děj značně destruktivní, podobně jako feritové paměti starší výroby včetně mého počítače. Tam čtení probíhá s přemazáním původního obsahu, takže bez zpětného zápisu přečteného by se obsah ztratil. Zvládl jsem čtení i zápis, jenže ne současně v témže mozku. Po zkopírování *duše* je mozek docela prázdný, osobnost v původním těle zaniká. Mrtvým je to jedno, živým by to asi vadilo. Kromě toho, kreator i transkriptor dovedu obsluhovat jenom já - a sám na sobě to ovšem nedokážu.«

»Ono to jde i s mrtvými?« zamrazilo mě. »Jak dlouho po smrti je to vůbec možné?«

»Právě, že to jde jenom s mrtvými,« přikývl. »Na živých jsem to vlastně ani nezkoušel, ale dobře vím, že transkripci nelze v případě neúspěchu opakovat, protože mozek je po ní naprosto zničený. Mozek jinak umírá velice pomalu, i když se často stává nefunkčním jako první ze všech orgánů. Naštěstí transkriptor jeho aktivní spolupráci nepotřebuje. Byl jste na samé hranici mých možností - vaše tělo leželo tři dny ve vodě, naštěstí studené.«

Musel jsem uznat, že to bylo tak-tak a mohlo to skončit opravdu v tom urnovém háji, kde mé bývalé lidské tělo určitě nakonec skončí. Bylo mi ho pořád líto, ale uznal jsem, že by mi po tak dokonalé smrti stejně k ničemu nebylo.

»Kolika mrtvým jste už tuhle možnost... nabídl?«

»To uvidíte. Mám kontakt na dvě nemocnice a na tři velká krematoria. Jinde mi nevyšli vstříc, ale i tohle mi stačilo, abych měl co dělat. Potřebuji každé tělo dostat sem aspoň na dvacet minut, pak je vozím zpátky, většinou v noci. Asi bych těžko vysvětloval policii, kdyby mi v autě objevila mrtvolu, ale do dneška mi to procházelo.«

Mezitím jsme se otočili a několika dalšími výtahy jsme se přemístili výš. Bláník musela být rozsáhlá pevnost hlavně ve vertikálním směru - započítávám i svá trpasličí měřítka.

»Zavedu vás mezi ostatní své děti,« řekl dobrosrdečně. »Doufám, že mezi nimi přijdete na to, že vaše neštěstí není tak strašlivé, jako to vypadalo v první minutě. Seznámíte se i s některými našimi mločími osobnostmi. Učitel Čupík určitě zajásá, že mu do školy přibude další žák - no, toho vás asi ušetřím a on mi promine, když vás budu raději vyučovat sám. Se mnou nemusíte čekat pravidla českého pravopisu, ani malou násobilku.«

»Vy tu máte i školu?«

»Jistě - jako u lidí nahoře. Máme jen jednoho učitele, ale zatím na své žáky stačí. Abyste si nemyslel, neučí jenom mimina, která se teprve nedávno naučila mluvit. Třeba taková Zlatuška Zikmundová se k nám dostala jako pětaosmdesátiletá babka. Kdysi za mlada toho škoře moc nedala, takže jí dělala potíže i shoda podmětu s přísudkem a skončila mezi školáky. Čupík vás jistě také vyzkouší, v tom mu bránit nebudu, ovšem pevně doufám, že vás nezačne učit pravopisu.«

»A to té babce nepřijde... trapné?«

»Zpočátku jistě ano, moc se styděla. Pomohlo, když jsem jí navrhl změnit jméno - Zlatuška bylo pro ni beztak už jako pro babku dost nešikovné. Přesvědčil jsem ji, že může získat s novým životem i nové jméno, aby se tak nestyděla. Pak tomu sama přišla na chuť, zejména když měla očividné pokroky. Co jako člověk zanedbala, to teď docela snadno dohání. Mloci se mimo jiné velice snadno učí, sám to na sobě jistě poznáte.«

»A proč o ní vlastně hovoříte - v ženském rodě?« napadla mě náhle jistá nelogičnost.

»Kdo má za sebou lidský život, je na to zvyklý. Kdo žil jako chlap, má zpravidla dál mužské jméno, bývalé ženy zase ženské. Ale to je takový lidský atavismus. Nevylučuji, že se dřívější žena stane otcem a bývalý muž snese vejce - i když na to máte zatím všichni dost času.«

»Smím se ještě na něco zeptat?« napadlo mě cosi jiného.

»Samozřejmě. Jednak se jinak nic nedozvíte, za druhé mám sám radost, když vidím, jak přicházíte tomuto životu na chuť - to se netýká jen vás, ale skoro všech *lidských mloků*.«

»Zajímalo by mě, kdo tento výzkum vlastně financuje. Je to opravdu něco úžasného a světové špičky to převyšuje možná

i rozdílem třídy. Pak to ale musí být nesmírně nákladné. Kdo vám na to dává peníze? Soukromé společnosti? Ty by to jistě nenechávaly tak dlouho a tak dokonale utajené. Tedy armáda?«

»Pak asi bude nejtěžší věc přesvědčit vás, pane kolego, že to všechno financuji sám - ze svého důchodu.«

Vypoulil jsem na něho oči. Jen obrazně, protože fyzicky mi to moc nešlo. Očima jsem mohl otáčet i dozadu, mrkat, ale jiné pohyby s nimi nešly.

»To víte, i proto také zůstávám pořád člověkem,« usmíval se potutelně.

Už jsem si tak zvykl na odlišné barevné vidění mločích očí, že jsem v tomto barevném spektru rozpoznával i detaily, které mi v první chvíli unikaly. Když se dlouho díváte skrz barevné sklíčko, připadají vám naopak jako nepřirozené barvy okolního světa, když to sklíčko odstraníte.

»Pravda, klíčové součásti kreatoru i transkriptoru jsem sestavil ještě ve výzkumném ústavu Akademie věd,« pokračoval s povzdechem. »Jenomže pak mě vyhodili - nesouhlasil jsem se vstupem *bratrských vojsk* do Československa a nemínil jsem se přetvářovat. Beztak jsem dávno přesluhoval, vyšoupli mě tedy do důchodu a aparaturu, které nikdo jiný nerozuměl, navrhli ke zrušení. Odkoupil jsem ji za zůstatkovou cenu, která se nijak nelišila od mého posledního platu. Mysleli si, že jsem se žalem zbláznil a milostivě mi ji přiklepli. Panebože, jak byli ale ti noví akademici pitomí! Jen jeden z nich, jakýsi skalní straník Jarec, ačkoliv měl jméno podobné mému, trval na sešrotování přístrojů, aby ani náhodou nepadly do rukou *kontrarevolučním živlům*. Ostatní *soudruzi*, bohudík pitomější než on, ho přesvědčili, aby nevyšiloval. V ústavu zůstávala spousta rozumnějších lidí a ne že by se za mě postavili, ale dávali najevo aspoň nelihost.«

»No dobře, ale všechno tady muselo stát spoustu peněz!«

»Stálo,« přikývl. »Jenomže si to spočítejte sám. Důchod nemám nijak závratný, pravda. Ale tady v Blaníku jsou velice dobře zařízené dílny - počítalo se se vším. Klíčové součásti jsem získal za cenu šrotu, včetně dávno odepsaného počítače. Kromě nepatrné pozemkové a domovní daně neplatím nic jiného. Elektřinu mi dodává osm pod-

zemních vodních turbín. Blaník je naprosto soběstačný. Nahoře v chatě mám sice dieselaagregát, ale spouštím ho jen o Vánocích, víceméně abych jej udržoval v pohotovosti - potřebuji jej ostatně jen jako kamufláž, aby se nikdo nedivil, že svítím aniž by sem vedlo nějaké vedení. Živím se tu padesát let starými zásobami potravin - našťástí jim nic nechybí, tyhle dodávky byly pečlivě vybírány, aby se sem žádné nekvalitní zboží nedostalo. Zeleninu si pěstujeme v malém skleníku - už tenkrát se počítalo s jejím pěstováním kvůli kurdějím, takže máme vynikající velký skleník s umělým světlem. Vodné ani stočné také neplatím, odpadky neodvážejí, za co ještě bych měl platit? Mám i dvě auta, osobní Tatříčku a větší nákladní Pragu Erenu, ale moc nejezdím, takže mě ani benzín na mnoho nepříjde. Tak se dá vyjít i s duchodem pod hranicí životního minima a financovat z toho všechno.«

Bylo to logické a přesvědčilo mě to.

»Mít klobouk, pane doktore, smeknu před vámi. Začínám vám být opravdu vážně vděčný.«

»To je devadesát pět procent mých dětí,« usmál se. »Jen pár bývalých lidí se s tím nikdy nesmířilo. S jedním jste se ostatně setkal ještě zaživa. Marcel byl gauner, toho ani moc nelituji. Rozhodl se utéci a vyvolat skandál, jenže zapomněl na to, že první série mloků měla hlasivky naladěné na vysoký ultrazvuk, takže jim lidé nerozuměli. Marcela pak zastřelil první hajný, kterého potkal - upřímně řečeno, ani jsem se mu nedivil, mohl být z toho setkání dost vyděšený.«

»To byl ten mlok, kterého jsem si vezl ke zkoumání?«

»Ano, to byl Marcel,« přikývl vážně doktor. »Měl smůlu. Když jsme ho našli, byl mnohem déle mrtvý než vy a nic nešlo přepisovat. Zavínil si to ale sám.«

»A co jeho tělo?«

»Pochopitelně jsme je tam nenechali,« usmál se doktor. »Hajnému bez důkazů nikdo neuvěří a k jinému *úlovku* se bohdá nikdy víc nedostane. Bude lépe, když to zůstane záhadou.«

Neměl jsem proti tomu nic - nejspíš měl pravdu.

Mezitím jsme došli do míst, kde bylo zřejmě živěji. Tady se ozývaly různé zvuky - ačkoliv jsem tu nespátřil jediného mloka kromě sebe. Tu se ozvala hudba, nejspíš z rádia, jinde bylo slyšet pištivé

hlasy, kterým jsem zatím nerozuměl. Mloci se drželi stranou - nebo jsme přicházeli v neobvyklou dobu, takže nás dva nečekali.

Konečně jsme dorazili do veliké tělocvičny.

Že to je tělocvična, o tom nemohlo být pochyb. Několik mloků tu dovádělo na žíněnkách, tři šplhali po koni s madly, který byl pro ně ovšem příliš velký, několik jich tu dokonce viselo na šplhacích provazech, ale jakmile spatřili doktora Jaroše, okamžitě sešplhali dolů. Dva se ve dvoumetrové výšce pustili a po dopadu udělali několik sudů, než se zastavili. Jak se zdálo, mrštnost nebyla mlokům neznámou věcí. Většina ovšem byla očividně starší než já - dosahovala doktorovi nad pás, nejstarší z nich téměř k ramenům a na mě proto působili nepříjemným dojmem. Zkuste někde potkat tyrannosaura, určitě se vám také sevře žaludek. I když mločí zuby nebyly hrozné, měl jich každý podstatně víc než člověk.

»Dobré odpoledne, děti!« pozdravil je doktor hlasitě. »Přivedl jsme mezi vás přírůstek.«

Všichni měli na sobě stejné kombinézy jako já. Skvrnité, převážně tmavé, modré. Všichni mi připadali stejní.

»Jak se jmenoval dřív? Neznáme ho?«

»Neznáte a na jméno se ho zeptáme, až si sám vybere. Buď bude používat původní nebo si vymyslí nové,« odmítl všetečku dosti rázně doktor.

Nikdo se nad tím nepozastavil, bylo to tu asi zvykem.

»Můžu si ho vzít hned?« zeptal se jiný. Byl mnohem větší než já a působil docela rozumným dojmem.

»Jistě, Mílo,« souhlasil doktor. »Ale asi tě zklamou. Byl to promováný doktor biologie.«

»Třeba neumí správně česky,« nadhodil mlok bez velikého zklamání. Pochopil jsem, že je to zdejší učitel Čupík.

»Moc ho netýrej, je čerstvě vylíhnutý. V prvním týdnu přece každého šetříme.«

»Je-li to člověk, pak mu vyzkoušení neuškodí,« opáčil na to klidně mločí učitel. »Možná naopak.«

»Ale s mírou,« pohrozil mu žertem doktor.

Potom mě zanechal ostatním mlokům a sám rychle odkráčel stejnou cestou, kterou mě přivedl.

Zůstal jsem sám - mezi svými.

Panebože, což mám být opravdu takovou obludou? Zdálo se, že je tomu tak. Opět mi to připadlo jako rozsudek nejvyššího soudu, proti kterému není odvolání. Může být vůbec odvolání proti smrti? Ano, ona je tím nejvyšším soudcem. Donedávna tu nebyla ani tato úplně nová a nečekaná možnost.

Všichni si mě zvědavě prohlíželi, ale potom se vzadu dva velcí mloci začali všelijak pošťuchovat a po chvílce z toho vznikla docela běžná, řekl bych až klukovská honička. Viděl jsem ale, že běh nebude silnou stránkou mloků.

Nejméně polovina mloků se jí neúčastnila.

Pochopil jsem.

Ti hravější vzadu byli nejspíš mloky odmalička, takže to byly teprve děti, kdežto ti vážnější byli - bývalí lidé.

»To vás je tolik?« povzdychl jsem si.

»Nás?« opakoval po mně učitel Čupík. »Koho máš na mysli, bratře? Jsi přece jedním z nás, jenom se neodděluj. Správně jsem tušil, že potřebuješ pár hodin češtiny!«

»Když já...«

»Já vím,« přešel do smířlivějšího tónu. »Čerstvě ses nám vylíhl a ještě sis nezvykl. Proto se pořád ještě cítíš jako člověk. To tě časem přejde a uvidíš, že se ti mezi námi bude líbit. Kde jinde se uskutečnilo to pradávné, vytoužené, ale nikde nedosažené: *Liberté, égalité, fraternité*? Jenom mezi námi, co máme jednoho společného otce - a žádnou matku!«

»Možná,« připustil jsem nevrle. »*Ceterum autem censeo*, ještě jsem si na to nezvykl.«

»Rozumím ti, bratře,« přikývl učitel. »Jak vidím, latina ti jde, kdyby ti tak šla čeština, nebudu mít o žáka víc, jak jsme se v první vteřině těšil. Ale tím lépe, zřejmě dostaneš lepšího učitele. Nicméně jistě neodmítneš, když tě vyzkouším ze všech předmětů. Mohu ti přitom také odpovědět na spoustu otázek. Náš otec je sice génius, ale chybí mu praxe, ačkoliv ji víc než dostatečně vyrovnává znalostmi.«

»Ty jsi byl doktor? Nebo doktorka?« otázal se mě jiný.

»Nech toho, Mančo,« okřikl ji - nejspíš mločku - učitel. »Víš moc dobře, že takové impertinentní otázky neklademe, to se nedělá.

Ostatně, ať je doktor, nebo doktorka, na vesnické drby nevypadá, takže nemáš šanci.«

»Ale může vědět nějaké novinky...«

»Možná - z Prahy,« připustil jsem.

»Tak vidíš. Nech toho, ani na drby to nevypadá. Jdeme se raději ubytovat, ne?« obrátil se ke mně.

Přikývl jsem. Pravda, byl jsem teď to co oni, ale ještě ne docela a okukování mě plnilo rozpaky. Dal jsem se tedy od učitele snadno odtáhnout z davu čumilů pryč.

ASISTENT STVOŘITELE

S učitelem Mílou Čupíkem jsme si začali tykat. Odvedl si mě do ubikací pevnostního mužstva a ochotně mi je předváděl. Byly tu palandy jako na vojně, ale jen malá část z nich byla obsazená mloky. Místa bylo zatím nadbytek. Ukazoval mi také menší ložnice, každou jen pro jednoho. Byly pro důstojníky; ti měli ve všech armádách nějaké výsady.

»Kdyby tě nebavila společnost, obsaď důstojnickou kóji, je jich tu zatím dost,« říkal mi. »Ale varuji tě, nebude ti tam dobře. Ve společných ložnicích mužstva je mnohem větší švanda a ať chceš nebo ne, legrace ledacos zmůže, my už to dobře známe. Jenom Marcel se ubytoval v důstojnické kóji, ale to byla vůbec divná existence a nikdy mezi nás nezapadl. Prý nedávno zemřel. Utekl mezi lidi a omylem ho zastřelili.«

O tom už jsem věděl a také jsem k tomu cosi dodal.

Nakonec jsem si vybral palandu ve stejné místnosti, kde bydlel učitel a osm dalších bývalých lidí. Ti to měli mnohem jednodušší, neboť se předtím znali. Mohli si zavzpomínat na staré zlaté časy, kdy se potkávali v jedné vesnici, ale jak jsem se dozvěděl, na bývalý život vzpomínali málo a zřídka. Častěji se společně zabývali novými, dnešními problémy. Mezi sedmi bývalými muži byla i jedna bývalá žena - tady se na to vzhledem k chybějícím rozdílům tolik nehledělo.

»Mařka se víc stará o mladé,« komentoval to učitel. »Má to z dřívějšíka více v krvi. Ale já jsem to dělal taky a rád, než jsem se přece jen trochu specializoval. Učitelování tady nikdo jiný neumí.«

Dal jsem na jeho radu, abych si ponechal původní jméno.

»Bylo-li poctivé, nemáš se zač stydět,« řekl mi zpříma. »Můžeš si říkat jak chceš, je to tvá věc, ale pokud jsi byl na určité oslovení zvyklý, nemá cenu zvykat si na jiné. Tady se každý uvede podle toho co umí a k čemu se hodí. Je trochu komické, když máme někdo muž-

ské a jiný ženské jméno a přitom jsme všichni holky, ale to je zkrátka mločí život.«

Mezitím jsme upravovali moje nové lůžko. Byli jsme s tím ale rychle hotoví.

»Všichni že jsme holky?« opáčil jsem. »Co když je tomu právě naopak? Já se pořád uvnitř cítím jako chlap.«

»Jak nám to *táta* vysvětloval, každý můžeme snášet vejce, takže máme blíž k těm holkám,« pokrčil drobnými rameny. Byl to pohyb tak lidský, že jsem se až zachvěl. Ale i já jsem se přistihl, že občas udělám pohyb přímo bytostně spojený s mou minulou existencí.

»Nevím jak ty, ale když jsem učitelem, jednám taky jako chlap a odmítám se přizpůsobovat realitě,« řekl po chvíli. »Za celý život jsem si zvykl na role chlapa a otce - a abych teď v břiše nosil nějaké vejce? Radši na nic nemyslet. Ještě že nám to alespoň v nejbližších letech nehrozí.«

Bylo poledne, odebrali jsme se na oběd. Hluboko pod zemí nám čas neodměřovalo slunce, ale rozvržení dne se nezměnilo. V pevnosti byly na mnoha místech i hodiny. Většina jich byla nepoužívaná a nikdo je ani nenatahoval, ale v námi obývaných prostorách všechny hodiny tikaly a ukazovaly přesný čas.

»Stará se o ně Jarča, ona je taková pečlivá,« komentoval to jen jako mimochodem učitel.

O vaření se starala služba dobrovolných kuchařů. Byli mezi nimi dva bývalí muži, dvě ženy a dva, kteří si asi dali jiné jméno a nedalo se zjistit, čím dříve byli. Nikdo po tom nepátral - to tady bylo přísné tabu.

»Každý dělá to, nač se cítí,« komentoval to učitel. »Já bych mohl vařit právě tak dobře jako ostatní, jedná se přece o nepatrnou úpravu pokrmů, ale já mám svou školu a jiným se vaření líbí, proč ne?«

Oběd byl očividně z konzerv, ale nepochopil jsem jejich podstatu. Zradily mě nejen barvy, ale i chuť. Nebyla stejná jako dříve. Poznal jsem jen sůl. Podle jistých druhů vláken bylo zřejmé, že část jídla pochází z masových konzerv, něco bylo vzhledově i podle chuti těsto, ve všem byla zamíchána modrá zelenina. Řekl jsem si, že si na to musím co nejdříve zvyknout. Jíst se to dalo, což bylo nejdůležitější.

Ještě jsem netušil, že chuť je ze všech smyslů nejvíce podobná lidské a nezvyklý, ale docela chutný guláš pochází z umělých obřích - žab.

Po obědě se všichni rozešli po své práci, ale já jsem se dál držel učitele.

»Pojď se mnou na odpolední vyučování, beztak jsem si tě chtěl vyzkoušet,« navrhl mi s úsměvem. »Aspoň budu moci bez výčitek svědomí potvrdit, že jsi byl u mě ve škole.«

Škola se nacházela v malém sále o patro výš, ale nejeli jsme tam výtahem, nestálo to za to. Točité schody byly blíž. Původně zde byl nějaký štáb či co, nebylo ani co upravovat.

Přišli jsme, všechny lavice byly plné. Žáci při příchodu učitele způsobně vstali, ačkoliv nebyl věkem od nich daleko. Naopak, mnozí byli starší než on, nejen jako mloci, ale i ve svém původním životě. Uznávali v něm ovšem profesi učitele, zatímco mimo školu si už zase se všemi tykal jako se mnou.

Představil mě plným jménem a profesí i s titulem. Třídou to trochu zašumělo. Byla to konečně první novinka, kterou se ode mě dozvěděli - jen málo mloků tušilo, jakou cestou jsem se tu vlastně objevil.

Posadili mě na malou židli donesenou ze sousední kabiny a vyučování jsem spíš pozoroval. Karel mě nevyvolával jako ostatní s ohledem na to, že mě má coby novorozeně šetřit.

»Dalo ti to aspoň něco?« obrátil se ke mně po vyučování.

»Z češtiny nic - to všechno znám. Ale bylo to zajímavé.«

Usmál se, až se mu papule roztáhla do stran.

»Snad přece něco,« opáčil. »Povšiml sis, jakou tu máme kázeň? Nikde jinde jsem se nesetkal s tak pečlivými žáky. To není tím, že tihle jsou rozumnější. Ani mločí drobotina není zlobivá jako lidské děti. Možná je v nás něco genetického.«

»Můžeme se zeptat doktora Jaroše,« navrhl jsem.

»To bys mohl nejlépe ty,« rozjasnil se Karel.

Už jsem se trochu vyznal i ve výrazech mločího obličejce. Podobaly se lidským, ale přece jen byly znát velké rozdíly.

»Nikdo z nás se zatím neodvážil *tátu* vyrušit, on pracuje mnohem víc než my a má práce až nad hlavu.«

»Co tady vlastně v té pevnosti děláte?« zajímal jsem se. »Vynecháme-li Jaroše, co ostatní? Ty máš školu, pár dalších dělá kuchaře, někteří se jistě starají o batolata, ale těžko všichni. Pracují snad všichni ve sklenících?«

»Tam dělá jen stará Puchejřová, bývala kdysi zahradnicí, na skleňíky si nedá ani sáhnout. Pravda je, stačí si sama.«

»A co ostatní? Je nás tu přece plná jídelna.«

»Někteří razí tunely,« řekl neurčitě Karel. »Tuhle partu vede bývalý horník, Josef Vocásko. Však *táta* v poslední době utrácí nejvíce peněz za cement. Beton si namícháme sami, ale cementu není nikdy dost.«

»K čemu je to dobré?« zajímalo mě.

»Máme spojení s většinou okolních potoků a řek,« chlubil se Karel. »Snad víš, že můžeme dýchat pod vodou stejně jako na vzduchu. Většina našich nových tunelů je hluboko pod zemí a jsou plné vody. Lidem by pochopitelně byly na nic, ale nám se v nich cestuje dobře. Vocásko by chtěl s Bláníkem spojit i jiné pohraniční pevnosti, ale ve skále to jeho partě jde pomalu. Dokončili nedávno tunel do Labe, to ti byla sláva!«

»K čemu to všechno?«

»Objevíli jsme pod zemí rozsáhlé krasové prostory, plné čisté hlubinné vody. Jindřichovy provzdušňovače ji nasycují kyslíkem a rybář Petr tam chce chovat ryby. V českých řekách jich je málo, ale v našich sádkách se jim docela daří. Občas už míváme rybí maso. Táta říká, že musíme být soběstačnější, nemůžeme se přece spoléhat jen na šedesát let staré vojenské konzervy. Nehledě k tomu, že i sebevětší spižírna se jednou dobere do dna.«

»Takže žijeme více pod zemí než na světě.«

»Můžeme tak žít,« přikývl Karel. »Mohli bychom žít i na povrchu, jsou s tím ale potíže. Lidi nahoře nás nemají rádi. Když nás spatří některá ženská, začne obvykle ječet a chlapi popadnou co popadnou a chtěli by nás umlátit k smrti.«

»To by se mělo co nejdřív změnit,« navrhl jsem.

»Jistě, ale kdo to změní? Táta má neustále plno práce na kreatoru a kromě něho tu žádného člověka nenajdeš.«

»Tak aspoň on...«

»Už to zkoušel, dokonce víckrát. Marná práce.«

»Aspoň pár lidí do toho zasvětit měl,« nesouhlasil jsem. »Já bych takovou příležitost rozhodně nepromarnil, být ještě člověkem. Hajnému Vaňkovi jsem už vyčetl, že by inteligentní bytosti neměl střílet - a to jsem ještě vůbec nic nevěděl, mloky jsem považoval za mimozemšťany.«

»Však táta jistě na něco přijde, jak to zařídit,« opáčil s důvěrou v hlase Karel. »Vždycky si věděl rady, líp než my všichni dohromady. Je to přece génus.«

»To sice ano, ale nemůže sám stačit na všechno,« podotkl jsem skepticky.

Měl jsem pravdu, ale netušil jsem, jak strašnou...

Večer jsem se poprvé uložil ke spánku spolu s ostatními novými přáteli. Před spaním se klábosilo, ale nevydržel jsem až do konce debaty. Vzpomněl jsem si přitom na prastarý Epos o Gilgaméšovi. Tento mocný vladař a pyšný válečník vyzval na souboj samotnou smrt, aby si vybojoval nesmrtelnost. Jen se na něho útrpně usmála: »Tvůj čas ještě nenastal, ale když se chceš bít, rozdej si to s mým mladším bratrem Spánkem.«

Gilgaméš ovšem souboj se Spánkem prohrál a pochopil, že ani tak mocný člověk tady nemá šanci.

Ani já jsem dnes neměl sílu vzdorovat spánku. Byl jsem teď mimino a jak známo, ta většinu času prospí. Dost na tom, že jsem nemusel spát přes den - mločí podstata byla nejspíš i v tomhle směru výhodnější.

Zabalil jsem se do přikrývky a brzy mi bylo příjemné teplo. Jak říkal učitel - jsme sice tvorové studenokrevní, ale nějakou energii přece jen vydáváme, takže jsme přece jen teplejší než okolí. Tepelnou izolaci sice tak nepotřebujeme a přežijeme i zmrznutí, ale může nám být vítaná, protože je to i pro nás příjemnější.

Byl to můj první spánek v mločí podobě.

Ani nevím, jestli se mi něco zdálo. Asi ne, nevadilo mi to. Mohl bych mít noční můry plné povodňových katastrof, nic bylo v tomto případě lépe.

Probudil jsem se zvonkem, ozývajícím se ze starodávného reproduktoru ve velké desce nade dveřmi. Pevnost měla docela moderní vybavení - s přihlédnutím k předválečnému stavu.

Vyskočil jsem stejně jako ostatní. Hromadné buzení jako na vojně mě ani nerozladilo. Zejména když se z reproduktoru ozval hlas doktora Jaroše, který mě vyzýval, abych přišel za ním ke kreatoru. Nazýval mě mým plným jménem, teď už to pro nikoho nebylo žádným tajemstvím.

Brzy jsem sjel známými výtahy do hlubin pevnosti. Doktor mě přivítal jako kolegu a začal mě zaučovat. Ne do kreatoru, ale do tajů transkriptoru; byl podle jeho mínění jednodušší.

»Tohle budete dělat místo mě a tedy potřebuji, abyste to co nejdříve uměl naprosto samostatně,« požadoval.

Pak začal vykládat jako na vědecké konferenci, nebo jako na přednášce na univerzitě. Vnutil mi sešitek a doporučil mi dělat si poznámky, ale neohlížel se příliš, zda si je stačím dělat nebo ne, jel jako rychlovlak.

Možná ale správně odhadl, jak mi to půjde. Chápal jsem ho dobře, mluvil srozumitelně a jasně. Bylo toho sice hodně, ale dalo se to nejen pochopit, ale i zapamatovat.

»Členitost lidského a mločího mozku je souměřitelná, ale shodné nejsou. Rozdíly v geometrii nejsou tak podstatné jako v principech - což je pochopitelně zdrojem problémů.«

Ukazoval mi přitom na velkém obraze rozkreslený mozek, očividně ne lidský, ale - mločí.

»Vidím, že máme jinak vedené krevní vlasečnice; navíc tu bude hrát roli i odlišná krev,« pochopil jsem.

»Jsou i daleko horší difference,« posteskl si. »Pro zápis i čtení obsahu ganglií potřebujete intenzívnější ultrazvuk, magnetické i elektrické pole, než je tomu u člověka. Navíc musí být ultrazvuková maska pro mloka o oktávu vyšší a téměř o sto dvacet procent silnější. Proto před přepisováním mozku nesmíte probůh zapomenout, jedná-li se o člověka nebo mloka, jinak si koledujete o nezdár.«

»Mloci snad ještě neumírají stářím?« podivil jsem se.

»Ne, ale došlo už ke dvěma smrtelným úrazům při stavbě tunelů i k velkému postřelení mloka lidmi. V takovém případě je nutné zachránit co se dá, především mozek, mrtvého rychle dopravit ke kreatoru a přepsat do dosud nenarozeného mloka. V líhních je proto vždycky připraveno několik mločích vajec na různém stupni vývinu. Nikdo nemůže tušit, kdy bude nutné přepisovat *duši* zemřelých - ať lidí, nebo mloků.«

»Dá se přepisovat i skrz obal vejce?«

»Jistě, jak jinak?« opáčil.

Ukázal mi, na co si musím dávat pozor. Obal byl kožovitý a bylo snadné nahmatat uvnitř hlavička zárodku.

»Nestačí nasadit na ni zápisovou kuklu transkriptoru jak tě napadne, její polohu musíš dobře zafixovat. Snímací kukla je mnohem větší, těžší a složitější. Obě musíš nakalibrovat podle mozku uvnitř - o to se stará počítač, stačí vyvolat příslušné programy.« upozorňoval mě.

Naštěstí by hlavní řídicí program ani nedovolil nějaké opomenutí. Proces byl automatizovaný, ale bylo třeba pečlivě dohlížet nad všeobecným stavem. Hlavně na snímací straně bylo třeba opatrnosti.

»Ne každá mrtvola má mozek schopný transkripce,« nabádal mě. »Spustit proces na úplně rozloženém mozku by neznamenal jenom fiasko, ale dokonalé zničení mozku příjemce. Nikdy to nedělej. Když nemám k dispozici mrtvolu, nechávám připravené zárodky vylíhnout, ačkoliv je pak s nimi více práce.«

»Něco tak úžasného nedokázali nikde na světě,« rozplýval jsem se. »Právem ti mloci říkají *táta*, či stvořitel. Někteří se k tobě večer i modlí.«

Doktor Jaroš byl skutečně naším tátou a toto označení mu bylo tou nejmenší možnou mírou vděčnosti. Pochopitelně o tom věděl, ale neprotestoval. Nazýval jsem ho tak i já. Bylo to výstižné, v jistém smyslu pravdivé a používali to všichni, ale on sám to neschvaloval.

»Pokud se modlí bývalé svíčkové báby, bude třeba jim to opatrně rozmluvit. Jakýpak stvořitel? Vytvořil jsem vás snad z ničeho a k obrazu svému? Ani to, ani to. Kromě toho vůbec nejsem všemoc-

ný. Vytvořil jsem jedinečnou umělý život - mám sice důvod k hrdosti, ale převratný byl snad jen okamžik, když mi ožila první umělá bakterie.«

»A co to další? Umělý rozum, jeho přenášení?«

»V podstatě vedlejší efekty. Když jsem zvládl sestavovat první životaschopné DNA, byla to už jen běžná rutina. Přepis *duše* je také vedlejším efektem. Důležité byly jiné kroky. To když jsem si vytvořil simulátor, který mi ověřoval, co která změna v DNA vyvede. Mnoho vysloveně slepých uliček jsem tak mohl včas obejít.«

»Překonal jsi i smrt,« vytáhl jsem největší trumf.

»Všechno je to otázka života a smrti,« odušil po chvíli přemýšlení. »Věř mi, není snadné být stvořitelem. Musím dnes zodpovídat za to, co jsem vytvořil. Přiznám se, netušil jsem ani část problémů, když jsem s tím začínal.«

Když mluvil odborně, vykal mi a tituloval mě kolega. Ale jinak přecházel k tykání. Jako to dělali v Blaníku všichni.

»Budeme raději pokračovat, kde jsme přestali,« otřásl se náhle, jako kdyby na něho sáhla smrt, o které jsme mluvili.

První *křest ohněm* jsem zažil sotva týden poté, co jsem se stal mlokem. Ten týden byl velice náročný na mou psychiku a mnoho nechybělo, byl bych se aspoň dvakrát zhroutil.

Poprvé když jsem poslouchal rádio a uvědomil jsem si, že svět, přicházející po rozhlasových vlnách, už není náš.

Anebo když jsem si vzpomněl na rodiče, jak asi truchlí. Nebo když mi *táta* jen tak mezi výkladem oznámil, že v říčce našli mé tělo a převezli je na patologii. Nebýt toho, že mě neustále zaměstnával, byl bych se možná užíral více a déle. Takhle jsem měl určitý cíl - co nejdříve se naučit ovládat transkriptor a pokud mi to půjde, měl jsem po čase zvládnout i kreator.

Poslední přepisy provedl *táta* Jaroš krátce po mně, ale to jsem se ještě nevylíhl. Od té doby se nic nekonalo.

Pevnostní rozhlas mě vyvolal krátce po večeři.

Volal mě *táta* a v jeho hlase byla nezvyklá naléhavost. Vyletěl jsem jako šipka a v mžiku jsem byl v hlavním sále.

Jaroš tu na mě čekal. Vedle konsole počítače stál vozík pro odvoz raněných, přikrytý bílou plachtou. Stranou stál další vozík, na kterém v koši spočívalo - mločí vejce.

Zachvěl jsem se. Pochopil jsem, co bude následovat. Budu svědkem nejpodivuhodnějšího ze všech zázraků - přepisu duše.

»Máte tu případ, pane kolego,« řekl nevzrušeně Jaroš.

»Co se stalo? Kdo to je?« zajímal jsem se.

»Zemřela stará Koťátková, vdova po Frantovi. Naštěstí mi to Pepík Skalický avizoval a dokonce ji sám přivezl.«

Vdova po Františku Koťátkovi, našem legendárním mločím průzkumníkovi? Jaké asi bude pro něho setkání s jeho bývalou polovičkou? Jedno mi bylo jasné. Zaručeně to pro ně nebude totéž jako za minulého života.

Maně mě napadlo z Bible: Čípak bude žena, která na tomto světě ovdověla a vzala si jiného, až všichni tři zemřou? Má v nebi patřit prvnímu, nebo druhému z nich?

Ježíš na to odpověděl, že to je zbytečná otázka, protože v nebi budou všichni andělé a takové starosti mít nebudou.

Že se setkají už tady na zemi jako mloci? Bylo to trochu podobné - a přece strašlivým způsobem odlišné.

Bohužel nebyl čas na podobné filosofické otázky. Čas se nezastavil a bába byla prý už noc a den studená. Kromě toho jsme ji museli do rána vrátit. Patřilo k džentlmenské dohodě mezi doktorem Jarošem a jeho známými z pohřebního ústavu, že nezaviníme žádný skandál.

»Začněte, pane kolego. Já se budu jen dívat,« pobídl mě doktor Jaroš. »Jako kdybych tu nebyl...«

Trochu se mi roztráslý ruce. Mé první setkání s přepisem lidské osobnosti do mločí hlavy - a mám to vykonat sám? Bez ukázky, bez spolupráce tvůrce toho zázraku - nevěřil mi snad až příliš?

Zkontroloval jsem počítač, ale byl v pořádku. Zadal jsem spuštění úvodního testovacího programu a spěchal nasadit obě kukly - menší na hlavičku zárodku, větší na hlavu mrtvé ženy na vozíku. Podařilo se mi oboje - zárodek patřil mezi ty, co by se měly brzy samy vylíh-

nout, uvnitř byl správně vyvinutý, neměl jsem s ním problémy. Trochu víc jsem se zachvěl, když jsem musel připevnit snímací kuklu na hlavu starší, utrápené paní s trpitelskou grimasou stařeckých otevřených úst.

»Myslím, že jsem připraven,« ohlásil jsem Jarošovi, když jsem to měl hotovo.

»Tak jen do toho, pane kolego! Já tady nejsem, jsem jako v Praze, čekat na mě nemůžete, čas taky nečeká!«

A nic, ani pochvala, ani výtky. Doufal jsem, že mě snad od stroje vyhodí, kdyby se mi to vymklo z rukou, ale on ne.

Spustil jsem synchronizaci a sledoval obrazovku.

Na vejce se stroj synchronizoval rychle, u mrtvé ženy to bylo pomalejší, ale nakonec jsem se dostal ke spásnému OK.

»Spouštím to,« oznámil jsem lakonicky.

»Já tady sice nejsem, ale test kompletnosti paměti by mi pak možná chyběl,« ozval se doktor.

»Říkal jste, že většinou není nutný,« ohradil jsem se.

»U čerstvých mrtvých ne,« přikývl. »Tahle bába je ale na hranici možností.«

»Viděl jsem, že má vzpomínky,« vzpomněl jsem si rychle na krátkou hlášku synchronizačního programu.

»Jak myslíte, pane kolego,« pokrčil rameny doktor Jaroš. »Mělo by to dopadnout dobře, ale když některý přenos zkazíte a místo jednoho pohřbu budou dva, bude vás to hryzat. Můžete ještě tvrdit, že je naspěch, to vám uznám. Jednejte tedy jak myslíte.«

Pravda, bylo naspěch. Test kompletnosti paměti by zabral čtvrt hodiny a mezitím by se mohla rozložit část osobnosti. Bylo skoro výhodnější riskovat.

»Jedu,« oznámil jsem a zadal příkaz.

To bylo - všechno. Udělal jsem, co bylo třeba? Pokud ne, pokazím mozek tvora, který by se jinak narodil - zase se mi sem plete ta stará terminologie - a tím ho vlastně zabiju... Pravda, ještě jsem neměl k mlokům, zejména nevyhlášeným, tak vřelý vztah jako *táta*...

Bylo ticho, jen ventilátory počítače tiše funěly. Così vysoce pištělo, ale ultrazvuk byl soustředěn dovnitř kukly, venku se téměř neprojevoval. Bylo to geniální, spojit účinky ultrazvuku, vlastně jen kmi-

tání vzduchu, se zcela odlišnými elektromagnetickými vlnami, což dovoluje snímat i zapisovat tu křehkou holografickou pavučinu, propustující mozek?

Pak obrazovka trochu trhnutím poskočila. Objevilo se na ní lakonické oznámení: »OK.«

To je všechno? napadlo mě. Bájná reinkarnace člověka do jiného těla, ve kterou věřily miliony věřících celého světa, že je jen tak krátký, byť z mé strany nervově napnutý časový úsek? Pohledem na displej jsem se ujistil, že to trvalo jen čtvrt hodiny. Skoro se mi nechtělo věřit, že je konec.

»Výborně, pane kolego,« přistoupil ke mně náš *mločí táta* doktor Jaroš a podával mi ruku ke gratulaci. Pravda, právě jsem složil zkoušku z obsluhy transkriptoru, což ovšem byla jednodušší část *tátova* tajemství. Kreator byl pro mě nadále záhadou, tam jsem ještě nezačal a bude to stokrát těžší.

»Můžete paní Koťátkovou odvézt do sálu ke sprchám,« řekl *táta*. »Já se postarám o navrácení jejího bývalého těla.«

Odvážel jsem opatrně veliké mločí vejce v koši na vozíku nejprve do výtahu a pak dlouhými chodbami tam, kde jsem se sám nedávno... vylíhl. Teď to tedy čeká tu starou paní. Jak to asi přijme? A navíc - jak se bude tvářit, až se zde setká se svým manželem, kterého před pěti roky oplakala? Koťátko prý tenkrát zemřel na infarkt, jeho paní také. Nejhorší jsou prý mozkové příhody, kdy je mozek hrubým způsobem poškozený, ale ani ty se nemusí stát nepřekonatelnou překážkou.

Mločí *táta*, doktor Jaroš, se stal opravdovým stvořitelem nového života. Nemělo by se to ale více rozšířit? Nemohli by se mloci stát dalším stupněm, druhou fází lidského bytí?

Vozík byl na mě velký, ale odvážel jsem si *svůj* výsledek hrdě a odmítal jsem i ochotné nabídky pomoci od mloků, kteří mě jakoby neúmyslně potkávali. Všichni už to věděli.

Opatrně jsem dovezl vejce se spící paní Koťátkovou do sálu, kde se mloci líhli. Vstoupil jsem tam sám. Na stropě viselo několik silných svítidel a podle barvy jsem viděl, že jejich světlo obsahuje velkou část infračervených paprsků. Intenzívně zárodky hřály.

Náhle jsem zpozorněl.

Vejce v jednom koši sebou začalo podivně zmítat. Nemělo pevnou skořápku, ale kožovitý povrch, takže jeho pohyby byly naprosto zřetelné. Nový mlok se právě začal líhnout. Podobně tomu bylo přece docela nedávno se mnou!

Táta mi už vysvětlil, že se do toho procesu nemám plést, pokud to není nutné. Mlok uvnitř má dost síly, aby prorazil obal vejce a vysvobodil se. Je ale potřeba, aby tu ve chvíli líhnutí někdo byl, kdo se o přírůstek postará, zejména po té psychické stránce. Proto byla na stropě instalována moderní a jistě ne levná čidla pohybu. Jenomže reagovala jen na mne - očekávalo se přece, že se tu budu pohybovat. Nezbyvalo, než abych tu zůstal.

Pohyby blanitého povrchu se stávaly prudšími. Ten uvnitř se snažil dostat ven. Nejspíš zkoušel kopat nohama, potom se pokoušel rukama prorazit obal.

Podářilo se mu to. Jakmile byla obálka vejce porušena, rozpadala se už snáze. Spatřil jsem mločí ruce trhat vaječný obal do stran. Konečně vyhlédla hlavička, mlok se nadechl a rychle si otřel zbytky bílku s očí.

Pak začal až nepřírozeně ječet. Byla v tom hrůza, strach z neznáma a zděšení. Chápal jsem ho. Určitě šlo o bývalého člověka. Přírození mloci nepocitují z nevysvětlitelné změny hrůzu jako my, bývalí lidé. Prostě se vylíhnou a pokud něco cítí, pak nanejvýš zvědavost.

»Uklidněte se, prosím,« snažil jsem se nově vylíhlého tvora nějak povzbudit. Je-li to člověk, mohl by mi porozumět a jakmile pochopí, že mu chci pomoci, musí se zklidnit, aby se mnou mohl komunikovat. To dá rozum.

Rozum ale v tomto případě ustoupil panice.

»Pomóc!« křičel nový mlok. Česky. Bylo mi hned jasné, že je to bývalý člověk, ale tohle slovo to zpečetilo.

»Nebojte se, nic zlého se vám neděje,« promlouval jsem na něho vlídně, abych ho nepoplašil.

»Pomóc, chce mě sežrat!« ječel nový mlok a odtáhl se ode mě co nejdál.

Došlo mi, že se tak polekal - mě. Nebylo těžké pochopit jeho zděšení. Sám jsem to přece zažil také - a to jsem jako prvního tvora spatřil člověka. V barevně posunutém spektru působila i důvěrně známá lidská tvář nepřirozeně, natož moje mločí papule!

»Klid, prosím,« pokračoval jsem. »Já vás nekousnu.« Bylo mi jasné, že nesmím dopustit, aby úplně propadl panice, mohl by si ublížit, nebo kdoví, třeba i zešílet.

»Vono to mluví!!!« kvílel mlok tím víc.

»Vy přece taky mluvíte,« pokrčil jsem rameny. »Nemáme si co vyčítat. Je to normální, nejsme němí.«

»Ať mě to nechá!« dožadoval se novorozenec.

»Nechci vám ublížit, ale pomoci,« pokračoval jsem ve své agitaci. »Dovedu si docela dobře představit, jak vám je, sám jsem to zažil teprve před týdnem.«

»Co je? Co se stalo?« trochu se uklidňoval. Pak nejspíš pohlédl na své ruce a to jeho hrůzu obnovilo ještě v mnohem větší míře.

»Pomóc! Tohle přece nejsem já!«

»Proč myslíte?«

»Tohle nejsou mé ruce! Vraťte mi mé ruce! A hned!«

»Proč by to neměly být vaše ruce? Neposlouchají vás? Co proti nim máte?«

Mlok si zděšeně prohlížel vlastní ruce a opatrně zkoušel pohybovat jednotlivými prsty.

»Chybí mi malíček!« obrátil se na mě vyčítavě.

»To se vám jen zdá,« ujistil jsem ho. »A co je podle vás tohle?«

Popadl jsem ho jemně za ruku, zejména za krajní prst.

»Tak mi chybí... něco jiného.«

»Ale co? Podle mě máte všechno jako já.«

Přiložil jsem k jeho ruce svoji. Shodovaly se.

»Já se na ten heroin už vážně vykašlu,« řekl mlok. »Tak příšerný halucinace jsem ještě neměla. Člověk aby se z nich nakonec zcvoknul. Zlatá marjána!«

Došlo mi to. Jiřinka Macháčková, mrtvola z patologického oddělení nemocnice. Našli ji pod mostem studenou, nedalo se už nic dělat. Věčná škoda mladé dívky ve věku sotva čtrnácti let, teprve v pubertě. Půjčili ji z krematoria tátovi, takže se ocitla mezi námi. To bude asi dáreček!

»Člověk také může na předávkování heroinem zemřít,« řekl jsem soustrastně.

»To se mi naštěstí nemůže stát,« odtušila sebevědomě, až jsem se trpce usmál. »Nestarejte se, já se vyznám.«

Její přítomnost tady to vyvracela nejlépe, ale nesnažil jsem se hned ji přesvědčovat, jak krutě se mýlí. Bylo jasné, že je ochotná se s tím vyrovnat jen proto, že to považuje za drogovou halucinaci, ale až zjistí, že to halucinace není a že je definitivně po smrti, bude ta estráda pokračovat... Táta Jaroš se řídil svým heslem, že se probuzeným skutečnost zastírat nemá a jednal hned na rovinu, já jsem kruté poznání raději ještě trochu odložil.

»Nechcete se vykoupat?« navrhl jsem jí.

»Proč? Mně se to líbí!« vyhrkla. Přejela si levou rukou přes hřbet pravé a setřela si trochu vaječného bílku, pak si na ruku zálibně popleskala. »Opravdu, člověk přímo cítí ten sliz! Vážně to stojí za to!«

»Máme tady i sprchy,« trval jsem na svém. »Ani netušíte, jak je to zajímavé.«

»No, vodzkoušet by se to mohlo,« přivolila. »Apropó, kdo ty vlastně seš?«

»Tak trochu doktor,« odpověděl jsem vyhýbavě.

»Ty z nás musíš bejt ale vodvázanej, co?« uchichtla se.

»Ani ne,« odtušil jsem. »Tak hezky vstaneme a půjdeme se osprchovat, ne?«

Přijala podávanou ruku a pomohl jsem jí z koše. Venku se na sebe opět zvědavě podívala, pak na mě.

»To neplatí,« řekla uraženě. »Ty máš šaty a já ne!«

»Já jsem doktor,« ujistil jsem ji. »Dostanete také čisté oblečení, ale nejprve se musíte pořádně umýt.«

»Já jsem se tady poblila, že?« připustila. »To ale musím vypadat! A ještě si do toho, já čuně, pleskám! Vypadá to ale vo třídu líp než v reálu.«

»Jdeme!« uťal jsem další diskusi.

Cupitala se mnou poslušně do sprch. Nastavil jsem trochu studenější vodu, aby ji moc nerozpálila a pomáhal jsem jí od bílku. Naštěstí se vodou splavoval poměrně snadno.

»Vážně by mě zajímalo, jak se v tomhle jointu souloží,« řekla znenadání. »Nechtěl by sis to se mnou rozdat? Neboj, už se mi ani blejt nechce.«

»Na to máš ještě pár let času,« odmítl jsem ji.

»Moulo, já už měla kluků...« zavrčela. »Nebyl bys první ani náhodou.«

Zastavila vodu a přijala nabízenou osušku.

»Bylo to sice studený, ale teď je mi fajn,« prohlásila uspokojeně. »Ale co je tohle?«

Podával jsem jí totiž *mločí kalhotky*, ušité přesně podle tvaru mločího těla.

»To k tomu patří,« ujišťoval jsem Jiřinku. »Vypadáš snad jako mlok, nebo ne?«

Mločí garderóbou se v Blaníku zabývala bývalá švadlena Ludmila. Její výtvary jsme zde nosili všichni, Liduška na to byla právem pyšná a pochopitelně měla práce nad hlavu. Právě to jí asi pomohlo překonat prvotní šok. Nejlépe na tom byli, kdo jen pokračovali v tom, co předtím dělali jako lidé, ale nějakou užitečnou činnost si tu rychle našel každý. Výjimek bylo méně než prstů na jedné mločí ruce.

»No vážně, to je ale rajcovní!« pochvalovala si. »Neměl bys mít ale větší úctu k dámě? Musíš mě pořád šmírovat?«

»Dělám tu jen svou povinnost,« udrtil jsem sotva na půl úst. Panebože, to jsme ale dostali přírůstek, napadlo mě.

»No jo, doktorskej!« ušklíbla se. Potom si přejela rukou přes místa, kde jako děvče mívala řadra.

»No ale vážně,« uchichtla se. »Já jsem opravdu placatá, jako kluk! Ty mě ale přece musíš vidět normálně, ne?«

»Vidím vás přesně tak, jak skutečně vypadáte,« odušil jsem. Netušila, že to myslím dvojsmyslně. Ano, viděl jsem ji jako mloka - či spíše mločku, když už se cítila dál ženou, ale viděl jsem v ní především bývalou feťačku bez jakéhokoli hlubšího citu. Nezamlouvala se

mi a tušil jsem, že s ní bude mnohem horší práce, než s mločími miminy.

»Tak co, jaký je mám?« kasala se.

»Placaté - jako každý mlok,« odušil jsem. »Dalo by se taky tvrdit - žádné.«

»Sprostáku!« odvrátila se. »S tebou je taky zábava; jako v márnici!«

Pořád ještě nic netušila. Zručně si oblékala kombinézu, ale byla přitom ke mně zády. Teprve potom se ke mně obrátila - a zase tak vyzývavě jako předtím.

»Kam ste mě vlastně vodvezli?« zajímala se. »Je to sice nádherný, ale musím být včas doma, nebo bude průser. Fotr by mě zase seřezal jako alíka.«

»Nemusíte spěchat,« mávl jsem rukou. »Vaši už to vědí.«

»A sakra, to bude malér,« zvažněla.

Řekl jsem si, že maškarády s halucinacemi bylo dost. Byl nejvyšší čas nalít Jiřince čistého vína.

»Malér už byl,« podotkl jsem. »Už vás oplakali.«

»Oplakali?« zarazila se. »To myslíš vážně? Fotr aby pro mě uronil slzu? Nehoupej mě, já vím svý!«

»Domů už se asi nevrátíte,« povzdychl jsem si.

»No, možná máš recht,« utrousila. »Už jsem uvažovala, že zdrhnu. Ale člověk se vobčas nedokáže rychle rozhodnout. Ani nevím, co bych dělala, kdyby mi doma nedávali občas nějakou almužnu.«

»Už vám nic dávat nebudou,« ujistil jsem ji.

»Voni mě vyšoupli z domu?« sondovala opatrně.

»Tak trochu,« přikývl jsem. »Dokonce vás už pohřbili.«

»To by se jim hodilo!« vybuchla. »Na to jsou paragrafy!«

»Pohřbili vás přesně podle předpisů,« ujistil jsem ji už dost tvrdě. »Vy jste totiž skutečně na ten heroin zemřela.«

»Srandisto!« zpražila mě pohledem. »Tohle tady jsem já, nebo můj duch?«

»Slyšela jste ještě zaživa pojem *reinkarnace*?« odpověděl jsem jí otázkou. »Nebojte se, tělo máte, jen trochu jiné.«

»To jako myslíš, že bych měla bejt převtělená do tohohle neřádu?« utrhla se na mě. »To nemyslíš vážně!«

»Bohužel myslím.«

»A ty seš co? Taky duch?« uchichtla se.

»Nejsme duchové, ale reinkarnovaní.«

»To bys musel bejt nejdřív taky mrtvej!«

»Zemřel jsem krátce před vámi,« přikývl jsem. »Ovšem na nešťastnou autonehodu, kterou jsem ani nezavinil, ne jako vy na nějaké svinstvo v žilách.«

»To myslíš vážně?« ztuhla konečně.

»Naprosto vážně,« přisvědčil jsem. »Pohřbili mě, stejně jako vás. Taky mi chvíli trvalo, než jsem se se svou nynější podobou vyrovnal. Vy si jistě taky zvyknete.«

»To jsou vážně pitomý fóry!« vybuchla.

»To nejsou fóry, ale smutná skutečnost. Můžete být ráda, že jste aspoň tohle. Červi by se vám líbili ještě méně.«

»Poslyš, doktůrku, ty to vopravdu myslíš vážně?« chytila mě za kombinézu a snažila se zatřást mnou jako jabloní.

»Myslím to vážně. Nevyvádějte tolik, jsme na tom stejně, nebo skoro stejně. Můžeme si na to klidně podat ruce.«

»To bych to schytala! Jste příšerná ohava!«

»Vypadáme velmi podobně,« ujistil jsem ji. »Skoro jako jednovaječná dvojčata.«

Táta mě ujišťoval, že v programech jeho kreatoru je malý generátor náhodných funkcí, který má možnost ovlivňovat pár jinak nepodstatných genů. Bez toho bychom byli všichni jako jednovaječná dvojčata, ale potom bychom mohli časem rychleji degenerovat. Některé z těchto znaků, například nepravidelné hnědavé skvrny na kůži, byly dokonce tak nápadné, že jsme se podle nich navzájem rozeznávali.

»A to mám jako zůstat - taky taková stvůra?«

»Přesně tak,« přikývl jsem. »Také jsem si zvykl.«

Rozbulila se opět bez nejmenšího varování, ale tentokrát už v tom nebyla hrůza ani zděšení, spíš obyčejná sebelítost. Přitiskla se ke mně a vzlykala mi v náručí. Pravda, trochu jsem ji litoval, ale sympatie jsem k ní necítil. Někaké city by při takové příležitosti mohly časem vykřesat hormony, ale dokud jsme byli jenom mločí děti, neměly k tomu příležitost. Jiřinka byla navíc ze sprchy studená a mokrá

jako obrovská žába, což jí rozhodně na přitažlivosti nepřidalo. Ach jo!

»Co jsem komu provedla?« vzlykala.

»Nikomu nic,« ujišťoval jsem ji. »Ublížila jste jedině sobě. Provedla se vám naprosto perfektní sebevražda.«

»Já jsem ale nechtěla umřít!«

»Kdo si píchá heroin, musí s tím počítat. Tvrdila jste, že se vám to stát nemůže - a stalo se.«

»A nedá se... nedá se to ještě...« chytala se stébła.

»Nedá,« usekl jsem tuto naději tvrdě.

»A neděláš si přece jen fóry?«

»Se smrtí se nežertuje. Jste mrtvá a vaše původní lidské tělo bylo zpopelněno a pohřbeno. Ti kdo vás znali, poplakali si nebo si oddechli, každý podle svého, ale vrátit se k nim nemůžete, zejména ne v téhle podobě. Nezbyvá mi nic jiného, než vás přivítat mezi nás, mloky.«

»Ale co budu mezi takovými obludami dělat?«

»Vždyť jste také taková,« ubezpečil jsem ji. »Co budete dělat? Podle toho, k čemu se hodíte. Nebojte se, pro každého se tu něco najde.«

»To jako, abych...« ztuhla. »Já žádnou práci neberu, ani to na mě nezkoušejte!«

»Potom to budete mít opravdu těžké,« politoval jsem ji, i když ne dost upřímně. »Rodiče nemáte a nikdo vám *almužny* dávat nebude. A že byste někoho okouzčila sexem, na to také koukejte rychle zapomenout. Už proto, že jste napůl chlap!«

Čekal jsem od ní něco jako zoufalé zavytí a proto mě ani nepřekvapilo, že jsem to odhadl přesně.

»A co... co Lukáš?« napadlo ji náhle.

»Jaký Lukáš?« zeptal jsem se.

»Kluk, co s ním chodím!« vyhrkla nešťastně.

»S tím jste se přece rozešla! Jestli vás měl rád, určitě si zabřečel, ale opustila jste ho a tím to skončilo.«

»Já jsem ho nenechala! Já ho mám ráda!«

»Dala jste přednost heroinu. Proto jste přece tady.«

»To je nespravedlivý!« rozbřečela se opět naplno.

»Pro koho? Pro vás ne, můžete si za to sama. Pro Lukáše? Snad si najde lepší děvče a kdybyste ho měla ráda, budete mu to přát. Vy už pro něho nebudete, jste pro něho mrtvá, jenže doslova a do písmene.«

»Proč já ano a on ne? Píchá si to dýl a víc,« vybuchla.

Podíval jsem se na ni smutně.

»Pak mu aspoň přejte, aby mu vaše smrt byla dostatečnou výstrahou. Nemusí skončit jako vy.«

»Přeju mu, aby byl tady co nejdřív,« zasyčela. »Oči bych mu s chutí vyškrábala! Dyt' mě do toho heroinu uvrtal, pořád tvrdil, jaká jsem nemoderní bucha, až jsem to zkusila.«

»Při větší smůle může dopadnout ještě hůř a k nám se ani nedostane. Dostala jste vlastně druhou životní příležitost. Můžete to po druhé a od samého začátku zkusit líp.«

»Pěkně děkuju!« vyjekla. »Myslíš, že ti o něco takového stojím? Radši si podřežu žíly.«

»Žábo hloupá!« okřikl jsem ji. »Vzdát se života, taková nebetyčná hloupost! Už jsi to udělala a co jsi tím získala? Přišla jsi o mladé a možná hezké dívčí tělo a stal se z tebe mlok. Koukej se vzpamatoval! Příště by to bylo ještě horší! Jestli tě ani smrt nenapraví, co s tebou?«

Nevydržel jsem už a přešel na tykání, abych jí mohl jak se patří vynadat. Ztuhla překvapením a zmlkla. Popadl jsem ji za ruku a vlekl ji vzlykající ze sálu k výtahům. Budu ji muset předat učiteli, třeba z ní ještě něco vykřeše. Napadlo mě, zda by *táta* neměl lépe vybírat, komu nový život nabídne a kdo o to nestojí, ale včas jsem si uvědomil, že jsem také o mločí existenci v první chvíli nestál a také mě považovali za sebevraha. A hleďme, stačil týden a zvykl jsem si. Zvlášť když jsem se tu setkal s jevem, o jaký dosud marně usilovaly nespočetné generace vědců od raného starověku. Umělý život, umělý tvor, člověku podobný homunkulus. Panebóže, to mi tak někdo nabídnout jako člověku, dal bych za to nevím co.

Vzápětí mě sice napadlo, že jsem za to dal vlastní duši, ale nebral jsem to už tak tragicky.

ZLOM

K mému údivu měl Čupík pro Jiřinku pochopení.

»Zvykne si, jako všichni,« komentoval to s klidem.

Nicméně jsem si v duchu myslel, že menší seřvání, které jsem jí udělil já, také nebylo bez užitku. Nebylo to ostatně tak horké, většínou jsem jí vykal.

Rovněž *táta* Jaroš se mnou souhlasil a neodpustil si ani připomínku, že on sám nemá sebevrahy ani narkomany rád.

»Když člověk zemře věkem, je to přirozené,« přemítal. »Když zahyne při nehodě, je to smutné. Ale když si někdo sám a úmyslně zkrátí život, navíc pro nějaké svinstvo, jako jsou cigarety, chlast a drogy, je to už jenom pitomé.«

Přiznal se, že jednoho mrtvého dokonce neoživil, když mu kamarád z Pohřební služby sdělil, že chlapa zastřelil během ozbrojené loupeže policista.

»Abych kamaráda neurazil, převzal jsem ho jako ostatní, ale pak jsem mu ho vrátil aniž bych s ním něco dělal.«

»Takže jsi ho definitivně odsoudil k smrti!« komentoval jsem to. »Připadá mi, že si občas trochu hraješ na boha. Jsi možná stvořitel, ale ne pánbůh!«

»Kdo jiný to ví lépe než já?« odtušil. »Už jsem ti přece vícekrát říkal, že to není snadné. A nemáš pravdu, že jsem toho grázla odsoudil. Ačkoliv se mi ortel nad ním jevil jako spravedlivý, nevzešel ode mne. Reinkarnaci nemůžeme brát ani jako odměnu, ani jako trest. Ale nezdá se mi správné dávat grázlům další šanci, když svým prvním životem dokázali, jaké jsou to bestie.«

»Ale přece - ten člověk zemřel definitivně, úplně zmizel ze světa!«

»Jako nespočetné miliardy jiných lidí!« opáčil prudce. »Uvědom si, transkripce dává šanci člověku, ale současně ji bereš mloku, který

by se jinak vylíhl. Ano, je to život za život, chápej to tak. Jde o strašné dilema, zda má mít jeden život přednost před druhým.«

»Když to bereš takhle - pak by ovšem byly transkripce od samého počátku nemravné a možná i zločinné,« zarazil jsem se při pomyslení, že tím vlastně odsuzuji i sám sebe.

»Ani tak to nechápej. Často se stává, že máš výběr jenom mezi dvěma zly a zvolíš menší z nich. Sem patří i otázka, čím život má větší cenu, když máš možnost zachovat jen jeden ze dvou a musíš se rozhodnout.«

»Krutá možnost!«

»Častější, než se zdá. V mnoha situacích to máme jakožto lidé vyřešeno už dávno. Když se lékař musí rozhodnout, zdali zachrání novorozence nebo jeho matku, když bezpečně ví, že oba současně zachránit prostě nemůže, dává vždycky přednost matce. Také policista musí zločinci zabránit ve vraždě třeba i tím, že ho zastřelí. A není to chápáno jako vražda, i když to není nutná sebeobrana. Život oběti má zkrátka větší cenu než život vraha - to platilo a platí. Moje transkripce vezme naději na život osobnosti, která ještě ani nevznikla, aby ji dala jiné, podle mého potřebnější. Je to docela srovnatelné s rozhodováním mezi životem dítěte a matky.«

»To ti ale vůbec nezávidím.«

»Nemusíš. Také ty se budeš muset tak rozhodovat. Zatím si zřejmě neuvědomuješ, že každou transkripcí zabíjíš toho, kdo by se jinak vylíhl. I ten zárodek mloka by byl rozumným stvořením. A už dnes to není jen moje dilema.«

»Hu - to je příšerné,« otřásl jsem se.

»Je,« souhlasil. »Jako s tou Jiřinkou. Zabíla se vlastně sama. Nechat ji zmizet úplně, bylo by to možná spravedlivé. Proč dávat novou šanci takovým troskám za cenu sebrání šance jiným? A přece jsem ji reinkaroval, ačkoliv nemám jistotu, zda jsem udělal dobře. Věřím, že to bylo správné. Budoucnost mě ostatně brzy usvědčí.«

»A kdyby se ukázalo, že to byla chyba?«

»Chybami se člověk učí,« pokrčil rameny. »Vezmeme si pak z toho příkladné poučení.«

Povzdychl si, ale pak se obrátil ke kreatoru a začal mě bombardovat informacemi, které budu muset zvládnout, abych ho, jak říkal, jednou důstojně zastoupil.

Pobýval jsem teď většinu svého času ve spodních patrech Blaníku a na ubikaci jsem docházel jen ke spaní. Mločí mozek se podobá lidskému i co do potřeby spánku. Dočasně je možné ji potlačit, ale *táta* nám to zakázal s odůvodněním, že jsme ještě děti a mohlo by nám to uškodit.

Někteří brblali, ale nezbylo nám, než to uznat.

Ano, byli jsme teď všichni malé děti, ale nebylo to tak jednoduché. Biologicky nejstarším, kteří vznikli na počátku, chyběly předchozí lidské zkušenosti, byli tedy i rozumově na úrovni dětí, ačkoliv fyzicky byli největší a nejvyspělejší. My, co jsme se vylíhli později, jsme měli sice mladší těla, ale ve valné většině vzdělání a často i bohaté zkušenosti ze svého předchozího života. Už na našem chování to bylo znát. Nekočkovali jsme se, nehráli si jako *noví*, ale ani jsme se nad nimi nevyvyšovali. Oni nás ovšem respektovali. Mezi námi mloky neplatilo, že větší znamená silnější. Tady rozhodovala i rozumová stránka a bývalý karatista Salaba (autohavárie) cvičil i fyzicky silnější nováčky; žádný ho zatím neporazil.

Učitel Čupík neučil své žáky podle biologického věku ani podle životních zkušeností, ale podle potřeby. Kdo neovládal správně češtinu, toho učil česky. Komu chyběla matematika, dostával lekce z počtů. Nemohl sice zvládnout individuální přístup ke každému žákovi, ale rozdělil je podle vyspělosti na jednotlivá oddělení. Modrava, jak si dnes říkála bývalá pětáosmdesátiletá Zlatuška Zikmundová, dnes chodila do druhé třídy s novými mloky a nikdo se nad tím nepozastavoval.

V pevnosti Blaník zavládl od počátku prvobytně pospolný komunismus, částečně srovnatelný s izraelskými družstvy typu kibuc. Každý dělal co bylo zapotřebí a čemu rozuměl. Dokonce i ti, kdo za

své lidské existence prosluli jako flákači, což se nakonec, jak jinak, neutajilo, nezaháleli.

»Jiřince prospěje třetí třída češtiny a zopakuje si část matematiky, biologie a přírodních věd vůbec,« rozhodl o ní učitel. »Potřebovali bychom ale učitele pro vyšší stupeň, já jsem doma v první až páté třídě a budu rád, když to stihnu.«

Bohužel by to předpokládalo, že *tam nahoře* zemře nějaký středoškolský učitel a dostane se k nám. Smrt jsem samosebou nikomu nepřál, ale bylo jasné, že tam lidé umírají a veškeré jejich zkušenosti mizí v nenávratnu.

Jak to udělat?

Diskutoval jsem o tom s *tátou* Jarošem - bezvýsledně. Ani on si nevěděl rady.

»Což takhle zasvětit do tajemství někoho z lidí?« navrhl jsem bezelstně.

»Myslíš z Akademie?« zamračil se. »Tam dnes pomalu každý myslí *komerčně*, ještě by to prodali *US Army*. Nechtěl bych se dočkat chvíle, kdy by cvičení mloci potápěli lodě s lidmi. Jistě uznáš, že by to byla tragédie.«

»A co aspoň tvoji přátelé, kteří nám dodávají mrtvá těla z nemocnic a krematorií?«

»Nevím,« vzdychl si. »Abychom o ně nepřišli! Není to zas tak pevné kamarádství. Vědí sice, že dělám výzkumy ohledně mozkové činnosti, ale domnívají se, že ta mrtvá těla mám jen k povrchnímu zkoumání. Dodržuji dohodu, že žádné v nejmenším svévolně nepoškodím, aby nevznikl skandál, kdyby si příbuzní během obřadů něčeho všimli. Mrtvým tělům tady nesmí přibýt ani škrábnutí. Kdyby se dozvěděli, že mrtvé ožívují, dokonce v takové podobě, možná by to považovali za nepřípustné.«

»Risknul bych to,« přemlouval jsem ho. »Třeba u pana Oty Náhlavského, ten přece dodal zatím jen dvě těla. Kdyby se mu to nelíbilo a odmítl by dodávat další, bude to menší škoda.«

»Tihle se všichni navzájem dobře znají a i ten Náhlavský by mohl ostatní varovat.«

»Nebo by to mohl správně pochopit jako druhou šanci pro mrtvé,« pokračoval jsem. »Třeba by i on mohl o něčem takovém časem uvažovat, až... je to přece starší pán.«

»Dobře, něco zkusím,« slíbil *táta*.

S lidmi jednal jen on. Já jsem tu možnost neměl - nebyli na něco takového připraveni. Nejlépe to bylo vidět na nových přírůstcích. Většina bývalých lidí se chovala až hystericky, jen malá část to přijala bez nutnosti aplikace sedativ.

Čas ubíhal, aniž bych měl příležitost to pozorovat.

Ovládl jsem i kreator a Jaroš mi svěřil klonování nových zárodků. Uvolnilo mu to ruce, aby mohl pokračovat ve vývoji dokonalejších tvorů. Zajímalo by mě to také, ale uznal jsem, že on má k tomu větší právo. I tak mi občas ukazoval některé své úspěchy a měl jsem přístup k jeho datům.

K výhodám počítačové geneze patřila možnost simulace.

Jarošův geniální program dovoľoval postupovat tak rychle právě díky této projekci nezáživných dat. Každé navazování genetických řetězců bylo možné simulovat a Jaroš měl velikou databázi zmapovaných míst. Věděl přesně, kde se v genech co nachází, která skupinka tvoří zuby, která oči a jiné orgány. Program byl ale příliš složitý a pomalý. Občas nezbyvalo nic jiného než všechno naostro syntetizovat a prověřit.

Igor Filip, důchodce a dříve elektrikář, zesnulý ve věku dvaasedmdesáti let, tak získal tělo opět poněkud odlišné od nás ostatních. Když se vylíhl, měl ocas o třetinu kratší než my, což mu dovoľovalo vzpřímenější chůzi. Vidění posunutější k infračervenému světlu mu zlepšovalo orientaci ve tmě.

Jinak se ovšem nelišil. Nejprve nám vynadal, co jsme to s ním vyvedli, potom si stěžoval, že už byl na smrt dokonale připravený a teď aby začínal od začátku, ale pak se připojil k našemu inženýrovi Skálovi a začal se zajímat o elektrické rozvody Blaníku.

»Nádherná práce,« pochvaloval si každý večer. »Samá měď, žádný hliník, tu a tam mosaz nebo dokonce bronz. Tak poctivá práce se už dneska nevidí. A ty podzemní turbíny! Nikdy bych neřekl, že tady existuje něco takového jako Blaník a vůbec ne, že to bude soběstačné i co do elektřiny. Vždyť Jarošova chalupa nemá elektrickou přípojku a její ubohý diesel utáhne nanejvýš pár žárovek! A přitom má Blaník větší spotřebu než vesnice v době žní. Vezměte si jenom ty skleníky! Kde dneska uvidíte skutečně fungující obloukové lampy? A přitom jsou tu nutnosti, protože dodávají ultrafialové světlo. Rostlinám by se pod žárovkami nikdy tak nevedlo.«

Z utahaného letargického dědy se opět stalo zvědavé dítě v tom nejlepším smyslu. Navíc - což všichni oceňovali, začal působit i ve škole. Žáků se samozřejmě našlo dost a Filip je začal vyučovat svému elektrikářskému oboru.

Každý týden jsem musel syntetizovat tři až čtyři zárodky a implantovat je do vajec. O jejich produkci se starala Inka Mráčková, bývalá ošetřovatelka krav. Obří žáby sice vypadaly jinak než její dřívější svěřenkyně, ale zvykla si na ně jako na svou vlastní novou podobu.

»Člověk by řekl, že i ta nemá tvář myslí,« posteskla si. »Jak se na mě divně koukají, když odvážím jejich děti, to se nedá popsat.«

»Část vajec jim přece neměníme a používáme jen přebytky, které bychom tak jako tak nepoužili,« utěšoval jsem ji.

»Říkejte si co chcete, jim je to líto.«

Nebyla to pravda a ani nemohla být. Inteligence žab byla hluboko pod inteligencí žab přírodních. Inka se ale dokázala vcítit do jakéhokoliv zvířete, včetně umělých obřích červů, jimiž žáby krmila a které chovala nedaleko odtud ve velkých silech nazývaných *červária* na zkažené mouce, slámě a různých odpadcích. Žáby si v jídle nevybíraly a zužitkovaly kdeco, polykaly i obaly od vlastních vajec - takových koloběhů bylo v Blaníku víc. Ne že by byla pevnost soběstačná, ale vnitřní produkce potravin nám významně snižovala spotřebu neustále ubývajících zásob.

Žáby měly mnohem kratší životní cyklus. Již po půl roce dosáhly dospělosti, ale po dalších dvou letech jim produkce vajec klesala a byly používány jako jatečná zvířata. Dokonce i *táta* Jaroš si občas doprával *žabí řízky* a nevypadalo to, že by to dělal jen aby nám ukázal, že se to dá jíst. Já jsem jedl žáby také a nepřipadalo mi to nijak nepřírozené. Mloci snesou v mnoha směrech víc než lidé a tohle ještě ušlo.

Bylo to v zimě, kdy se *táta* Jaroš rozhodl přestěhovat se k nám do podzemí.

»Už jsem na to příliš starý, abych jezdil těmi dlouhými výtahy,« posteskl si. »Budu raději s vámi. Nevyženete mě?«

Zbytečná otázka!

Po dlouhé době jsem tedy měl příležitost podívat se opět na svět. Zatímco Igor Filip se svou partou přemisťoval nutná elektrická vedení, pomáhal jsem *tátovi* stěhovat jeho drobný osobní majetek. Přitom jsem se několikrát podíval z okna. Na svazích okolních kopců leželo půl metru sněhu a od vzdálené cesty nevedla k chatě ani úzká pěšina.

Naopak jsme nahoře v chatě zařídili nový příbytek mlokům z naší *lidské party*. Měli vykonávat strážní službu, aby jeho návštěvníci nepoznali, že tam už nebydlí. Bylo nutné natahat nahoru nové telefonní linky, Igor Filip během noci na hlavní dveře umístil elektrické vrátne a všechno zapojil. Současně pět dobrovolníků prošlapalo sníh od silnice k chatě, aby si každý myslel, že tudy Jaroš nedávno prošel.

Doktor si s námi večer přišel povídat. Zdržel se trochu déle než jindy, ale nemínil z toho udělat pravidlo.

»Skoro by bylo lépe, kdybych se ubytoval v důstojnické kabině,« povzdychl si. »Ale ještě lépe by bylo, kdybychom se dali dohromady s doktorem Míčou. Nikoho jiného bych nechtěl odbornými problémy unavovat, ale nám dvěma by možná přišlo vhod popovídat si i před spaním.«

Byl jsem pro, ale odložili jsme to na zítra.

Měl jsem brzy příležitost toho litovat.

Ráno jsme se vzbudili jako vždycky zvonkem z pevnostního rozhlasu. Vyskočil jsem, ustrojil se a spěchal k Jarošovi do sousední *důstojnické* ložnice.

Jaroš ještě ležel. Zkusil jsem ho jemně probudit, jenže jeho ruka byla podivně ztuhlá a - studenější než moje.

Podíval jsem se mu na zorničky. Nebylo pochyb. Doktor Jaroš, náš *táta*, v noci tiše zemřel.

V první chvíli se mi zastavilo srdce a na několik vteřin jsem úplně ztuhl hrůzou. Pak jsem vyskočil, vyběhl na chodbu a začal ječet.

Z otevírajících se dveří vyhlédlo několik mločích hlav. Učitel Čupík, Franta Koťátko, Igor Filip.

»Co se děje?« pospíšil si s dotazem učitel.

»Táta nám v noci zemřel!« vykřikl jsem. »Pojďte mi s ním někdo pomoci!«

»Chceš ho vzkřísit?« vyhrkl učitel.

»Na to je pozdě,« rozhodil jsem rukama. »Můžeme ho jenom reinkarnovat. Pomozte mi s ním na vozík, sám s ním nehnu!«

»Snad nechceš z našeho *táty* udělat mloka?« zeptal se mě nesouhlasně a zdálo se mi až výhružně Franta Koťátko. Sahal jsem mu jen k pasu, kdyby se do mě pustil, zle bych dopadl.

»A co jiného?« odtušil jsem. »I kdybychom tu měli lékaře a i kdyby byl zázračný, tohle už nenapraví.«

»Ty jsi přece doktor!«

»Jsem, ale doktor biologie, ne medicíny. Ostatně myslím, že tady je už na doktora pozdě. A nestůjte tady jako dřeva, nebo o něho přijdeme úplně.«

Vozík byl naštěstí po ruce a ochotných rukou také, jen co se všichni trochu vzpamatovali z prvního šoku. Překulili ztuhlé tělo na vozík, já jsem jenom přihlížel.

»A ty si myslíš, že se ti to podaří?« nedůvěřoval mi ani učitel Čupík.

»Musí!« křičel jsem. »Jinak to tady můžeme zabalit!«

Poslal jsem je napřed a vypravil se do líhně pro vhodné vejce. Mohlo být v podstatě libovolné, ale nejlépe se hodilo takové, které by se brzy vylíhlo.

Se mnou pospíchalo celé procesí mloků, kteří se nemohli z té zprávy vzpamatovat. Nakulili mi vybrané vejce do koše a vytáhli na vozík.

»Nevezmeme ještě tohle?« navrhoval mi Josef Králů.

»Nač? Opakovat se to nedá,« ujistil jsem ho. »Přepis se buď podaří napoprvé, nebo je všemu konec.«

»Takže - kdyby se ti to nepovedlo?...«

»**Musí** se to povést!« vybuchl jsem. »Jinak by celá naše existence ztratila smysl!«

Rychle jsme spěchali k výtahu a co nejrychleji do sálu. Skupinka s tělem doktora Jaroše mezitím netrpělivě postávala na sále kolem vozíku.

Zapnul jsem postupně počítač i transkriptor. Systém brzy v pořádku naběhl - kdyby se cokoliv stalo s počítačem, vůbec bych si nevěděl rady. Takhle byla pořád velká naděje.

Zatímco běžely testy, nasazoval jsem a fixoval snímací a zapisovací kukly. V sále už byli všichni mloci, nechyběl snad nikdo. Kontroloval jsem pro jistotu všechno dvakrát. To mě nezachránilo, aby se mi napětím neklepaly ruce. Naštěstí to nijak nerozhodovalo. Hlavní slovo bude mít počítač a ten bude přesný jako vždycky.

Test kompletnosti paměti jsem opět vynechal. Transkripce se musí podařit a kdyby se nepovedla, zmařeného zárodku bude menší škoda než zničené osobnosti táty.

Synchronizace proběhla poměrně rychle. Smrt asi nastala poměrně nedávno, anagramy byly ještě jasně zřetelné. Za mými zády všichni svorně mlčeli, sledovali co dělám a neodvážili se ani špitnout. Dokonce i *noví*, kteří by bez kočkování za jiných okolností nevydrželi, postávali tiše vzadu.

Spustil jsem přepis. Nastala snad nejdelší čtvrt hodina mého života - současného i minulého. Všichni se na mě dívali s nadějí - nedůvěrou se mi nikdo neodvážil projevit.

Konečně sebou obrazovka trhla a objevil se krátký řádek s lakonickým textem: OK.

»Zaplať pámbu!« oddechl jsem si - a se mnou všichni mloci v sále.

»Myslíš, že se to povedlo?« sondoval opatrně učitel.

»Transkriptor tvrdí, že ano, ale na potvrzení si budeme muset počkat dva dny, než se nám *táta* vylíhne. Myslím si, že je všechno na dobré cestě.«

»Poslyš Pavle - on to táta musel tušit, že ano?« napadlo učitele.

»Možná byl dlouho nemocný,« přikývl jsem. »Nejspíš proto říkal, že mu třeba budu moci všechno brzy oplatit. Ale vždyť už mu bylo přes osmdesát let, to člověk nikdy neví. Ještě že mě to stačil naučit, řekl bych že právě včas.«

»Zaplať pámbu za tu průtrž mračen, co tě k nám taky právě včas přivedla!« řekl Čupík procítěně.

»No, možná máš pravdu,« zašklebil jsem se kysele. »Já si vlastní smrt jako nějaké velké štěstí nepředstavuji, ale pro další existenci mloků to asi důležité bylo.«

»Sláva Pavlovi!« neudržel se Franta Kořátko.

»Počkejte do pozítří,« odmítl jsem počínající nadšení. »Mám pocit, že to zdaleka není všechno.«

Nepočítám-li Jiřinku, byl jsem tu nejmenší, ale všichni mě tady uznávali jako druhého stvořitele. Ačkoliv pravda, na *tátovu* popularitu by nedal nikdo ani sáhnout.

Menší hloučky začaly mezitím mezi sebou živě diskutovat.

»Zaplať pámbu neznamená zaplatit, ty troubo, ale že už si můžeme jít zase hrát!« zaslechl jsem z jedné skupinky.

Usmál jsem se a ještě jako ve snách jsem pomalu, poctivě povypípal počítač. Pak jsem se obrátil k východu ze sálu.

»Vy jste tady?« obořil jsem se na dva mloky, co měli být nahoře v doktorově chatě a hlídat. »Upalujte na svá místa. Teď to bude dvojnásob důležité. Místo abyste návštěvníky jen zdržovali než se táta dostane nahoru, musíte všem tvrdit, že je na výletě ve městě. A musíte jim to tak dlouho monotónně opakovat, dokud to každá

návštěva nevzdá. Budete se chovat jako automatické dveře, rozumíte?«

»Můžeme si už jít hrát?« zeptal se jeden z *nových*.

»Jděte,« přikývl jsem. »Koukejte moc nezlobit, aby se na vás táta nemračil, až se probudí.«

NÁVŠTĚVNÍCI

Tělo doktora Jaroše jsme uložili do pevnostní márnice, což byly prosté kovové truhly v jedné místnosti spodní části Blaníku, kde byla i bez chlazení nízká teplota. Co bude dál, nikdo nevěděl. Všichni jsme byli nenadálou ztrátou omráčení. Dokázal jsem ještě zahnat všechny zpět na místa, ale potom jsem se zavřel do jedné volné ložnice, kde jsem tak upřímně neobřečel ani vlastní smrt...

Učitel mě přišel pozvat na schůzi, kterou mezitím mloci svolali do velkého přednáškového sálu. Námětem byla stručná otázka, kterou si kladli všichni.

Co budeme dělat dál?

Čupík pronesl krátkou úvodní řeč, zakončenou právě touto otázkou.

»Co bychom dělali?« odpověděl jsem. Už jsem se přece jen vzpamatoval a věděl, že nesmíme podlehnout skepsi. »Budeme dělat to co dosud. Pokud se přepis povede, bude *táta* pozítří mezi námi. Sice v jiné podobě, ale na tu jsme si už všichni zvykli. Bude zkrátka jako jeden z nás, na inteligenci by mu to rozhodně ubrat nemělo.«

»A kdyby se to nepovedlo?« nadhodil někdo z davu.

»Nestrašte!« okřikl jsem ho. »Nebylo to ani tak složité, jako u některých. Mě jste našli po dvou dnech rozbitého, jen si vzpomeňte, jak jsem vypadal. Paní Elišku našli dva dny po smrti a další den trvalo, než ji z krematoria přivezli sem. Táta zemřel dnes v noci a všechno by mělo být v pořádku.«

»A kdyby ne?« ozvalo se opět pochybovačně.

»Ani pak by se svět nezbořil,« pokrčil jsem rameny. »Já pevně doufám, že tu s námi *táta* bude dál.«

»Zapomínáš na jedno,« odtušil vážně Čupík. »Táta měl až dosud lidskou podobu a proto jenom on jednal s lidmi. Kdo ho nahradí? Nemáme teď do světa lidí ani jednoho prostředníka.«

»To bude problém,« připustil jsem. »Nepočkáme s tím ale, až bude mezi námi? Nemůžeme to přece řešit bez něho.«

»Spoléháš na to, že on si vědět rady bude? A co když ne? Co pak budeme dělat?«

»Jsme tu všichni krátce, zatímco táta to jistě promýšlel po celý svůj život. Moc bych se divil, kdyby to dávno neměl nějak zajištěné. Zatím mu to pokaždé vyšlo. I to, že mě včas naučil přepisovat. On i s tím určitě počítal.«

»Možná máš pravdu,« připustil učitel. »Ačkoliv - ani on nebyl všemocný a vševědoucí. Nám nejspíš opravdu nezbyvá nic než odložit to, až bude mezi námi.«

»To tvrdím od začátku,« přikývl jsem. »Musíme pokračovat jako kdyby se nic nestalo, jako kdyby táta odjel na dva dny do Prahy. Až se probudí, nesmí mít důvod kárat nás za nějaké opomenutí. Takže navrhuji tuhle schůzi rozpustit a každý ať se vrátí na své místo. Hlavně ti nahoře. Ještě že tátu včas napadlo zajistit si tuhle předsunutou hlídku.«

»Dobrá,« přikývl učitel. »V tom případě mám nejvyšší čas začít vyučování. Žádám žáky, aby si pospíšili do třídy.«

»Má to ještě smysl?« opáčil kdosi.

»Ale to víš, Jiřinko,« obrátil se k ní učitel. »I kdyby se stalo nevímco, matematiku budeš potřebovat. I kdyby zítra nastal konec světa, by bylo lepší, kdybys nedělala chyby při dělení. Jen hezky pojď.«

Zdánlivě jsme tedy pokračovali, jako by se nic nestalo, ale každý z nás věděl, že se cosi podstatného změnilo. Dosud byl náš mločí svět jakž takž spojen s lidským, ale to pouto se právě přerušilo.

Den však uplynul bez nejmenších změn proti předchozím. Inka Mráčková si vyžádala pomoc dvou dalších, protože se jí jedna obří žába utrhla a začala po *žabíně* tropit neplechu. Museli ji chytit a uvázat, což nebylo jednoduché, neboť žáby rostly rychleji než mloci a tahle byla mnohem větší než naši největší, kteří jako *noví* neměli

zkušenosti. Nakonec se jim to přece podařilo a do *žabína* se vrátil klid a pořádek.

Večer se konala další schůze, kterou tentokrát vyvolala parta razičů tunelů.

»Neměli bychom raději zastavit další práci?« vyrukoval se stručnou otázkou jejich předák Josef Vocásko. »Připadá mi nesmyslné na tom dál dělat.«

»Proč jste je vlastně dosud razili?« zeptal jsem se ho.

»Protože to *táta* chtěl.«

»A myslíš, že by teď nechtěl?«

»Nevím,« mračil se Vocásko. »Já mám pořád dojem, že naše tune-ly měly něco společného s Hladovou zdí v Praze. Že nás v tom *táta* podporoval jen proto, aby nás nějak zaměstnal.«

»Neřekl bych,« oponoval mu učitel. »Tune-ly byly, pokud vím, značně finančně náročné. Dovedeš odhadnout, kolik peněz stál jenom cement? Kdyby to nemělo smysl, *táta* by peníze dal na něco užitečnějšího, neměl jich nikdy dost.«

»Jaký to tedy mělo smysl?« dorážel na něho Vocásko.

»Nevím,« odrazil otázku učitel. »Nějaký to určitě mělo, jinak by vás zaměstnal jinak. Nechápu, proč ses ho na to sám nezeptal, dokud byl ještě naživu!«

»Netroufal jsem si,« couval ze sporu Vocásko.

»Chyba!« komentoval to učitel. »Já jsem vedl s *tátou* po svém vzkříšení na tohle téma dlouhé rozhovory.«

»Ty ses s ním bavil - o tunelech?«

»Samozřejmě že ne,« odsekl učitel. »Ty mě ani nenapadly. Také jsem pochyboval o smyslu našeho dalšího mločího života, rozumíš? Přesvědčil mě, že musíme žít jako lidé, byť v jiné podobě. Máme mnohem více zkušeností - kdo z lidí prožil svou vlastní smrt? Tudíž je nutné naučit mloky i češtině, počtům a fyzice, jak jen to půjde. Dokonce mi tvrdil, že mě k němu mezi mloky poslalo samo nebe. Víš, jak mě to naježilo? Dnes vím, že měl pravdu. Mloci by naopak potřebovali nejméně dva další učitele, na jednoho je toho příliš mnoho.«

»Ale k čemu budou nějaké tune-ly hluboko pod vodou?«

»Zeptej se *táty*, až se vylíhne,« odkázal ho učitel. »To jsi měl ostatně udělat už mnohem dříve. Určitě by ti to řekl a neměl bys pocít, že stavíte Hladovou zeď. Ostatně - ani ta nebyla nesmyslná, jen aby Karel Čtvrtý nějak zaměstnal lidi. Tenkrát byla poměrně významnou součástí tehdejšího opevnění Prahy. Smysl tunelů neznám, protože mě nikdy nezajímaly, ale *táta* ano a opakuji: nedělal by to, kdyby nevěděl proč.«

Přišli se nám přihlásit mloci, kteří měli vystřídat své kolegy na hlídce v chatě, ale pak už jsme postupně usnuli. Naše mladá těla mločích dětí prostě potřebovala spánek.

Druhého dne se *táta* ještě nevylíhl a někteří mloci na mě začali hartusit. Jiní se mě zastávali. Žádný jiný zárodek se nevylíhl, nebylo to tedy tím, že bych vybral nevhodný. Ovšem nervozita mezi mámi pomalu stoupala.

Dopoledne hlídky nahoře v chatě odrazily první návštěvu. Vysvětlily pošťačce, že pan Jaroš odjel do Prahy, a že mu má dát poštu do schránky na vratech.

»To nepůjde,« prohlásila. »Důchod mu smím předat jen do vlastních rukou. Ať se staví u nás na poště, až se vrátí.«

Byla to jistě hodná paní, ale předpisy dodržovat musela, zřejmě to jinak nešlo. Když se otáčela od vrátek, hlídka jí aspoň zdvořile popřála šťastnou cestu.

»Tím máme konec s penězi,« prohlásil rezignovaně učitel.

»Proč?« nechápal Lád'a, jeden z *nových*.

»Protože je už *tátovi* nedají. Kdyby si pro ně teď osobně přišel na poštu, nepoznají ho.«

»A potřebujeme je vůbec?«

»Krátkodobě to jistě vydržíme,« pokrčil rameny učitel. »Kolik máme ještě v zásobě cementu? Moc ne - takže se stavba tunelů zastaví jako první.«

»Omyl,« řekl Vocásko. »Vrátíme se k poctivému ražení ve skálách. Je to obtížnější, ale nepotřebujeme k tomu cement, ani jiné materiály. Jen elektřinu, podvodní vrtačky, kalová čerpadla a požární hadice z Blaníka. Máme všechno, takže to půjde dál.«

»Máte jen dvě,« ochlazoval ho učitel.

»V takovém tunelu může beztak pracovat na čele jen jeden z party, ostatní se starají o odsávání hlušiny. Problémem je nerudovská otázka: kam s ní. Zatím ji řešíme jednoduše; kaly vypouštíme do nejbližšího potoka. Trochu se jimi zanáší, ale nedá se to rozeznat od přirozené vodní eroze; voda odplavuje hlínu tak jako tak i bez nás. I takhle můžeme razit jen dva tunely současně - a na víc stejně nemáme lidi.«

»Lidi nemáš vůbec,« připomněla mu Modrava.

»Když říkám lidi, myslím tím *bývalé lidi*,« odsekl Josef. »Noví jsou nemehla. Ne že by se to časem nenaučili, ale holt nemají ty správné gryfy. Ani já teď nejsem žádná velká vazba - a razím třikrát rychleji než ti *siláci*. Podívejte se sami, jak mi od toho rostou svaly!«

»Svaly nejsou všechno,« pokáral ho učitel.

»Jistě,« souhlasil Vocásko. »Právě proto nemůžu dát *nové* na předeek, když nepoznají, že se chystá zával. Horničina, to nejsou jen svaly, to je taky fortel.«

Uznali jsme to.

»Nejde ale jen o cement,« staral se dál učitel.

»Jistě,« pokrčil jsem rameny. »Až se *táta* probudí, jistě něco vymyslí. Pokud s tím už dávno nepočítá.«

Toho večera jsme měli další návštěvu, kterou jsme ovšem nemohli odbýt jako pošťačku.

Před venkovními vraty stálo černé auto Pohřební služby a na zvoněk zvonil pan Oto Náhlavský.

»Přivezli dalšího nováčka,« vyburcoval mě učitel. Spolu jsme pospíchali mnoha výtahy nahoru, abychom byli u jednání, pokud k nějakému vůbec dojde.

Pan Ota Náhlovský mezitím vstoupil do vrat, otevřených na dálku elektrickým zámkem, a kráčel zvolna k chatě.

»Co budeme dělat?« nevěděli si rady hlídkující mloci.

»Nechte to na nás,« odtušil učitel. »Schovejte se někam, ať se vás nelekne.«

»Vypadáte stejně jako my,« urazil se Jaromír.

»Právě proto postačí, když tu budeme jen dva. Já a tady Pavel Míča.«

Dveře do chaty se opatrně otevřely.

»Pojďte dál, pane Náhlovský,« oslovil návštěvníka ještě přes mikrofon učitel.

Zesílený zvuk nešel přímo do reproduktoru na chodbě, ale přes konvertor, který jej frekvenčně upravil. Písklavý mločí hlas se tak změnil na trochu zastřený hlas podobný ženskému. Až pan Náhlovský vstoupí mezi nás, bude to mít horší.

»Kdo jste?« zarazil se návštěvník, zatímco si čistil od sněhu boty.

»Dcera pana Jaroše,« opáčil učitel. Vlastně ani nelhal.

»Víte... my máme s vaším otcem nějaké jednání...«

»Mohu vás přivítat za něho?« zeptal se zdvořile učitel. »My o tátových jednáních víme, nemusíte se nás obávat.«

»Vy o tom víte?« zachmuřil se. »Dohodli jsme se, že se to nikdo nedozví. Kromě toho Jaroš tvrdil, že žádné příbuzné nemá. A přitom má dceru. To nechápu.«

»Všechno vám vysvětlím, jen pojděte dál,« řekl netrpělivě učitel. »Dáte si kávu?«

»Jo,« přikývl Náhlovský. Vstoupil do místnosti, ale když nás spatřil, vyjekl překvapením.

»Paní Jarošová!« vykřikl. »Co to tu chováte za potvory?«

»Posaďte se,« natlačil ho učitel na židli.

Zkoprnělý návštěvník se nezmohl ani na protest.

»Paní Jarošová, kde jste?« pokusil se přivolat toho, kdo stál přímo před ním.

»Neděste se nás, pane Náhlavský, že mluvíme,« oslovil ho rychle učitel. »Jsme rozumné bytosti jako vy.«

»Ono to - vážně mluví!« vyjekl.

»Ano, mluvíme a myslíme,« přikývl učitel. »Známe i vás. Smíme vám něco vysvětlit?«

»Ale kde je... paní Jarošová?«

»To jsem já,« řekl učitel. »Jsem dcera pana Jaroše, sice adoptovaná, ale to by snad nemuselo vadit. Mikrofon mi dává trochu jiný hlas, ale mohl byste mě poznat i tak.«

»Adoptovaná?« třesl na nás oči. »Vždyť vy... vy přece ani nejste lidi!«

»Nejsme,« pokrčil učitel docela lidsky rameny. »Táta nás adoptoval, ačkoliv nejsme lidského původu. Nevadilo mu to. Vám ovšem nelhal, žádné příbuzné nemá.«

»Odkud jste přišli? Z vesmíru?«

»Ne,« odtušil učitel. »Táta Jaroš si nás vypllal tady, na Zemi. Jsme tedy pozemšťané jako vy a navíc Češi.«

»Vy? Takové...«

Zarazil se. Slovo *obludy*, nebo něco jiného, stejně málo lichotivého, mu zamrzlo v krku.

»Nezdáme se vám lidské, že?« vrkal učitel. »Nezlobte se, vy lidé si někdy o sobě moc myslíte. Právě na nás vidíte, že i jiné bytosti mohou myslet a jednat podobně, nebo dokonce stejně jako vy. Nebojte se nás, nekoušeme.«

»A co tu děláte?« vybafl.

»Žijeme, co víc si můžeme přát?« usmál se učitel.

»A kde je Jaroš?«

»Bohužel musel odjet,« odtušil učitel. »Nepustili bychom vás dál, kdyby tady nebyla jakási dohoda mezi ním a vámi. My bychom nechtěli, aby *táta* litoval, že odjel. Rádi bychom se proto s vámi dohodli i bez něho.«

»Mám snad... jednat s vámi?«

»Pokud vám to nebude vadit... Chápeme, že se vám asi moc nelíbíme, ale vy byste zase mohl pochopit, že bychom chtěli *tátovi* udělat radost.«

»To těžko,« zdráhal se. »Naše dohody jsou poněkud...«

»My je známe,« ujistil ho učitel. »Jde o to, zmapovat co nejpřesněji mozkové pole nežijícího člověka. My to dokážeme také - pokud by vám to ovšem nevadilo.«

»A co potom?« staral se.

»Dál by to bylo naprosto stejné, jako kdyby to zařizoval *táta*,« ujíšťoval ho učitel. »My tělo v nejmenším nepoškodíme a po skončení mapování je stejně jako on vrátíme. Chceme jen *tátovi* pomoci v jeho výzkumech, nic víc. Myslíme si, že víte dost na to, abyste se dozvěděl i o nás. Vy to snad nebudete kdekomu na potkání rozkecávat.«

»Myslíte?«

»Jistě. *Táta* vám přece nikdy žádný skandál nezavinil, vy jemu snad také nechcete nadělat nepříjemnosti. To by se mezi džentlmeny dělat nemělo.«

»Ale co vy?«

»My už tady bydlíme pěkných pár let,« ujistil ho Čupík. »Jistě pochopíte, proč jsme se na veřejnosti neukazovali. To může být pro většinu lidí i trochu šok. Pochopte, chceme jen udělat *tátovi* radost a protože tu není, riskli jsme to. Snad snesete více než jiní, ne?«

Uměl polichotit, kde bylo třeba, pravda.

»No, když je tomu tak... Máte tu někde *tátův* vozík?«

Zatímco jsem v čele party siláků odvážel postaršího muže na vozíku do hlubin Bláníku, učitel dál vrkal s Náhlavským. Měl geniální nápad. Klidně přiznal své nepřeborné vědomosti o lidech z okolních vesnic. Udivoval ho zasvěcenými dotazy, co dnes dělá ten a co onen, přičemž dával klidně najevo, co o dotyčných lidech ví on sám. O starší generaci, kam kdysi patřil, věděl skoro všechno a nakonec rozpovídal i pana Otu. Když jsme vraceli tělo pana Lipinského, byli skoro kamarádi. Pili spolu kávu a pojídali sušenky.

»Vás je tu víc?« podivil se Náhlavský, když spatřil naši partu s vozíkem. »Kam se tam vlastně vejdete?«

»Tato chata má velké sklepy,« ujistil ho už méně ochotně učitel. »Tam má taky *táta* Jaroš laboratoře.«

»Mohl bych je vidět?«

»No... víte, pane Ota, my bychom se nejprve museli *táty* zeptat,« snažil se to Čupík uhrát do autu. »My máme zakázáno někoho tam

vodit. Vy jste jeho kamarád a vás tam možná vezme i sám, ale na nás by se mohl zlobit. Dost na tom, že jsme se vám ukázali, ale to snad nějak přežije.«

»On je na své výzkumy tak tajnůstkářský?«

»Vy byste nebyl? Zejména když jde o něco, co se na světě nikomu jinému nepodařilo?«

»To je to tak světoborné?« usmál se.

»Je, pane Náhlavský,« ujistil ho učitel. »Neřekneme vám bez jeho svolení oč jde, ale můžete nám věřit, nelžeme.«

Když se to tak vezme, Náhlavský byl poměrně přímý chlap, se kterým se dalo vyjít i s pravdou. Naopak to asi vycítil, takže nám nejen uvěřil, ale i přislíbil brzkou návštěvu, až se Jaroš vrátí.

»Jak tohle dopadne?!« staral jsem se.

»Jsou jen dvě možnosti,« pokrčil rameny učitel. »Buďto dobře, nebo špatně.«

Což byla pravda, o které nemělo smysl dál diskutovat.

Následující návštěva byla méně příjemná. Přišla zřejmě v dobrém úmyslu, ale nevhod. A každý ví, že to je u návštěvy značný nedostatek.

Zdravotní sestra Ilonka Ryšavá byla mezi svými pacienty proslulá pod přezdívkou *Harpunářka* a navzdory poněkud drobné postavě byla ráznější povahy. Zazvonila nám krátce po obědě na zvonek a dožadovala se vehementně vstupu.

»Nesnažte se mi vykládat, slečno, že doktor Jaroš odjel do Prahy,« hartusila na naši mločí službu, která urychleně a skoro zoufale přivolávala učitele v dobré víře, že si bude vědět rady.

Byl jsem právě u něho ve třídě, šli jsme tedy spolu.

»U žádného autobusu jsem doktora Jaroše neviděla, přitom mám okna ordinace přímo proti zastávce. Autem neodjel, já už ty jeho prskolety poznám po zvuku, ani se nemusím koukat. Vyříd'te mu, že si včera zapomněl vyzvednout prášky a jdu mu za to vycinkat.

S angínou pectoris se nežertuje. A pusťte mě k němu, já ho neukousnu, jenom se na něho podívám,« uslyšeli jsme její vodopád už zdálky.

Jakmile zvedla stavidla, nedalo se to zřejmě zastavit.

»Snad ji zpacifikujeme,« povzdychl si Čupík. »Pusťte ji, snad nám to projde jako s Náhlavským. Já ji znám.«

Jakmile se Ilonka ocitla v chodbě, už pokračovala.

»Máte tu zimu, víte o tom? Chcete dostat zápal plic?«

Konečně vstoupila do místnosti, kde opravdu nebylo nijak vedro - voda ve starodávném plechovém umyvadle měla na sobě ledový škraloup. Nám to nevadilo, jen jsme byli malátnější.

»Kde je Jaroš?« zahlaholila ve dveřích.

Teprve pak na nás dva patřičně vytřeštila oči.

»Proboha, co je zase tohle za maškary?« vykřikla.

»Buďte vítána,« oslovil ji klidně učitel. »Nechcete se u nás posadit? Ať nám nevynesete spaní.«

»Kde je Jaroš?« nedala se odbýt.

»Není tu,« ubezpečoval ji Čupík.

»Koukejte ho zavolat a vyřídíte mu, ať si ty svý japonský příšerky schová pro někoho jiného, já se jich neleknu. Nějak nám dětinští, hračka jeden.«

Jiřinka mě nedávno považovala za heroinovou halucinaci, ale ani tohle nebyl špatný nápad a mohli bychom toho využít. Zahrát si na plyšové robotky by nemuselo být zrovna od věci, napadlo mě. Učitel to ale vzápětí zkazil.

»My nejsme japonské příšerky,« ujistil sestru. »My jsme živé bytosti. Myslíme a mluvíme.«

»Ježíšikriste!« vyhrkla a na okamžik ztuhla, jako kdyby na ni zdejší chlad působil stejně jako na nás.

»Co tady, proboha, děláte?« zeptala se pomalu a opatrně. »Snad nejste nakonec - ufóni?«

»Ufóni nejsme, ale to by bylo moc dlouhé vysvětlování,« řekl učitel klidně. »S námi se jistě dohodnete, nemáme zájem na žádném nedorozumění.«

»Co tady děláte?« vyhrkla a postavila se opět bojovně.

»Žijeme,« odtušil učitel. »To už je samo o sobě zázrak, nemyslíte?«

»Kde je Jaroš? Vy jste ho sežraly, vy bestie!«

Velice tvrdé obvinění, zejména když byl Jaroš doopravdy po smrti. Nakonec jí ho budeme muset ukázat!

»Nechcete si sednout, paní Ryšavá?« nabízel jí učitel.

»S vámi sedět nebudu! Chci vidět doktora Jaroše. Ať sem okamžitě přijde, jinak jdu pro policii.«

»Jaroš tvrdě spí a kvůli vám ho nebudeme budit,« pokusil se ukončit návštěvu Čupík.

»To bych se podívala!« naježila se Harpunářka. »Já jsem tady kromě jiného coby sociálka a musím Jaroše uvidět, jinak uvidíte vy! Když spí, vzbud'te ho! Ve dne spát nemusí.«

»To bude potíže,« povzdychl si učitel. »On teď spí, že ho nejméně dva dny nikdo nevzbudí.«

»Jen mi ho ukažte!« trvala na svém. »Já to posoudím.«

»Paní Ryšavá, ta věc je ale opravdu příliš složitá, než abyste ji pochopila.«

»Cože? Já že bych nic nepochopila? Mám zdravotní školu, už jsem viděla víc takových případů než vy dva dohromady!«

Nadzvedlo ji to více než jsem čekal.

»Ukážeme jí ho?« obrátil se učitel na mě.

»Tím už nic zkazit nemůžeme,« pokrčil jsem rameny. »Ona jinak půjde na policii a tam by to teprve nepochopili.«

»Dobrá,« obrátil se učitel ke dveřím do zadní místnosti. »Pojďte tedy dál, paní Ryšavá.«

»Jděte napřed!« odmítla nabízenou přednost ve dveřích. »Půjdu za vámi, abyste mě nemohli zezadu něčím praštit.«

Tuhle myšlenku jsme oba přešli povzdechem. Kdyby se nás opravdu tak bála, nikam by s námi nešla. Zejména ne k tmavým schodům dolů do sklepa.

»Ty schody jsou strmé a kluzké,« hudrovala, ale srdnatě po nich sestoupila za námi. Sklep byl jasně osvětlený a brzy jsme došli na jeho druhý konec.

»K čemu jsou ty bedny? A proč je na nich napsáno: Pozor, výbušnina?«

»Asi proto, že obsahují dynamit,« uklidňoval ji učitel. »Nemusíte se bát, leží tady už od války.«

Bedýnky tu byly opravdu nejen od války, ale o něco déle. Ilonka Ryšavá neměla tušení, že obsahovaly dynamit, který by stačil ne na jednu chatu, ale na celou vesnici. Pro kolony nepřátelské armády by to bylo dokonalé překvapení. Zdravotní sestra ovšem v armádě nesloužila a nevědomost ji zachránila před šokem, jaký by při tomto pohledu utrpěl každý důstojník od podporučíka - a možná už od frajtra - výš.

»Nemohlo by to vybuchnout?«

»Samozřejmě ne,« přikývl učitel. »Nebojte se, vypínač je proti nechtěnému sepnutí dobře zajištěný.«

»Jen aby!«

Prošli jsme kolem těch smrtonosných dekorací nevzrušeně až k velikým železným dveřím. Tady začínala vlastní pevnost Blaník a kdybychom chtěli Ilonce skutečně ublížit, pomoci by se nedovolala. Obdivoval jsem její odvalu, pokud nás opravdu z něčeho podezírala - a přece šla dál.

»Půjdeme kousek chodbou a pak výtahem,« upozorňoval naši návštěvu učitel.

»Proč je to tu takové klikaté?« stěžovala si.

»Nevím,« vytáčel se.

Věděli jsme to ovšem oba, ale nechtělo se nám přiznávat, že procházíme svrchní patra pevnosti, kde je tloušťka betonu větší než světlost chodeb a místností.

Výtah jsme zvládli, Ilonka se ovšem od nás odtahovala co nejdál a dávala nám přitom najevo, že je ve střehu.

Další klikatá chodba a další výtah až dolů.

»Proboha,« napadlo Ilonku, »Kam to vede? Vždyť už musíme být kdovíjak hluboko ve skále!«

»Osmdesát metrů,« ujistil ji Čupík. »To je jen počátek.«

»Jaroš je ještě níž?«

»Skoro až dole.«

»Já tam s vámi nepůjdu!« napadlo ji najednou. Konečně se v ní ozval normální pud sebezáchovy.

»Vaše přání je i naším. Vidět Jaroše jste ale chtěla vy, my se s vámi naopak rádi vrátíme.«

»A just ne!« otočila se. »Jdeme dál.«

On ji opravdu chce dostat až dolů, došlo mi. Ublížit jí nechce, ale cožpak může od ní čekat pochopení?

Místo až dolů jsme zabočili k líně. Aha, došlo mi, to pro ni bude překvapení!

Vstoupili jsme do místnosti.

»Tady máte pana Jaroše,« ukázal Ilonce učitel obrovské mločí vejce.

»Cože? Tohle? Nedělejte si ze mě šprťouchlata!«

»Nedělám,« ujistil ji učitel. »Když už jste tady, pěkně si to vypo-slechnete od Adama.«

»Nebudu tady. Jdu pryč!« utrhla se.

»Jestli mě nebudete poslouchat, otočím vypínačem a odsud se sama potmě nedostanete,« pohrozil jí. »Máme tu někde žáby veliké jako krávy. Nepřál bych vám mezi ně zabloudit.«

»Žáby jako krávy? To je nesmysl!«

»Stejně jako mločí velcí jako člověk. Dva přitom stojíme před vámi, ale my jsme teprve mlád'átka. Chcete, abychom sem pozvali ty větší? Nebudete křičet?«

»No, raději ne...« ustoupila neochotně.

»Výborně. Tak mě raději poslouchajte. Zaručeně jste ani netušila, jaký je Jaroš génius. Tímto pojmem se ale označuje i spousta lidí, kteří Jarošovi nesahají ani po kolena. Jaroš totiž vytvořil umělý život. Nás.«

»Vy jste...«

»Umělé bytosti,« přikývl učitel. »A nejen to. Jaroš byl víc než obyčejný génius. Podařilo se mu přenést z člověka do tohoto umělého tvora i lidskou duši. Jste-li ateistka, potom to můžete chápat jako přenos dat mezi dvěma počítači. Prostě se člověk po smrti probudí v těle obrovského mloka, což ale neznamená, že by byl zvířetem. Myslí dál jako předtím.«

»To by bylo...« postupně bledla čím dál víc.

»Jaroš nás takhle stvořil a dal nám nový život. Většina z nás, koho tu potkáte, žila předtím jako lidé. Já vás přece dobře znám, vy mě

také. Vzpomeňte si! Ve škole vám spolužáci říkali „ciluláček“, když jste jednou do sešitu namísto slova „cibule“ napsala „cilule“. Pamatujete se na to?»

»Jak to víte?» zrudla.

»Pamatujete se, jak jste byla dobrovolně po škole, když jsem vám to nabídl místo pětky? Naučila jste se tam tenkrát přírodopis tak dobře, že vás od té doby začal bavit.«

»To nemůžete vědět!« vybuchla. »To vím jenom já.«

»Byli jsme tam přece dva,« ujistil ji.

»Byla jsem tam jen já a pan učitel Čupík, jenže ten před pěti lety zemřel!«

»A teď stojí před vámi. Učitel Čupík jsem já. Proto vím, co nikdo jiný vědět nemůže.«

»Proboha! Ale - co to s vámi udělali?»

»Doktor Jaroš mi dal nový život,« řekl učitel. »Není to sice život člověka, ale žiju dál alespoň jako mlok. Tady pan doktor Míča je také bývalý člověk.«

»To je strašné!«

»Není,« zavrtěl hlavou učitel. »Představte si, že je vám už sedmdesát. Život máte za sebou, jste sama. Nečeká vás nic než skleróza, bezmocnost v domě důchodců a komín krematoria. Nakonec zemřete - a v té chvíli vám někdo daruje nový život, i když - nelidský. Budete začínat od malička, ale budete mít dosavadní lidské vědomosti a zkušenosti. Nebrala byste to?»

»Já - nevím,« sklopila hlavu. »Nepřemýšlela jsem o tom. Jestli je to nový život, pak se mi zdá krutý. Ale po pravdě řečeno - nevím.«

»Tak vidíte,« přikývl. »Tohle je celé tajemství doktora Jaroše a vy jste první člověk, kdo se je dozvěděl ještě jako člověk. My ostatní jsme se tady probudili už jako mloci. Teď vás ale prosím, za sebe i za ostatní, nestavte se proti nám, nechte nás na pokoji! Nechte nás žít.«

»To bych se tady...« trochu se jí přiškrtil hlas, »to by tu nakonec mohla být - i moje máma?»

»Ne, není tu. Zemřela ještě za mého života, takže neměla to štěstí jako my a zemřela definitivně. Tehdy ještě nebyl doktor Jaroš tak daleko, první oživení se mu podařilo před šesti lety. Oživení není

jednoduché ani dnes a je možné jen do určité doby po smrti. Proto je nás zatím málo a proto to doktor stále drží jako tajemství.«

»Říkáte, že je tady?« ukázala na vejce.

»Ano,« přikývl učitel. »Doktor Jaroš totiž zemřel a jeho tělo leží nedaleko odtud v márnici, ale naštěstí včas naučil pana doktora Míču přenášet duše a ten z něho udělal stejnou bytost jako jsme my. Čekáme jen, až se nám znovu vylíhne.«

»Jaroš je mrtvý?«

»Víte přece, že mu bylo přes osmdesát a navíc měl angínu pectoris. Byla to jen otázka času.«

»Ukažte mi ho!« rozhodla se opět pevně.

Následovala nás úplně na dno pevnosti. Čupík jí ukázal mrtvé tělo doktora Jaroše. Prohlédla si je pozorně, sáhla si na ruku a pokusila se i nadzvednout ztuhlé oční víčko.

»Máte pravdu, je mrtvý,« řekla po chvíli zklamaně.

»Není mrtvý, jen spí,« odporoval jí učitel. »Ovšemže ne v tomhle těle - ale ve vejci. Každého dne se může vylíhnout. Čekáme na to jako na zázrak, který se ale musí stát.«

»Poslyšte - jste vy opravdu Čupík?« podívala se na něho se směsicí nedůvěry a očekávání.

»Jsem, holčičko,« přikývl.

»Čupíka jsem měla docela ráda, byl to nejlepší učitel, kterého jsem kdy měla.«

»Děkuji za uznání,« odtušil. »Asi tě to rozrušilo, vidím ti to na očích. Raději se vrátíme.«

Vyšli jsme mlčky až do chaty.

»Víš, i ty bys nám mohla pomoci,« oslovil mlčící sestru učitel. »Spousta lidí denně umírá a jen málo se jich dostane až k nám. Můžeme oživit pouze tři lidi týdně. Není to mnoho, ale často nesežene ani ty tři. Zkus popřemýšlet, zdali bys nám v tomhle směru nemohla pomoci.«

»Já s mrtvými do styku nepříjdu,« ohradila se, ale bylo znát, že ji to netěší.

»Ty třeba ne, ale určitě máš známé, zejména mezi doktory v nemocnici i jinde. Snad by to šlo zařídit. Máme sice známé

v několika krematoriích, ale od těch často dostáváme lidská těla až když je na všechno pozdě.«

»Budu... budu o tom uvažovat. Ale co teď uděláte s tělem doktora Jaroše?«

»Upřímně řečeno, jsme bez něho trochu bezradní. Počkáme, až se vylíhne a řekne nám, jak si to sám představuje. Možná dáme jeho tělo pohřbít. On už je potřebovat nebude, bude mít jiné.«

»Mločí?«

»Ano - lepší zatím neumíme udělat. I tohle je vysoko nad možnostmi celosvětové vědy. Nikdo na světě nedokázal stvořit ani bakterii, natož umělého červa. Jaroš dokázal stvořit nás mloky, ale jeho snem bylo stvořit člověka.«

»Cožpak je pánbůh?« vyjekla.

»Ne, jen vědec - ale tak výjimečný, jako byl ve své době Archimédes, Leonardo da Vinci nebo Einstein.«

BYROKRATI

Teprve třetího dne se začalo vejce s doktorem Jarošem pohybovat. Po krátké chvíli prasklo a nový mlók se vykulil. Jako jediného bývalého člověka ho to vůbec nevyvedlo z míry. Nezdálo se ani, že by byl překvapený. Když spatřil náš kruh okolo koše, jen se usmál.

»Díky, Pavle,« obrátil se na mě. »Věděl jsem, že ty to dokážeš.«

»Sláva!« zvolal učitel Čupík a vyvolal tím bouři jásotu kolem.

»Nechte mě osprchovat se,« požádal nás. »Je to opravdu zajímavé. Z praktické stránky je to přece jen jiné, než když o tom člověk uvažuje teoreticky. Ty barvy jsou opravdu dost nezvyklé. Ale snad se s tím vyrovnám jako vy.«

Doprovázeli jsme ho až do sprch, ale netroufali jsme si pomáhat mu. Zdálo se, že je mnohem samostatnější než všichni kdo se dosud vylíhli. Pouze on předem věděl jak vypadá - ale nevzrušovalo ho to.

Podali jsme mu oblečení. Nosili jsme kombinézy nejen pro teplo, ale také ze zvyku, ovšem nikdo se nepozastavoval ani nad nahotou druhého. Tak tomu ostatně bývá ve společenstvích stejného pohlaví - například v sauně.

Oblékl se a všichni jsme se jako velká voda nahrnuli do jídelny, protože *táta* projevil přání něco ochutnat, když už má vyzkoušet své nové smysly.

»Povídejte, co je nového?« vybídl nás, jakmile jsme ho usadili ke stolu a někdo přinesl veliký plechový talíř plný toho nejlepšího co se dalo sehnat - především veliký čerstvě usmažený *žabí řízek*.

»Měli jsme jenom čtyři návštěvy,« referoval mu učitel. »Pan Ota Náhlovský nám přivezl mrtvolu - Pavel ji zpracoval. Leží v líhni. Jakýsi pan Lipinský, třeba ho znáš.«

»Neznám - jak jste to zvládli?«

»Výborně,« ujistil ho učitel. »Náhlovskému jsem všechno řekl na rovinu a zdá se, že je náš.«

»Říkal jsem ti přece...«

»Měli jsme ho snad nechat pana Lipinského zase odvézt?« opáčil nesouhlasně učitel.

Podíval se na něho, pak sklopil oči.

»Dobrá, máš asi pravdu. Co další?«

»Pošťáčka ti vzkazuje, že si musíš pro důchod dojít sám na poštu.«

»Jistěže tam půjdu, ale ne pro důchod. Budu jen muset na několik adres odeslat pár dopisů.«

»Nejhorší byla *Harpunářka* ze zdravotního střediska. Tu jsme nakonec pustili do Blaníku,« přešel k incidentu s ní, ale vylíčil ho, jak jsem to cítili všichni - získali jsme ji jako dalšího sympatizujícího zasvěcence.

»Tohle dopadlo lépe, než jsme mohli doufat,« přiznal nám *táta*. »Jak jsi to dokázal?«

»Učil jsem ji jako dítě,« přiznal učitel. »Vzpomínky na školu nepůsobí snad jen na otrlé lumpy.«

Jaroš si pochutnal na obědě a hned se hrnul dolů na sál. Osobně zkontroloval počítač, kreator i transkriptor.

»Dopadlo to výborně,« pochvaloval si. »Můžeme pokračovat třeba hned.«

»Jak se to vezme,« podotkl učitel. »Jak teď budeš jednat s úřady? Máš to nějak rozmyšlené?«

»Mám, jistě,« odušil *táta*.

Netušil - a my s ním - že mu jeho představy nevyjdou.

Už druhého dne se *táta* rozhodl vyřídít si všechny nutné záležitosti s úřady.

Za volant jeho stařícké tatříčky usedl Josef Vocásko. Tvrdil, že měl řidičský průkaz a řídit ještě nezapomněl. To jsem o sobě chtěl tvrdit také, ale okřikli mě, že jsem přece v autě zahynul a kromě toho jsem mimino. Nedosáhl bych jistě nohama na pedály.

Ale i Vocásko musel stát, aby mohl řídit. Nikdo z mloků ještě nebyl dospělý. Dospívání mělo nastat dříve než u lidí, asi kolem osmého roku věku, ale i nejstarším *bývalým lidem* bylo jen něco přes pět let. Noví mloci byli sice starší, ale zase neuměli řídit auta.

Do malého okresního města jsme dorazili ještě v pořádku, ale tam nastaly čekané i nečekané obtíže.

Vtrhli jsme na matriku jako velká voda - naštěstí tam po ránu mnoho lidí nebylo. I to stačilo - jakmile nás spatřili, vypukla mezi nimi panika. Matrikářka před námi utekla dozadu a telefonem přivolala policii. Chvilí jsme čekali v prázdné čekárně, zda ještě přijde. Místo ní se dostavili policisté. Byli tři a drželi v rukou služební pistole. Zřejmě očekávali výtržnosti nebo dokonce násilí, ale když spatřili, jak tady všichni klidně stojíme, přece jen trochu znejistěli.

»Co se děje?« obrátil se na ně Jaroš. »Nemůžeme si něco vyřídit na matrice? Jsou snad úřední hodiny, ne?«

Policisty to zarazilo. Nic sice neudělali, ale zůstali stát za námi a jeden z nich zavolal matrikářku.

»Už tam ty obludy nejsou?« ptala se opatrně ze sousední místnosti. »Já s nimi nechci nic mít!«

»Jsme tady úředně,« trval na svém *táta*.

Situaci trochu komplikovalo, že větší a starší mloci se s lidmi domluvit nemohli, protože měli hlasivky naladěné pro vydávání ultrazvuku. My mladší jsme jim ovšem rozuměli, ale s lidmi jsme mohli jednat jenom my. Z lidského hlediska však nepůsobilo dobře, když za celou bandu mluví jen ti nejmenší.

»Nebojte se jich, paní Zahrádková,« ujišťoval matrikářku jeden z policistů. »Budeme tady, aby se vám nic nestalo.«

Přišla, ale velice opatrně. Nahlásili jsme jí úmrtí pana doktora Jaroše. Zaznamenala to, ale viditelně si oddechla, když jsme se opět vyhrnuli ven.

»Nepůjdete s námi?« zeptal se policistů *táta*. »Třeba aby se nás lidi tak nebáli.«

»Kam ještě chcete jít?« mračil se policista.

»Naproti na notářství,« řekl *táta*.

Dorazili jsme tedy s policejním doprovodem na notářství. Bylo tam naštěstí prázdné; možná před námi všichni utekli. Ani notář ne-

měl chuť s námi jednat, ale přítomnost policistů ho přiměla, aby se nás aspoň zeptal, co si přejeme.

Táta požádal notáře o otevření *Jarošovy poslední vůle*. Skutečně ji měl už dávno sepsanou a uloženou právě na tomto notářství. Notáři chvilku trvalo, než ji našel.

»Měl bych ji ale otevřít za přítomnosti jeho příbuzných, ne teď a tady.«

»Jaroš neměl příbuzné a vy to víte,« řekl Jaroš. »Vždyť vám to neopomněl zdůraznit.«

»Jak to může vědět tenhle... fuj, ani nevím, jak se tomu má říkat,« rozhořčil se notář.

»Jsme inteligentní mloci, o kterých právě Jarošova závěť pojednává,« dorážel Jaroš na notáře.

Ten chvíli otálel, ale pak to vzdal.

»Mohu vás vzít za svědky?« obrátil se aspoň na policisty s nadějí, že odmítnou.

»Třeba,« odtušil jeden z nich.

Notář tedy pomalu, opatrně otevřel zalepenou obálku. Pak se začel do textu závěti.

»Lituji, ale z toho nebude nic,« prohlásil po chvilce. »Závěť je neplatná.«

Nejvíc to asi zarazilo právě Jaroše, ale i nás ostatní to pořádně překvapilo.

»Jak to - neplatná?«

»Odporuje českému právnímu řádu, takže je už od počátku neplatná,« opakoval zatvrzele notář.

»Co na ní odporuje právnímu řádu?« vybuchl Jaroš. »Byla přece sepsána před vámi a je na ní i vaše razítko!«

»Já vím,« prohlásil notář. »Pan Jaroš tehdy do ní vtělil tak očividné nesmysly, že jsem už neměl sílu vysvětlovat mu, že to nebude platit. Náš právní řád neumožňuje odkazovat majetek zvířatům, jak to učinil.«

»Tam není, že by to bylo odkázáno zvířatům,« přerušil ho Jaroš. »Ta formulace je jiná, přečtete to, prosím.«

»Stojí tady přesně: ...odkazuji veškerý svůj majetek, především pozemek v katastrální mapě.... atakdále, se všemi stavbami na něm se

nacházejícími, svým inteligentním mlokům, kteří zde budou bydlet. Zastupovat je bude mlok jménem Míla Čupík, pověřený správou... Jaroš musel být s pokročilejším věkem senilní a trpěl utkvělými představami. Sami vidíte, že odkazuje všechno zvířatům, takže závěť neplatí.«

»Jakýmpak zvířatům?« nadskočil Jaroš. »Pane Dobrovský, pochopte nás! Inteligentní mloci nejsou zvířata, ale bytosti na úrovni člověka.«

»Jsou mloci zvířata?« obrátil se notář na policistu. Ten samozřejmě přikývl.

»Vidíte. Vyvěsíme vyhlášku, aby se o dědictví přihlásili oprávnění dědici z příbuzenstva. Když se do půl roku nikdo nepřihlásí, převezme dědictví český stát. Budeme muset chatu úředně zapečetit.«

»Pane Dobrovský, to je velice důležitá otázka,« nedal se odbýt Jaroš. »Normální mloci jsou samozřejmě zvířata, neboť nemají rozum. Tady je velice podstatný rozdíl. Mloci doktora Jaroše rozum mají a tím přestávají být zvířaty.«

»I kdyby tomu bylo tak, náš český právní řád neumožňuje odkazovat majetek nějakým potvorám, i kdyby pocházely z jiné galaxie. Lituji, tato závěť je neplatná.«

Notář si byl zřejmě naprosto jistý svou pravdou.

»Slyšeli jste to?« nasadil úřední tón i policista. »Teď opusťte tuto kancelář.«

»Podáme to k soudu,« řekl Jaroš uraženě. »Jak někdo může zaměňovat inteligentní bytosti se zvířaty? To je skandál!«

»A ven!« prohlásil policista a vytáhl obušek.

Bylo to možná trochu hrdinské gesto při pohledu na naše zuby, ale policisté se cítili v právu a byli asi odhodláni vyvolat pokračování sporu násilnou cestou.

»Dobrá, půjdeme,« řekl umírněně Jaroš. »Podáme na vás u soudu trestní oznámení pro rasovou diskriminaci a zneužití pravomoci veřejného činitele. Uvidíme, jak to dopadne. Jdeme sami a dobrovolně, nemusíte do nás strkat.«

Vyhrnuli jsme se na ulici a zamířili k soudu. Tam jsme se ale nedostali. Soudní zřízení se nám postavili do cesty a odmítli nás pustit dál.

»Jsou přece úřední hodiny!« domáhal se vstupu Jaroš.

»Soud neúřaduje pro zvířata!« zněla odpověď.

Jednání bylo ještě kratší. Policisté nás vzápětí vyzvali k rozchodu a kromě obušků začínali opět rozpínat pouzdra na pistole. Začínalo se zřejmě schylovat k násilí, ale Jaroš to nechtěl nechat dojít tak daleko.

»Vrátíme se,« rozhodl. »Dnes se má vylíhnout pan Frolík. Je to bývalý právník, snad nám poradí, co dál.«

Vrátili jsme se všichni k tatřičce, ale tam na nás čekal další problém. Ačkoliv stála zaparkovaná přímo pod značkou parkoviště, měla na předním kole pověstnou botičku.

»Co je tohle?« obrátil se Jaroš na policisty, kteří nás celou cestu sledovali.

»To je asi věc kolegů z dopravního,« ošívali se. »S tím my nemáme nic společného.«

»Tak je sežeňte!« obrátil se na něho Jaroš. »Samozřejmě to není vaše povinnost, ale jistě nechcete, abychom vám tady pobíhali, vidíte sami, jak se nás lidé bojí!«

Policista to sice uznal, ale jeho zásah už nebyl nutný. Ráznými kroky se k nám hrnul uniformovaný dopravní policista a zastavil se skoro až u nás.

»Kde je řidič od toho auta?« zeptal se komisně.

»Proč tohle?« ukazoval mu Jaroš botičku. »Tady je přece parkoviště.«

»To je pravda, nikdo neporušil předpisy o parkování, ten vůz nemůžeme nechat odtáhnout, ale máme hlášení, že je auto ukradené a jezdí s ním nějaký nezletilci. Postarali jsme se proto o jeho ochranu proti zneužití a předáme vůz v pořádku jeho řidiči, případně majiteli. Já to auto dobře znám, patří doktoru Jarošovi z chaty na hřebenech. Dáme mu vědět, že mu s tím někdo jezdil - pokud je někomu nepůjčil, ale to se asi brzy vysvětlí.«

Pohlédli jsme všichni na sebe. Situace byla překerní. Je pravda, řidičský průkaz neměl u sebe nikdo a i kdyby, nikdo by jej neuznal za platný. Dokazovat policistům, že tak úplná změna podoby nemá vliv na vědomosti? Marná práce!

»Tak půjdeme,« rozhodl Jaroš sklesle.

Nikdo mu na to neodpověděl, pouze policisté se tvářili jako vítězové. Napadlo mě, že to bude pěkně úmorný pochod, zvláště pro nás nedávno vylíhnuté. Nedalo se však nic dělat, auto pro nás bylo nedostupné.

Všechny ulice kolem náměstí byly plné čumilů, ale nikdo se k nám neodvážil přiblížit. Opustili jsme nejprve náměstí a po silnici zamířili do hor. Pochodovali jsme ve vzorném pochodovém útvaru, aby nás nikdo nemohl osočit z porušování pravidel silničního provozu.

Jakmile jsme se dostali za poslední domky, navrhl Milan Čupík, aby starší mloci vzali mladší na záda. Nabízel se, že ponese *tátu* Jaroše.

»Mám lepší nápad,« řekl Vocásko a celý se rozzářil, když to říkal. »Nedaleko odtud v říční tůni končí jeden z našich tunelů. Vezmeme to vodou, bude to rychlejší.«

Vocásko byl na to právem pyšný. Poprvé se měla prokázat užitečnost několikaletého snažení jeho party.

Tůň byla sotva sto metrů od nás po silnici. Než jsme se k ní dostali, předjela nás dvě auta, civilní a policejní. Očividně jela společně.

»Jedou zapečetit chatu,« řekl Jaroš smutně. »V tom autě seděl notář Dobrovský a doprovázeli ho policajti, co na nás prve dohlíželi.«

»Což nám nevadí, i kdyby chatu hlídali,« odušil Vocásko klidně. »My se tam dostaneme, ani žádné pečeti neporušíme.«

»Naopak - budou nás aspoň krátce chránit před ostatními lidmi,« přikývl Jaroš.

Sesmekli jsme se do tůně a Vocásko po krátkém hledání našel pod kamennou stěnou zpevňující břeh uzávěr tunelu. Pak už to bylo jednoduché. Jako první vplul dovnitř učitel Míla Čupík, který také uměl otevírat Vocáskovy uzávěry, Vocásko měl naopak náš konvoj uzavírat.

Pro mě to znamenalo, že získám další zkušenost, která se mi dosud vyhýbala - plavat pod vodou několik kilometrů úzkou betonovou trubkou. Ale ostatním to připadalo normální, proč to tedy nezkusit?

Nechal jsem si od Vocáska poradit, jak to nejlépe udělat při přechodu na vodní dýchání.

»Nejlépe je vplout do vody se vzduchem v plicích,« řekl mi konejšivým tónem. »Vypadá to ještě normálně, jenom se ti špatně potápí, protože vzduch příliš nadnáší. Chvilí zadržuj dech a až to nevydržíš, prudce vydechni - a nadechnutí vody přijde úplně samo. Utopení se neboj, určitě se ti to zalíbí. Kdybys nebyl pravou rukou *táty*, vzal bych tě do party.«

Měl pravdu, nepříjemné to bylo jen dokud jsem podvědomě zadržoval dech. Vydržel jsem to dlouho, přitom jsem usilovně plaval šikmo dolů. Tunel byla kanalizační trubka nevelikého průměru, takže bych měl problémy, kdybych se tu chtěl otočit a bylo mi jasné, že se už na vzduch vrátit nemohu; ostatně za mnou plavali další. Uklidňovalo mě, že to mloci zvládnou bez nejmenší újmy, ale když jsem se asi po stu metrech začal opravdu dusit, příjemné to nebylo. Nakonec jsem odhodlaně, jediným mocným výdechem zbavil své plíce vzduchu a nadechl se vody.

Jediné, co na tom ale bylo nepříjemné, byl studený pocit uvnitř hrudi. Hned se mi ulevilo, přestal jsem se dusit. Pak už jsem se nadechoval vody pravidelně. Byla trochu studená, ale čistá a jen nepatrně vydýchaná těmi přede mnou.

S rukama a nohama přitištěnýma k tělu jsme se všichni rychle vlnili úzkou trubkou. Byl to docela přirozený způsob pohybu pro tvory našeho tvaru těla, pluli jsme jako torpéda. Nedokázal jsem to odhadnout, byl to ale fofr. Rychlost celé naší karavany udával náš nejmladší a nejpomalejší Jaroš, ale ani on nebyl žádný hlemýžď. Plaval jako druhý v pořadí za učitelem, který měl otevírat uzávěry, na které narážíme.

Byli jsme všichni pořád teplejší než okolní voda, ačkoli naše vnitřní teplota rychle klesala. V úplné tmě tunelu to stačilo, abychom si cestu osvětlovali vlastním infračerveným zářením. Bylo slabé, ale naše oči se mu přizpůsobily. Teprve teď jsem ocenil, jaké oči nám vymyslel Jaroš. Naprosto rovné přední čočky zvětšovaly stejně ve

vodě, jako na suchu, takže jsme viděli pod vodou bez zkreslení. Měl jsem dojem, jako by tunelem proplyouvaly svítící ryby a cestu osvětlovaly vlastní slabou červenou aurou.

Tunel se srovnal do vodorovného směru a pak začal prudce stoupat. Kdybychom to měli šlapat pěšky, zpomalili bychom, ale pod vodou byl výstup vzhůru méně namáhavý než na suchu. Voda nás nadnášela a usnadňovala nám cestu. Po dalších stech metrech jsme narazili na kompenzační uzávěry.

»Trochu nás zdržují, ale bez nich to nešlo,« vysvětloval nám nováčkům zezadu Vocásko.

Zajímavé bylo, že jsme vydávali zvuky i pod vodou. Voda našim hlasivkám nedovolovala vydávat zvuky stejné výšky jako vzduch, naše hlasy tu byly vyšší - pro nás ale byla oblast vysokého ultrazvuku pořád srozumitelná. Byla to další výhoda proti lidem, kteří vodní svět nazývají *Světlem ticha*. Pro nás to prostě neplatilo.

»Kompenzační uzávěry jsou vlastně něco jako zdymadla na řekách,« vysvětloval Vocásko nám nováčkům. »Jinak by vodní hladiny sledovaly pravidlo spojených nádob a snažily by se vyrovnat po celé délce. Výškový rozdíl je skoro tisíc metrů; v horských úsecích by bylo sucho a všechno by teklo do Labe, kde je ústí tunelů nejniž. Proto tady máme čas od času tyhle uzávěry. Ačkoliv jsou zavřené, voda jimi prosakuje a tak je zajištěno slabé proudění, nutné pro obsah kyslíku. Jen si je musíme pokaždé otevírat a zase pečlivě zavírat.«

Tunel za závěrou měřil přes pět kilometrů a stále mírně stoupal.

»Pozor, teď přijde křižovatka,« upozorňoval nás učitel.

Byla to větší místnost, kam ústilo několik tunelů. Každý byl uzavřen závěrou a zřetelně označen nápisem, vystupujícím z betonu. Potmě bylo možné rozpoznat písmena hmatem, ale ve slabém světle aury byly vidět. Učitel otevřel uzávěr trubky s nápisem »Blaník« a všichni jsme tam postupně zamířili.

»Ještě kilometr a jsme doma,« komentoval to Vocásko.

Doplavali jsme do další komory, ale tentokrát to byl jen přechodový keson. Když jsme tu byli všichni, Vocásko uzavřel tunel za námi a učitel otevřel poklop nahoře. Současně stáhl dolů kovový žebřík.

»A teď upozornění pro nováčky,« řekl starostlivě. »Při opouštění vodního živlu je třeba co nejdříve vydechnout vodu, než se nadechnete vzduchu. Bude se vám chtít kašlat a musíte to co nejdříve potlačit, jinak vás budou bolet plíce a bude se vám chtít kašlat tím víc. Potlačíte-lo to, voda se vsákne do krve a nutkání ke kašli přejde. Navíc nebudete mít žízeň.«

Vyhoupili jsme se z vody a všichni jsme krátce bojovali s kašlem.

»Nebylo to nejhorší,« řekl jsem. »Jsem ale utahaný jako kotě a celý ztuhlý z té studené vody.«

»Jenomže mnohem méně než kdybys to šlapal pěšky. Jestli tě napadlo, že jsme to uplavali rychlostí čtyřicet kilometrů v hodině? Jako člověk bys na to potřeboval bicykl a muselo by to být na rovině. Do takového kopce bys to nestihl, pěšky teprve ne.«

Měl pravdu. Další výškový rozdíl jsme překonávali pomocí výta-hů, protože vchod do tunelů byl až úplně vespod.

Spolu s Jarošem jsme zamířili nahoru do *líhně*. Přišli jsme pozdě, služba zatím umyla a ustrojila další tři mloky, kteří se vylíhli z vejce. Dva byli *noví*, které musela odvézt na vozíku do *herny*. Třetí vstal sám - byl to bývalý člověk. Toho zase musela služba uklidňovat ze šoku, kterým na něho jeho vlastní vzkříšení zapůsobilo.

»Vítám vás do naší společnosti, pane Frolík,« oslovil ho Jaroš, jakmile jsme vstoupili do *líhně*. »Posílá vás k nám samo nebe. Už se vás ani dočkat nemůžeme.«

»Samo nebe?« vypísl novorozenec. »To se mi snad jenom zdá. Co jste to se mnou udělali?«

»Dali jsme vám nový život,« ujistil ho Jaroš. »Cožpak se nepamatujete, jak strašně jste umíral?«

»Pamatuju si to,« odtušil Frolík zaraženě. »Rakovina je příšerná nemoc! Zkusil jsem, že to nepřeju ani psovi!«

»Pro vás musela být smrt spíše vysvobozením,« politoval ho Jaroš. »Ale už ji máte za sebou. Zemřel jste a tady jste dostal nové tělo. Budete tedy mlokem, ale myslím, že jste si spíše polepšil. Jste teď mladý, naprosto zdravý a máte před sebou úplně nový život.«

»Jako obluda?« vypísl Frolík.

»My jsme si také zvykli,« utěšoval ho Jaroš. »Například já jsem se na to dokonce těšil. Bylo mi osmdesát let, to už člověka trápí skleróza i srdíčko. Tady jsem omládl.«

»Ale co tady budu dělat?«

»Uvidíte,« ujišťoval ho Jaroš. »Zrovna dnes potřebujeme právní pomoc. A nemáme tu kromě vás žádného právníka. Sotva jste se vylíhl, máte tu velice důležitou a delikátní práci.«

»Myslíte?«

»Jistě. Přeměna se vaší inteligence ani vědomostí nijak nedotkla, měl byste to tedy zvládnout. Já o vás v nejmenším nepochybuji.«

Frolík doslova ožil a Jaroš si ho odvedl do své pracovní ložnice, kde jsme je nechali o samotě.

Pravda, právníka nám poslalo samo nebe. A že právě teď, když ho nejvíce potřebujeme? Měli jsme zkrátka štěstí.

POLICIE

Policejní auto jako doprovod civilního vozu zastavilo už před devátou hodinou dopoledne před našimi zahradními vraty. Policista se zazvoněním neobtěžoval, rozrazil vrata ramenem a šel dál. Jeho kolegové i civilisté samozřejmě za ním, jako by se to rozumělo samo sebou.

»To si nesmějí dovolit!« vypísl bývalý advokát Frolík. »To je paragraf 238, porušování domovní svobody! Měli by mít povolení k domovní prohlídce, ale vsadím se, že je nemají!«

»Policie může všechno,« uklidňoval ho *táta* Jaroš. »Přes hlavní dveře se tak snadno nedostanou a tam s nimi začneme jednat.«

Policista se i hlavní dveře pokusil prostě vyrazit, ale brzy zjistil, že jsou mnohem masivnější.

»A co takhle zazvonit, pánové?« pokusil se přes mikrofon vyjednávat *táta*. »Máme přece zvonky.«

»Otevřete! Policie!« ozvala se strohá výzva.

»Máte povolení k domovní prohlídce?« zeptal se *táta*, aby dal policistům najevo, že budeme respektovat jen to, co bude alespoň trochu podepřeno zákony.

»Nepotřebujeme povolení,« ozvalo se. »Jdeme ten prázdný objekt úředně zabavit.«

»Tento objekt prázdný není a má majitele, takže povolení potřebujete,« opáčil klidně *táta*.

»Vás se ptát nebudeme!« ut'al ho policista.

Ozvalo se řinčení skla. Policista vyrazil okno do komory vedle vchodu, sáhl dovnitř a otevřel si. Než jsme se stačili vzpamatovat, vpadl mezi nás, v ruce služební pistoli.

»Ruce vzhůru!« namířil ji na naši překvapenou skupinku.

»Máte to povolení k domovní prohlídce?« opakoval klidně *táta*. »Chceme je vidět. Jinak se jedná o porušování domovní svobody a vy to dobře víte. Budeme si stěžovat.«

»Žádné povolení nepotřebujeme,« odsekl policista. »Není tady ani noha, jen pustý objekt. Vás nepočítám, nejste lidi a nemáte tu co dělat.«

»Lidé nejsme, ale myslící bytosti ano,« ujistil ho táta. »Měli bychom spolu jednat po dobrém. Tenhle objekt nám totiž patří a vy jste sem vtrhli protizákonně.«

»Budete klást odpor? Jste zatčeni!« rozhodl policista. »Jakmile se někdo pohne, střílím!«

Mezitím do budovy stejnou cestou vnikli další, otevřeli hlavní dveře a vpustili dovnitř i civilisty.

»Můžete začít sepisovat,« prohlásil policista, který nás držel v šachu pistolí.

»Moment,« nedal se Frolík. »Porušujete domovní a osobní svobodu, paragraf 238 odstavec 1 trestního zákona, společně se zneužitím pravomoci veřejného činitele, což to nevidíte? My chceme jednat po dobrém, rozumíte?«

»Mlčet!« vyštěkl policista. »Tady nemáte co mluvit. Vás se nikdo na nic neptá.«

»Žádám vás, abyste tento objekt vyklidili,« obrátil se na nás notář, který mezitím také vstoupil.

»My žádáme vás, abyste náš dům opustili,« zakontroval místo *táty* náš advokát Frolík. »Tady nemáte co dělat vy.«

»Konzultoval jsem spornou závěť i s kolegy a shodli jsme se, že je neplatná,« trumfoval notář.

»Závěť nás nezajímá,« pokračoval Frolík. »Máme na tento objekt kupní smlouvu.«

»Jakou kupní smlouvu?« zarazil se notář.

»Platnou kupní smlouvu, pane kolego,« ujistil ho Frolík. »Máte bohužel pravdu, právní řád české republiky neuznává, aby mohl člověk odkázat majetek jiným bytostem než lidem.«

»Takže neplatnost závěti uznáváte i vy?«

»Ta je v této chvíli irelevantní,« řekl Frolík. »Jaroš totiž všechno prodal našemu sdružení. Datum prodeje je až po datu závěti, takže platí prodej a nikoli závěť. Ta má cenu dvanácti gramů papíru a můžete si ji ponechat na památku.«

»Jakému sdružení?« vyhrkl notář.

»Sdružení Mločí osady, založené minulý týden. Jaroš nám prodal všechno osobně, ale nestačil zajistit změnu závěti. Platnou kupní smlouvu však máme. Můžete si zkontrolovat jeho podpis i datum.«

Byl to výmysl advokáta Frolíka, který se v právním řádu vyznal i bez knih, z paměti. Tvrdil nám sice, že musí nad tou smlouvou přimhouřit obě oči, neboť jsme ji sepsali až teď a podle jeho návodu antidatovali, ale podpis Jaroše jakožto prodávajícího byl naprosto autentický a všechno - kromě datumu - bylo tedy v naprostém pořádku. Frolík tvrdil, že manipulaci s datumem nám nikdo nedokáže a kde není důkazů, nelze se soudit.

»Ani ta smlouva nebude platit,« naštětil se notář. »Náš právní řád nedovoluje prodávat majetek mimozemšťanům.«

»Ale nezakazuje, pane kolego,« ujistil ho medově Frolík. »Jen si povšimněte - Jaroš to neprodával soukromé osobě, ale právní osobě, což je naprosto v souladu se zákony.«

»Právní osobou nemohou být zvířata!« vykřikl notář.

»To v žádném zákonu není,« odušil náš advokát. »Zákon hovoří o tom, že právnické osoby mohou tvořit osoby fyzické nebo jiné právnické, ale nikde v zákoně není ani zmínka, že fyzickou osobou musí být ausgerechnet člověk.«

Frolík byl machr, ale podcenil aroganci svého kolegy.

»Poslyšte, vaše pojetí zákonů si strčte někam,« rozhodl notář. »Vy do zákonů mluvit nemůžete. Já tady sepíšu veškerý majetek a vy objekt opustíte. Strážmistře, zaříd'te to, je to vaše práce.«

»Jménem zákona vyklid'te tuhle chatu!« poručil policista. »Nebo použijeme donucovacích prostředků, případně zbraně.«

»Dobrá, po dobrém to nepůjde,« odušil klidně *táta*.

Ačkoliv na něho policista neustále mířil pistolí, pomalu a klidně přistoupil k malé krabičce na zdi, loktem vymáčkl sklo a stiskl červené tlačítko. Pohyboval se pomalu a s tak bohorovným klidem, že ho policista ani neokřikl.

»Co to děláš, bestie?« vyštěkl policista, ale bylo pozdě na jakékoliv protesty.

»Aktivoval jsem detonátory,« oznámil mu *táta*. »Máte sto dvacet sekund na opuštění této budovy, pak všechno vyletí do povětří. Pod základy této chaty jsou tři metráky dynamitu.«

»To je podraz!« zařval policista. »Vypni to!«

»Hoří tam dvouminutová zpoždovací náplň. Nezastaví to už nikdo, ani já, dokonce ani kdybych chtěl. Máte na ústup jen minutu a padesát sekund. Je to málo a měli byste spěchat.«

»Všichni ven! Je tu bomba!« zařval policista a společně s civily všichni kvapně vycouvali hlavními dveřmi ven.

»Jste pořád v okruhu, kam budou padat trosky!« volal za nimi oknem Jaroš.

My jediní jsme neutekli, ale dívali jsme se potěšeně na prchající muže zákona.

»Ty bestie, on to byl jen trik?« vybuchl policista, ale neodvážil se vrátit.

»Žádný trik - uvidíte za minutu a dvacet sekund! My teď jdeme do krytu a vy se aspoň trochu kryjte, bude to létat až tam co stojíte a možná dál!« volal na ně *táta* starostlivě.

»Vážně to vyletí do vzduchu?« zeptal se opatrně Jirka.

»Proč myslíš, že jsme odsud v noci vytahali všechno, co mělo nějakou cenu?« odtušil *táta*. »Josefe, vytrhni interkom, ať tady nezůstane! Škoda každého předmětu, o který přijdeme. A jdeme, máme jenom minutu a pět sekund. Mluvítko ve dveřích už nezachráníme.«

Josef Vocásko zabral za panel a odtrhl jej ode zdi i od kabelů. Ostatní rychle pobrali, co tu ještě zbylo. Ve sklepě musíme nechat i žárovky, napadlo mě. Ačkoliv; ve skladištích Blaníku jich je několik velkých beden.

Rychle jsme se stahovali do podzemí. Jakmile jsme prošli vnějším pláštěm Blaníku, stiskl *táta* vypínač a masivní blok betonu vjel zevnitř do chodbičky a utěsnil ji. Silné kovové západky zacvakly a byli jsme v bezpečí. Bylo čtvrt minuty do ohlášené exploze.

»Jdeme do horního velína,« řekl *táta*. »Tam budeme vidět, co se děje venku.«

»Vždyť tam nejsou okna!« namítal Milan Jambor.

»Stačí nám periskopy.«

»Těmi přece není nic vidět!«

»Není, ale bude.«

V té chvíli se ozvala hromová rána a podlaha se otřásla pod nohama.

»Během!« zavelel *táta* jako na vojně.

Dorazili jsme do neveliké místnosti s periskopy. *Táta* se posadil k hlavnímu a my jsme se spořádaně střídali u čtyř menších. Když na mě přišla řada, spatřil jsem policejní i to druhé auto na silnici zhruba dvě stě metrů od vchodu. Obě se zdála pomačkaná, spatřil jsem zřetelně jejich vysypaná skla, ale zdálo se mi, že to lidé přežili. Obě auta byla ostatně schopná jízdy a odjížděla co nejrychleji po silnici pryč.

»Co je s boudou?« zajímal jsem se.

»Srovnaná se zemí - jako buldozerem,« řekl *táta* smutně. »Tak mi to vysvětloval můj otec. Nálože pokládali odborníci, takže trosky chaty rozmetaly co nejúhledněji. Před dělovými věžemi Blaníka je teď přehledná pláň.«

»To bylo přichystané na Němce?«

»Ano,« přikývl *táta*. »V téhle chvíli by zahřměla všechna pevnostní děla a překvapení hitlerovci by marně hledali kryt před smršti trhavin a oceli, která by mezi ně dopadala. Děla Blaníku mají ráži dvě stě šestašedesát milimetrů, náboj váží půl tuny, to prostě nesnese srovnávání s kapslovkami těžkých tanků. Měl to být moment překvapení a stál by Němce obrovské ztráty. Možná by jim vzal chuť na další útok.«

»My ale střílet nebudeme, že?«

»Na nás přece neútočí Hitlerovi fanatici,« odtušil *táta*. »Máme proti sobě jen pár českých byrokratů, kteří si myslí, že se s námi nebudou bavit a sprostě nás vyženou. Jenomže my nemáme kam jít a nezbývá nám, než si vynutit jednání takhle. Doufám, že jsme nikomu neublížili. Chata byla dřevěná a její trosky neměly průraznost, jako by měly cihly nebo kámen.«

»Počítáš s tím, že se sem vrátí?« sondoval opatrně náš nový právník Frolík.

»Určitě,« přikývl *táta*. »Píchli jsme do vosího hnízda, musíme počítat s velkým rojením. Ohrožovali jsme je, jo, to bude voda na jejich mlýn. Jenomže - nezbyvalo nám nic jiného než se jim postavit. Jednali s námi jako se vzduchem.«

»Přestoupili hned čtyři paragrafy. Myslíš, že ti další budou zákony dodržovat více?« pochyboval Frolík.

»O zákony tady přece nejde,« opáčil *táta*. »O těch budeme jednat, až nás uznají za partnery ve vyjednávání. Zatím nás nepovažují za lidi ani za myslící tvory, mají nás za zvířata se kterými jednat nemusí. Musíme je přesvědčit, že se mýlí. Lidé nejsme, ale myslící ano, budou tedy muset jednat s námi jako rovný s rovným. Viděli jste, že to po dobrém nešlo.«

Hlídky se tedy přestěhovaly do dvou věží, obnažených při smetení horské chaty. Teď se nedalo čekat, že k nám policie vtrhne tak snadno jako do dřevěné horské chaty se skleněnými okny. Hlídky měly dokonalý rozhled skoro po pěti kilometrech silnice. Místo pro Blaník bylo vybráno uvážlivě, aby pevnost svými děly kontrolovala celé údolí. Pouze na opačné straně jsme zatím neměli přehled. Tam by bylo nutné odstřelit větší skálu, aby se odkryly zadní věže. Skála pochopitelně nebyla přírodní, ale umělá a stejně jako chata proložená dynamitem.

»Tam si to necháme na jindy,« řekl *táta*. »Nechceme přece nikomu ubližovat. Ale teď sebou musíme hodit. Nejvyšší čas umístit výstražné cedule.«

Měli jsme je připravené, aby sem nechodili lidé z okolí. Byly to výstražné tabule od československé armády, vytištěné dávno před válkou. Text byl obsáhlý a dvojjazyčný - nejprve česky a pak menšími písmeny i německy:

„Vojenský prostor - vstup zakázán. Zaminováno. Nebezpečí smrti mimo vyznačené cesty.“ Lebka a zkřížené hnáty byly zřejmě pro ty, kdo nedovedou číst. Pro ostatní jen podtrhovaly naléhavost výzev.

Pod ochranou hlídek se brzy z Blaníku vyrojilo několik desítek starších, rozumnějších mloků. Pohybovali se zásadně v trojicích. Jeden vždy ceduli přidržoval, druhý ji okovanou dřevěnou palicí zatloukal a třetí nesl další cedule a hlídal okolí, především signál z dělových věží Blaníku. Cedule byly upevněny na ocelové tyči s ostrým hrotem, který šel snadno zarazit do země, ačkoliv byla na většině míst kamenitá. Šlo jim to proto rychle a zakrátko byli zpátky.

Mě s nimi nepustili, že jsem ještě malý. Byla to pravda, takže jsem nediskutoval, zato jsem zabral místo u periskopu a hlídal. Měl jsem tudíž přehled o všem, co se dělo.

»Co teď?« byla naše další otázka, jakmile jsme byli opět všichni pohromadě.

»Vrátíme se ke své práci,« pokrčil rameny *táta*. »Teď je řada na druhé straně, my jsme své udělali.«

»Nikoho sem nepustíme?« jásal Jaroslav.

»Dokud nás nebudou uznávat - ne. Mohli by tady nadělat nepředstavitelné škody. Až nás začnou brát vážně, jako sobě rovné, budeme jednat, nejspíš o náhradách škod. Zničili jsme jim dvě auta, budeme je muset zaplatit.«

»Nemáme přece peníze!« namítl Igor.

»To se změní, jakmile se zařadíme do běžného života,« věstil *táta*. »Máme co nabízet. Pokud jsem to mohl posoudit ještě jako člověk, modré žabí maso chutná lépe než kuřecí, přitom je lépe stravitelné, skoro dietní. Že je modré? Na to si všichni rychle zvyknou. Kdybychom všechny vhodné prostory změnili na *žabíny* a prodávali jejich maso, máme vystaráno. Pozemky kolem Blaníku jsou sice dosti nehostinné, ale tráva se na nich pěstovat dá a červi nic víc nepotřebují.«

»Pokud ovšem lidé modré maso přijmou.«

»Proč by je nepřijali? Jistěže se většina lidí neodváží vzít to do úst, budou si to ošklivit, ale nějaké procento to jistě překoná. Zpočátku ze zvědavosti, ale potom zjistí, že je výtečné chuti - a máme to v suchu. Kromě žabího masa máme i jejich vejce. Část jich spotřebujeme ke klonování mloků, část na reprodukci žab, ale nejméně polovinu jich nabídneme do restaurací nebo jiných stravovacích podniků. Vejce jsou přece výživná a mají výhodnější kombinaci živin než slepičí. Zejména tím, že vůbec neobsahují cholesterol.«

»Už jsi dělal nějaké rozborý?«

»Proč? Víím přesně, co v nich je a co není. Bude to brzy pochoutka pro labužníky.«

»Bílek je světlezelený a žloutek úplně brčálový.«

»No a? Na to si fajnšmekři zvyknou. Kromě toho mám chuť *vypočítat* menší druh žab s rychlejší produkcí vajec. Veliká vejce do normálních domácností beztak neprodáme, ale menší, řekněme do velikosti pštrosích, si mezi lidmi určitě najdou své příznivce.«

»To by nás ale nejprve museli uznat.«

»Budou muset,« přikývl *táta*. »Zdá se mi, že právě tohle je v našem případě klíčové. Nesmíme se dát odbýt.«

Měl pravdu, bohužel i on si to představoval jednodušeji, než nám to lidé brzy dokázali.

Ještě večer přijely tři policejní antony a několik aut. Policisté se samopaly obklíčili neprodyšně Blaník a někteří začali vyvracet naše výstražné desky.

»Haló! Nechte to být! Neumíte číst?« zavolal na ně *táta* prastarým megafonem.

»Vzdejte se! Nic se vám nestane!« dostali jsme odpověď.

»Nám se nic nestane, ale vy se pohybujete v minovém poli jako kdyby tam nic nebylo. Máme vám ukázat, že to je pravda? Některé miny můžeme odpálit i na dálku. Třeba takhle!«

Otevřel roletu ze skříně na zadní stěně velínu a stiskl jedno z mnoha tlačítek.

Dvacet metrů od policejních antonů zahřměla detonace. Obrovský kmen stromu se rozštěpil odzdoa nahoru a obě části odlétly na opačnou stranu. Půlka narazila do jednoho antona a řádně vůz rozkymácela. Skla se přitom sypala na zem.

»Vzdejte se a vyjděte po jednom ven!« poroucheli nám.

»To nemyslíte vážně!« odvětil na to *táta*. »Máme vás jako na talíři, jen osolit a opepřit, ale chtěli byste poroučet? Chcete-li vyjednávat, pošlete neozbrojené parlamentáře.«

»Jménem zákona ukončete odpor!« nařizoval nám policejní důstojník. »Jinak budeme střílet!«

»Nechte toho vyhrožování!« nabádal policii *táta*. »Dokud nebudete vyjednávat po dobrém, vyhrůžkám neustoupíme.«

»Nebude s nimi rozumná řeč,« obrátil se k nám. »Dvojka - prázdný náboj - pal!«

Všechny hlavně pevnostních děl byly nabitě jen prázdnými náboji, ale u některých byly připraveny i tříštivé granáty. Všechny mločí

osádky děl se třásly na to splnit rozkaz. Když *táta* rozhodl dát najevo naše pevné odhodlání naše nároky na Blaník bránit, všichni souhlasili. Bylo to pochopitelné. Kdo nemá kam ustoupit, neustupuje.

Betonová kupole se zdánlivě pomalu zvedla zhruba o metr. Objevily se masivní hlavně obrovských pevnostních děl vzoru francouzské Maginotovy linie. Z jedné se oslnivě zablesklo a ohlušující hromový výstřel způsobil, že všichni policisté popadali na zem a zůstali ležet bez hnutí.

»To bylo jen na výstrahu, strašpytlové!« prohlásil *táta* dobrácky do mikrofonu, jakmile pevnostní klenba opět klesla otvorem pod úroveň okolních skal. »Kdybychom se rozhodli vás postřílet, máme tu obyčejné kulomety. Nechceme vám ublížit, chceme vyjednávat v klidu, ale nenecháme se vydírat silou. Vládneme mnohem většími prostředky než vy.«

»To je organizovaná mafiánská vzpoura!« vykřikl některý z policistů.

»To je legitimní obrana proti neoprávněnému vniknutí na soukromý pozemek,« odtušil *táta*. »Nemáte oprávnění vstoupit do našeho domu. A kromě toho, dokud nás neuznáváte jako své rovnocenné partnery, nemůžete proti nám používat vaše lidské zákony, které s námi ani nepočítají. Budete si muset nejprve vyřešit nepořádky v legislativě. Do té doby vaše pokřivené pojetí zákonů neuznáváme.«

»Jste všichni mimo zákon!«

»To víme od začátku,« odtušil *táta*. »Koukejte se vrátit a zařídit, aby s námi vaše zákony počítaly. A nemyslete si, že přijmeme něco, co nás bude diskriminovat.«

»Chcete válku? Budete ji mít!« zařval policista bez sebe vztekem, jak bylo jasné z jeho hlasu.

»Vážený pane, na vašem místě bych takhle pitomě nikomu válku nevyhlašoval. Zvláště když ležíte přímo na naší dálkově ovládané mině!« upozornil ho Jaroš. »Máte z pekla štěstí, že vám ubližovat nechceme, ale když toho nenecháte, dočkáte se poučení, na jaké hned nezapomenete. Chcete ukázkou? Nebojte se, bude to v bezpečné vzdálenosti.«

Opět se obrátil k panelu a stiskl několik knoflíků na jeho okraji. Naproti v údolí zahřmělo, kamenitá půda vylétla na ploše půl hektaru

do vzduchu a v ozvěnách hromové exploze postupně dopadala na zem. Zvukové efekty byly vynikající.

»Na tomhle ležíte všichni!« upozornil policisty *táta*. »Poslyšte, už toho máme dost! Máte půl hodiny na to, abyste se dostali z dostřelu. Upozorňuji vás, že dostřel našich děl je kolem osmdesáti kilometrů.«

Uniformovaní policisté se začali zvedat ze země a rychle ustupovat k autům.

»My se sem vrátíme!« hulákal na nás sebevědomě policista z okénka, když se s ním auto rozjíždělo.

»Vyjednávačům nezkřívíme ani vlas,« sliboval *táta* klidně jako by se nic nestalo.

Byl to slib - anebo výstraha? Možná oboje.

ARMÁDA

V noci mločí hlídky vyhlásily další poplach. Po silnici k nám přijížděla nějaká větší vozidla, vypadalo to na tanky. Když vyjely ze zatáčky, naše obavy se potvrdily.

»Troubové!« komentoval je bývalý zámečník Paleček, který prý u tankánů na vojně sloužil. »Jedou podle infrapřístrojů a svítí si infravětlomety! Cožpak vůbec netuší, že je v tom světle vidíme jako ve dne - i bez infrapřístrojů?«

»Jak to mají tušit?« pokrčil rameny *táta*. »To víme my, ale ne oni.«

»To mají ale smůlu,« ušklíbl se Paleček.

»Uvidíme!« řekl ustaraně *táta*. »Děsí mě, abychom se jim nakonec nemuseli bránit doopravdy.«

»Vždyť bychom je smetli!« skoro vykřikl Paleček.

»To je přece to, co nechceme!« odtušil suše *táta*.

»V tom případě bych jim zahradil cestu,« navrhl Paleček. »Kdyby dojeli až k nám a začali by do nás bušit těmi kanónky zblízka, bylo by nám horko.«

»Zkusíme nejprve jednat,« rozhodl *táta*.

Tanky se spořádaně rozvinuly do útočné formace, ale pak se nerozhodně zastavily.

»Hej! Vy tam! Vzdejte se!« vyzval nás megafonem tankista z čelního tanku.

»Chcete-li vyjednávat, pošlete k nám vyjednaváče!« zněla naše odpověď.

»Vzdejte se, nebo začneme střílet!« odmítl tankista.

»Vám nevadí, že stojíte na minovém poli?« opáčil *táta*. »Přímo pod vámi jsou miny. Ne nějaké lehounké protipěchotní, ale elektrické, protitankové, dálkově odpalované. Radil bych vám, vraťte se na silnici, ta je čistá.

»Nás na to nechytíte!«

»Na co se chcete chytit? My bychom raději jednali, máme vás snad vyhodit do vzduchu?«

»Vyděte všichni po jednom s rukama nad hlavou!« navrhl nám tankista stroze.

»Demonstrace síly nás zřejmě nemine,« řekl tiše *táta* jen pro nás. »Průbojný náboj do jedničky, náměr osmdesát, odměř šestnáct.«

Mločí obsluha začala hned nabíjet žádaný kalibr. Bylo to snadné, dělo se nabíjelo téměř samo. Ani jsme nepotřebovali podrobné příručky s obrázky, které ležely u každé zbraně od doby postavení Blaníku. Počítalo se s tím, že obsluha nebude kvůli maximálnímu utajení vycvičená.

»Hoši, nechte toho,« apeloval marně na vojáky *táta*. »To přece nemyslíte vážně. Rozestavíte se nám jako na střelnici přímo před naše dvěstě šestašedesátky, to opravdu hraničí se sebevraždou. A ještě nás budete vyzývat, abychom se vzdali!«

»Máme na vás dvanáct tanků a dvě samochodky!«

»Vždyť vás vidíme,« podotkl *táta*. »Jenomže nechápeme, co chcete! Je snad očividný nesmysl vyhrožovat pouhými dvanácti tanky největší československé pohraniční pevnosti Blaník! Má ze všech pevností nejtěžší kanóny. Chcete je vidět?«

Hydraulika zasténala a ohromná betonová věž se pozvolna nadzvedla. Tři byla namířena na nejbližší tanky, jedno však mířilo stranou - proti skále na druhé straně údolí.

Záblesk na okamžik osvítil všechny tanky a na protější straně údolí následoval druhý. Průbojná střela tam roztrhala zasaženou skálu na několik kusů, většina obrovských balvanů se začala valit dolů a vyvrátily přitom několik stromů. Věž se poté rychle potopila zpět.

»Nabízíme vám vyjednávání,« promluvil opět *táta*, jakmile utichly všechny ozvěny. »Pošlete k nám vyjednavče, nebo se otočte a zmizte. Začnete-li střílet, odpovíme vám ostrými. Varuji vás předem. Z vašich kanónků si nic neděláme. Máme proti vám pevnostní kanóny ráže dvěstě šestašedesát. To není na pouhé probití pancířů, to tank roztrhá na malé kousky!«

Místo odpovědi zahřměly - tankové kanóny.

»Smeteme je!« zajásal Paleček.

»Ne - střílet ne!« vykřikl *táta*.

Betonové stěny velínu se otřásaly, jak střely tankových kanónů vybuchovaly na stěnách Blaníku. Beton vydržel leccos, ale každý výbuch přece jen vykousl aspoň jamku. Bez aktivní obrany se pevnost nemohla udržet, to bylo jasné každému.

»Co chceš dělat?« obrátil se na *tátu* nerozhodně Paleček. »Bud'to se budeme bránit, nebo nás nakonec rozstřílejí! S tím přece nikdo nepočítal, že nevypálíme ani ránu. Mají na nás kromě tanků i dvě samohybné houfnice, ty jsou mnohem horší!«

»Nechceme je přece zabíjet!« opakoval *táta* pevně.

»A oni nás mohou?«

»Raději obětujeme vrchní patra Blaníku!«

»Přijdeme o veškerou možnost obrany. Obsadí nás a začnou shora vyhazovat do povětří jedno patro za druhým. My budeme jen ustupovat, ustupovat, až přijdeme o všechno. Vaše dílo bude zničeno a my se staneme lovnou zvěří. To přece nemůžete dopustit!« lamentoval Paleček.

»Tankům brzy dojde munice,« řekl *táta*.

»Dovezou si další.«

»Nedovezou!« ujistil ho. »Blaník je rozsáhlejší komplex, než si myslíte. Půjdeme aktivovat dělovou věž na Malé Hůrce. Je menší, zato ovládá silnici. Vyhodíme-li do povětří můstek přes říčku Haďák, muniční auta se nedostanou dál a veškeré ostřelování brzy skončí. Každý tank veze jen pár granátů.«

»To si nedovedu představit,« řekl Paleček skepticky.

»Uvidíš,« řekl *táta*.

Vedl nás klikatými betonovými chodbami, kde mnohdy ani světlo nesvítilo. Běželi jsme za ním. Sotva jsem stačil číst nápisy, které jsme míjeli. *Jihozápadní ochoz, spojka Velká Hůrka, ŘOP 21, ŘOP 26, Dělová věž 18.*

Vybíhali jsme v patách *táty* po točitých schodech nahoru, až jsme se ocitli v neveliké dělové věži s menším kanónem. Podle příručky měl ráži sto milimetrů. Periskopy ukazovaly jenom tmu.

Jaroš odklopil krytku na nevelikém tlačítku a stiskl je. Ozval se tlumený výbuch - a periskopy rázem prohlédly. Nálož odstřelila skálu, dosud překrývající a maskující věž.

Zahučení elektromotoru - a dělová věž se začala otáčet. Brzy jsem ustavil záměrný kříž na můstek přes říčku. Paleček zatím otevřel závěr a spolu s učitelem Čupíkem dělo nabili. Pokud jsem si všiml, byl to tříštivo-trhavý granát. Sjel po kolejničkách z vozíku, páka ho zasunula do hlavně, po něm se stejnou cestou sešoupl válec prachové náplně. Dělo se rychle za bzučení elektromotorů samo uzavřelo. Zdvíž ihned zmizela pro další náboje.

»Musíš mít správně nastavená mířidla,« upozorňoval mě *táta*. Vzdálenost musí odpovídat údajům na dálkoměru a náměr také musí souhlasit.

Pomohl mi opravit to. Bylo to podivné. Dvě mločí miminka se chystají rozstřílet most na jediné příjezdové silnici.

»Pospěšte si - něco sem jede!« varoval nás Zelený, který se tady jako jediný z *nových* nachomýtl. Nerozuměl sice tomu, co děláme, ale pochopil, že nám má hlásit každou změnu.

Bylo to vojenské nákladní auto s plachtou. Nemohli jsme tušit, zda veze munici nebo něco jiného, ale řekli jsme si, že prostě zastavíme každé vojenské vozidlo.

Stačil jsem si ještě zacpat uši, když dělo zařvalo.

Zatímco Paleček s Čupíkem rychle nabíjeli další granát, já a *táta* jsme ihned po výstřelu přiskočili k periskopům.

Můstek, zasažený přímo uprostřed, to roztrhalo na kusy. Silnice náhle končila strmou stěnou, pod níž se valila voda. Auto zastavilo na poslední chvíli. Z kabiny vyskočili čtyři vojáci a prchali zpátky.

»Měli to otočit a nemuseli utíkat pěšky,« kritizoval je Čenda od druhého periskopu.

»Nebo se báli, že je strefíme,« napadlo *tátu*. »Máte už nabito? Pavle, zaměř přímo to auto, nikdo tam snad není.«

Poslechl jsem a zaměřovací kříž se dostal přímo na střed velkého nákladního automobilu.

»Mám to - pal!« zavelel jsem a zacpal si uši.

Dělo zaburácelo podruhé.

Co se stalo potom, jsme nečekali. Vzplála oslnivá záře, která trvala několik dlouhých vteřin. Celé údolí bylo náhle osvětlené jako ve dne. Automobil se přímým zásahem proměnil v obrovský ohňostroj a rozletěl se do všech stran.

»Auto s municí, dobrý je to,« pochválil nás Paleček.

»To nebylo jen auto s municí!« řekl *táta* velice vážně.

Uchopil ovládací páčku elektromotorů a otočil věž tak, abychom uviděli dvanáct tanků, které nám svými kanóny drtily hlavní dělové věže Blaníku.

»To mě podrž!« hvízdal si Paleček, který právě odstrčil od periskopu Čendu. »Co je mohlo tak rozmašírovat?«

Nechápal jsem to, ale také jsem to viděl.

Všech dvanáct tanků i obě samochodná děla byly roztrhané na kusy. Roztržené korby hořely plamenem, odervané věže se válely opodál. Občas tam vybuchla munice a přidala svůj díl do všeobecné zkázy, ale tím jasnější bylo, že výbuch munice zevnitř tanky nezničil.

»Vidíte to?« vydechl Paleček. »V údolí nezůstal vcelku jediný strom, všechny jsou na malé třísky! Tanky jsou také na kusy, jako kdyby tam vybuchla atomovka!«

»Honem za mnou!« zavelel *táta* a vyrazil jako první.

Běželi jsme opět za ním, tentokrát zpátky do velína.

Vznášel se tam neuvěřitelný prach a dým. Rozšklebenou nepravdělnou dírou bylo vidět ven.

»Museli to strefit houfníci s průbojnými,« komentoval to Paleček. »Máme po velínu. Asi se jim jeho menší kupole zdála snadnějším terčem.«

»Podívejte se!« ukazoval nám *táta*. »Granát vybuchl jen na okraji, ani židle to pořádně neroztrhalo: Jenomže tlaková vlna se dostala dovnitř - a vidíte? Tady provalila plechovou žaluzii na panelu dálkového odpalování min a přimáčkla ji na tlačítka - takže se vlastně vyhodili do povětří sami.«

»Máme po velínu, jenže oni dopadli hůř,« řekl spokojeně Paleček. »My nemáme ani jednoho zraněného, oni aspoň šedesát mrtvých.«

»Proboha!« napadlo *tátu*. »Hoši, kdo máte silnější nohy, všichni ven a nosit mrtvé! Stačí přinést jejich hlavy! Berte jen mrtvé, nechte na místě každého, kdo bude jevit sebemenší známky života.«

»Snad je nechceš změnit v mloky?« protestoval jsem.

»Jistě. Nemáme jiné východisko,« řekl. »Pojď se mnou do sálu zapnout transkriptor.«

»Vtáhnout si nepřátele dovnitř?«

»Až se probudí, uvidíme!« odsekl.

Učitel s Palečkem to ihned správně pochopili a zmizeli nám v chodbách. Nečekali jsme na nic a hnali se dolů.

»*Táto*, co se to děje?« volala na nás Inka Mráčková. Bylo kolem ní asi šest bezradných *nových* a nejspíš čtyři bývalí lidé, ale v tom spěchu jsem je nepoznal.

»Nejspíš začala válka s lidmi,« odušil Jaroš. »Bůh je mým svědkem, že jsem tohle nechtěl! A co víc, vždycky jsem se bál, že se mloci dostanou do nějakého vojenského svinstva - nenapadlo mě, že budou tou napadenou stranou.«

»Co budeme dělat?« starala se Inka.

»Dokud to půjde, jdi na své místo,« řekl jí přes rameno Jaroš. »Kolik bylo dneska vajec?«

»Osm,« referovala mu. »Čekám, že jedno půjde do kuchyně, tři jako vždycky ke kreatoru a ostatní rovnou do líhně.«

»Změna!« ohlédl se za ní ještě Jaroš. »Všechny dovezeš ke kreatoru. Od této chvíle se kuchaři musí obejít bez vajec a líhnutí dalších žab také může počkat.«

»To čekáš tolik - mrtvol?« zděsila se Inka.

»Vlastně - ano,« přikývl *táta*.

Ani v nejhorším snu by ho však nenapadlo, že těch mrtvol bude přes deset milionů. A už vůbec ne, jak to bude - brzy.

NATO

Hoši se venku činili a přitáhli hlavy všech vojáků. Byly ovšem neuvěřitelně zdemolované. Tankistická přílba je dobrá jen na to, aby si tankista za normální jízdy nerozbil hlavu, ale když pod tankem exploduje dvacet kilogramů dynamitu, nic majitele nezachrání. Mloci se nezdržovali s vlečením celých těl, či jejich zbytků, do pevnosti. Vzali si k srdci, že nám postačí hlavy a vyzbrojeni velikými útočnými noži je mrtvým odřezávali a přinášeli nám je.

V obou samohybných houfnicích explodovala munice, takže se z posádek nenašlo téměř nic. Větší naději měli tankisté, ale i to bylo relativní. Nejlépe dopadli velitelé, vysunutí do půli těla z věží ven.

Přebíral jsem otloučené lidské hlavy od mloků, nasazoval na ně snímáčí kuklu transkriptoru a testoval jejich obsah.

Většinu jsem ovšem musel vyřazovat. Mozek v nich byl na kaši a nemělo cenu pokoušet se o přepis. Přišli bychom jenom o životaschopné zárodky - ani pak jsme jich neměli dost, aby se dostalo na všechny.

»Jak to vypadá?« obrátil se ke mně Jaroš, když skončil testování počítače a programů.

»Bledě,« odušil jsem. »Víc než osm jich nebude. Ostatní mají rozdrcené mozky. Dokonce i u dvou z těch osmi mám vážné pochybnosti, jestli to vůbec půjde.«

»Použitelných zárodků máme jen devět,« zhodnotil situaci věcně Jaroš. »Když jich šest použijeme, tři nám ještě zbudou na příště. Kdoví, možná je budeme potřebovat. Přeneseme jen ty, které jsou v pořádku. Ostatní mají smůlu, ale tu měli už když pod nimi vybuchly protitankové miny. Nemůžeme dělat nic víc, než to trochu zmírnit.«

Poslal si pro elektrikáře Filipa a pomáhal mi připravit první transkripci.

Než skončila, byl tu Igor Filip jako na koni.

»Iгоре, mám pro tebe bojový úkol,« řekl unaveným hlasem *táta*.
»Mělo mě předem napadnout, že s těmi khaki-mozky nemá cenu vyjednávat. Musíme náš spor přenést na širší základ.«

»Jak to myslíš, *tati*?«

»Ve spodních patrech je radiokabina,« informoval Igora. »Najdi ji - buď bude označena slovy, nebo zkratkou RGK. Jdi a podívej se, v jakém je stavu. Měl by tam někde být sešit s návodem; počítalo se s tím, že Blaník obsadíme během války nevyycvičenou posádkou, proto jsou u všeho návody, něco jako byly návody u děl.«

»Dobře, ale co s tím?«

»Přijímač potřebujeme, abychom poznali situaci ve světě lidí. Nemí myslitelné, aby se o tom nevědělo. Má tam být ale také vysílačka - nejspíš středovlnná. Tak můžeme dát o sobě světu vědět i my - a upozornit veřejnost, co se tady děje.«

Zabrali jsme se do transkripce, ale netrvalo to ani dvě a půl hodiny a byli jsme hotoví. Čtvrt hodiny trvala vlastní transkripce, zbytek byly přípravné práce. O zárodky jsme se nestarali - odváželi je jiní mloci rovnou do líhně. My jsme sem doprovodili jen poslední z nich.

Zbýlé - bohužel nepoužitelné - lidské hlavy zůstaly na sále, pečlivě vyrovnané u stěny. Neměli jsme čas vracet je k mrtvým tělům. Venku svítalo a nebylo by rozumné vystavovat kohokoli z nás nebezpečí, aby byla dodržena pieta k mrtvým.

Jaroš se ovšem v líhni spravedlivě rozčílil.

»Koho napadlo pomalovat zárodky barvou?« vybuchl.

»Abychom poznali, kteří jsou nepřátelé,« odušil Milan, který ještě držel v ruce štětec.

»Ty nevíš, že tou kůží dýchají? Namaž si pusku acetonem a uvidíme, jak se ti bude dýchat!«

»Jsou to nepřátelé,« opakoval umíněně Milan. »Až se také vylíhnou, budou nám škodit. Budeme je muset hlídat.«

»Až se vylíhnou, předáme je učitelům,« mávl Jaroš rukou.

»Ale pod dohledem,« trval na svém názoru Milan.

V té chvíli se ozvalo hlášení pevnostního rozhlasu.

»Tady Igor Filip. Našel jsem rádiokabinu. Chcete si také poslechnout zprávy?«

Byla to ovšem řečnická otázka. Nečekal na odpověď, místo toho přepojil vstup na pevnostní radiopřijímač.

»Z oblasti obsazené mimozemšťany nedocházejí žádné nové zprávy. Svědkové potvrzují střelbu z děl. Došlo tam k veliké explozi, po které nastal zdánlivý klid. Zdá se, že je to jen počátek. Od armádních jednotek z oblasti nedocházejí žádné zprávy. Dokud nezjistíme další informace, budeme pokračovat v původně ohlášeném programu.«

To bylo všechno - podle Igora se jednalo o konec hlášení mimo pravidelné zprávy.

»Takže mimozemšťané,« zamyslel se *táta*. »Budeme to muset rychle uvést na pravou míru.«

Nechal mě zkontrolovat záložní velín a podívat se, zda je připravený. Hlavní velín byl zdemolován a ačkoliv většina zařízení vypadala použitelně, neměli jsme se tam už vracet. Otvor v klenbě sice nebyl velký, ale klenba sama byla značně poškozena a každému muselo být jasné, že nikoho před většími kalibry neochrání.

Záložní velín byl v pořádku, stačilo odstřelit umělou skálu, která zakrývala výhled. Výhodou záložního velínu bylo umístění poněkud stranou od hlavních dělových věží, které na sebe jistě přitáhnou palbu. Navíc se nacházel pod korunami mladých boroviček, které jej kryly. Po otočení periskopů ale bylo dobře vidět na všechny dělové věže i na kupoli hlavního velínu. Slunce zatím vyšlo a v jeho paprscích bylo zřetelně vidět, jak jsou dělové věže poseté krátery. Nezdálo se ale, že by škody byly fatální. Zato menší kupole hlavního velínu byla už značně rozdrobená a jámy kráterů dosahovaly větších rozměrů. Odhadl jsem, že palba tanků i samohybných houfnic se soustředila právě na velín - ještě že tam nikdo nebyl.

Nevěděl jsem, čím se zabývají ostatní mloci, ale v klidu nebyl nikdo. Snídaně byla vyloženě odbytá - příšerně tvrdé, šedesát let staré suchary, slabě potřené sladkou marmeládou. Jak by ne, když v celé

kuchyni zůstala jen bývalá kuchařka Otylka (vdova, 71 let, zápal plic). Ještě horší bylo, že se v kuchyni zatím moc nevyznala.

Kolem desáté dopoledne svolal *táta* všeobecné shromáždění do velkého kinosálu na dně Blaníku. Směrem do hloubky síla betonových stěn klesala a rozměry místností rostly. Na povrchu bylo více betonu než prostor, dole tomu bylo naopak.

»Měli bychom si konečně všichni ujasnit, co se už stalo a co se děje, případně jaké máme vyhlídky,« začal.

»Neděláš dobře,« zaútočil na něho Paleček. »Musíme na palbu odpovědět palbou, jinak nás i s Blaníkem zničí. Nikdo z konstruktérů nepředpokládal, že bude pevnost dělové palbě odolávat nečinně.«

»To jistě ne,« nedal se *táta*. »Jenomže opakuji, nemáme proti sobě hitlerovské fanatiky, ale Čechy. Vlastní.«

»Kteří nás chtějí vyhubit, stejně jako Hitler Židy.«

»To není tak jisté,« namítl *táta*. »Považují nás nejspíš za velice nebezpečné vetřelce z vesmíru a bojí se nás, ale nakonec s námi budou muset jednat. Musíme jim nejprve dát na srozuměnou, že my jednat chceme, že se s námi vyjednávat dá a že nemáme v úmyslu lidem škodit. Naše podmínky jsou přece tak jednoduché! Žádáme je, aby nás respektovali a podle toho s námi jednali. Nejsme zvířata, ale rozumné bytosti s vlastní duší - polovina z nás ji má dokonce lidskou. Jakmile to lidé uznají, máme vyhráno.«

»Bohužel to tak lidé zatím nechápou,« vrtěl hlavou Igor Filip. »Měli jste slyšet zprávy celé. Nejtvrdší byly výzkumy veřejného mínění. Pětaosmdesát procent všech Čechů souhlasí s rozhodnutím vlády vyhubit nás. Postavilo se za nás pouhých šest procent ekologických aktivistů, ti ale požadují jen to, aby z nás bylo zachováno alespoň deset párů v zoologických zahradách pro odchov a nedošlo tak k našemu úplnému vyhubení jako *ohroženého živočišného druhu*, případně by nás ponechali k *vědeckému výzkumu*. Nevím, co tím mají na mysli, ale nechce se mi zjistit na vlastní kůži, že to bude pitvání za živa. Zbytek nemá názor, nebo to tak tvrdí.«

»To je ale strašlivé nedorozumění!« vybuchl *táta*.

»Za rozumné bytosti nás nepovažuje nikdo,« dodal tvrději Igor. »Souhlasím, že musíme okamžitě něco podniknout, aby nás vzali na

vědomí a opravili si svůj omyl, ale pochybují, že některé natvrdlé Čechy přimějeme k zamyšlení a tím méně ke zpytování svědomí.«

»Už jsi našel vysílačku?« opáčil stručně *táta*.

»Jistě, je v radiokabině. Jen vysílací elektronky jsou podle návodu blíž k povrchu. Co se týče antény, máme dokonce tři možnosti. První je dobře maskovaná anténa, rozvěšená po kopcích kolem Blánika těsně pod povrchem skal. Má tedy menší účinnost, zato je téměř neodhalitelná. Druhá možnost znamená vztyčit venkovní anténu na teleskopických sloupech. Byla by asi účinnější, zato mnohem nápadnější. Teleskopických antén má Bláník pět a obsluhují se přímo z rádiové kabiny, takže není nutné kvůli tomu vycházet ven. Třetí a nejspíš poslední možností by bylo natahat kdekoliv venku ručně dráty nouzové antény. Materiálu máme dost, ale tahle možnost je v návodech asi jen do počtu.«

»V tom případě bychom měli začít s jednou teleskopickou anténou,« řekl *táta*.

Další značně bouřlivá diskuse se pak vedla kolem obsahu našeho vysílání.

Táta Jaroš chtěl apelovat na svědomí Čechů, ale nakonec ho přehlasovali. Naše vysílání muselo být podpořeno hrozbou, jinak nemělo smysl. Zejména Paleček a jeho bouřlivý kamarád Stanislav Janík získali podporu ostatních mloků, že musíme vůči lidem uplatnit tvrdá opatření, z nichž můžeme v rámci kompromisů při vyjednávání později slevovat.

»Navrhuji postřelovat dělovými věžemi nejbližší města,« trval na svém Paleček. »Ať si Češi uvědomí, jaké to je, když chtějí válku. Dostřelili bychom i za hranice.«

»Co tím získáme?« vrtěl hlavou *táta*. »Strašnou nenávist, další pádné argumenty pro naše vyvraždění, umlčení těch, kdo se nás dosud zastávali? Ne, tudy se dát nesmíme. Když chceme podniknout nějakou akci ke vzbuzení zájmu veřejnosti, musíme vymyslet něco méně ničivého. Za hranicemi jsou dnes Poláci, ne Němci. Jak by k tomu přišli?«

»Tak něco vymysli!« zaútočil na něho Paleček. »Muselo by to ale být co nejdřív - řekněme do večera. Jinak nás zase začnou ostřelovat. Vsadím se, že kolem nás stahují vojenské jednotky, proti kterým je

původních dvanáct tanků jen směšná síla. Každou chvíli můžeme očekávat pokus o úplné zničení.«

»Něco jsem už vymyslel,« řekl *táta* zachmuřeně. »Bude to sice proti mému přesvědčení, ale když máme na vybranou jenom jedno ze dvou zel, zvolil bych to menší.«

»Co máš na mysli?« zarazil se Paleček.

»Během tvoření jsem narazil na mnoho nesmírně zajímavých ukazů,« začal *táta*. »Všechny výsledky jsou v počítači, mohu se k nim kdykoli vrátit. Například protobaktérie, které jsem vymyslel na počátku. Jsou přechodovým stavem mezi baktériemi a viry a v přírodě se, pokud vím, nevyskytují. Jedním kmenem jsem byl dokonce jednou sám postižen. Je to taková infekce, naštěstí nepříliš vážná.«

»Biologická zbraň?«

»Dalo by se to tak nazvat,« přikývl *táta*. »Je ale téměř neškodná, jen - trochu nepříjemná.«

»Co to znamená?«

»Vyvolává to úporný dvoudenní průjem,« trochu se pousmál *táta*. »Pak si tělo vypěstuje protilátky, takže protobaktérie zahynou a naopak, každý je proti nim skoro půl roku imunní.«

»A jak bychom je mohli použít?«

»Protobaktérie mají i mnohé vlastnosti virů,« řekl *táta*. »Jednou z nich je, že procházejí téměř libovolnými filtry, nezachytí je ani aktivní uhlí, snášejí dobře i bod varu. Být škodlivější, byla by to velice zákeřná zbraň. Myslím si, že Čechům neuškodí, když se trochu... víte co!«

»V tom případě by bylo nejvýhodnější, kdyby se podařilo dostat je do Plzně. Jak známe Čechy, určitě by na ně nejvíce platilo, udělat jim z Prazdroje nejhorší *samoser* na světě,« opáčil zarputile Paleček.

»Pak by se na nás vrhli jako jeden muž a utloukli by nás čepicemi,« dodal už méně zarputile Standa.

»Bylo by to ovšem menší zlo, než použít něčeho skutečně smrtícího,« pokrčil rameny Jaroš.

Jako kdyby to předpověděl... Kmen 415 byl opravdu pouhé projímadlo, kdežto kmen 618...

Porada skončila společným rozhodnutím.

Igor Filip dostal za úkol aktivovat vysílačku, postavit jednu z teleskopických antén a připravit vše k vysílání.

Právník a advokát Frolík spolu se dvěma dobrovolnicemi souhlasili s úkolem sepsat jasné a stručné prohlášení, které bychom pak měli vysílat k lidem.

Já a Jaroš jsme měli pomocí kreatoru urychleně vyrobit potřebné množství protobaktérií. Kuchaři nám pro tyto účely měli připravit živnou půdu - v podstatě jakýkoliv rosol.

Kotátko měl připravit útočnou expedici a Paleček dostal za úkol dohlížet nad pevností a dalšími akcemi armády.

Ostatní měli pokračovat v tom, co předtím. Učitel Čupík vyučovat, kuchaři uvařit k obědu něco stravitelnějšího, než tvrdé suchary k snídani.

Ukázalo se však, že své úkoly poctivě splnila snad jenom Inka Mráčková ve svěřeném *žabíně*. Večer nám na sál přivezla bez řečí dvanáct vajec obřích žab a já jsem se pod dohledem Jaroše zabýval klonováním mločích zárodků. Byla to trpělivá a přesná práce a zaujala mě tak, že jsem neměl smysl ani pro jídlo. Otylka mě dokonce donutila sníst vystydlé žabí řízky se zeleninovým salátem, když si přišla pro nádobí.

Schylovalo se k večeru, když jsme byli hotoví.

Komando Františka Kotátka vybavené pečlivě uzavřenými ampulemi s Jarošovými protobaktériemi odcestovalo podvodními tunely. Jaroš s Palečkem, učitelem a dalšími mloky namluvili na Jarošův kazetový magnetofon naše zprávy. Kazeták byl jen jeden - v pevnosti se pochopitelně žádné vymoženosti moderní doby nenacházely.

»Volá vás vysílač Mločí osada, lidé. Vyslechněte si také naše stanovisko, dříve než dáte souhlas k barbarskému ničení nevhodnému tohoto tisíciletí. Nechceme proti vám lidem válčit a nesmírně litujeme násilí, které se stalo, ale požadujeme od lidí uznání, že jsme živé,

myslíci bytosti. Nechceme toho příliš - jen žít jako vy. Chceme rovnoprávnost. Nic víc. Inteligenci máme stejnou jako vy. Nemyslete si, že nám stačí přežívat jen jako exponáty zoologických zahrad. Nechceme ani v Čechách, ani nikde jinde dobývat území. Máme řádnou kupní smlouvu na vlastnictví nevelkých pozemků a o její uznání vás rovněž žádáme. Pokud se nás budete neustále pokoušet zničit, dokážeme vám, že s námi budete muset počítat. Po dobrém, což je naše velké přání, nebo - po zlém. Uvědomte si, nemáme kam ustoupit a proto ustoupit nemůžeme. Nebudeme potom litovat obětí, které na tuhle špinavou válku doplatí, až podnikneme naši odvetnou akci.«

Po celou dobu byl pevnostní rozhlas napojen na přijímač, abychom mohli poslouchat zprávy ze světa lidí.

»Nejvíc se mi zdá podivné, že se tady v okolí neobjevili žádní novináři,« uvažoval nahlas *táta*. »Jako kdyby právě ti čeští nebyli tak vlezlí. To nechápu.«

»To ti lehce vysvětlím,« ušklíbl se Paleček. »Armáda to mohla prohlásit za uzavřený vojenský prostor a nikoho by sem nepustila. A kromě toho, neslyšel jsi úvahy o *preventivním taktickém jaderném úderu proti hnízdu vetřelců*? To by odsud spolehlivě vyhnalo všechny lidi. Kdoví, možná je právě odsud evakuují.«

Byla to pravda a zaslechli jsme to všichni. Reportéři ze soukromých televizních stanic vynesli z ministerstva národní obrany obsah přísně tajných jednání a veřejnost se okamžitě v devadesáti osmi procentech proti nim postavila. Zdálo se, že jaderný úder nám nehrozí, ale *tátu* naplnilo neskrývaným roztrpčením, že se o něm vůbec uvažovalo jako o možném.

»Mám tisíc chutí místo neškodných protobaktérií vyrobit pět gramů smrtících,« řekl unaveně. »Bylo by to barbarské, ale což proti nám nejsou stejní barbaři? O Česích jsem míval mnohem lepší mínění!«

»Myslím si, že Čechům strašlivě křivdíš,« uklidňoval ho rychle učitel, který hned po vyučování přišel za námi na sál ke kreatoru. »Tohle mohl vymyslet jen nějaký zbedněný khaki mozek na ministerstvu obrany, nějaká štabní krysa, dokonale ukrytá ve svém protiatomovém bunkru.«

»Že se o něčem takovém vůbec jednalo!« vybuchl Jaroš.

»Takové názory budou existovat ve všech armádách celého světa,« chlácholil ho učitel. »Všude se asi najdou barbaři, odhodlaní ve jménu čehokoliv používat sebevětší svinstva. Důležité je, že se proti tomu postavili i ti z Čechů, kteří by nás nejraději viděli mrtvé.«

»Samozřejmě!« odušil Jaroš. »Představa, že někdo přímo za našimi humny odpálí příšerný zdroj radioaktivity, nebude přijatelná pro nikoho. Vždyť by to nejvíce uškodilo Čechům! Doufejme, že to ne napadne i nějaký podobně *neuvažující* khaki mozek ze sousedních armád, které ty jaderné bomby mají.«

Napadlo - i když ne hned teď.

»Mohli by na nás použít i něco méně ničivého,« přemýšlel nahlas advokát Frolík. »Slyšel jsem, že existují neutronové bomby schopné vyvraždit celé město, ale nepoškodit majetek.«

»Ty nám asi naštěstí nehrozí,« podotkl jsem. »Přece jen o nich něco vím, abych si mohl být jistý.«

»Myslíš, že by je nepoužili? Co jim v tom může bránit?«

»Beton neutrony velice účinně pohlcuje,« odušil jsem. »Hluboko pod vrstvami betonu jsme proti neutronům bezpeční, což odborníci určitě vědí. Proto si myslím, že je nepoužijí. Nemělo by to smyslu. Taktické jaderné zbraně s mnohem větším bořícím účinkem jsou pravděpodobnější, protože by nás mohly buď úplně zničit, nebo aspoň dokonale zdecimovat.«

»Neměli bychom se stáhnout co nejhloub?« navrhl učitel. »Já vím, horní patra Blaníku jsou tak jako tak pustá, ale na dně pevnosti je jen spousta skladů.«

»To proto, aby nedošlo ke ztrátám na životech, kdyby do pevnosti vnikla podzemní voda. Kromě toho se počítalo, že se pevnost bude bránit a ne jen trpně odolávat útokům.«

»Právě. Ale nám přece voda nevadí.«

»Počkal bych na výsledek našeho vysílání,« ukončil jsem tuto debatu. »Uvidíme, co s Čechy provede *samoser*.«

Večer se z horních pater opět ozvaly dunivé detonace.

»Co se děje?« telefonoval Jaroš pozorovatelům.

»Místo děl na nás nasadili bitevní helikoptéry,« uslyšel jsem odpověď. Jako mloci jsme měli ostřejší sluch než lidé, takže jsme telefon slyšeli všichni po celé místnosti.

»Hned jsme tam!« praštil Jaroš sluchátkem a přerušil tak další hovor.

Výtahy byly sice rychlé, ale tentokrát nám trvalo příliš dlouho, než jsme se dostali do záložního velínu.

Hlídky nám mlčky uvolnily periskopy.

Spatřil jsem nehybně visící helikoptéry, od nichž se ve velmi krátkých intervalech odlepovaly kouřící rakety, které dopadaly na hlavní dělové věže Blaníku.

Náhle se ozvalo úplně odlišné zaštekání a helikoptéra na levé straně formace se před našima očima proměnila v ohnivý oblak.

»Který idiot se dostal k oerlikonům?« zaúpěl Jaroš.

Užasle jsme sledovali, jak vzápětí po první explodovala i druhá a třetí. Zbývající se daly na ústup, začaly couvat, ale nepřestaly střílet rakety.

Kdyby se otočily a daly se na útěk, snad by po nich náš neznámý střelec přestal střílet, ale jistě to nebylo.

Čtvrtá helikoptéra se rozkymácela, převrátila a začala padat. Záseh rychlopalného protiletectvého kanónu utrl její rotor od hlavice. Vypadly z ní dvě postavičky lidí, bohužel bez padáků. Vrak potom dopadl mezi skály a okamžitě vyšlehly plameny. Palba se přenesla na poslední vrtulník. Byl to dost zoufalý a nerovný souboj jediného protiletectvého děla proti celé eskadře, souboj, kde měly mít vrtulníky všechny výhody na své straně, ale moment překvapení spolu s přesnou muškou protiletadlovců štěstí otočily. I pátý vrtulník explodoval a jeho části padaly na kamenitou půdu.

Ve velínu zazvonil telefon.

»Tátu Jaroše, ale honem!« ozvalo se.

»Tady Jaroš. Kdo volá?«

»Paleček. Mám dva mrtvé. Nedalo by se s nimi ještě něco dělat?«

»Odkud voláš?« zesinal *táta*.

»Ze čtvrtého protiletického hnízda. Zasáhli nás. Standu to úplně roztrhalo na kusy, Jirka ještě umírá, ale nepřežije ani pět minut. Já jsem byl za kanónem, jenom mě to škráblo.«

»Jak - co se tam stalo?« vybuchl *táta*.

»Jirka má roztržené břicho a všechno z něj rozházené dva metry kolem,« raportoval Paleček. »Ze Standy zůstala hlava, snad bude v pořádku, ale tělo je úplně na kusy. Vidím to na dvě reinkarnace, pochybuji, že s tím něco půjde dělat.«

»Pitomci!« rezignovaně vydechl Jaroš. »Co jste vyváděli? Neříkal jsem, že nemáte...«

»Kluci nebyli žádní poserové a jestli zemřeli, pak aspoň jako hrdinové!« vykřikl Paleček. »Kdybychom neměli jen jedno hnízdo, ale aspoň dvě, nikdo by si proti nám ani neškrtl!«

»Zavolejte, ať pro ně někdo skočí!« nařídil Jaroš mlokům ve velínu. »Já jsem to tušil, že se nám zbylé zárodky budou hodit! Chraň nás Bůh před hrdiny! Pojd', Pavle!«

Sotva jsme zapnuli a otestovali počítač a transkriptor, přinesli nám mrtvé z protiletického hnízda.

Tak jako u mrtvých tankistů, ani tady se mloci zbytečně nenamáhali s dopravou vcelku. U Standy to měli jednoduché, hlava držela na malém kousku hrudi. Jirka mezitím zemřel, takže mu hlavu bez lítosti uřízli a obě nám donesli v jedné velké tašce.

»Pozor na snímací proudy!« varoval mě *táta*.

Nezapomněl jsem na to i tak a přestavil jsem snímání na vyšší hodnoty, nutné pro nás mloky. Začali jsme s Jirkou, po něm následoval Standa.

»Máme tu další mrtvolu,« vrazil do sálu Mstislav, jeden z party Josefa Vocásky. Voda z něho ještě kapala a v mokřém batohu přinesl - lidskou hlavu.

»Všiml jsem si, že vypadl z helikoptéry,« hlásil *tátovi*. »Skočil jsem pro něho, možná se bude hodit.«

»Nebyl jen raněný?« staral se *táta*. »Takové bych raději přenechal lidem. Jestli vypadl z helikoptéry, může mít hlavu také úplně rozbitou.«

»Bez obav,« opáčil Mstislav. »Nabodl se na uschlý smrk. Visel tam hlavou dolů, probodnutý skrz naskrz. Připadalo mi to, jakoby si ho obrovský ťuhýk napíchl jako nějakého brouka na trny. Byl zaručeně mrtvý ještě než jsem se k němu dostal, ale hlava bude nejspíš dobrá.«

»Ach jo,« povzdychl si *táta*. »Pavle, podívej se na to.«

Prohlédl jsem hlavu, ale vypadala nepoškozeně, až na kus skalpované kůže, což nemuselo nic znamenat. Ostříhaný pilot měl v očích děs a bolest. Musela to být hrůzná smrt, viset nabodnutý na stromě, pomyslel jsem si. Vzpomněl jsem si, jak jsem umíral já - také přibodnutý nějakou větví... jenomže já jsem se aspoň rychle utopil, tehle určitě trpěl déle.

»Přinesl jsem tohle, měl to na krku,« podal mi Mstislav neveliký plíšek.

»John Glenn, Michigan,« přečetl jsem drobná, zakrvácená písmena. »Pod tím: USAF - NATO - číslo a anglicky hodnost. Panebože, to nám ještě chybělo!«

»Ukaž!« obrátil se ke mně *táta*. Podal jsem mu cedulku, chvíli si ji prohlížel.

»Vypadá to mnohem hůř než jsem se obával,« odušil suše. »Zřejmě už to není jen naše česká záležitost.«

Nahoře opět zaduněly výbuchy. Po chvilce k nám přivedli Palečka. Podle jeho slov měl jenom škrábnutí, ve skutečnosti mu úplně rozdrcená ruka visela jen na cárech masa. Všem bylo jasné, že ho to musí strašně bolet. Kapala mu krev, ale díky stažitelným cévám mloků to nevypadalo tak zlé, jako to bylo. Něco podobného mají přece ještěřky. Chytíte-li ji nešikovně, mrskne sebou a držíte jen její ocásek. Z pahýlu krev neteče a ještěřka sama vám rychle zmizí.

»To mám až z druhého náletu,« ujišťoval nás. »Bylo to mnohem horší, ani nevím, odkud to na nás přiletělo.«

»Kdo tam byl s tebou?« vybuchl Jaroš.

»Toník Zikmund a Jára Štefl. Rozmetalo je to i s kanónem a nezbylo z nich vůbec nic. Já jsem šel pro zásobníky, proto jsem tady.«

Otřáslo to se mnou. Nebyli to první mrtví v téhle válce, ale první mrtví, které jsem znal. Jára Štefl nejprve zahynul při automobilové nehodě, byl to mladý kluk a měl zřejmě už podruhé smůlu, tentokrát definitivní. Tonda Zikmund, nemluva od samého počátku, ale dříč, člen Vocáskovy party barabů.

»Děsně to bolí, nemohli byste si s tím pospíšet?« sténal bolestí Paleček.

»Dám ti morfium,« uvolil se Jaroš. »Ta ruka půjde pryč, ale jinak to asi přežiješ. Škoda.«

»Vy mě nebudete reinkarnovat?« zděsil se Paleček.

»Nemáme už jediné volné vejce,« ujistil ho *táta*. »Vaše hrdinství nás přišlo pěkně draho. A jak jsi to říkal? Toník a Jára! Jak tě mohlo napadnout brát je tam? Vždyť ty vlastně můžeš za to, že jsou po smrti - definitivně!«

Nejprve vpíchl raněnému morfium, pak odstříhl rozervané tkáň i se zbytky pravé ruky, načež začal pahýl obvazovat.

»Aspoň to nebyli poserové!« sykl umíněně Paleček.

»Nebyli to poserové,« opakoval *táta*. »Zato jsou navždy mrtví. Připadá mi ale nespravedlivé, že ten, kdo do takového masakru zatáhne čtyři kamarády, sám všechny přežije.«

»To jsem měl raději zhebnout taky?«

»Proč?« opáčil Jaroš. »Jen si klidně žij dál. Ale kvůli tobě neobětuji zárodek, který může posloužit potřebnějšímu, případně se může normálně vylíhnout.«

»To mám živořit bez ruky?«

»Teď ani žádné vejce nemáme,« ujistil ho podruhé.

»No dobře, ale co potom?«

»Obětovat pro tebe život zárodku nemíním - ani teď, ani později,« ujistil raněného tvrdě. »Pokud tu válku přežijeme, ruka ti do dvou let znovu naroste. To ti musí stačit.«

»Do té doby ale budu k ničemu!« stěžoval si.

»To jsi i tak,« osopil se na něho *táta*. »Kdyby tě pahýl příliš bolel, přijď si pro další morfium. Ale teď se odklid' někam do koutečka a počkej, až se to přežene.«

»A ostatní mají bojovat za mně?« vzplanul.

»Pokud to půjde, ne,« odtušil Jaroš. »Budeme vyjednávat, ale proboha ne zbytečně zabíjet.«

Zhora se ozvalo dalších šest explozí, jedna za druhou, pravidelně jako podle metronomu.

»A oni nás zničí!« vykřikl Paleček.

»Uvidíme,« řekl Jaroš, přesvědčený o své pravdě.

NECHTE MLOKY ŽÍT

Neviditelné střely dopadaly na Blaník po celou noc.

Objevíli jsme, že přilétají z vysoko letících letadel, ale tím se naše situace nezlepšila.

K ránu se objevily další vrtulníky. Paleček ležel dole, v polní nemocnici, ale vychoval si asi následovníky. Podruhé se ozvalo štěkání našich protiletadlových oerlikonů a další dvě helikoptéry se zřítily v plamenech na kamenitou zem, ale moment překvapení byl dávno ten tam. Apache rychle zjistily polohu protiletadlového hnízda a přesným zásahem rakety je dokonale rozmetaly. Tentokrát to nepřežil nikdo.

»Zakazuji vám střílet po letadlech!« rozohnil se *táta* na poradě, kterou opět svolal do dolního kinosálu.

»Rozbombardovali nám tři hlavní dělové věže, dva velíny, devět řopíků a tři protiletadlová hnízda,« přednesl výčet škod Vladimír Hanzl. »Zavalilo to chodby k Velké Hůrce, kde také rozbili dvě dělové věže - jak vidíme z pozorovaten.«

»Spodních prostor Blaníka se to nedotklo,« řekl Jaroš. »Dělové věže ať vezme čert. Doufám, že se tam nikdo zbytečně nezdržujete, ani v patrech těsně pod nimi.«

»Ale něco dělat musíme!« oponoval Igor Filip. »Vysíláme už druhý den - a nezdá se, že by to někdo zaslechl.«

»Žádný ohlas?« zamračil se *táta*.

»Něco ano, možná nás někdo poslouchá. Český rozhlas vedl proti nám celou přednášku a nabádal lidi, aby naší falešné propagandě nevěřili ani písmeno. Žádní mloci prý neexistují. Nejprve nás měli za mimozemšťany, s tím sice přestali, zato teď tvrdí cosi o mafiánech.«

»Vždyť nás vidělo na vlastní oči tolik lidí!«

»Novináři získali všeho všudy tři nezřetelné fotografie. Fotil nás jediný člověk. Toho večera, kdy jsme se s policií dohadovali ohledně

auta, jinak nikdo. Odborníci prohlásili fotografie za podvrh, takové tvory prý neznají.«

»Vždyť museli slyšet naše vysílání!«

»Všechno je prý podvod.«

»Uvedli aspoň naše vlnové délky?«

»Ne - jenom že se jedná o pirátský vysílač bez oprávnění k vysílání na našem území. Stěžovali si prý na nás Němci, že rušíme jejich stanice.«

»Kde a komu si stěžovali?«

»Mezinárodní komisi. Tvrdili, že Češi musí zjednat ihned pořádek, jinak budou požadovat finanční náhradu.«

»Na lampárně na nádraží nebyli? Což nevidí, jak usilovně se všichni snaží *zjednat pořádek*? Nemohli by způsobit, aby s námi konečně začal někdo jednat?«

»Ne, obviňují jen *neschopné Čechy*.«

»To mohou. To ale znamená, že nás lidé poslouchají, byť jen ze zvědavosti - a nejen Češi. A co jinak?«

»Ráno nám jedna bomba roztrátila teleskopickou anténu. Vysunul jsem jinou a pokračuji,« hlásil Filip.

»Dobře,« přikývl Jaroš. »Na naše varování ohledně odvety nikdo z lidí nereagoval?«

»To snad ano. Podle agentury pro výzkum veřejného mínění je čtvrtina Čechů názoru, že je ohrozit nemůžeme, asi deset procent lidí se obává, že bychom mohli něco podniknout, ale nikdo neví co, zbytek neví.«

»Takže všichni vědí, oč jde! Ale to je přece skvělé! Jen by mě zajímalo, proč pořád souhlasí s naším vyhubením, když jsou si jistí, že je ohrozit nemůžeme?«

»Nevím,« pokrčil rameny Filip. »Je to asi taková česká povaha: ať už proboha tomu sousedovi to prase chcípne!«

»A co novináři? Ještě nic?«

»Armáda k nám nikoho nepustí.«

»Ohledně Koťátkova komanda taky nic?«

»Ani slova,« ujistil nás Filip.

»Dobrá - vysílej dál a budeme čekat. Za chvíli letadla nebudou mít co bombardovat - nebo si to aspoň budou myslet, jestli nedáme

najevo odpor a neodmaskujeme další prostředky. Sledujte pozorně okolí, raději z menších a co nejvíc od sebe vzdálených pozorovatelů. Můžete vyhlásit poplach, kdyby na nás přitrhla pozemní vojska. Letadel ani vrtulníků si prostě nevšímejte.«

»I když Blaník srovnají se zemí?«

»Hlavní věže půjdou jistě k čertu a možná i pár dalších, ale něco nám snad nahoře zůstane a pěchotu budeme mít pořád čím přivítat. A nebude to chlebem a solí. Tebe, Filipe, bych poprosil, pouštěj všechno co slyšíš do pevnostního rozhlasu. Nás také zajímá, co se děje v Čechách.«

»No - aspoň se dozvíme o úspěchu Koťátkovy bandy, pokud se jim akce podaří,« souhlasil Filip.

Sčítáním jsme večer zjišťovali, kdo nám vlastně zahynul v tom posledním protileteckém hnízdě.

Ukázalo se, že mloků chybí mnohem víc, než by se jich do protileteckého hnízda vešlo. Protiletecké hnízdo je neveliká otevřená skruž s ocelovou kupolí, kterou musí před střelbou obsluha odsunout; elektromotorům to trvá pár okamžiků. Kromě rychlopalného dvojčete značky Oerlikon tam je místo pro tři lidi nebo čtyři mloky.

Chybělo nám však neuvěřitelných devatenáct mloků, z toho čtyři nejstarší *noví*. Kromě toho nebyla na svém místě jedna ze dvou vodních elektrických vrtaček, jak se rychle při této příležitosti zjistilo.

»Je mi to jasné,« povzdychl si Vocásko. »Sebrali vrtačku a šli na nějakou akci.«

»K čemu jim bude - bez proudu?« vrtěl hlavou Jaromír.

»Ve skladu jsou malé benzínové elektrocentrály,« ujistil ho Josef. »Ty malé, jednokilowattové, projdou i tunelem.«

»Vždyť jim nateče do motoru voda,« pochyboval Jaromír.

»Ten se dá buď pečlivě zabalit, aby se k němu voda vůbec nedostala, nebo na místě rozebrat, vyčistit, profouknout co se dá a pak teprve nalít benzín. Vzali ho čtyři kanystry.«

»Co je to popadlo?« štěl se Jaroš.

»Víš, *táto*, já je chápu,« řekl shovívavě Vocásko. »Já ti sice věřím, ale důvěru části z nás mloků jsi už ztratil, jak se pořád odmítáš postavit na odpor. Oni nechtějí jenom trpně přihlížet, jak dostáváme rány ze všech stran.«

»Jenže - co chtějí dělat?« vybuchl Jaroš. »Já dobře vím, proč se nebráníme - a vy asi také. Nechceme vzbudit v lidech příliš velkou nenávist. To by naše jednání jen ztížilo.«

»A jsi si jistý, že k nějakému jednání vůbec dojde?«

»Doufám!« řekl *táta*.

»Já si tím tak jistý nejsem - a přece jdu s tebou,« řekl Vocásko. »Taky nevěřím, že zabíjením dosáhneme něčeho jiného než větší a větší nenávist lidí. Ale někteří z nás už došli k názoru, že když máme znovu zemřít, ať to mrzí také někoho jiného než jenom nás.«

»Nemíním hrdinsky umírat, ale v klidu žít,« odušil *táta* klidně. »To ale předpokládá, že se nebudeme snažit odejít od jednacího stolu a co nejvíc za sebou prásknout dveřmi.«

»Ještě u jednacího stolu ani neseďme,« podotkl Josef.

»Tak se snažme, aby nám ty dveře nepřibouchli ti druzí.«

Nálet pokračoval celou noc a až k ránu všechno utichlo.

Materiální škody byly sice značné, ale obešlo se to beze ztrát na životech. Sedm sestřelených vrtulníků typu Apache generály poučilo, že Blaník není bezzubá pevnost, jak se jim to jevílo původně, ale také zjistili, že nemá účinnou obranu proti vysoko letícím letounům. Vrtulníky se tedy neobjevily, zato nálety se z noci přesunuly na denní dobu, kdy byly cíle mnohem lépe viditelné.

Poznali jsme to už v osm dopoledne. Blaník se opět začal otrásat výbuchy bomb či raket, až nám i v jídelně hluboko ve spodních patrech poskakovalo nádobí na stole. Bombardování prý kdysi úplně zlomilo Francouze v Maginotově linii, až se vzdali Němcům. Příjemné to asi nebylo, ale my jsme se vzdát nemohli - nebylo komu

a proč. Kromě ztrát našich samozvaných protiletadlovců ještě nikdo nepřišel o život.

Pod hlavními dělovými věžemi bylo betonovými troskami zavaleno a zničeno i několik dalších pater. Rovněž většina menších dělových věží byla objevena a zničena, ale několik pozorovatelů letadla dosud nevypátrala. Pevnost Blaník byla nejdokonalejší československou pevností, takže bez zjevného odporu mohla odolávat dlouho. Navíc byla stavěna pro moment překvapení, což se opět brzy ukázalo.

Když se ozvaly motory a přes úzké údolí se začaly valit tanky, vzlétly za hromové exploze k nebi na dosud nedotčeném skalním hřebenu plameny s hlínou a před očima překvapených útočících vojsk se ze skály vyloupila další obrovitá dělová věž. Betonová klenba se zvedla a odkryla dvojici obrovských pevnostních houfnic ráže dvě stě šedesát šest milimetrů. Zablýsklo se a dříve než burácivý zvuk výstřelu doletěl až k útočícím vojákům, betonová věž se opět potopila do krytu okolních skal.

Dříve než zvuk dorazily ke kolonám obrněných vozů, tanků a samohybných děl i dva granáty o celkové hmotě kolem jedné tuny. Už jen jejich hmota by při vysoce nadzvukové rychlosti představovala strašlivou energii, navíc byly naplněné velice silnou výbušninou.

Dopadly přímo do kolony vozidel a pěchoty a explodovaly. Čtyři tanky dokonale rozmetaly, desítky zraněných vojáků se svíjely na zemi. Velitelé České armády teprve teď pochopili, že padli do strašlivé pasti, kterou hitlerovskému Wehrmachtu připravili jejich předchůdci.

Zřejmě si však zachovali chladnou hlavu a vydali povel - k ústupu.

Drobounký Jaroš se málem popral se skupinou mloků, které načapal v dělové věži Šestce.

»Zakázal jsem vám střílet!« pištěl na ně, až mu hlásek přeskakoval do ultrazvuku.

»Nemáš nám co poroučet,« odsekl jejich vůdce, jakýsi Lev Masný, bývalý drogist. »Nikdo si tě velitelem nezvolil.«

»Stvořil jsem vás, dal jsem vám život a Blaník mi patří! Ale i kdyby ne, nemůžete dělat hurá-akce, zaměřené proti nám ostatním. To není spravedlivé!«

»Proti mlokům nic neděláme. Ale tamti nás napadli, my se jenom bráníme. To je přece fér!«

»Zkazíte nám jakoukoliv možnost jednání!«

»Nebo získáme lepší a dříve. My tě *tati* jako stvořitele uznáváme, ale neznáš lidi tak dobře, jako my.«

»Nechte toho a pojďte mezi ostatní. Tam si to vyřídíme.«

»Proč ne - vždyť lidi už všichni prchají!«

To byla pravda. Ačkoliv by mohl Blaník i za ustupujícími vojáky poslat ještě více pozdravů, každý o váze jedné tuny oceli a trhavín, nebylo to už nutné.

Sešli jsme se tedy opět až na hlídky v dolním kinosále. Právě včas, abychom uslyšeli zprávy Českého rozhlasu.

»Prahu, Kralupy, Beroun a některá další města zachvátila epidemie dosud neznámé nemoci,« slyšeli jsme na vlastní uši. »Jedná se o průjmové onemocnění, které se projevuje podobně jako salmonelóza. Původce se zatím nepodařilo objevit, neboť bakteriální testy jsou u všech nemocných negativní. Nebývale vysoký počet případů, více než milion, donutil dnes hlavního hygienika vyhlásit stav všeobecného ohrožení. Většina úřadů, továren a škol je uzavřená. Nejezdí žádná hromadná doprava, zastavil se provoz na železnici. Jedinou příznivější zprávou je, že průběh onemocnění je lehký a kromě oslabených jedinců nikdo není v ohrožení života. Občané Prahy a blízkých měst se vyzývají, aby si pro jistotu pitnou vodu včetně vodovodní před použitím převařovali.«

»To jim přece vůbec nepomůže!« radoval se Jaroslav.

»Slyšíte?« obrátil se na nás všechny Jaroš.

»Další zprávy přišly o dnešním neúspěšném útoku armády České republiky. Vrchní velení konstatovalo, že hnízdo mafie nebylo leteckými nálety ještě dostatečně zpracováno a bude nutné v nich pokračovat do úplného vyřazení sil protivníka.«

Ani to pro nás nebylo bez zajímavosti. Bohužel jsme tím získali jistotu, že nás zase budou bombardovat z výšky.

»Ukázalo se, že síly takzvaných mloků nejsou tak mohutné jak to původně vypadalo,« žvanil zasvěceně jakýsi plukovník. »Bohužel, disponují překvapujícím arzenálem zbraní a jejich prostředky nebyly zcela vyčerpány. Dosavadní odhady ztrát se pohybují kolem jednoho a půl tisíce mužů, nebo chcete-li, mloků. Na naší straně jsou ztráty nepoměrně nižší a odhadují se pouze na dvě desítky mužů, nepočítáme-li lehce zraněné.«

»Jako vždycky - přehání své úspěchy a zlehčuje vlastní ztráty,« podotkl jednoruký Paleček, který se účastnil porady stejně jako ostatní.

Další zprávy se přesunuly k tématům pro nás nezajímavým. Vypukla diskuse o tom, co jsme dosud slyšeli.

»Moment,« zjednal si ticho Igor Filip. »Poslechněte si změněnou verzi našeho zpravodajství a pokud k ní máte nějaké zásadní připomínky, sem s nimi!«

Spustil kazeták s novou nahrávkou. Začátek byl se starou verzí shodný, ale konec se lišil:

»Vzhledem k tomu, že neustále pokračujete v úsilí zničit nás, rozhodli jsme se předvést vám, co můžeme podniknout na svoji obranu i jako odvetnou akci. Ta nevysvětlitelná nemoc, projevující se průjmy, je naše dílo. Je téměř neškodná a do dvou dnů přirozenou cestou zmizí; bez ohledu na léčení, tedy i bez lékařské pomoci. Dáváme vám tím najevo, že vás můžeme zasáhnout. Poprvé jsme neudělali nic vážného, ale kdybychom opravdu použili smrtící jed, sami jistě odhadnete, že bychom vás asi vyhubili dříve než vy nás. Naše protiakce mohou být velice účinné. Přestaňte se tedy snažit nás zničit a pokuste se s námi jednat. Začněte se už konečně chovat jako rozumné bytosti! Naše požadavky znáte. Chceme, abyste nás brali jako sobě rovné. Očekáváme vaše parlamentáře, ale naše trpělivost se snižuje úměrně s tunami bomb, které na nás vaše letadla denně házejí.«

»Výborně napsáno, pane Frolík!« pochválil advokáta *táta*.

»To není má zásluha,« bránil se oslovený. »Tentokrát to sepisoval učitelскеj.«

»I tak je to perfektní,« souhlasil Jaroš.

Filip odešel zapnout vysílačku.

»Vidíte, i nenásilnou cestou se dá ledačeho dosáhnout,« zářil Jaroš. »Vsadím se, že konečně dostaneme parlamentáře k jednání. Jakmile se začne jednat, je to začátek míru.«

»*Táto*,« oslovil ho Vocásko smutně, »víš, jaký je rozdíl mezi optimistou a pesimistou? Pesimista je lépe informovaný optimista. Ty jsi optimista skoro nenapravitelný, ale musím tě o něčem informovat. Abys věděl, to druhé komando nemá jen vrtačku, elektrocentrálu a benzín. V šestadvacátém muničním skladišti chybí čtyři bedýnky ženijních náložek po dvoustech gramech. Jedna bedýnka znamená pětadvacet kilogramů. Metrák tritolu postačí, aby hoši někomu přidělali pár vrásek, pokud to všechno opravdu použijí. A kdoví - možná i nám.«

»Ach jo!« vydechl zlomeně *táta*. »Co s tím mohou provést? Já si to ani neumím představit.«

»Já ano,« řekl Vocásko. »Od prostého vyhazování mostů do povětří, přes prolomení klenby pražského metra pod Vltavou a utopení všech cestujících, po odstřelení Slapské přehrady, což by Prahu vyplavilo nejdůkladněji.«

»Jako malí, nezodpovědní kluci!« lkal *táta*.

»Vždyť to přece jsme!« odušil Vocásko. »Jsme přece malá mima a ty sám, náš stvořitel, jsi z nás nejmenší. Přiznám se, také mě napadlo pár možností, jak lidem jejich pohodlný blahobyteček znepríjemnit. Dokázali bychom jim způsobit hodně potíží i zla, nemysli. Že se půlka Prahy potentovala, to byla v podstatě úsměvná prkotina.«

»Já to vím,« sklopil hlavu Jaroš. »Dávno jsem se děsil toho, že by moji mloci mohli být zneužití v nějaké špinavé válce. Proto jsem to utajoval, jak to jen šlo. Nenapadlo mě, že byste byli schopní nějaké takové svinstvo provést, když jste přece vyrůstali přímo pod mou výchovou.«

»Zapomínáš na jedno,« podotkl učitel Čupík. »Právem jsi pyšný na to, že ke klonování nepoužíváš jen geny dědičnosti, vypůjčené a připravené jinde. Ano, nás jsi dokonale spočítal na jednom prastarém počítači a právem cítíš hrdost tvůrce, stvořitele. Ale ke klonování *duší* sis vypůjčoval cosi předem připraveného jinde. *Duši* prostě nespočítáš - za čtvrt hodinu, po kterou trvá přenos, přeneseme tvůj transkriptor mnohem více informací, než kolik se vejde na všechny jeho

disky. Duše je asi miliónkrát složitější než libovolná genetická struktura, jakých máš na discích haldy. Takže - duši máme všichni svou, vlastní. Bohužel, zcela shodnou s původní, lidskou. Tělesnou schránku nám můžeš zlepšovat dál a pevně věřím, že to jednou do umělého člověka dotáhneš, ale ten tvůj umělý člověk bude mít duši původního člověka! Se všemi přednostmi i vadami.«

Jaroš se zamyslel.

»Možná máš pravdu,« povzdychl si. »Ale kde jinde člověk dokázal naplnit tu volnost, rovnost a bratrství, jako jsme to dokázali my - až do té osudové války?«

»Všude, kde jsou lidé i mloci bytostně odkázáni jeden na druhého,« řekl zamyšleně Čupík. »Posádky našich pohraničních pevností před okupací, posádky bitevních křižníků ve válce, přátelství z vojny a spousty podobných společenství dokázaly žít podle ideálů. Takové vztahy někdy přetrvávají i potom, dlouho nebo krátce, ale vždy, když skončí závislost jednoho na druhém, začínají se lidé projevovat jako individua. To je nám lidem vlastní.«

»Nám lidem? I když už lidmi nejsme?«

»Ale to víš, že jsme,« opáčil Čupík. »Vocásko má plnou pravdu. Jsme malí, nezodpovědní kluci. Nemáme už svá původní těla, ale jiná, to je všechno. Ale uvnitř jsme pořád lidmi, to z nás nikdy a ničím nevyženeš.«

»Možná,« posteskl si Jaroš. »Ale co teď?«

»Pokračovat v tom, co jsi začal,« ujišťoval ho Čupík. »Lidský život je neustálé snažení. Smrtí to obvykle končí, což se ti podařilo zvrátit. Dokázal jsi stvořit nejen život, ale dokonce i život posmrtný. Je to úžasná myšlenka a určitě stojí za další rozvíjení. Pokračuj v tom, jako já budu učit děti, mločí nebo lidské.«

»Nejprve musíme přežít tohle kolem nás.«

»Přežijeme to,« ujišťoval ho učitel.

V odpověď přišla obzvlášť silná detonace, až se Blaník otrásl. Za chvíli poté přiběhli mloci s hlášením.

»Skladiště munice číslo deset, plné granátů ráže dvěstě šestašedesát a prachových náplní. Vzalo to všechny stropy nahoru a dvě patra směrem dolů.«

»Už by toho mohli nechat,« podotkl *táta* unaveně.

Přečkali jsme ještě noc a den náletů. Byly teď mnohem přesnější, zřejmě šlo o inteligentní bomby ze skladů NATO, možná přímo ze Spojených států.

Blaník přišel už dávno o všechny věže a věžičky, nejen o obrovské s houfnicemi, i o menší, až po malé řopíky. Měli jsme jen dvě pozorovatelné, vlastně trochu vyčištěné chodby, roztržené výbuchy bomb. Pozorovali jsme okolí, abychom včas zachytili nějaký útok. Místo toho stále pokračovaly nálety.

Pak nastala katastrofa.

Spojenecké rakety postupně zničily všech pět výsuvných teleskopických antén, poslední ještě dřív, než jsme ji mohli vysunout a použít. Potom zřejmě narušily přívody k poslední, nejméně účinné, zato nejlépe ukryté anténě ve skalách.

Vysílání pevnosti umlklo. Mohli jsme jen poslouchat, co o nás hovoří opačná strana. Ta teď mohla tvrdit, cokoliv ji napadlo a lichotivé to nebylo. Podle vojáků byla v podzemní pevnosti obležená nebezpečná skupina mafiánů, která ohrožuje nejen Čechy, ale celý svět, takže musí být zničena.

Na naléhání mloků Jaroš odpovídal, že po skončení náletů rozvineme provizorní anténu a budeme vysílat dál, ale že je nesmysl pouštět se ven, když tam neustále dopadají rakety.

»Počkáme,« přesvědčoval nás. »Ačkoliv to vypadá naopak, čas už teď pracuje pro nás.«

Celá oblast byla stále vyklizena armádou. Pusté vesnice byly vydány nezadržitelnému chátrání. Tu se rozbilo uvolněné okno, jinde vítr práskl dveřmi. Z pozorovatelny jsme uviděli ve vesnici požár - nikdo nehasil a dům shořel do základů. Na škody se zřejmě nikdo neohlížel.

Hlídky u ústí tunelu si jednoho večera povšimly mladého muže, který se opatrně plížil směrem k pusté vesnici. Nebyl to nikdo

z místních. Dva fotoaparáty a videokamera ukazovaly spíše na nějakého obzvlášť zuřivého reportéra.

»Haló! Pane novinář! Od kterých novin jste?« zakřičel na něho tlumeným hlasem velitel mločí hlídky Franta.

Muž se snažil přikřicit co nejvíc ke svodidlům silnice.

»Nebojte se nás, nic vám neuděláme!« sliboval Franta.

»A hele!« pochopil konečně oslovený. »Vy nejste vojáci! Nejste nakonec... Mloci!«

»Uhádl!« opáčil Franta. »Nechte blesk na pokoji, nebo se sem přirítí armáda. Jestli s námi chcete mluvit, pojd'te dolů pod můstek, není sem skoro vidět.«

»To se rozumí, že chci!« opáčil mladík. »Proto jsem se sem přece trmácel! Poslyšte - vy vážně nejste lidi?«

»Pojd'te a uvidíte!« pozval reportéra Franta.

Mladík sehnutě přeběhl silnici a za chvíli byl dole pod můstkem. Nemohl se tu narovnat, ale byla tu opravdu tma.

»Už jsme mysleli, že novináři v Čechách vyhynuli,« řekl nečekané návštěvě na uvítanou Jarda. »Jste úplně první, kdo se dostal až sem.«

»Udělali z toho strašlivý humbuk!« postěžoval si mladík. »Nejprve, že se tady bude střílet. Potom, že sem možná shodí atomovku. Na to konto odsud odvezli všechny lidi, ale pak to prasklo a nic se nekonalo, jenomže sem už nikoho nepustili. Vy opravdu nevypadáte na loutky, nebo na něco podobného.«

»To nejsme,« usmál se Franta. »Jsmo mloci a když budete chtít, můžete si nás na závěr vyfotit, nebudeme proti. Ještě s tím ale chvíli počkejte, protože až to blýskne, utečeme. Vás vojáci nechají naživu, my z nich máme větší obavy.«

»Opravdu už vás tolik pobili?« politoval nás.

»Jenom pět,« řekl Jarda. »Ale i to je dost.«

»Proč jste se vlastně rozhodli nás ohrožovat?«

»My vás neohrožujeme,« nasupil se Franta. »Ten průjem je prkotina proti bombám, co na nás sypete vy. Ostatně, to jsme udělali jen proto, aby s námi už konečně začal někdo solidně vyjednávat.«

»To bude těžké. Tady všemu velí vojáci.«

»Dobře, ale co vy v Praze? Nebylo by dobré konečně lidem sdělit, že jsme ochotní jednat od samého začátku? Jen na nás přitom nesmí nikdo mířit, to pak není jednání, ale diktát.«

»A to s vámi ještě nikdo nejednal?«

»Ne. Pokud nepočítám ty, co na nás jenom mířili a chtěli abychom se vzdali. My totiž nemůžeme ustoupit, nemáme kam. Vzdát se, abyste nás umístili někam do ZOO, případně abyste nás *vědecky* rozpitvali? Jděte s tím k šípku!«

»Ale odněkud jste přece museli přijít, ne?«

»My jsme se v těchhle skalách narodili, přesněji řečeno, vylíhli. Z vajec. Jsme tady doma a nemáme kam jít.«

»Ale to by dosti podstatně měnilo situaci!«

»Vůbec ne. Ta je od začátku stejná.«

»Ale přece - lidé se vás bojí a myslí si, že jste nějaká banda mafiánů, co nás ohrožuje bakteriologickou zbraní. A vy jste zatím... malí jako děti.«

»Vždyť jsme děti,« ujistil ho Franta. »Nejstarší z nás se vylíhli teprve před šesti lety.«

»To ale bude bomba!« ujišťoval je reportér.

Na závěr si oba nechal postavit přímo proti fotoblesku. Počkali, až si zkontroluje obrázek. Měl moderní fotoaparát, takže to hned věděl.

»Mějte se dobře, pane reportér!« sykli na něho, když se kolem něho prosmýkli. Vteřinu poté se z potoka ozvala dvě tlumená šplouchnutí a reportér se stejně tak opatrně vydal na cestu zpátky.

Ještě zdaleka neměl vyhráno. Věděl o dvou jiných, kterým vojáci roztrískali fotoaparáty i videokamery, ačkoliv dosud ani koutkem oka nic nespatriili.

Husarský kousek reportéru Stanislavovi sice vyšel, neboť se mu podařilo proplížit se z vojenského prostoru, ale neměl ještě vyhráno. Naštěstí ho napadlo dát si nejprve fotografie na svůj vlastní počítač.

Šéfredaktor jeho mateřské televize od něho fotoaparát převzal, ale k uveřejnění se neměl.

»Vašku, co bude s těmi mloky?« urgoval to Standa druhého dne s velkou vervou.

»S jakými mloky? Vždyť jsi vůbec nic nepřinesl!« šokoval ho šéf.
»V tom foťáku byly jen nějaké šmouhy!«

»To není možné!« vybuchl Standa. »Půjč mi ho! Určitě jsi jen špatně vyvolal záběry!«

Šéfredaktor Václav mu fotoaparát skoro hodil.

»Bestie!« ulevil si Standa.

Došlo mu, že někdo záběry - úmyslně smazal.

»Heleď, nech toho,« poradil mu šéf. »Jsou lidé, co žádné takové snímky nechťejí vidět.«

»Vždyť by to byla senzace, jakou nikdo nemá!«

»Senzace? Možná. Ale raději na to zapomeň. Radím ti, už se ani pro nové nevydávej. Budou tam teď hlídat mnohem lépe, mohli by ti foťák zničit a na nový nemáš.«

»Poslyš - není v tom nakonec armáda? Kdo jiný může mít tak dlouhé prsty?«

»Já o tom nic nevím,« ujistil ho šéf. »Nic jsem neviděl, nic neslyšel. Tobě bych radil totéž. A hlavně - nemluv.«

»To myslíš vážně?« podíval se na něho zkoumavě Standa.

»Já si radši ani nic nemyslím,« ujistil ho šéf.

»To jsem od tebe nečekal - ty srabe!« otočil se Standa.

»Zřejmě se chceš postavit na vlastní nohy!« varoval ho Václav.
»To bych ti ale vůbec nezáviděl.«

»Já ti taky nic nezávidím,« řekl Standa. Položil prázdný fotoaparát na stůl a odešel.

Včas ho ale napadlo, že by měl zabezpečit i další snímek ze svého počítače.

Zastavil se doma, pořídil kopii na disketu a navštívil svého kamaráda, počítačového nadšence Vladimíra Mináče a se vším se mu svěřil.

»Je to jednoduché,« poradil mu Vlád'a. »Slávu budeš muset ožet, ale pokud ti jde o pravdu, máš naději. Můžeme přece tu fotku umístit na internetu. Chceš?«

Stanislav mu mlčky podal disketu.

»A tuhle bych ještě aspoň dvakrát zkopíroval,« radil mu opět Vláša. »Čím víc lidí dostane kopii, tím líp.«

Věnoval mu ještě čtyři diskety a sám mu pořídil kopie.

Jen jedna se zachovala. Ale i ta měla znamenat bombu.

Ošetřující lékař nadzvedl pacientovi oční víčko.

»Ještě žije,« řekl. »Kde jste ho našli?«

»Na nábřeží,« odušili dva mladíci, kteří sem vlastním autem přivezli zakrvácené tělo. »Policie to tam už zkoumá.«

»Tři rány skrz hrud' - potěš pámbu!« řekl lékař. »Tohle musí na sál. Zavolejte na chirurgii! A pro jistotu uvědomte policii, ať sem někdo přijede. Jasný pokus o vraždu!«

Zdravotní sestra mu zručně pomáhala svlékat postřelenému kabát a následovala vozík rychle na operační sál.

»Stanislav Osmý,« prohlížela si zakrvácený průkaz. »To je přece ten reportér z televize! Má u sebe doklady - a taky peníze! Oni mu ani nic nevzali!«

»Nezdržuj, Bětko!« rýpl si mladý lékař. »Kde je vrchní sestra? Kam se k čertu schovala?«

»Máme tady zůstat?« zeptal se opatrně mladík z dvojice, která sem raněného dovezla.

»Určitě - jinak byste byli v podezření!«

Vladimír Mináč nevěřičně zkoumal obrazovku.

Server, který měl na starosti, byl dokonale čistý.

»To se mi snad jenom zdá!« vybuchl. »Tohle není porucha, to je přímo sabotáž!«

»Proč si to myslíš?« podíval se na něho útrpně asistent Kováč. »To se přece stává.«

»Tohle ne!« vybuchl Vladimír.

Pak ho něco napadlo. Sáhл hbitě do zásuvky psacího stolu a vytáhl nevelikou disketu. Vložil ji do staršího počítače v koutě místnosti a napsal příkaz.

Disketa byla prázdná, čerstvě naformátovaná.

Vladimír udiveně zadal další příkaz.

Dozvěděl se, že na disketě nejsou žádné smazané soubory, které by bylo možné obnovit. Disketa ležela v šuplíku, někdo ji musel znehodnotit tam. Takže nějaký - kolega!

»Co tam máš?« zajímal se Kováč.

»Teď už nic,« zavrčel Vladimír. »Všechno čistý jak slovo Boží a data vzal čert. Mám půl dne práce, než všechno znovu nainstaluju. To zas bude kravál!«

»To se přece stává,« uklidňoval ho ledabyly Kováč.

»Stává,« řekl Vladimír. »Ale mně ne!«

Poslední větu si spíš jen zamumlal. Pak se začal hrabat v zásuvkách a sháněl instalační CD.

»Nepůjčoval jsem ti teď někdy Novel?« zeptal se Kováče.

»Jo, tady je,« ušklíbl se na něho asistent.

»Díky. A vyříd', prosím tě, každému koho potkáš, že já tu mrtev ležím, jak Murphyho zákony kázaly mi. Dokud to neuvedu do chodu. Jasný?«

»Jasný. Co se nemohlo pokazit, pokazilo se...«

To, že kamarád leží v nemocnici, se Vladimír dozvěděl až večer, když se mu snažil zavolat domů. Server byl v pořádku, ale nějak se nedařilo připojit jej do internetu. Vladimírovi se zdálo, že chyba ne-

bude na jeho straně, ale na opačném. Po dvou hodinách marného snažení zavolal Standovi, aby se s ním poradil.

Sluchátko zvedl policista a požádal Vladimíra suše, aby se představil. Teprve pak mu oznámil, že je od policie. Víc nestihl říci, Vladimírovi to stačilo.

Praštil sluchátkem a vyrazil do ulic.

Internetová kavárna byla daleko, ale přijel k ní rychle. Jako by se nechumelilo si zaplatil přístup na síť.

»Cože?« ozvalo se náhle za ním. »Veliký Mináč a platí za přístup? Co se to proboha stalo?«

»Murphy,« zavrčel na rušitele Vlád'a. Zastrčil disketu do mechaniky a zkopíroval na disk jediný obrázek.

»Proč nejedeš ze svého serveru?« zeptal se ho zvědavě Rostislav, jeden z jeho počítačových kamarádů.

»Protože mě nějaká svině odstříhla od internetu,« řekl tiše Vladimír. »A to všechno kvůli tomuhle obrázku.«

Prsty se mu jen míhaly po klávesnici.

»Jakýmu obrázku?« zajímal se kamarád.

»Počkáš-li pět minut, uvidíš.« zavrčel Vlád'a. »Tobě to ukážu, Rost'o, ale nejdřív mě nech jednat, spěchá to.«

Šestadvacet elektronických dopisů v jediné dávce právě opustilo počítač, všechny opatřeny kódováním obsahu.

»Chceš to vidět?« obrátil se Vladimír na kamaráda. »Jen se podívej! Teď už je to snad jedno!«

»Fí ha!« hvízdal si kamarád. »To jsou nádherné obludy! Ze které hry je máš?«

»Žádná hra, vzpamatuj se, Rost'o! Tohle je reál! Nafotil je Standa Osmý ve vojenské oblasti u základny mimozemšťanů. Jenomže Standu někdo postřelil, na mém serveru někdo všechno vymazal a kromě toho mě nějaká svině...«

»Poslyš, to začíná smrdět sírou,« ztišil hlas kamarád.

»Rovnou peklem,« přikývl Vlád'a. »Proto jsem to právě teď rozeslal šestadvaceti elektronickým časopisům jako senzaci první velikosti. Dva do USA, dva do Německa, tři do Francie, zbytek po vlastech českých. Doufám, že se alespoň některý z mých kámošů projeví jako chlap.«

»Vypadají dost přesvědčivě!«

Prohlíželi si oba obrázek. Náhle Vladimír vyskočil.

»Ještě mi nikdo z nich nepotvrdil příjem!« zasyčel.

»Myslíš, že jsou na síti?«

»Určitě,« řekl Vladimír. »Ale my už na síti nejsme. Kdo nás tady dokázal...«

»Smrdí to sírou,« přikývl kamarád. »Poslyš, nakopíruj mi to taky, zkusím to jinde. Ale řeknu ti, bude to tahání tygra za ocas. Když tě dokázali tak rychle vyřídít i na internetu, nebudou to žádná ořezávátka, ale ostrílení profíci!«

Duplikování jednoho obrázku netrvalo dlouho.

»Jdeme!« rozhodl Vladimír. »Tady už chcipl pes! Dokonce i ten neviditelný!«

Rostislav neztrácel čas a spěchal domů. Opatrně pořídil dvě kopie diskety a ještě jednou si obrázek prohlédl. Jeho počítač měl obzvlášť velkou obrazovku s vysokým rozlišením. Obrázek mloků byl ostrý jako břitva.

»Uvidíme,« prohlásil tiše.

Inkoustová tiskárna se mu zdála tentokrát zvlášť pomalá, ale obrázek stál za to. Jasný, na speciálním papíře, kvalita foto. Rost'a jej opatrně vložil mezi dva papíry a s nimi do aktovky. Pak opatrně vyšel na ulici. Rozhlédl se, ale nikde nikdo. Zamířil si to k autu. Otevřel a rozjel se.

Za půl hodiny poté byl v tiskárně a potichu se domlouval se svým dalším kamarádem.

»Za to mě vyrazí na hodinu,« zdráhal se tiskař.

»Já už s tím taky počítám,« odtušil Rostislav. »Máme ale jedinou životní příležitost dokázat, že jsme chlapi.«

»Říkáš, že Standu Osmého postřelili?«

»Ano,« přikývl Rostislav. »Vlád'a Mináč od něho převzal obrázky i s textem, ale už ho stačili odstavit od internetu. Nejprve na škole,

pak v internetové kavárně na opačném konci Prahy. Strašně to smrdí sírou, ale jestli teď couvneme, už se oba nikdy nesmíme podívat do zrcadla, aby se nám nedělalo zle z vlastního ksichtu. Rozumíš mi?«

»Jo,« přikývl tiskař a naprázdno polkl.

»Máš tu ještě Venturu?« zeptal se ho Rostislav.

»Jo. Už ji nepoužívám, teď nám to chodí rovnou z redakce a já zodpovídám jen za kvalitu tisku.«

»Dobře. Odpoj se od dálkového přenosu. Nechci, aby se na mě někdo díval, dokud to nebude v suchu.«

»Ty myslíš, že by někdo z redakce mohl...«

»Přesně to si myslím. Redakce budou dávno zpacifikované, jinak by to už minimálně jedna vzala. Než Standu postřelili, musel jich pár obejít. A nikde to ještě nevyšlo. Odhaduji to na ostré chlápky z CIA.«

Chvilí mlčky zápasil s velikou obrazovkou a myší. Dávno je už zřejmě takhle nepoužíval.

»Podívej se,« vyzval kamaráda.

Ventura jim na velké obrazovce ukazovala novou titulní stránku novin. Krásný barevný obrázek mloků, oblitý textem, který stál jeho autora Stanislava málem život. Původní text byl navíc doplněný o neštěstí, které se přihodilo autorovi, jakož i o odtahování se odpovědných redaktorů. Čtenáři ať si sami doplní, komu to má sloužit a koho by měli podezírat.

»Poslyš - po tomhle balím kufry a vybírám si okamžitou neplace-nou dovolenou.«

»Mám nápad,« řekl Rostislav. »Mám kamaráda, co mě dávno lákal na chatu. Ale musíme za ním osobně, já už nevěřím ani telefonům. Když dokázali tak hbitě odstavit internet...«

»Jestli se tohle číslo dostane až na stánky, bude to ale bomba, to si piš,« souhlasil tiskař.

Obsáhlý novinový článek na první stránce lidem konečně v plném lesku ukázal nejenom jejich protivníky, ale nastavil jim i nemilosrdné zrcadlo.

»Ano, to jsou oni! Inteligentní mloci, jejichž existenci dnes kdekdo popírá. Stejně jako to, že se je chystáme krutě a bez milosti vyhubit. Nikdo z lidí s nimi nejednal, ačkoliv oni po jednání touží. Jen na ně neustále házíme ukázky naší lidské civilizace - bomby! Neměli bychom se už vzpamatovat? Neměli bychom se stydět? Neo-hrožují nás ani mimozemšťané, ba ani tajná a všemocná mafie. Mlo-ci, které bombardujeme, jsou Češi - vždyť se u nás narodili. Nechme mloky žít!«

Výzkumy veřejného mínění zaznamenaly významnější podporu vládě, ale ačkoliv epidemie dosud neskončila, veřejné mínění se rychle začalo měnit. Nejprve v Čechách, ale i jinde. Byla to prý zásluha novin - a jediného snímku Franty a Jardy.

Jaroš je přede všemi vyzpovídal a pochválil. Udělali to podle jeho mínění perfektně.

Večer se vrátila v naprostém pořádku výprava Františka Koťátka. Ohlásila Jarošovi úspěšné splnění akce. Podařilo se jim zamořit protobaktériemi pražskou vodovodní síť, načež se všichni vydali na zpáteční cestu.

Už jsme znali výsledek a *táta* jim gratuloval.

Procenta zastánců totálního vyhubení postupně klesla pod padesát procent, zatímco smířlivějších lidí, udivených, proč ještě bombardování mloků pokračuje, bylo více než šestnáct procent. Bombardovalo se ovšem dál, s větším počtem letadel. Hora, na které se kdysi nacházela pevnost Blaník, byla dávno přeoraná jako gigantickými pluhy, ale pevnost žila dál.

Velitelství leteckých sil NATO doporučilo armádě České republiky opakovat frontální útok pozemními silami.

V předvečer generálního útoku však z Prahy přišla velmi znepokojivá zvěst.

Náhle a bez sebemenšího varování vyschly prameny pitné vody v Káraném. Hladina vody přehrady na Želivce během noci poklesla

o plných osm metrů a dál klesala takovým tempem, že to bylo patrné i pouhým okem. Sběrače vody pro úpravnu byly zakrátko na suchu. Nakonec voda uprostřed přehradního jezera vytvořila obrovský vír a bylo vidět, jak se žene do velikého tunelu a mizí v hlubinách země.

V Poděbradech zaznamenali několik podzemních výbuchů, po nichž téměř okamžitě vyschly léčivé prameny.

Pražské vodárny zkusily nahradit výpadky zdrojů odběrem vody přímo z Vltavy, ale v Berouně z neznámé příčiny praskla podzemní nádrž u benzínové čerpací stanice a několik desítek tisíc litrů benzínu se krátce poté objevilo na hladině řeky Berounky. Přes veškerou snahu hasičů se benzín dostal až do Vltavy a nadlouho její vodu znehodnotil. Vodovodní voda byla brzy vzácností a ceny nápojů stouply závratně vzhůru.

U nás se mezitím vylíhlo několik desítek mloků, počínaje našimi prvními padlými, až po první oživené *nepřátele*.

Učitel Čupík si je po jednom z líhní odebíral, pomáhal jim s první očistnou koupelí a seznamoval je s jejich novou existencí.

»To víte, hoši, zavinili jste si to sami,« politoval je, když se dávali do nářků a výčitek. »Varovali jsme vás jasně, že stojíte na minovém poli. Ignorovali jste nás. Ale abyste věděli, my jsme vás nezabili. Ani neúmyslně. Zabila vás vaše vlastní střela. Pronikla do velína a způsobila zkrat, díky němuž vybuchly všechny naše protitankové miny kolem Blaníka. Bohužel některé přímo pod vašimi tanky.«

»Proč jste je tam vůbec dávali?« vyčítali nám.

»My? Ty byly v zemi už před druhou světovou válkou, když byl Blaník dokončen. Byly připravené proti Wehrmachtu a je strašnou ironií osudu, že to přečkaly a zlikvidovaly vás.«

Nováčci pak - další vynález učitele Čupíka - dostávali na pomoc patrona. Byli to starší mloci, bývalí lidé, kteří právě nebyli plně zaměstnání a měli na nováčky čas. Měli jim ukázat, co budou potřebovat, pomáhat jim a nejlépe je nějak užitečně zaměstnat. Při poslechu zpráv jim ukazovali, jak se komentátoři mýlí i jak úmyslně lživě lidi informují. Zejména když vojáci hovořili o obrovských ztrátách, které nás mloky měly postihnout.

»V Blaníku nikdy nebylo více než stovka mloků. Zahynulo nás zatím jen sedm, z toho dva jsme opět oživilí.«

Ve světě lidí se mezitím také děly věci.

K dovršení zla vypukla další průjmová epidemie, jejíž obětí se stali milovníci Plzeňského Prazdroje. Veškeré pivo, vyrobené a stočené poslední dobou, se stalo zdrojem úporného průjmu. Postižení byli i konzumenti tohoto moku v zahraničí a obchodníci vraceli zásilky Prazdroje zpátky jako naprosto neprodejné. Akcie Plzeňského Prazdroje klesaly rychlostí padající cihly.

Vláda České republiky byla donucena vyhlásit výjimečný stav a zavést přídělý pitné vody na poukázky. Krátce poté se zastavily i prameny léčivé vody v Karlových Varech. Čechami začal obcházet příznak žízně a všichni se shodovali, kdo je za to odpovědný.

»To jistě udělali mloci!«

Byla to samozřejmě pravda. Tyto katastrofy mělo očividně na svědomí komando rebelů, které nedávno opustilo Blaník s úmyslem škodit lidem. Nezaútočili na objekty, které jako možný cíl označil Vocásko, nezačali ničit mosty ani přehrady a při jejich akcích zatím nedocházelo k obětem na životech. Promyšlené to však měli a také oni ťali do živého.

Na krátkou dobu tak ještě stouplo procento lidí, kteří si přáli urychlené úplné vyhubení mloků, ale pak se nejprve v Praze, ale potom i jinde, objevilo hnutí s názvem »Nechte mloky žít!«

Jejich první zatím nesmělou demonstraci policie hrubou silou rozehnala, ale tím více příznivců hnutí přibýlo. Během týdne jejich počet desetinásobně převýšil počet mloků, které toto podivné hnutí chtělo chránit.

»Vyhráli jsme!« zašeptal *táta* Jaroš, když jsme v rádiu poslouchali záznam z projevů první demonstrace.

Ani dunění bomb, které několik desítek metrů nad námi trhaly a štěpily skály a přeorávaly vrstvy rozbitého betonu, mu nezabránily říci to, co řekl.

KATARZE

Venku začaly deště.

Letadlům NATO déšť poněkud vadil a nálety pokračovaly ve zmenšené míře. Byla otázka, co tady ještě bombardují. Vrchní patra zničené pevnosti Blaník se dávno změnila ve stovky tun betonové drtě, která naopak poměrně účinně chránila spodní část, kde jsme se zdržovali.

Voda, nerušeně proudící skrz tuto suť, nám ale dávala co proto. Ne že by vadila nám, ale začala ohrožovat choulostivé přístroje, především počítač, kreator a transkriptor. Museli jsme ustavit služby, které už několik pater nad počítačovým sálem vytíraly vodu s podlahy, rozmísťovaly a vyprazdňovaly kbelíky na prosakující vodu, aby se nedostala až k vlastnímu základu naší existence.

Parta vedená elektrikářem Igorem Filipem připravila nový sálek úplně na dně Blaníka, kam přemístila již bezprostředně ohrožené líhně. Pouhá dvě patra nad nimi se zřítily stropy, na zárodky crčela proudem voda a polovina obloukových lamp vyhořela za efektů nepříjemně připomínajících ohňostroj.

Filipova parta nejprve dole nainstalovala nové obloukové lampy z nedotčených zásob Blaníka, zesílila k nim elektrické vedení a všechno zkontrolovala. Teprve pak začalo stěhování, komplikované nejbližším výtahem, jehož strojovnu protékající voda vyřadila. Museli jsme vejce vozit klikatými pevnostními chodbami k výtahům umístěným západně, blíž k základní skále, někde dokonce potmě.

Z téhož důvodu nebylo možné přestěhovat do bezpečí naše *žabiny*. Rozhodli jsme se změnit v *žabín* jedno skladiště, kam pronikla spodní voda a odkud jsme museli uskladněný materiál odnést. Nám voda nevadila a žábám také ne, naopak. Ukázalo se však nemožné sem všechny žáby dopravit, zejména dospělé. Jaroš převzal od přírodních žab instinkty; bez nich by byly příliš tupé a bez pudu sebezáchovy; neměl tehdy čas zdržovat se pro pouhé žáby vytvářením no-

vých a příslušný úsek genů si prostě překopíroval. Později si na tom dal záležet a mlokům vytvořil instinkty nové, žabám ale zůstaly přírodní s malými úpravami, především ohledně rozmnožování. Instinkty teď žaby varovaly, že dunění přicházející k nim blíž a blíž bude něco nebezpečného. Vzpínaly se a plašily, nedalo se s nimi téměř nic dělat. Jen nejmladší a nejmenší žabky se podařilo odvézt do bezpečí. Staré na konci produkční periody, určené vlastně pro jatečné použití, musely zůstat na místě.

Nejvíce to bylo líto Ince Mráčkové. Dlouho se rozhodovala mezi mladými a starými žabami, protože bylo jasné, že nemůže být současně na obou místech. Nakonec se rozhodla odstěhovat se do nových prostor.

»Já vím, je to tak trochu zrada,« vzlykala. »Ty staré si to nezaslouží. Ale ty mladé mě potřebují víc. Jiřinka staré obslouží, ale s mláďaty to umím nejlépe a nemůžu je ponechat někomu jinému. A kromě toho, už by si pak na mě nezvykly.«

Byla neuvěřitelná zásluha Inky Mráčkové, že zapojila do ošetřování žab právě bývalou narkomanku Jiřinku Macháčkovou, která přišla do Blaníka jako mrtvola předávkovaná heroinem. Já bych se s ní tak nepáral - měl jsem však jinou práci. Šok z náhlé proměny mladé a podle vlastního mínění velice krásné dívky v ohyzdnou mločí obludu byl pro ni strašný. Ani našemu učiteli se nepodařilo z ní vykresat jiskřičku zájmu o život. Až bývalá ošetřovatelka krav a nyní naše krmička žab Inka se jí ujala a vysvětlila jí, že je nejvyšší čas přestat se jen užírat smutkem a začít dělat něco užitečného. Přivedla si ji do *žabína* a ukázala jí, že chov těchto zvířat je práce nejen užitečná, ale i zajímavá. Jiřinka taková zvířata dosud nikde neviděla a teď by se měla o ně starat? Jak to Inka dokázala, to už jsme se nedozvěděli. Jiřinka se k nadšení své patronky připojila a našla v této práci i zalíbení.

Josef Vocásko ovšem nevydržel zahálet sám od sebe. Josef byl starý pracant a nepotřeboval žádný impuls, jako Jiřinka. Vyzbrojen poslední podvodní vrtačkou procházel se skupinkou svých pomocníků svrchními patry Blaníku a frézoval do podlah opuštěných místností malé odtokové kanálky. Vodu z nich postupně převáděli do větších a větších kolektorů a nakonec je napojili na existující síť ka-

nalizace Blaníku. V nižších patrech konečně přestala kapat ze stropů voda a pohotovostní čtyři mohly ukončit horečnatou práci na záchranně ohrožených strojů. Vrchní patra Blaníku, vydaná bombám a zkáze, jsme už dávno vyklidili a nikdo je nenavštěvoval.

»To naši stavitelé nedomysleli,« pochvaloval si Vocásko dílo u společné večeře. Jakkoli jsme byli všichni rozptýleni po pevnosti, scházeli jsme se vždycky u jídla a v nejhorších dobách nás to pomáhalo držet pohromadě.

»Vylepšujeme i to, co se zdálo tak dokonalé,« chlubil se hrdě Vocásko.

»Původní stavitelé nepočítali s tím, že by byl Blaník na cucky a přesto by v něm někdo žil dál,« odtušil učitel.

»Maginotova linie padla tak rychle, že většina pevností nebyla ani zdaleka tak rozbitá, jako Blaník,« přišel se svou troškou do mlýna jednoruký Paleček. »Pevnosti jsou v dnešní moderní válce naprostý přežitek.«

»Žádná válka nemůže být nazývána *moderní*,« odtušil na to suše učitel Čupík. »My jsme s válkou nepočítali. Pro *tátu* se stal Blaník nádhernou náhražkou výzkumného ústavu, základnou k jeho epochálním objevům. Byla možná chyba, že jsme začali střílet, i když zpočátku do vzduchu. Nedivím se, že nás *táta* od bitevního nadšení zadržoval. Čeho jsme dosáhli? Paleček a jeho kamarádi sestřelili sedm amerických Apache, bohužel za cenu jediných sedmi mrtvých na naší straně.«

»Pěti,« opravil ho Jaroslav.

»Sedmi,« trval na svém. »Bez nich by nás bylo v každém případě o sedm víc. Každý zbytečný hrdina byl idiot.«

»Nech ty mrtvé kluky na pokoji a nesahej na ně,« naježil se ihned Paleček. »Byli to stateční kluci.«

»Nebo statečné holky, jak se to vezme,« podotkl učitel. »Zajímavé je, jak rychle v češtině přejdeme k mužskému rodu, když jde o válku a zabíjení. Až budeš *rodit své první vejce*, snad tě ta barbarská euforie přejde!«

»No jo, sestřelili jste sedm helikoptér, přiznáme vám je jako vítězství,« přikývl blahovlnně Vocásko. »Že jste přitom nechali pět kamarádů zabít definitivně? To je zkrátka válka. Že tím ničeho nedosáhli?

Ale vystřelili si! Poslyš, Palečku, takovým *vítězstvím* bych se opravdu styděl chlubit.«

»Pyrrhos mohl být spokojenější!« přidal učitel.

»Že devadesát malých mločích dětí zahnavo na útěk deset tisíc chlapů armády České republiky, to není nic?« oponoval jim vášnivě Paleček.

»No a?« pokrčil rameny učitel. »Letadla pak zdemolovala i to, čeho by si jinak ani nevšimla.«

»Kdyby nás obsadili, mohli nás všechny postřílet,« trval na svém Paleček.

»Nemohli,« vmísil se do diskuse dosud mlčící *táta*. »Nic by nám nebránilo Blaník opustit. Naše tunely jsou rozsáhlou a bezpečnou sítí, přežili bychom v nich i atomovou bombu.«

»Ale přišli bychom o všechno. Včetně kreatoru, počítače, i toho udělatka na stěhování duší.«

»Ty bychom mohli později postavit kdekoliv jinde,« řekl Jaroš. »Přemýšlel jsem dávno, jak všechno zachovat, kdyby se stalo nějaké neštěstí. Zachránit vědomosti není tak složité. Můj počítač je sice předpotopní, ale disky má moderní a není těžké připojit je k novějším procesorům. Data na nich jistě vydrží dlouho. Postačilo by disky pečlivě zabalit, zejména proti vlhkosti, aby snesly transport vodou. Nejdůležitějším naším cílem se stalo přimět lidi, aby nás konečně uznali. Že přitom zničili Blaník? Zemětřesení by to dokázalo také.«

»Ještě to neskončilo,« připomněl Paleček uraženě.

»Generálové potřebují vítězství,« povzdychl si Jaroš.

»Jasně, aby mohli dál pupkovatět a posílat mladé chlapce po celém světě na smrt,« přidal se Igor Filip.

»Jako tady toho chudáka,« kývl Jaroslav loktem na našeho nováčka, který nám jako jediný z *bývalých lidí* zatím příliš nerozuměl. John Glenn, narozený v Michiganu, žil teď spolu s námi a v doprovodu učitele Čupíka, nebo bývalého právníka Frolíka či v mé přítomnosti si zaraženě prohlížel Blaník.

Doprovod nepotřeboval kvůli hlídání, aby proti nám něco nepodnikl, ale protože ještě neuměl česky. Neměli jsme dost bývalých lidí, kteří uměli anglicky a mohli by se mu trvale věnovat. John Glenn se po svém vylíhnutí, jak jinak, strašně vyděsil, až musel dostat injekci

sedativ, ale když mu učitel Čupík trpělivě vysvětlil nejen jeho nové postavení, ale také smysl celého Blaníku a naší nové existence, uzavřel se celý do sebe a držel se teď skromně stranou.

Nejvíce na něho zapůsobilo, když jsme ho přivedli ukázat k *tátovi* Jarošovi. Přesněji, šlo o okamžik, kdy se on, jako správný Američan, hrnul potřást *tátovi* ruku.

»Promiňte, ale zbabělcům ruku nepodávám,« odmrštíł jeho nabízenou pravici velice suše Jaroš.

»Zbabělci? To říkáte mně? Já jsem neváhal nasadit krk za ideály demokracie - a dokonce jsem za ně čestně padl!«

»Zbabělci jsou ti, kdo bombardují malé děti, aniž by se pokusili vyjednávat,« odtušil suše Jaroš. »Zabíjel jsi malé děti, miminka - a nejspíš některé osobně. Já to za hrdinství nepovažuji.«

»Sestřelili mě a také zabili!« zkusil to ospravedlnit.

»Těm, co tě sestřelili, jsem už vynadat nemohl - ty nebo někdo jiný od vás jste je zabili. I oni stříleli proti mému zákazu, ale ty jsi agresor, kdežto oni se zde narodili, jsou tady doma. I kdybys měl deset vyznamenání za statečnost, pro mě jsi zkrátka vrah malých dětí a - zbabělec.«

Potom se otočil a mlčky odešel.

John Glenn chvíli stál s napřaženou pravicí a nemohl ani pochopit, že o ni Jaroš nestojí. Potom se uraženě a vyčítavě obrátil na nás.

»Co je tohle za...« málem se přerekl a řekl »člověka«.

»To je náš stvořitel,« řekl tiše učitel Čupík. »Vděčíme mu za všechno. I tobě dal nový život - stejně jako nám.«

»A vy si také myslíte to co on?« vybuchl John.

»Ne tak docela,« pokoušel se to zachránit Čupík. »Ty jsi přece nevěděl, že tu jsou jenom malé děti. Střílel jsi podle své víry na nepřítel a nepřemýšlel jsi, že by to mohlo být jinak, než jak vám říkali. Ale táta má také pravdu. Zabíjel jsi malé děti. Tady není a dlouho nebude nikdo dospělý.«

John Glenn se z toho psychicky dlouho nemohl vzpamatovat a Čupíkovi dalo hodně práce vrátit mu chuť k životu. Dokonce to vyčetl *tátovi*.

»Promiň mi to,« odušil *táta* Jaroš. »Ale udělám to ještě aspoň jednou. To kdybych měl podat ruku představitelům NATO, až tohle šílenství skončí. Nevykládej, že nikdo z nich neví, koho bombardují. Vědí to dobře - a přece v tom pokračují.«

Podle zpráv Českého rozhlasu se zdálo, že letecké útoky dosáhly cíle a bude možné nasadit pozemní vojska.

V Praze, Pardubicích, Hradci Králové a v Plzni se konaly demonstrace hnutí »Nechte mloky žít!«. V Plzni jejich průvod napadli příznivci strany piva, k smrti rozzlobení, jak vůbec může někdo sympatizovat s *hrobaři Plzeňského Prazdroje*. Naše česká policie se k pivařům přidala a fyzicky hrubě napadla napadené. Výsledkem akce bylo několik zraněných a dvaadvacet trestních oznámení na naši policii, podepřených amatérskými videozáznamy, zveřejněnými po opačném vysvětlování nepokojů, podaném arogantní policejní mluvčí.

Konečně nastala i chvíle závěrečného útoku armády České republiky na rozdrčenou a ztichlou pevnost Blaník. NATO své letecké síly po dohodě s českým hlavním štábem stáhlo, aby nedošlo k tragickým omylům.

Tankový svaz tentokrát nepřivítala žádná střelba.

Tanky nerušeně z obou stran přejely údolí a podporované pěchotou za sporadické střelby z ručních zbraní zarazily na vrcholu do betonových trosek bývalé pevnosti Blaník českou státní vlajku. Velící generál nařídil vypálit salvu čestné rotý a slavnostně prohlásil, že válka s mloky skončila podle očekávání »*přesvědčivým vítězstvím lidstva*«.

Vojáci byli ale poněkud rozpačití. Ti, kterým chyběly do plného počtu nějaké vystřelené náboje, se dušovali, že jistě zahlédli něco, co vypadalo jako mlok. Ale když přišli blíž, vždycky se ukázalo, že to bylo něco naprosto neškodného: trs neduživé trávy, keřík, nebo pou-

hý větší kámen. Mloci se ani neukázali a vydali pevnost bez sebe-menšího odporu.

»Volá vás Praha!« oznámili generálovi, vzdávajícímu čest rozvi-nuté vlajce, jeho podřízení.

»Zvítězili jsme!« oznamoval generál do sluchátka.

»Zvítězili?« ozvalo se. »Sežente si někde rádio a zkuste si naladit stanici *Mločí osady*!«

»Cože?« nechápal. »To není možné, tady vůbec nic není!«

»Jenomže oni zase vysílají. Poslechněte si to, právě tam mluví o vás.«

»Má tady někdo obyčejné rádio?« zařval vztekle generál.

Nikdo se nehrnul jeho přání vyplnit. Podle rozkazu měli vojáci České republiky zakázáno mločí rádio poslouchat.

Tak se ta událost vykládala nejprve v kasárnách, kam se vítězné jednotky stáhly - a později i mimo ně.

»Tady je opět rádio *Mločí osady*,« ozývalo se v té chvíli z mnoha radiopřijímačů po celých Čechách.

»Uznáváme, že armáda České republiky dobyla jistou kótu, kde se nacházel domov *Mločí osady*, československá pohraniční pevnost Blaník. Tuto výšinu dobyla bez výstřelu. Skutečně je pravda, že už nemáme čím střílet, ale tím lépe. Domníváme se ovšem, že vítězství České armády patří k těm kocourkovským. Co vlastně dobyla naše hrdinná armáda? Jednu výšinku, teď už opět bezejmennou, pokrytou do výše třiceti metrů betonovou drtí, propletenou železnými pruty. Výšinu, kterou dva měsíce víceméně pasívně hájilo devadesát šest mločích dětí, z nichž nejstaršímu bude teprve šest let. Vystřelili jsme proti vám lidem dva - slyšíte dobře - pouze dva dělostřelecké graná-ty, které obrátily na ústup několik tisíc vojáků. Vystřelili jsme i nezjištěné množství protiletadlových granátů, bohužel jen s tím výsledkem, že jsme zbytečně zahubili posádky sedmi spojeneckých vrtulníků Apache, za neúměrnou cenu životů pěti mločích dětí. Ne-

divte se, že jsme se bránili. Letecké síly svrhly na mločí děti stovky tun bomb. Asi jste slyšeli odhad jednoho českého plukovníka o půldruhém tisíci mrtvých mloků. Pan plukovník se našťěstí hluboce mýlí. Tolik nás tady nikdy nebylo a zahynulo nás pět, slyšíte dobře, pět. Mohli bychom přiznat mrtvých více, ale ostatní jsme reinkarnovali, takže žijí dál, jen trochu omládli. Navzdory náletům se nám líhnou další a další mloci. Není nás ještě ani sto, ale toto číslo brzy překonáme.

Mločí osada a její Šéf Salamander zdraví vás lidi.«

Tentokrát jsme se na textu vysílání podíleli všichni. Co nevymyslel jeden, přidal jiný. Základem byla lehce ironická zpráva učitele Čupíka, ale přibývaly k ní postřehy ze všech koutů jídelny. Tak se tam dostala i formulace o *tátovi* coby *Šéfovi Salamandrovi*. Bylo to proti jeho nesouhlasu, ačkoliv s tím přišel učitel Čupík, kterého *táta* dost uznával. Knihu, kterou kdysi napsal Čapek, četli už všichni. Kdo to nestihl zaživa, přečetl si ji až tady. Učitel Čupík ji zkrátka všem vnutil a nepřestal, dokud neuspěl. Samozřejmě nikdo nechápal její děj jako proroctví, ba dokonce ani jako paralelu s tím, co jsme prožívali. My jsme přece nechťeli vyhubit lidi, jen jsme se bránili snahám o naše vyhubení. Necitelnými tvory tu byli lidé. Ale proč s námi jednali jako z nemyslicími tvory? To jsme pořád nechápali. V době, kdy jsme sepisovali zprávu, neotrásaly pevností bomby, ale nedaleko hučely motory tanků o celkové síle více než osmdesáti tisíc koní - o tisícovkách lidí nemluvě.

»Určitě vás bude zajímat, co bude dál,« pokračoval náš poněkud jízlivý komentář. »Skončila se etapa obrany Blaníku, ale náš i váš život půjde dál. Bohužel nedošlo ke sblížení, jak jsme doufali a jak jsme si přáli. Dobyli jste naše místo posledního odporu, naši citadelu - přesto se cítíme vítězi. Přinejmenším po morální stránce. To, že jste nás nepřijali jako myslící bytosti, je náš malý neúspěch a vaše nebetýčná vina. Bez vás lidí se obejdeme. Nebudeme jako dosud oživovat mrtvé lidi, vystačíme si s vlastními přírůstky. Ne, nechceme se mstít, ale k nějaké mstě možná ještě dojde. Všichni jsme nevydrželi jen nečinně sedět v pevnosti, bombardované vašimi *hrdinskými* letci. Oddělila se od nás skupinka radikálnějších mloků, kteří se rozhodli postavit na důraznější odpor proti vaší bezcitnosti. Tato skupina do-

kázala vypustit přehradu na Želivce a zbavit Prahu pitné vody, vyřadit Plzeňské pivovary a možná ještě něco provede - bohužel nevíme, kde, kdy a co to bude. Jsou poměrně slušně vybaveni a možná vám přidělají pár vrásek. Přičtete si ale jejich budoucí akce na vrub své vlastní bezcitnosti.«

»Nejsme k lidem příliš nespravedliví?« staral se *táta* Jaroš, když jsme sepisovali tuto pasáž.

»Nejsme k lidem příliš mírní?« opáčil mu na to Paleček. »My jim vlastně dáváme varování před našimi kamarády, kteří by nás pak mohli považovat za zrádce!«

»Zrádce? Koho? Lidí, mloků? A co oni, když se postavili proti našim snahám o mír?« vybuchl Jaroš.

»Co máte z vašeho míru?« vyprskl zlostně Paleček. Viděl, jak jsme spíše při *tátovi* než s ním. »Zbyly nám jen žalostné trosky Blánika a úplně nejistá budoucnost.«

»Prosím - prosím - nechat mě taky mluvit,« přihlásil se nečekaně o slovo Američan John Glenn.

Zmlkli jsme všichni, jen *táta* se trochu zamračil.

»Smím taky mluvit za... mloci?« otázal se opět nesměle.

»Jen mluv - jsi přece jedním z nás,« vyzval ho učitel.

»Já moc uvažovat... a už vědět, proč mi *otec* nepodat ani ruku. Mít pravdu. Vy - vítěz. Dovolíte mi potom promluvit na svoje bývalý kamarádi anglicky? Já na to myslet už dlouho.«

Dívali jsme se na něho udiveně.

»Dobrá, věnujeme ti místo po našem komentáři,« rozhodl za všechny *táta* Jaroš. John se opět tiše stáhl stranou a my jsme dokončili náš závěrečný text.

»Co se vlastně ukázalo v této podivné válce? To, že ani drtivá přesila desetitisíců velkých, silných chlapů nezmohla téměř nic proti necelé stovce slabých mločích dětí? Může nás to těšit - znamená to, že nás nezničí ani později. Že jste se chovali jako neandertálci, vyzbrojení místo klacků svými letadly, raketami a dokonce atomovými střelami? To nás sice tolik netěší, raději bychom se dohodli, ale pochopili jsme, že ještě nejste dosti vyspělí, abyste si soužití zasloužili. Pořád nechápete, co jste se pokoušeli zničit? Nechápete, že na dosah od vás vznikalo něco, co můžeme označit za největší triumf lidstva

v dějinách? Šlo přece o vznik umělého života, už nejenom pozměňování toho, co stvořila příroda za miliardy let! Jde o úplně odlišný život. Obáváte se snad, že vás bude ohrožovat? Jistě, mohl by. Průjmová epidemie, jejíž původce prochází sebelepšími filtry a poslouchajte nás dobře, snáší i převaření, byla malá t'afka. Že potopila Plzeňský Prazdroj? Vy jste nás zbavili domova, my vás jenom trochy peněz a piva - a omlouváme se i za naše kamarády! Chtěli jsme žít s vámi, zahnali jste nás. Dobrá, najdeme si jiné místo, svět je dost velký pro všechny. Ani si nás nevšimnete. Naše silnice jsou pro vás neviditelné. Můžeme se pohybovat po Čechách i jinde. Můžeme žít i tam, kde nikdo z vás nepřežije ani deset minut. Ačkoliv bychom vás mohli dokonale vyhubit, jako jste se o to naštěstí marně snažili, neuděláme to. Neponecháme z vás jen vzorek pro naše zoologické zahrady, jak jste o nás nedávno uvažovali vy, necháme vás na pokoji všechny. Uděláme pro vás ještě něco. Nahrajte si naše vysílání a pouštějte je nahlas kdekoliv u vody. Snad to zaslechne těch patnáct našich, se kterými nemáme spojení. Rádi bychom jim vzkázali:

Holky, neblbněte a vraťte se domů. Vyhráli jsme.«

Druhou část našeho vysílání si připravil John Glenn. Měl zpočátku trému, ale když viděl, že i naši část nahráváme na kazetu, aby-chom ji mohli lidem opakovat do omrzení, nebo do zničení naší poslední antény, osmělil se a po prvních větách se rychle rozhovořil.

»Hovoří John Glenn, Michigan, pak letecké síly Spojených států a naposledy pilot Severoatlantické smlouvy NATO.

Jsem právě mezi mloky. Dlouho jsem si nemohl zvyknout na strašlivou skutečnost, že jsem mrtev. Ano, zemřel jsem. Padl jsem ve službách demokracie - nebo jsem si to aspoň myslel. Až tady jsem pochopil, že je tomu trochu jinak.

Ne, nejsem duch. Jenom mě vzkřísili a dali mi nové tělo. Pochopitelně tělo mloka, neboť lidské tělo ještě nedokázali stvořit, ačkoliv to mají v plánu. Ano, jsem mločí miminko, slabé a téměř bezmocné

baby. To ovšem neznamena, že mám duši dítěte. Duše mi zůstala původní a já dýchám, myslím a cítím dál - možná jen trochu víc než předtím.

Ne, nejsem jejich zajatcem. Mám naprostou volnost, mohl bych se kdykoliv vrátit ke svým kamarádům, ale neudělám to. Víím, že by mě zabili - už proto, jak vypadám. Nechce se mi podruhé umírat - jednu zbytečnou smrt jsem už prožil.

Ano, byl jsem hrdý na to, že jsem příslušníkem Spojených států, že jsem pilotem nejskvělejších letadel, postavených na obranu demokracie. Ano, střelil jsem na její nepřátele, na ty malé mločí děti, které se opovážily proti mně namířit protiletadlový oerlikon z doby před druhou světovou válkou, připravený proti hitlerovským vojákům. Není to tragédie, že je teď obraceli proti nositelům demokracie? Ano vypálil jsem proti nim střelu a zabil jsem je. Než moje střela doletěla, oni také zasáhli můj stroj. Nebyl to souboj muže proti muži? Myslel jsem si to, naposledy v té strašné chvíli, když jsem umíral - ale bylo tomu jinak. Byla to agrese profesionálních vrahů proti malým dětem. Zabili jsme je - a ony nás.

Ano, vzkřísily mne. Nejsem duch, žiji, dýchám a myslím. Hlavně přemýšlím. O tom, jak moji kamarádi **hrdinně** shazují bomby na necelou stovku malých dětí. A jsem rád, že navzdory těm tunám bomb a raket zatím nikoho ani neškráblí.

Ne, nezradil jsem. Ani Spojené státy, ani demokracii. Já jsem pro ni udělal všechno, dokonce jsem zemřel - a byla to strašlivá smrt. Splnil jsem svou povinnost? Kdo z vás, lidí, by se mi do očí odvážil tvrdit, že ne?

Jenže já sám si dnes netroufám odpovědět **Ano**. Obávám se, že jsem se stal jen další němou obětí.

Obětí zaslepené vlády České republiky, kterou tím žaluji z pokusu o zločin genocidy. To, že se zločin dosud nezdařil, není zproštění její viny, ani omluva vin dalších.

Obětí velitelství armád NATO, které se k tomuto zločinu připojilo, aniž by se aspoň náznakem pokusilo o vyjednávání. Potvrzuji na svou čest, že s mloky nikdo nevyjednával. Bomby nejsou argumenty a naši *takzvaní demokraté* se na nic jiného nezmohli. Styďte se, barbaři!

Obětí presidenta Spojených států, který také s genocidou mloků souhlasil a dal rozkaz, aby byla vykonána. Vážený pane presidente, buďto jste nevěděl co činíte, pak jste si to měl nechat zjistit, anebo jste všechno věděl a jste zločincem. Stydím se i za vás!

A konečně obětí národů, které se také k tomu nebetyčnému barbarství připojily a podporovaly je. Včetně ekologických organizací, kterým by postačilo, kdyby byli mloci rozmístěni v klecích vybraných zoologických zahrad. Což nechápou, že to není záchrana ani pro skutečná zvířata? Natož pro myslící, uvažující a inteligentní tvory! Všichni lidé, pokud jste se aspoň v poslední chvíli nepřipojili k českému hnutí »Nechte mloky žít!«, styďte se! Styďte se, barbaři!

Moje lidské tělo padlo na oltář vlasti, ale moje duše už generálům barbarských armád nepatří. To není zrada. Zradili oni. Zradili - lid-skost. Není to ostuda, když větší lid-skost než lidé projevují - mloci? Je - a jaká!

Byl jsem nesmírně hrdý na to, že jsem Američan. Byl jsem hrdý na to, že jsem člověk. Dnes na to hrdý nejsem, ačkoliv jsem proto zemřel. Nejstrašnější pro mě bylo, když jsem stál před svým stvořitelem - a ten mi odmítl podat ruku. Ano, tak se to skutečně stalo. Mám teď zkušenosti, jakými se nikdo ve Spojených státech a vlastně na celém světě nemůže pochlubit. Strašlivé zkušenosti z vlastního posmrtného života.

Ne, z prvního života jsem nic nezapomněl. Mohu teď něco, co nemůže nikdo z vás. Mohu oba své životy srovnat. Ano, oba příliš, příliš krátké. Ale z toho srovnání mě objala hrůza. Hrůza, že jsem svůj první život člověka zbytečně a nesmyslně promarnil - a vlastně ani nevím proč.

Zemřel jsem za demokracii?

Probaha, jak mohly demokracii ohrožovat malé děti? Měly zbraně, jistě. Ale jenom se jimi bránily - a i to proti vůli svého stvořitele. Dá se útočit pevností? Ano, bylo to možné. Dalekonosné kanóny mločí pevnosti Blaník měly dostřel kolem osmdesáti kilometrů a mohly ohrozit široké okolí. Mločí děti je ovládat uměly. Dokázaly to, když se proti nim valilo více než deset tisíc českých zbabělců. Zahnaly je dvěma granáty. Vypálily pouze dvě rány - a obdivuji je, že jich nebylo víc. Mohly zmasakrovat několik pluků českých vojá-

ků. Neudělaly to a místo toho nechaly svoji pevnost, svůj domov, bez dalšího odporu rozbít na nepoužitelnou betonovou drť. Tím zvítězily. Zvítězila - lidskost mloků. Necítíte tu strašlivou morální facu lidstvu? Ušetřilo si ji ale lidstvo - samo sobě.

Byl jsem ve svém prvním lidském životě hrdina?

Určitě - vždyť jsem jej obětoval. Je ale tak obdivuhodné hrdinství, když pět tisíc chlapů z bezpečné nadoblačné výšky hází bomby na necelou stovku malých - dětí?

Svým bývalým velitelům až po vrchní velení chci vzkázat, aby si všechno ještě znovu promysleli. I kdyby měli sebevíce pádný důvod k zásahu, nemohou vyhánět ďábla Belzebubem. Měli by jednat, ne bombardovat. Mloci mohou prohrát vojensky, ale nemohou nikdy prohrát smysl existence. U NATO je tomu přesně naopak. Chcete všem lidem tvrdit, že jste **obranou** aliancí, ale **útočíte** na děti! Rozmyslete si dobře, co děláte!

Já jsem si už v těchto věcech jasno udělal.

Vrátit se k lidem nemohu. Ne proto, že bych již nechtěl spatřit místa svého prvního dětství, ne proto, že bych nikdy nechtěl spatřit tváře svých lidských rodičů. Cítím se stále jako jejich syn. Nemohu se však vrátit a pokračovat ve své barbarské lidské existenci. Už proto, že jsem zemřel. Nejsem člověk, jsem mlok. Umělý tvor, homunkulus. Nemám ani lidské tělo, ale tělo mločího dítěte. Jako jsou oni sami.

Ale nedá mi to, musím vám lidem i svým bývalým kamarádům něco vzkázat. Bude to první skutečný vzkaz ze záhrobí!

Nepochopili jste, že v Čechách vzniklo něco úžasného, co nedokázaly ani miliony vědců na celém světě? Tisíciletý sen lidstva se splnil, byl to mnohem významnější krok, než bylo přistání na Měsíci, Marsu a možná i než cesta ke vzdáleným hvězdám. Vznikl první skutečně umělý život. Ne napodobenina matky Přírody - i když se jí člověk-stvořitel určitě nechal inspirovat. Můžete nad tím jen tiše v údivu stát s obnaženou hlavou. Vy jste se pokusili to všechno zadupat bombami. Ano, naházeli jste na ten zázrak stovky tun bomb, barbaři!

Ten umělý život, jiný než váš, jsme my. Nejsme zvířata, za jaká byste nás rádi prohlašovali. Máme modrou krev, proto můžeme dýchat stejně dobře vzduch jako vodu. Jsou mezi námi inteligentnější

duše než máte vy lidé. Je mezi námi už i náš člověk-stvořitel. Ano, také on se stal mlokem, jedním z nás. Jako člověk prožil úžasný život - a i po své smrti pokračuje ve svém tvoření. Určitě se mu podaří vymyslet i dokonalejší tvory než mloky. Chce stvořit umělého člověka.

Nemusíte se ale těch vidin bát. Bude to dokonalejší tvor než člověk, ale asi právě proto ohleduplnější. Nepochybujeme o tom - a těšíme se na to.

Tak tedy - sbohem, lidé.

Hovořil k vám John Glenn, mlok.«

Odložil mikrofon a sám zrušil nahrávání, protože jsme se všichni jen němě dívali. Někteří proto, že mu nerozuměli. My co umíme anglicky, ztuhlí němým úžasem.

»Můžete to... souhlasit?« řekl česky.

»Můžeme,« řekl vážně *táta* Jaroš. »Bylo to nejen lidské, ale především - spravedlivé.«

A podával Johnovi ruku.

MLOČÍ RÁJ

Ohlas na naše poslední vysílání byl tentokrát znatelný.

Hnutí *Nechte mloky žít!* se chvatně proměnilo v regulérní politickou stranu, zvolilo si název Strana Rozumu a požádalo o okamžité vypsání předčasných parlamentních voleb. V krátké době získalo dostatek petičních podpisů, její požadavek tedy nebylo možné ignorovat jako dříve. Pět poslanců se rozhodlo do této strany vstoupit, osm dalších ji podporovalo i proti vůli vlastních stranických sekretariátů.

Vláda kapitulovala a odstoupila. President ji ve shodě s ústavou požádal, aby vykonávala své funkce do předčasných parlamentních voleb, které budou vypsané do půl roku.

Okamžitě se rozjela také předvolební *reklama* politických stran. Strana Rozumu neměla dostatečné finanční zázemí, zato disponovala velice pádnými argumenty.

Dosavadním stranám vyčítala, že demokracie přece nemůže vést proti vlastním občanům genocidu, ať jde o Homo Sapiens, či o jiný druh. Křesťanské strany zaskočila tvrzením, že se nepochybně jako kdysi farizeové postavily proti **stvořiteli**. Zeleným nabídla ubytování v kleci v ZOO, aby si sami na sobě vyzkoušeli, co žádají pro jiné. Komunisté tvrdili, že za nic nemohou, ale byli usvědčeni záznamem z jednání Parlamentu, kde jako jeden muž hlasovali pro vyhubení mloků.

»Otočit kabát je velice snadné, ale samotné činy člověka navždycky ocechují,« podotkla Strana Rozumu.

Politická scéna byla ve varu a nová strana získávala na váze, vyjadřované počtem potenciálních voličů.

V těchto souvislostech v Čechách docela zapadla zpráva, která měla naopak v sousedních státech ohlas nesmírný.

Patnáctičlenné mločí komando dalo o sobě vědět z míst, kde je nikdo neočekával. Během jediného dne epidemie průjmu dokonale

vyřadila město Brusel, jako se nedávno stalo Praze. Na plné dva dny vyřadila továrny i úřady, nemocnice, školy, dopravu. Odmlčela se i televize. Převařování zamořené vody nestačilo; pouhý hrnek kávy znamenal pohromu. Nevyhnula se pochopitelně ani vojákům. Bruselské velitelství NATO se po tyto dva dny stalo neschopné jakékoliv akce. Jen rozhlas byl schopen vysílat, ovšem ve značně omezeném režimu. Postižení vtípkovali, že komentátoři v rádiu hlásají své názory vsedě na záchodě - nebyli daleko od pravdy.

Teprve třetího dne, když tato epidemie pozvolna odezněla a šokovaní tiskoví mluvčí se vrátili k mikrofonom, pokoušeli se svým občanům vysvětlit podstatu toho »hrozivého zákeřného bakteriologického útoku«.

»Všechny platné konvence bakteriologické zbraně zakazují a kdo je použije, dopouští se nejtěžšího válečného zločinu, pro který neexistuje žádná omluva!« dťil síru mluvčí NATO.

Komentátor bruselské televize to však s chápavým úsměvem glosoval slovy:

»Podle našich dostupných informací, nepočítáme-li trvalé obléhání jistých místností, se nikomu nic nestalo. Především nikdo nezahynul. Bylo to jistě trapné, ale nebylo by konečně na čase zakázat především zbraně, které zabíjejí a mrzačí?«

Vysílání pevnosti Blaník nebylo tak silné, aby proniklo za hranice. Vysílali jsme provizorní anténou vytaženou naším tunelem dostatečně daleko od pevnosti a rozvěšenou nízko nad zemí po větvích stromů podél potoka. Riskovali jsme tím sice objevení ústí tunelu, ale shodli jsme se rychle na názoru, že vysílání je důležitější.

Naštěstí dříve než policie anténu strhla, zaslechly nás nejprve stovky a pak tisíce lidí. Naše hlídka policejní auto zpozorovala a přívodní drát raději sama odstříhla, takže policie zůstala na jeho konci bezradně stát. Někteří lidé si mezitím podle našeho návodu pořídili vlastní zvukové záznamy a šířili je sami. Vysílání bylo monitorováno odposlechovými službami NATO, ale navzdory pokusům o jeho utajení se rychle rozšířilo nejen mezi vojáky, ale i mezi občany. Velení NATO obvinilo německé rozhlasové stanice z ohrožení *vojenského tajemství*. Ukázalo se však, že rozhlasové stanice ty záznamy nezískaly z vojenských kruhů, ale z vlastní iniciativy přímo

v Německu, neboť u hranic bylo vysílání Mločí osady slyšet. Německý překlad a překlad vystoupení Johna Glenna do němčiny vysílaly již druhého dne. Glennův dlouhý projev v originální angličtině způsobil částečnou demoralizaci amerických pilotů v Evropě. Vojské velení tyto nálady sice rychle překonalo, ovšem jen mezi vojskem, ne v civilním sektoru.

Týden po průjmové epizodě v Bruselu se téměř do písmene totéž opakovalo v Amsterdamu.

Armáda marně hlídkovala proti mlokům na březích řek.

»Podle toho co už víme, mloci dýchají pod vodou, podobně jako ryby,« komentoval to odborník - biolog Hans Joachym van Nokien. »Mloci jsou studenokrevní, takže je infračervenými čidly pod vodou nezjistíme. Nedávné armádní výběrové řízení na jejich vývoj se mi jeví jako zbůhdarma vyhozené peníze.«

»To nemůže být pravda,« oponoval mu ve velice sledované debatě holandské televize jiný biolog Francis Laeder. »Není myslitelné, aby jakýkoliv živý tvor stejným orgánem dýchal vzduch i vodu. Ze strany mloků jde o pouhou kamufláž! Musejí jako všichni obojživelníci dýchat vzduch! Jinak to nejde.«

»Zřejmě zapomínáte na bezplicní mloky, kteří dýchají jen vlhkou kůží a trochu si pomáhají výstelkou úst. Jako biolog byste o nich vědět měl,« popíchl ho Hans Joachym.

»Nemusíte mě zkoušet,« naštětil se Francis. »Bezplicní mloci žijí jen v dobře provzdušněných horských potocích, na vzduchu dlouho nevydrží a navíc - jsou takhle mrňaví. Čím je tvor menší, tím se mu lépe dýchá. Větší tvorové by se brzy udusili, kdyby byli odkázaní výhradně na kožní dýchání.«

»Nezapomínejte, pane kolego, že mloci mají jinou krev,« připomněl mu Hans Joachym. »Co o ní víme? Jaké má vlastnosti při transportu kyslíku v jejich těle? Víme o ní jenom, že má být modrá. Modrou krev má několik druhů živočichů, kteří ale schopnosti mloků nemají. Co to znamená? Nejde o něco jiného, neznámého? Musíme si uvědomit, že tady jde o umělý a pro nás neznámý život. Může používat odlišné principy a je to velice pravděpodobné. Nazýváme je mloky, protože se jim tvarem těla podobají, ale musíme připustit, že

je to náš velice povrchní pohled. Asi jako tvrdit, že delfíni jsou ryby.«

»Takový život je příliš velká fantazie!«

»Fantazie? Jistě. Obávám se ale, že skutečná. Rovněž bakterie, použité mloky, či co to vlastně bylo, jsou příliš fantastické, když vydrží i převaření. Mohu potvrdit, že jsem toho dne pil jenom lahvové pivo, ale ráno jsem si dal kávu. Vodu jsem převařil pečlivě, dokonce dvakrát, první cinknutí konvice jsem totiž přeslechl - nepomohlo to.«

»Svémi střevními potížemi bych se na vašem místě tolik nechluvil, pane kolego,« rýpl si Francis.

»Vám se ty dva dny na záchodech vyhnuly?« podivil se až přehnaně Hans Joachym. »Pak vám gratuluji! Postihlo to více než tři miliony lidí, kteří vám teď asi tiše závidí.«

»Vlastnosti těch zvířat jsou příliš přehnané, než aby to všechno mohla být pravda,« trval na svém Francis Laeder.

»Právě jste se prozradil!« udeřil na něho Hans Joachym. »Řekl jste *zvířata*. Uvědomujete si, že to úplně mění debatu? Odmítáte zřejmě uznat jejich inteligenci, o níž kromě hrstky štábních důstojníků nikdo nepochybuje. Nemám chuť ani nervy debatovat s khaki-mozky, kteří to pochopit nedokáží, nemohou a ani nechtějí. Patříte-li k nim, nemáme o čem diskutovat.«

»A co když je to jinak? Kdo mloky viděl na vlastní oči? Existují vůbec? Co když nejde o zcela nepravděpodobné mloky, ale o mnohem pravděpodobnější hrstku teroristů - lidí? Tak, jak to tvrdí naši oficiální mluvčí?«

»V Čechách je prý mnoho lidí na vlastní oči vidělo. Není důvod jim nevěřit. Fotografie označované za padělky nebudou zřejmě padělky, když jejich autora postřelili, místo aby ho usvědčili. Jakmile se místo argumentů začnou používat takové primitivní prostředky jako střelba, je to vždycky podezřelé. Vy po tom všem vojákům věříte? Kdo vlastně s mloky skutečně vyjednával? Nikdo? Proč?«

»Jak chcete vyjednávat s teroristy?«

»I s teroristy se dá často jednat. Jenomže tady se žádné jednání nekonalo. Máme jen dvě naprosto odlišná stanoviska. Snad bychom měli více věřit našim oficiálním představitelům, kdyby argumenty druhé strany nebyly mnohem pravděpodobnější. Pro jistotu bych byl

v závěrech opatrnější. Jestliže s mloky nikdo nevyjednával, zajímal bych se: proč? Druhá strana nám neustále tvrdí, že jednat chce. Proč my ne?«

»Nejspíš proto, že to nejde.«

»Ale proč? Vysvětlete mi jediný rozumný důvod, proč jsme se o to ani nepokusili? Nejsme schopni zajistit, aby jednání proběhlo na neutrální půdě? Mloci by jednání přivítali, když se o to tak dlouho snažili. Řeknu vám, pokládal bych takové jednání za velice zajímavé a uvítal bych, kdybych se ho mohl osobně zúčastnit. Jenom bychom asi měli nejprve upravit naše vlastní zákony, které takové jednání znemožňují.«

»Představujete si to příliš jednoduše, pane kolego!«

»Naopak,« odtušil Hans Joachym. »Není nic jednoduššího. Uvědomte si, že postačí nahradit ve všech zákonech, počínaje listinou základních lidských práv a svobod, termíny *člověk*, *lidé*, nebo *lidský* mnohem obecnějším pojmem *myslící*. Troufnu si tvrdit, že je to pro libovolný textový editor jednoduché. Není přece nutné a dokonce ani vhodné dohadovat se o každém takovém zákonu znovu a zvlášť.«

»Pak by se ale klidně mohlo stát, že lidská práva budou pro sebe vyžadovat i opice a delfíni!«

»Prokáže-li se, že jsou také myslící, proč ne? Byl by to další důkaz, jak je taková změna důležitá.«

Navzdory našim siláckým prohlášením to s autonomií mloků nijak slavně nevypadalo.

»Během náletů jsme sice zachránili většinu zásob, hlavně potravin, ale i tak jsme o část přišli,« hlásil při obvyklé poradě Frolík, pověřený jejich soupisem.

Přestěhovali jsme většinu pohotovostních skladů do větší hloubky. Stavitelé pevnosti to určitě navrhli dobře, všechen materiál měl být pěkně po ruce a dole měly být pouze záložní zásoby, ale nepočítali

s takovou devastací pevnosti. Byla už dokonale zničena více než třetina objektu.

»A co elektřina?« obrátil se Jaroš na Igora Filipa.

»Podzemní turbíny napájejí sotva polovinu spotřebičů než na počátku,« odušil náš vrchní elektrikář. »Tak nádhernou elektrickou síť jsem v celém svém minulém životě nespasil! Největší zátěž, elektromotory všech zbraní, byla samozřejmě zničena spolu s nimi a pojistky většinu elektrických rozvodů horních pater odpojily, zbytek ale funguje dál.«

»Co podní voda?« sondoval Jaroš u Vocáska.

»Zatím ji kanalizace odvádí v klidu a pohodě,« ujišťoval všechny Vocásko. »Ucpaný odtok ve skladišti číslo osmadvacet jsme pročistili a voda zmizela.«

»Až na to, že nejprve zničila zásoby,« povzdychl si *táta* Jaroš, jinak už všemi přezdívaný i jako *Šéf Salamander*.

»Zničila je pro nás, poskytla je červům,« odušil klidně Frolík. »Nemusíme je aspoň krmit použitelnou moukou.«

»Dobrá,« řekl Jaroš. »Po delší době dnes dáváme do líhni čtyři žáby. Rezerva vajec nám postačuje, víc *nováčků od píky* beztak nezvládneme.«

Nové rozlišení byl též jeho nápad. Dělení mloků na *staré* a *nové* se mu nelíbilo, podle něho to zavánělo i odstrkováním velké části mloků. Zavedl termíny »*mloci od píky*« a »*mloci s náskokem*«. Vystihovalo to lépe podstatu odlišností a proto se to asi ujalo. »*Nováčky s náskokem*« jsme bohužel od Johna Glenna neměli, což bylo dáno tím, že v našem dosahu nezemřel žádný člověk, kterému bychom mohli mločí tělo věnovat. Bylo asi dobře, že nikdo nezahynul zbytečně, ale byla škoda lidí, umírajících v okolních nemocnicích bez možnosti darování nového života.

»Ačkoliv nám i potraviny povážlivě ubývají, mnohem horší je, že jsme uvázli na mrtvém bodě se stavbou tunelů,« tvrdil zachmuřený horník Vocásko.

Ne že by jeho parta nedokázala provrtat kompaktní skálu, ne že by neměla plány na další tunely.

»Bohužel potřebujeme cement,« shrnul to. »Bez cementu to prostě nepůjde. Vrtání nám jde, ostatně toho nevrtáme tolik, hodně využí-

váme přírodních cestiček, které si voda už dávno před námi prorazila, ale nemáme čím nahradit vodní uzávěry.«

»Dělejte tunely bez nich,« navrhla mu bezelstně Inka od obřích žab.

»Bez nich neudržíme tunely pod vodou,« objasnil Vocásko. »Voda nám nesmírně usnadňuje pohyb. Vlnit se ve vodě, která sama od sebe nadnáší, je přece mnohem snadnější, než šlapat do kopce úzkou trubicí. Ve vodě jsme desetkrát rychlejší.«

»Tak dělejte tunely vodorovně.«

»Kdyby to šlo!« vzdychl si Vocásko. »Čechy nejsou rovina a na mnoha místech vedou naše tunely dokonce kolmo - s vodou to samozřejmě jde, bez ní se takové úseky stanou dokonalou uzávěrou i pro nás.«

Ačkoliv měl teď Vocásko jen jednu jedinou vrtačku, dále se svou partou zkoumal, kde ji mimo pevnost využít. Nakonec jeho skupina učinila objev, který jí přinesl uznání nejen od *táty* Jaroše, ale ode všech. Objevila hluboko položené, lidem naprosto nepřístupné krasové jeskyně.

»Ideální domov pro mloky,« rozplýval se Vocásko. »Větší část prostor je zatopená vodou, ale našli jsme tam rozsáhlé suché dómy. Voda za staletí práce nejprve jeskyně vyhloubila a potom opustila, když si našla nižší cestičku.«

»Blaník nám stačí,« zdráhal se sdílet všeobecné nadšení jednoruký Paleček.

»Teď jistě ano, ačkoliv nás odshora krájejí jako dort ke snídani. Musíš počítat i do budoucna, nebude nás přece věčně jen stovka.«

»Až nás lidé uznají za rozumné bytosti, budou nám muset mezi sebou poskytnout nějaký prostor.«

»Proč?« odtušil klidně Vocásko. »Kdyby nám museli dávat něco ze svého územíčka, brzy by nás začali opět nenávidět, to jsme přece viděli. Budeme potřebovat místo jako sůl. Řekl bych, že nám *Blaník II* padl do klína jako na zavolanou.«

»*Blaník II*?« otrásl se učitel Čupík. »Abych se přiznal, jména obsahující číslovky se mi nelíbí. Ještě tak u papežů, císařů a králů - tam je to přirozené a vyjadřuje to do jisté míry i stupeň jejich degenerace.«

»Navrhni jiné jméno,« pokrčil rameny Vocásko. »Třeba se mi taky bude líbit víc.«

»Proč se ale máme schovávat jen do podzemí?« nasupil se Paleček. »Můžeme žít přece stejně tak dobře i na suchu. Jako malý kluk jsem kdysi četl knihu o vzdálené budoucnosti, kde mloci žili pod zemí, lovili a jedli lidi, žijící na povrchu. Přiznávám se, moc se mi to nelíbilo.«

»To nebyli mloci,« opravil ho rychle učitel. »Pokud také myslíš knihu *»Stroj času«* od Wellse, pak se ti podzemní lidé jmenovali *»Morloci«* a byli to pořád lidé.«

»Ale zabíjeli a jedli ty nahoře!«

»Ano. Wells tím chtěl naznačit, kam by se mohly dostat vztahy mezi dělníky z továren a těmi kdo vládou v palácích. Aby to lépe vyniklo, trochu to přehnal, což se v literatuře dělá velice často.«

Do hlasování bylo nakonec přihlášeno názvů více a naše shromáždění z nich jeden vybralo.

Nad nově objevenými prostory se rozkládala část Čech, známá jako *»Český ráj«*. Hluboko pod jejím povrchem se tedy nacházel jeskynní komplex *»Mločí ráj«* a všeobecný mločí sněm rozhodl osídlit jej a přestěhovat sem část našeho zařízení. Ani po celkové ztrátě Blaníku bychom tedy nezůstali s holýma rukama, ale měli bychom další *citadelu*.

Vocásko se na pár hodin zavřel s elektrikářem Filipem do jedné z kabin a projednávali technické podrobnosti. Šlo tady především o elektřinu. V *Mločím ráji* nebyla nouze o proudící vodu, ale vyrobit vodní turbínu bylo nad naše možnosti. Kovy budeme muset zřejmě ještě dlouho získávat od lidí.

Vocáska napadlo natáhnout tam podzemní elektrický silový kabel od některé z fungujících turbín. Bylo to logické - sám musel používat dlouhé přívodní šňůry pro podvodní vrtačku. Kabel napájející celé podzemní město by musel být silnější, nemohl by být veden tunelem pro mloky, ale v podstatě by šlo o podobný problém.

Bylo tedy rozhodnuto. Elektrikář Filip připravil nějaké rozvodné desky a spolu s Vocáskovou partou je dopravili pod vodou do vstupní jeskyně *Mločího ráje*. Měli smůlu, neboť se jim do nepromokavého obalu přece jen voda dostala, ale Filip optimisticky tvrdil, že

v sušších horních patrech rozvaděče rychle vyschnou a pak budou v pořádku. Sám z nich odmontoval všechny kryty, aby vysoušení probíhalo rychleji.

Vocáskova parta začala prorážet paralelně s existujícími tunely další užší tunel. Jakmile prorazili část nové chodby, natáhli kabel, pečlivě jej utěsnili a druhá parta tam začala pěchovat jíl tahaný ve velkých plastových pytlích z dvacet kilometrů vzdáleného ložiska. Konstrukteři Blaníku se na elektrický pohon spoléhali a počítali i s tím, že se kabely někde poruší. Pak měly čtyři elektrikářů buďto co nejrychleji závadu opravit, anebo aspoň vypomoci položením provizorního vedení. Kabelů byly proto ve skladištích Blaníku kilometry.

Jedno jsme ale do Mločího ráje dostat nemohli.

Počítač by úzkým tunelem neprošel a cestu by nejspíš ani nevydržel, neboť vedla pod vodou. Základ naší existence musel tedy zůstat do konce v Blaníku. Museli jsme jej udržet v provozu co nejdéle.

V těchto dobách relativního klidu mě Jaroš ochotně učil a ukazoval mi taje skryté ve struktuře DNA. Měl v počítači velkou sbírku kódů již existujících tvorů - včetně člověka, ale také sbírku vlastních kreací, od protobaktérií až k nově vyvíjeným tvorům. Geniální byly jeho »knihovny funkcí«. Tyto knihovny umožňovaly podle potřeby sestavovat hotové a předem připravené vlastnosti. Zhruba z třetiny pocházela z přírodní dílny, většinu vymyslel sám - a zdálo se, že lépe.

Nový tvor z jeho dílny měl být vyšší, vzpřímenější a měl mít opět větší mozek.

»Vždyť by měl kapacitu větší než člověk!« odrazoval jsem Jaroše od toho úmyslu. »Proč se raději nesoustředíš na vývin reprodukčních orgánů? Víš přece, že nám lidem obojpolhlnost psychicky vadí. A to ještě nic nezačalo.«

»Větší mozek máme už teď,« povzdychl si Jaroš. »Zhruba o pět procent. Kdyby nic jiného, snadněji se učíme. Časem si jistě uvědomíš, že to nemusí být jen výhoda. Ale s tím sexem nevím. Lidská civilizace byla na sexu, lásce a citech hodně založená. Naše má jako základ spíše kamarádství. Vystačíme si tedy bez sexu a jeho problémů.«

»Upřímně řečeno - nic jiného nám nezbude,« přidal jsem.

ORANGE D

Vocáskova parta měla za sebou první dva kilometry tunelu pro energetický kabel, když se vrátili naši *desperáti*.

Vrátili se všichni, což bylo nejdůležitější. Přivlekli také všechno vybavení. Udělali tím radost Vocáskovi, kterému jediná vrtačka nedovolila dělit partu na dvě a vrtat tunely souběžně ze dvou stran proti sobě.

»Vždyť byste se ani nesešli!« dobíral si ho Paleček.

»Poslyš, nemíchej se do naší branže a hled' si jen svých učedníků,« odmrštil ho Vocásko.

»Náhodou!« nedal se Paleček. »Nesahej na ně. Je jim sice teprve šest let, ale jsou to docela šikovní kluci.«

»Nebo holky,« rýpl si Vocásko.

»To jsi i ty,« odsekl Paleček.

»Nechte toho! Nechci vůbec slyšet o *holkách*!« naježil se Michal Mareš, velitel komanda, které trapně pokořilo Brusel i Amsterdam včetně štábů NATO. Velitelem si ho zvolili jeho kamarádi, ještě než se na tu *spanilou jízdu* tajně vydali. Po návratu se zařadili mezi ostatní a podřídili autoritě našeho *Šéfa Salamandra*, ale společná akce je značně stmelila a tím se přece jen trochu odlišovali.

»Tobě to vadí?« podivil se Vocásko.

»Koho to vlastně napadlo?« vyzvídal Mareš. »Víte, co to bylo, cestovat Labem, když na nás z obou břehů tranzistoráky pokřikovaly: **Holky, neblbněte a vraťte se domů?** Vážně, kdyby hned za tím nebylo **Vyhráli jsme**, naštváli bychom se. Koho to proboha napadlo, říkat nám **Holky?**«

»Tátu, když to chceš vědět,« řekl Vocásko. »Víš ale, jak to zapůsobilo v Belgii a v Holandsku, když se dozvěděli, že je drželo na záchodech patnáct malých - holek?«

»Jo ták, o to vám šlo!« pochopil to Mareš. »Poslouchali jste aspoň rádio, jak to na lidi působilo?«

»Hlavně jsme trnuli, aby se vám nic nestalo,« ukončil to rychle táta Jaroš. »Dobrá, měli jste úspěch, nemůžeme vám ho upřít. Ale přece jen je dobře, že jste se vrátili. Pomůžete Vocáskově partě s tunely do Mločího ráje?«

Museli jsme jim ovšem vysvětlit, co tím míníme.

»To myslíte vážně?« zarazil se zklamaně Mareš. »Snad už nechcete zůstat věčně pod zemí? Jako žížaly?«

»Až nás lidé přijmou, jistě se nás část na svět vrátí,« uvažoval táta. »Ale část nás zůstane tady. Pobyt pod zemí nám neškodí jako by škodil lidem. Člověk sice snese ledacos, ale my sneseme víc.«

»To snad není důvod, abychom se pořád skrývali!«

»Kdo říká, že tady budeme kvůli skrývání?« odtušil táta. »Objevíli jsme volné prostory, které nám zřejmě nikdo upírat nebude. Každá *nika*, neboli nedotčené místo, bude mít pro nás cenu zlata. Jako druhý takový vhodný životní prostor jsem už uvažoval o oceánech.«

»A co žraloci?« nadhodil Paleček jízlivě.

»Bůh buď milostiv žralokům!« řekl táta. »Ale teď vážně. O místo na slunci budeme muset s lidmi soupeřit a ti nás asi nebudou vítat s otevřenou náručí.«

»Něco z toho jste naznačili v poselství lidem,« přikývl Mareš. »Vyslechli jsme si to dobře. Poprvé ještě s obrovským jásotem, po sté dost otráveně - hlavně kvůli závěru.«

»Ale budeme muset žít i na suchu, kdyby pro nic jiného, už kvůli kovům,« přemýšlel nahlas Paleček. »Pod vodou ani pod zemí hutě provozovat nemůžeme.«

»Kovy můžeme nakupovat od lidí,« pokrčil rameny táta.

»Tím nás budou mít v hrsti.«

»Proč? Kdyby nás jedni vydírali, jiní nám prodají vše co budeme potřebovat. Lidé se našťěstí nedohodnou.«

»Jen aby!«

»Když půjde o kšefty, neodolají.«

»To předpokládá, že budeme mít nějaké peníze. Co chceš prodávat ty jim?« zajímal se Mareš.

»Už jsme to tu probírali,« ujistil ho Jaroš. »Například žabí vejce - neobsahují cholesterol a přitom chutnají téměř stejně jako slepičí. Bude o ně určitě zájem. I žabí maso má výhody, co se týče stravitel-

nosti i obsahu tuků. Určitě pro ně najdeme odbyt, jakmile lidé tyto výhody pochopí.«

»To uvidíme - doufám že už brzy,« uzavřel Mareš.

Postávali jsme právě s Jarošem napjatě u *kreatoru*, který syntetizoval DNA nové odrůdy mloka, když se ozval telefon.

»Vezmi to,« požádal mě *táta*.

Došel jsem ke starodávnému, ještě předválečnému telefonu a zvedl jeho těžké sluchátko.

»Je tam *táta*?« ozval se vyplašený hlas. »Tady je Jiřina. Jsem v *horním žabíně* a děje se tu něco strašného, pošlete mi honem někoho na pomoc!«

»Co se vlastně děje?« optal jsem se.

»Žáby... strašný křeče, zvracejí a nemohou se postavit na nohy. Některý už jen leží a nemůžu s nima ani pohnout!«

»Vydrž, jdeme tam,« ujistil jsem ji.

Rychle jsem seznámil *tátu* se situací.

»Půjdeme tam raději oba,« rozhodl rázně.

»A co kreator?« zarazil jsem ho.

»Až proces skončí, sám se vypne, k tomu nás nepotřebuje. Zavolej dolů pro službu, ať nám do horního žabína pošlou pár silnějších pomocníků.«

Vyřídil jsem to a po ujištění, že naše přání bude hbitě splněno, jsme spolu s tátou vyrazili.

»Musíme to vzít oklikou, výtahy tam nefungují,« staral se *táta* a nadhodil si pohotovostní brašnu.

»Filip je opravil,« ujistil jsem ho. »Jakmile z motorů odstranil zateklou vodu a vysušil je, daly se opět připojit. Jinak by nám Jiřina neustále zaměstnávala dva až tři *od píky* dopravou krmiva.«

»Tím lépe,« nechal se přesvědčit.

Ačkoliv jsme spěchali, byli jsme na místě poslední. Tři nejsilnější mloci a Inka Mráčková tady už byli. Mráčková se vrhla k ležícím

žábám a snažila se je povzbuzovat, ale už ji nevnímaly. Ti *od píky* jen bezradně postávali stranou.

Jaroš se chvíli zabýval jednou z nehybných žab, natáhl do injekční stříkačky trochu modré krve a testoval ji sadou reagenčních papírků.

»Čím jsi je krmila?« zpovídal přes rameno Jiřinu.

»Červy jako vždycky!« opáčila vystrašeně.

»Přines mi jednoho.«

Jiřina vystartovala ven a zakrátko byla zpátky. V křehké mločí ručičce držela svíjejícího se namodralého červa.

Táta červu rychle a zručně utrl hlavičku a rozetřel po misce trochu červí tělní tekutiny. Ačkoliv byla také poněkud namodralé barvy, nebyla to krev.

»Je v nich jed,« prohlásil po chvilce. »S těmi žábami je konec. Utraťte je, ať se netrápí!«

Inka Mráčková i Jiřinka se okamžitě rozbrečely.

»To si nezaslouží!« štkala Inka. »Nemůžu je zabít! Vždyť to ani neumím!«

»Podívej se - když žábě vrazíš nůž do měkké části hlavy, zničíš jí okamžitě mozek - není příliš velký. Je to okamžité a bez bolesti,« ujistil ji suše Jaroš. »Je to tvá povinnost. Když jim nemůžeš pomoci, aspoň je rychle zbav trápení.«

Předvedl jí to na nejbližší zmítající se žábě. Po zásahu nožem žába okamžitě znehybněla.

»A co s nimi potom?«

»Nechte je ležet, jsou jedovaté,« řekl. »Asanaci necháme na jindy. Teď musíme najít, odkud se sem dostal ten jed.«

Vzali jsme s sebou Jiřinku a vypravili se do červária.

Na první pohled červům jed tolik nevadil, ale brzy jsme si všimli, že jich také spousty uhynuly. Mrtvé červy Jiřinka stejně jako Inka zkrmovaly přednostně. Žábám to nevadilo, byly schopné strávit bez újmy úplně shnilé krmivo. V mrtvých červech ovšem bylo nejvíce jedu a brzy jsme se dozvěděli, odkud pochází. Zdrojem byla nádrž s vodou.

Jakmile to táta Jaroš zjistil, popadl nejbližší telefon a volal dolů.

»Služba? Tady táta. Vyhlašte okamžitě poplach v Bláníku a informujte i všechny party v tunelech. Zajistěte, ať nikdo nepije

vodu a informujte kuchaře, ať zbytečně neochutnávají, co právě vaří. Může v tom být jed.«

Telefon udiveně vypískl.

»Zřejmě se právě pokusili oplatit nám Amsterdam, Brusel a Prahu,« souhlasil táta Jaroš. »Jen místo něčeho neškodného použili smrtící jed.«

»Co je v tom?« zeptal jsem se ho už jen ze zvědavosti.

»Orange D,« odtušil táta. »Pochází zvenčí. Je to velice *moderní* jed, v Bláníku nikdy nic takového nebylo.«

»Myslíš, že na nás lidé něco nasypali?«

»Ano, myslím si to,« obrátil se ke mně zpříma. »To brzy poznáme. Chceš jít do kuchyně zajistit aby se nestalo nějaké neštěstí, nebo půjdeš po zdroji toho svinstva?«

Vybral jsem si kuchyň a ohlásil se telefonicky kuchařům. Než jsem tam dorazil, musel jsem překonat několik výtahů, ale dlouho mi to netrvalo.

V Bláníku bylo několik vybavených kuchyní, mohly nám je závidět mnohé přepychové restaurace. Kuchaři byli nerozhodně shromážděni kolem svých kotlů a živě spolu diskutovali.

Otestoval jsem nejprve vodu z vodovodních kohoutků. Byla naprosto čistá. Otestoval jsem vzorek z kotle s obědem, také negativní. Prošel jsem i zásoby, připravené na večeři. Mouka ze skladů, ve velkých plechových krabicích více než padesát let vakuově uchovávaná, se zdála rovněž v pořádku, ale žabí maso z poslední porážky, nasolené a naložené na svíčkovou, bylo zamořené - ne sice smrtelnými koncentracemi, ale dosti hrozivými.

»Budeme to muset vyhodit,« ujistil jsem kuchaře.

»Vždyť je toho věčná škoda!« zaúpěla šéfkuchařka Otylka.

»Chceš nás otrávit?« obrátil jsem se na ni vyčítavě.

»To ne - ale kde se to tu mohlo vzít?«

»Jaroš už po tom jde,« ujistil jsem je. »K večeři prostě maso nebude a basta. Připravte něco vegetariánského.«

»A co mléko a mouka? Jsou také jedovaté?«

»Co máte ze skladiště, je zatím v pořádku,« ujistil jsem ji. »Přišlo to zvenčí, jed se zatím vyskytl jen v červářích a v žabíně. Sušené potraviny budou v pořádku.«

Zuřivě zvonící telefon zvedla Otylka, ale hned mi podala sluchátko.

»To je pro tebe, Pavle,« řekla napjatě.

Správně jsem tušil, že to bude Jaroš.

»V kuchyni bylo všechno negativní, až na maso z poslední porážky, které už je trochu zasažené.«

»Jak hodně?«

»Pravděpodobně by po požití vyvolalo nevolnost,« odtušil jsem. »Smrtelné to asi nebude.«

»Zapomínáš, že jsme jiní než lidé!« vyčetl mi. »Nevíme, co to s námi udělá. Viděl jsi sám, co to udělalo se žábami. Kromě toho dioxiny podporují rakovinu. Uvažuj to, ať se něco nestane!«

»Teď už nic,« ujistil jsem ho. »Zamořené potraviny jsme vyřadili, tentokrát to ještě zvládneme.«

»Já už jsem na to také přišel,« oznamoval mi ulehčeně. »Počítali nejspíš s tím, že k nám dolů voda Orange připlaví, ale neuvědomili si, že všechno neškodně steče do kanalizace. Jenom tady nahoře došlo k chybě. Vocásko stáhl dešťovou vodu do kanálků a jeden zaústil do nádržky s vodou pro červárium. To byla ta chyba, kterou musíme co nejdřív napravit. Vocásko to jistě myslel dobře, chtěl...«

»Počkej...« přerušil jsem ho. »Říkáš, že se to spláchlo do kanalizace? Myslíš, že to projde i septiky?«

»Panebóže, máš pravdu!« zaúpěl táta. »To bude malér!«

»To tedy bude,« odtušil jsem suše. »Přijed' rychle dolů, budu u čističky.«

Naše obavy se ukázaly plně opodstatnělé.

Dioxiny čističkou procházely. Mohla jed jediné pozdržet, ale ne odstranit. Vlastně ani nešlo o čističku odpadních vod v dnešním smyslu, byly to spíš septiky. Kromě toho fungovaly jen pro část odpadové vody, přesněji pro záchody a kuchyňské splašky, ale větší

část vody, především prosakující dešťová, procházela kanalizací volně mimo ně.

»Kam to vede?« zeptal jsem se Jaroše.

Ten to však také nevěděl. Museli bychom si prostudovat dokumentaci ve skřínce u čističky, ale na to nebyl čas.

»Musíme varovat lidi,« rozhodl *táta* Jaroš.

»I když právě oni nám sem to svinstvo poslali?« rýpla si šéfkuchařka Otylka, která tu okouněla s mnoha dalšími.

»To jistě udělali vojáci,« řekl Jaroš. »Jenže by to zase jako vždycky odnesli civilisté, kteří za nic nemohou. Musíme je varovat, než bude pozdě.«

Rychle jsme zatelefonovali do našeho »štábu«. Služba se věnovala shánění Filipa a my jsme zatím do místa největšího děje přijížděli výtahy.

Filip zavolal telefonem hlídku u ústí tunelu, kudy jsme minule zapojovali nouzovou anténu.

»Nepůjde to,« ohlásil hlídkující mlok, kterého jsem ani nepoznal po hlase. »Dvakrát za hodinu tady projíždí policie. Nebudeme vysílat ani pět minut.«

»I kdyby to mělo být pouhých pět minut, stojí to za kus drátu, o který zase přijdeme,« ujistil všechny Jaroš.

Další parta s kotoučem drátu vplula do černého tunelu, zatímco my jsme spěchali připravit vysílání.

»Opět k vám hovoří *Mločí osada*,« začínal náš záznam.

»Vzhledem k tomu, že nám Česká policie strhla anténu, je naše vysílání obtížnější. Tentokrát musíme vysílat za každou cenu, proto dobře poslouchajte, lidé, jde o vás. Nemusíte si nic nahrávat. Až uslyšíte oč jde, sami pochopíte, jak je věc vážná. Zachovejte si chladnou hlavu a prosím, jednejte.

Když naše komando způsobilo menší pohromu v Amsterdamu a v Bruselu, neočekávali jsme od vás pochvalu. Nečekali jsme ale ani

to, že se nás pokusíte - otrávit. Nevíme, koho z vás něco takového napadlo, ale stalo se. Zda za tím vězí nějaký malý český khaki-mozeček, anebo mnohem pravděpodobněji někdo ze štábu NATO, nemíníme zkoumat. Připomínám, jak se nedávno vaši komentátoři rozčilovali, jakým neodpuštělným zločinem je používání chemických a bakteriologických zbraní - to jsme použili něco v podstatě neškodného. Dnes jste tedy vy na nás nasypali smrtící jed, ale dobře poslouchajte, jde především o vás. Jed protéká naším kanalizačním systémem a v těchto chvílích, nejpozději v nejbližších hodinách, začne ohrožovat vás, lidi. Vaše vlastní špinavost se tak obrátila proti vám samotným a my nemůžeme dělat nic, než vás před ní varovat. Což tímto činíme.

Prosíme lidi, zejména v nejbližším okolí naší citadely, nepijte vodu ze studní a dejte si pozor na vodu z vodovodů! Nečekejte, až vás v takové jedovaté vodě začnou pálit ruce, nebezpečí vám hrozí daleko dříve. Upozorněte také, prosím, sousedy, pokud nás neposlouchají. Nejsme schopní odhadnout, kam až se jed spodními vodami dostane. Dobře víme, že nemáte možnost reinkarnace a vaše smrt by byla nevratná. Dávejte na sebe větší pozor, nepřejeme vám nic zlého. Varujte se vody! Je v ní vaše vlastní smrt!

A vyřídte generálům, kteří měli ten šílený nápad, co si o nich myslíte. Tohle ohrožení vám způsobili oni.

Zdraví vás Mločí osada a Šéf Salamander.«

Po pravdě řečeno, do posledního vtipu jsme se už museli sami trochu nutit. Nebylo tady dost místa na žerty.

Natažení antény byla otázka chvilky, ale tentokrát jsme nevystihli správný okamžik.

Když dva naši mloci šplhali po stromech, zastavilo vedle nich na silnici policejní auto. Ven vyskákali tři policisté s pistolemi - ale ke střelbě se už nedostali. Náhle za sebou uslyšeli nečekaný příkaz:

»Odhoďte zbraně a ruce vzhůru!«

Jediným pohledem zjistili, že na ně míří tři mloci. Měli místo pistolí tři československé samopaly, možná zastaralé, ale dosud hrozné.

»Tak rychle! Odhod'te zbraně!« vyzvali policisty. Proti takové přesile policistům nezbylo než uposlechnout a pistole zazvonily na asfaltu.

»Hej ty tam! Vystup si!« obrátili se mloci na řidiče.

»Vy bestie!« ulevil si, ale poslušně vystoupil s rukama nad hlavou.

»Jaképak bestie?« osopil se na něho mlok Franta Pardus, bývalý zápasník. »Musíme nutně varovat vás lidi - a kdybyste nebyli hlupáci, určitě byste nám šli sami pomáhat.«

»Proč varovat?«

»Protože jste na nás naházeli kdovíkolik tun jedu, který se teď šíří do spodních vod pod celými Čechami,« ujistil ho Franta Pardus. »Jde nám o vás, lidi, ne o nás.«

»Jedu? Jakého jedu?« zpozorněl policista.

»Odkopněte ty pistole dál,« požádal ho Franta. »Tak je to lepší! Můžete dát ruce dolů a pojd'te se podívat, jak jste zase parádně zavinili přírodu.«

Tři mloci potom odvedli policisty ke kraji silnice. Dole v potoce plavaly desítky ryb bílými břichy nahoru.

»Vidíte? Tady už to začalo. Brzy to bude ve studnících.«

Nebylo třeba dlouho ukazovat na tu spoušť.

»Poslyšte, nenecháte nás spojit se vysílačkou s naší stanicí?« zkusil jeden z policistů mloky přemlouvat.

Mloci, kteří umisťovali anténu, mezitím sešplhali se stromů, seběhli k vodě a bez velkého hluku v ní zmizeli.

»Zkuste to,« obměkčil se Franta. »Jakmile odvysíláme pro lidi naše varování, necháme vás ty dráty strhat. Možná je to naše poslední vysílání. Je škoda ztrácet čas a námahu pro bestie, které si to ani nezaslouží.«

»To myslíte - nás?«

»Ano - lidstvo jako takové. Co jsme vám udělali, že nás chcete pořád vybít? Zatím jsme na vás použili jen projimadlo a vy na nás? Tuny bomb a teď i smrtících jedů. Styd'te se!«

Jeden z policistů vytáhl radiotelefon a naléhavě zavolal policejní velitelství. Mloci ho nechali, ačkoliv popsal, jak jsou drženi v šachu komandem mloků, vyzbrojených samopaly.

»Franto, Anežko, Josefe!« ozvalo se od potoka. Z vody, ve které plavaly desítky mrtvých ryb, vykoukla mločí hlava. »Už je můžete nechat! Odvysílali jsme to dvakrát, snad už to bude v suchu!«

»Vidíte?« ukázal mlok Franta policistům k vodě. »My tím teď musíme proplavat, abyste se vy, páni tvorstva, nenapili vlastního jedu. Seberte pistolky a zkuste opět zavolat vaše velitelství. Třeba vás poženou varovat lidi a ne se zabývat kusem drátu, který vám mohl ušetřit nějakou vrásku. Pokud už není na varování pozdě.«

Nechali policisty na kraji silnice a všichni tři rychle sklouzli po břehu dolů a do vody.

Riskovali tím prozrazení našeho tunelu, na kterém nám už přestalo tolik záležet. Jenom tam, kde čerstvá voda z našeho tunelu vytékala do potoka, nebylo nebezpečné do ní vstoupit. Jakmile náš výsadek za sebou uzavřel závěry, jedovatý potok zamořil i naši nenápadnou betonovou rouru.

»Udělalí jsme co jsme mohli,« hlásil František Pardus po návratu do společné jídelny.

»My taky,« přikývl *táta*. »Jenomže teď půjde i o nás.«

»Jak to myslíš?«

»Naše varování o hrozícím zamoření Čech není jen planým strašením,« mračil se *táta*. »Je to reálnější než se nám zdá. Také my se musíme postarat, abychom přežili.«

»Myslíš snad, že i v Mločím ráji...«

»Nevím. Ale i my budeme muset sledovat vodu z kohoutků, zda se v ní neobjeví jed. Kdyby k tomu došlo, zajistit jiné zdroje - pokud to vůbec půjde.«

Mezitím jsme poslouchali rozhlasové zprávy.

Zpravodajové se pokusili naše varování zpochybnit. Podle nich šlo o typické šíření poplašných zpráv. Použití smrtící jedovaté látky se snažilo vyvrátit zejména naše ministerstvo obrany, které něco takového označilo za *absurdní pomluvu*.

»Nevěšte mlokům, zejména když se zdánlivě starají o nás lidi!« varovala sebevědomá mluvčí ministerstva.

Lhala možná nevědomky, ale mělo to hrozné následky.

Dvě hodiny poté bylo oznámeno první úmrtí lidí.

Varování se jim nedostalo a otrávil se vodou ze studně svého domku. Šlo o dva starší manžele a nechybělo mnoho a na jejich tragédii by se nepřišlo. Naštěstí je napadlo požádat sousedy, aby zavolali pohotovost. Koncentrace jedu v jejich studni byla tak veliká, že oba před očima zděšených sousedů v křečích zemřeli ještě před příjezdem sanitky. Tím se však jejich případ okamžitě dostal do povědomí všech.

Telefonické zprávy se začaly rychle šířit a zakrátko po této nešťastné události vypukla v oblasti u pevnosti Blaník snadno pochopitelná panika.

Policie uzavřela celou oblast předpokládaného rozšíření jedu a pouštěla dovnitř jen zdravotníky a armádu. Informace z ohrožené oblasti byly okamžitě postaveny pod embargo do té doby, než se případ vyšetří - což je již obvyklý postup naší policie, jde-li o něco náčelníkům nepříjemného. Lví podíl na tom má i přístup reportérů, které zajímají okamžité senzace a staré případy nechávají bez povšimnutí usnout do ztracena.

Vojenské hlídky v ochranných oblecích prověřovaly vodu v potocích a ve studních, ovšem samo jejich objevení pokaždé vyvolávalo na místě paniku.

Do večera počet obětí přesáhl desítku a bylo jasné, že se zamořené území zvolna rozšiřuje. Jedno malé dítě skončilo na oddělení intenzivní péče, když si večer poctivě mylo ruce a obličej a jed mu poškodil oči. Zoufalí rodiče ihned podali trestní oznámení na rozhlas a televizi, neboť nesplnily svou povinnost obyvatelstvo před nebezpečím varovat. Lidé začali ze zamořené oblasti prchat k příbuzným nebo známým, pokud je měli dostatečně daleko.

Ministerstvo zdravotnictví a vnitra vyhlásilo výjimečný stav a povolaly na pomoc postižené oblasti armádu.

K dovršení smůly začalo opět pršet. Jedovatá voda rychle protékala kanalizací Blaníka a mizela v podzemí, aby se brzy objevila na zcela nečekaných místech.

V Praze se konala protiválečná demonstrace. Policie ji jako nepovolenou za použití obušků a vodních děl rozehnala, ačkoliv se za ni vzápětí postavila i *Strana Rozumu*. Vzhledem k výjimečnému stavu v době všeobecného ohrožení byla Strana Rozumu postavena do role jen bezmocně přihlížejících diváků, zatímco vláda, která měla vykonávat moc pouze do předčasných voleb, vyhlásila **Opatření k zajištění pokoje**, podobné spíše stannému právu.

Z postižené oblasti mezitím sanitky odvážely další oběti do nemocnic v okolí, protože místní nemocnice nestačily nebo byly rovněž zamořeny jedem.

Letadla NATO obnovila bombardování Blaníku, aby tak dala najevo, koho v Bruselu považují za viníka.

Pilot jednoho amerického letadla byl pro poruchu motorů donucen katapultovat se. Záchránná helikoptéra ho našla na kraji vylištěné vesnice na stromě - oběšeného. Na nohou měl papírovou cedulku s nedbale načmáraným nápisem: »Smrt našim vrahům!«

Nebylo pochyb. Bylo to dílo mloků. Tak to alespoň krátce poté označil mluvčí NATO spolu s požadavkem na českou vládu, umožňující zásah **Mírových sil NATO** na území České republiky.

Vláda jim vyhověla a do oblasti pevnosti Blaník dorazily následující noci speciální protichemické jednotky, vybavené ochrannými obleky a ženijní technikou. Bagry začaly postupně odstraňovat bombardované zamořené vrstvy betonu.

Nebylo to jednoduché. V oblasti Staré Hůrky se prolámaly do nepoužitého a nepoškozeného skladiště munice, které jako zázrakem přečkalo bombardování. Těžký bagr nemohl odstranit vrstvu betonu propletenou železnými pruty, takže bylo nutné použít autogenu. Nečekaně ze všech štěrbin v betonu vyšlehly plameny a nastala podzemní exploze, o jejíž síle svědčilo, že zbytky těžkého bagru odhodila téměř o dvacet metrů, přímo mezi vojáky, pokoušející se o likvidaci leteckého kontejneru se smrtelně jedovatým práškem.

Oblak z kontejneru se rozlétl do všech stran a několik dalších desítek vojáků muselo být dopraveno do vojenské nemocnice v Německu, protože navzdory ochranným oblekům došlo k jejich otravě.

Událost sama byla sice pod přísným informačním embargem, ale nezávislé rádio *Mločí osady* ji z pohledu mloků vylíčko tak přesvědčivě, že velení NATO požádalo všechny rozhlasové a televizní vysílače na území České republiky o zveřejnění opravného stanoviska Bruselu k tomuto případu.

Mloci odpověděli tím, že všechny body stanoviska NATO podrobili zdrcujícímu rozboru, ze kterého bylo jasné, kdo za nezáviděníhodný stav v Čechách zodpovídá. Státní i soukromé rozhlasové a televizní stanice tento text odmítly uveřejnit. Aktivisté Strany Rozumu se ale postarali o zachycení slabého rádiového signálu *Mločí osady* i o jeho rozšíření mezi lidi.

Příslušníci mezinárodních *Mírových jednotek* anténu rádia *Mločí osady* strhli a navíc zaminovali blízké okolí Blaníku protipěchotními minami s citlivými laserovými roznětkami.

Odpověď mloků na sebe nenechala dlouho čekat.

Nový, mnohem silnější rádiový signál byl tentokrát dobře slyšitelný nejen po celém území Čech, ale i v zahraničí.

Speciální elektronické jednotky zjistily jenom to, že je vysíláno z více míst současně a to v lokalitách od pevnosti Blaník značně vzdálených.

»Tady rádio *Mločí osady*,« uslyšeli všichni, kdo vysílání zachytili. »Lidé, poslouvejte i naše vysvětlení osudových událostí, které se v poslední době v Čechách odehrávají před vašimi očima, ale i za vašimi zády.

Ani tentokrát nejde jen o nás.

Víte, proč vojska NATO zaminovala oblasti kolem bývalé mločí citadely nově vyvinutými protipěchotními minami, proti kterým se v celém světě vede kampaň za jejich zákaz? Minami, které nám nemohou uškodit, neboť jsme se mezitím přemístili jinam, ale které právě vám lidem tuto část Čech znepřístupní možná i na celá desetiletí?

Ptáme se: Proč věříte lžím a dezinformacím, kterými vás denně zahrnují vaše rozhlasové a televizní stanice? Komu ty lži slouží? Vám určitě ne.

Ptáme se zkorumpované vlády, proč ochotně poskytla české území ke zkoušení nových otravných látek? Není pravda, jak se vám snaží mluví NATO dokázat, že jde o naše dílo. To oni je na nás svrhli z letadel s očividným úmyslem vyhubit nás smrtícími jedy, když hrubá síla jejich bomb selhala.

Ptáme se vás, kteří jste se vládou vyvolaným výjimečným stavem nechali přitlačit ke zdi, jak dlouho ještě budete žít ve lžích těchto profesionálních lhářů?

Vzhledem k tomu, že očekávané vítězství Strany Rozumu se podařilo výjimečným stavem znehodnotit, vzhledem k tomu, že vaše vláda poskytla naprosto volnou ruku cizím armádám, aby mohly všechny tyto špinavosti dokončit, máme za to, že naše protiakce budou zcela opodstatněné.

Máme už dost vašeho barbarství. Tentokrát na velitelství NATO v Bruselu nepoužijeme neškodný průjem, ale naše komanda záutočí doopravdy. Možná přitom zahyne několik milionů lidí, především v Bruselu a v okolí vojenských základů NATO.

Dáváme vám poslední možnost. Přistoupíte-li na jednání s námi, odvoláme tuto akci. Dáváme vám na to týden.

Hovoří rádio Mločí osady a Šéf Salamander.«

Na tomto textu jsme se shodli všichni.

Jen John Glenn se obrátil na *tátu*:

»Vážně máš v úmyslu zničit Brusel? Dokázal bys to?«

Táta, podle našeho vysílání sám veliký *Šéf Salamander*, se jen smutně usmál.

»To jsou dvě otázky. Zdali bych dokázal vymyslet opravdu smrtící protobaktérie - odpověď zní: Ano. Odlišnou otázkou je, zda bych je dokázal použít anebo jejich použití dovolil. Tady zní odpověď: Ne.«

»Proč tím tedy hrozíme?« zeptal se John.

»Protože pevně věříme, že to nebudeme muset splnit.«

»A co když oni necouvnu?«

»Potom to budeme muset zrušit,« přikývl učitel Čupík. »Odvoláme se pak na lidskost, bude to ostatně pravda.«

»Kterou vám, jako většinu pravd, lidé neuvěří,« odtušil trochu skepticky John Glenn.

PANIKA

Kdybychom vytušili, co naše vysílání způsobí, asi bychom si je včas rozmysleli.

Neočekávali jsme, že by cizácká vojska po našem vysílání opustila Čechy a omluvila se za zakázaný chemický útok. Toto očekávání se naplnilo; mluvčí NATO zachovali pohrdavé mlčení a vojenští specialisté se nadále pokoušeli rozkrývat svrchní vrstvy Blaníku, což byla naštěstí velká piplačka, ačkoliv na to měli veškerou těžkou techniku.

Brzy bylo zřejmé, že se tito vojáci do Blaníku dostanou. Na obranu pevnosti jsme neměli žádné prostředky, museli jsme tedy uvažovat o evakuaci.

»Což takhle zaminovat jim horní patra Blaníku?« nadhodil nesměle Paleček.

»Ne - a nechci o tom ani slyšet,« vzepřel se tomu táta. Po dosaďadních zkušenostech se *Šéf Salamander* vojenského zneužití mloků obával ještě více než předtím a trval na tom, že musíme zabránit tomu, aby se disky počítače se všemi jeho výslednými daty a navíc i nejdůležitější části transkriptoru a kreatoru nedostaly do rukou vojenských odborníků.

»Na sále může zůstat nejvýš starý ruský počítač. Z toho nikdo nedokáže zjistit, co všechno jsme na něm dokázali.«

Potíž byla v tom, že poměrně veliké snímací a zapisovací kukly měly rozměry srovnatelné s rozměry tunelů, dokonce by v některém užším místě mohly uvíznout.

S evakuací jsme prozatím nemuseli pospíchat, vojáci byli od nepoškozených částí Blaníka daleko. Důkladné bombardování nás teď vlastně zachránilo před rychlým obsazením. Svě jistě sehrál i jed, kterým se teď museli prohrabávat. Zdržovalo je to, ale bylo jisté, že budou mít úspěch, pokud se sami této akce nevzdají. Zdálo se, že je naše ultimátum nevzrušuje.

»Žabín v Mločím ráji je hotový,« ohlásil inženýr Skála krátce poté, co jsme se rozhodli všechno přestěhovat.

»Dobrá, přestěhujte tam všechna žabí vejce a mladé žáby, které ještě projdou tunely,« rozhodl *táta*.

»To tady zase necháme ty větší?« rozčilovala se Inka.

»Vidíš sama, lidé nás na pokoji žít nenechají,« vzdychl si *táta*.
»Ještě že do Mločího ráje vedou příliš úzké tunely, které v případě potřeby snadno zavalíme.«

»Ale co turbíny?« staral se Filip.

Přestěhovat do nového působiště rozměrné turbíny nebylo fyzicky možné. Počítali jsme s tím, že alespoň jedna pátravé pozornosti vojáků unikne, až budou zkoumat zbytky Blaníku.

»Dvě budeme muset nechat *vítězům*,« povzdychl si inženýr Skála.
»Budou to nejspíš Čtyřka a Pětka. Tunely k nim jsou příliš dobře přístupné. Ponecháme je v chodu, ať jim světla na cestu po Blaníku pěkně svítí.«

»A další?« zajímal se Filip, který se zabýval rozvody po novém působišti a neměl čas starat se o poměry v Blaníku.

»Chodby k ostatním jsme zabetonovali hned z počátku, kdy jsme ještě měli cement,« ujistil všechny Skála. »Beton měl dost času k vytvrdnutí a objevit přístupy k turbínám by byla jen věc náhody. Nikdo pouhým okem nezjistí, že pod chodbami k podzemním skladům je ještě nějaká chodba navíc.«

»A když to přece objeví? Mohou přece používat detektory, ultrazvuk a kdovíco ještě,« staral se Filip.

»Jednička je tak dokonale zazděná, že ji nemohou objevit ani náhodou,« tvrdil Skála. »Odstranili jsme všechna vedení, zabetonovali chodbu a připojili ji na prameny podzemní vody. Kdyby se tam nákrásně prokopali, voda by je vyplavila a byli by nakonec rádi, kdyby se jim to podařilo zazdít. Tady snad nebezpečí nehrozí.«

Měl pravdu, což se mělo později tragicky projevit.

»Bude nám jedna turbína stačit?«

»Musí,« pokrčil rameny Skála. »Nezapomínejte, že pojede na stálý výkon, téměř bez regulace. V Mločím ráji nebudou ve spotřebě elektřiny žádné velké výkyvy. Nejsou tam elektrické výtahy, elektricky ovládané zbraně, těžké pancéřované dveře. Skleníky i líhně

potřebují stále stejný příkon a pár žárovek představuje zlomek, který se na pozadí skleníků ztratí.«

Kdo mohl, účastnil se velkého stěhování. Tunely byly tak úzké, že bylo nemožné se v nich vyhýbat. Jediné řešení bylo putovat jedním směrem. Nejprve všichni s nákladem do Mločího ráje, pak všichni zpátky. Čím více mloků se toho zúčastnilo, tím více materiálu dopravili. Mloci *od píky* to chápali spíše jako hru, ale byli velice pyšní, jak jsou konečně užiteční. Měli pravdu - byli skutečně nejsilnější.

Výjimkou jsme byli já a *táta*. Pokoušeli jsme se dokud to jde využít posledních chviliek k činnosti kreatoru. Táta byl často nevrlý, neboť práce nepokračovala tak jak si přál. Oba jsme věděli, že ztrátou počítače se výzkum umělého života na dlouho, možná i na celá léta, přeruší. Ostatní nás nechávali pracovat a stěhovali nejprve zásoby, pak materiál a nakonec i stroje, pokud se je podařilo rozebrat, aby prošly tunelem. Přinejmenším se nám podařilo zachránit jeden menší soustruh, svářečky a několik stolních vrtaček. Bohužel, část materiálu se při dopravě mnohakilometrovým tunelem znehodnotila vodou. Byla to daň stěhování.

Kromě nás dvou byli ze všeobecného stěhování osvobozeni kuchaři, kteří pořád ještě využívali bohatě vybavené kuchyně Blaníka, hlídky, které by nás měly varovat, kdyby se vojáci dostali na dosah nezasypané části pevnosti, Jiřinka s Inkou, které se staraly o nový žabín a červárium a nakonec služba u rádia, sledující zprávy ze všech rozhlasových stanic.

Službou u rádia byl pověřen jednoruký Paleček, ačkoliv tvrdil, že mu nová levá ruka narůstá rychleji než doufal. To sice byla pravda, ale musel též přiznat, že je při stěhování mnohem méně platný než silnější mloci *od píky*.

Jeho úkolem bylo nepropást a zaznamenat každé vysílání, které by se nás týkalo. Kromě toho by mohl některé obzvlášť důležité relace pustit přímo do pevnostního rozhlasu.

Proto nás ani nepřekvapilo, když se šestého dne po našem ultimátu rozezvučely ve všech místnostech Blaníka stařícké reproduktory, které ještě nebyly zničeny.

»Poslouchejte, už to opakuji,« uváděl Paleček, co se mu podařilo zachytit.

»Západní část Evropy zachvátil naprostý zmatek,« hlásil Český rozhlas. »Pět miliónů uprchlíků z Belgie, Lucemburska a Holandska se valí přes hranice do Německa a Francie. Nikdo z nich nedbá výzev policie k návratu. Automobily beznadějně zatarasily všechny dálnice a znemožňují ambulancím dostat se na místa četných havárií. Kolem silnic leží stovky vozidel, kterým došel benzín. Postižení v takových případech shazují auta se silnice, nakládají skrovné zbytky svého majetku na záda a pokračují v cestě pěšky, jen aby byli co nejdál.

Po rozsáhlé havárii vzplanulo v tunelech pod kanálem La Manche několik požárů a Anglie je uzavřela.

Dopravní policie je bezmocná. Německá armáda se pokusila kolony uprchlíků usměrňovat, ale lidé už vojákům nedůvěřují, nerespektují výzvy a valí se dál.

Na hranici mezi Francií a Belgií chtěli Francouzi lidem v další cestě zabránit. Uprchlíci je nerespektovali, vojáci jich několik desítek zastřelili a rozzuřené davy je okamžitě odzbrojily a lynčovaly. Velení francouzské armády uvažovalo použít proti davům letadla a tanky, ale nakonec se rozhodlo - z humanitárních důvodů - ustoupit. Nikdo se už neodvažuje postavit nepřítelům lidem do cesty.

Francie i Německo vyhlásily výjimečný stav, což bylo jen konstatování skutečnosti. Vlády Evropské Unie nepřetržitě zasedají a pokoušejí se situaci čelit. Nemají ale spojení na vlády Belgie a Holandska; předpokládá se, že ani neexistují. Největší humanitární katastrofa v Evropě nabývá větších a větších rozměrů.«

»To jsme jim to dali!« jásal Paleček.

»Tentokrát jsme to přehnali,« zamračil se táta Jaroš.

»Ale vždyť jsme jim ještě nic neudělali?« divil se Honza Adam.
»Do naší lhůty je ještě dost času!«

»Tentokrát je potíž v tom, že nás vzali vážně,« odtušil Jaroš. »To jsme ostatně chtěli - ale ne takhle.«

Konečně, po nekonečné době našeho naprostého ignorování, dostali Češi první dobrý nápad.

Stanice Český rozhlas pro nás vysílala výzvu, abychom se pokusili řešit spor jednáním. Slibovala nám, že se postará, aby jednání probíhalo korektně.

»Sláva!« zajásal *táta* Jaroš. »Že jim to ale trvalo! To všechno si mohli přece dávno ušetřit.«

Začal se připravovat na cestu, ale mločí sněm tentokrát s jeho rozhodnutím nesouhlasil.

»Kdyby to byla past, nesmí se ti nic zlého stát. Urči si pro jednání kohokoliv z nás, ale ty sám musíš zůstat tady,« formuloval to za nás za všechny učitel Čupík.

Veliký *Šéf Salamander* tomuto argumentu ustoupil.

»Dobrá, ale půjde tam bývalý advokát Frolík,« požadoval. »Jistě se nenechá zmást kličkami, které by mohli použít. Měl by tam jít i Pavel Míča, zná nejlépe moje názory a nedohodne nic, s čím bych nesouhlasil. Možná by bylo dobré, kdyby vás šlo víc, ale nepřehánějme to.«

Vypravili jsme se tedy na jednání čtyři. Advokát Frolík, já a Franta Koťátko, který nám měl dělat zapisovatele. Jako čtvrtý se přihlásil John Glenn. Navrhoval, že nám bude dělat tlumočníka, což jsme ovšem nepotřebovali, ale prosil nás tak usilovně, až jsme ho vzali do party. Vypravili jsme se beze zbraní, nemínili jsme přece nic vyjednávat hrubou silou.

Vystoupili jsme z ústí Labského tunelu a pokračovali kus cesty pod vodou, ale po kilometru jsme museli Labe opustit. Voda byla tak špinavá a kyselá, že se v ní nedalo dýchat. Vyšli jsme tedy na silnici a pokračovali v cestě pěšky. Naší skupinky si samozřejmě lidé brzy všimli. První řidiči prudce přidali plyn, když kolem nás jeli, ale pak jeden automobil zastavil a dobromyslný starší pán nám nabídl, že nás sveze.

Neměli jsme důvod odmítnout.

»Kampak máte namířeno?« zeptal se nás trochu nervózně.

»Do Prahy. Pozvali nás konečně k jednání,« řekl Frolík.

»To jste měli přijmout už dávno!« pokýval hlavou.

»My se o to snažíme od začátku,« ujistil ho Frolík. »To vy jste s námi nechťeli nic mít. Je to z vaší strany první krok, pokud nepočítám, jak jste nás chtěli vyhubit.«

»Vidíte, my jsme si mysleli, že jednání s námi zatvrzele odmítáte vy,« podotkl řidič.

Nastoupili jsme. Frolík dopředu, ostatní dozadu. Frolík se řidiči obřadně představil včetně titulu JUDr; naopak jsme se dozvěděli, že náš řidič se jmenuje Pavel Šťastný.

»Takže jsme vlastně jmenovci,« usmál se, když jsem se mu představoval.

»Měl jste alespoň občas poslouchat náš rozhlas,« vyčítal Šťastnému Frolík, jakmile se auto rozjelo. »Všechno je úplně jinak, než jak vám tvrdila vaše lidská propaganda.«

»My jsme vás poslouchali, ale v televizi nám vysvětlili, že je to všechno pustý podvod. Máte být mafiánská organizace. Váš *Šéf Salamandr* je prý, stejně jako v jedné knize, člověk, který se pokouší ovládnout svět.«

»Většinou jsme bývalí lidé,« ujistil ho Frolík. »Jako lidé jsme zemřeli a při vzkříšení jsme dostali tuhle podobu. *Šéf Salamandr* není výjimka. I on jako člověk zemřel.«

»Brr, nestrašte mě,« oťásl se Šťastný.

»Na to si zvyknete,« ujistil ho Frolík. »Nám už to vůbec tak strašné nepřipadá.«

»No - nevím. Ale proboha, co děláte s lidskými hlavami? V televizi nedávno ukazovali, jak lidem zaživa řežete hlavy. Nazývali vás *Lovci lebek*. Upřímně řečeno, to si máme zvykat na něco tak odporného?«

»To nebylo zaživa,« odušil jsem pro změnu já.

»Zaživa nebo po smrti - proč ty mrtvé hanobíte?«

»To nebylo hanobení, ale pokus o vzkříšení.«

»Vzkříšení? Jak to mám chápat?« zarazil se.

»Když někdo zemře, umíme ho reinkarnovat neboli vzkřísit v novém těle,« začal jsem vysvětlovat. »Ostatně, většina nás mloků pochází z lidí. Měli jsme známé v krematoriích, kteří nám mrtvé lidi sami vozili. I během konfliktu jsme vzkřísili několik padlých, mloků i lidí. Musíte vědět, že ke vzkříšení je nutná jen hlava a ne tělo. Proto

se naše hlídky za bitvy přepravou celého těla nezdržovaly a odrízly jen hlavu. Bylo to snadnější a k reinkarnaci to stačilo.«

»Ale co když ten člověk ještě nebyl mrtvý?«

»Všichni byli mrtví, jinak by je naše hlídky zanechaly péči lidských doktorů. Odřezávali jsme hlavy i našim mrtvým. Snad pochopíte, že šlo o rychlost. Vzkříšení není zázrak, má určitá pravidla a když to nestihnete, můžete vyhodit nejenom tělo, ale i hlavu.«

»Vzkříšení člověka že není zázrak?« sepnul na okamžik nad volantem ruce.

»Ne,« ujistil jsem ho. »Pro nás je to běžný proces, ale nikdo z nás není všemocný, několik hlav jsme museli vyhodit, protože byly příliš rozbité. Tady John měl například štěstí, že se při pádu z americké helikoptéry nabodl na kmen smrku, takže to hlava vydržela. Kdyby dopadl hlavou na kamení, jako jeho druhý pilot, rozhodně by teď s námi neseděl.«

»Pěkně děkuju za takové štěstí!« otrásl se Šťastný. »Vy nic jiného než smrt neznáte?«

»Známe, pane Šťastný,« odušil jsem. »Jenomže na rozdíl od vás a vlastně od většiny lidí máme zkušenosti i se smrtí. Všichni jsme poznali okamžik umírání. Někdo v posteli, jiný během nějaké tragédie. Já jsem poprvé zemřel při autonehodě. Někteří z nás to už poznali dvakrát. Druhá smrt přitom nikdy nebyla přirozená.«

»To je hrozné.«

»Jak se to vezme. Pravda je, nikomu se umírat nechce. My chceme také jen žít, třeba i jako mloci, ale vy nás nechcete nechat v klidu a míru.«

»My?« ohradil se. »Snad vojáci, ne?«

»Vojáci nejsou lidé?«

»Ach jo,« povzdychl si. »Vlastně máte pravdu.«

»Nám jde od samého začátku jen o to, abyste nás vy lidé začali uznávat jako myslící bytosti. Neuznali jste nám zatím ani právo na život a dokud jste s námi jednali jenom jako se zvířaty, nemohlo to dopadnout jinak.«

»Dobře - ale proč nám vyhrožujete něčím strašným? Vždyť ani nevíme, co to má být!«

»Musíme vás lidi dostat k jednacímu stolu. Nemyslete si, že bychom něco tak nelidského splnili. Co se děje v Evropě, jsme namouduši vyvolat nechtěli.«

»Co tedy po nás chcete?«

»Chceme, abyste s námi nejednali jako se zvířaty. Chceme spravedlnost, přinejmenším stejnou jako pro vás.«

»To by snad mělo být samo sebou, ne?«

»Nebylo, pane Šťastný, nebylo. Naše české ouřady se hned zkraje rozhodly, že jsme zvíř. Poslaly na nás policii a když jsme policajty vyhodili, pozvaly si na nás armádu a nakonec i spojence. A ti už se s námi vůbec nemazlili. Až teď bychom konečně mohli začít jednat. A my se chceme dohodnout - ovšem ne abyste nás jen vystavovali v klecích zoologických zahrad, nebo nerušeně vědecky pitvali. Chceme žít jako vy, nic víc, ale ani nic méně.«

»To přece není tak mnoho. Jak je to tedy s tím dobýváním světa? Náš prezident měl o vás několik hovorů. Prohlásil vás za zlo, hrozící ovládnout celý svět. O co vám vlastně jde?«

»Měli jsme vlastní pozemek, ale vy jste nás odtud chtěli vyhnat. Chceme, aby nám zůstalo i právo na tento pozemek.«

»Jak jste ale ten pozemek získali?«

»Patřil Šěfu Salamandrovi, ještě dokud byl člověkem. Pak zemřel a my jsme ho vzkřísili, jenomže ouřady trvaly na tom, že všechno po něm zdědil stát a nás chtěly vyhodit.«

»Co tam sedělo za trouby?«

»Bohužel, nějaký můj kolega,« přiznal Frolík. »Největší potíží je v tom, že s námi zákony prostě nepočítají. Přitom by stačilo tak málo! Jenomže jste proti nám zaujatí všichni. Vláda, úřady a dokonce i prezident. Nikdo s námi nejednal, všichni nás chcete jen zničit.«

»Všichni jistě ne,« odmítl prudce. »Já vás vezu vlastním autem přímo k jednacímu stolu a byl bych velmi rád, kdyby to přispělo ke smírnému řešení.«

»Takových jako vy je málo,« posteskl jsem si. »Kolik aut se kolem nás přehnalo - a nikdo nezastavil!«

Cesta do Prahy nám ubíhala rychle a brzy jsme uháněli do centra. Pan Šťastný neměl původně do Prahy ani zaměřeno, ale když už nás vezl, udělal si zajížděku a dovezl nás k budově rozhlasu.

Na ulici jsme pochopitelně vzbudili rozruch. Fotografie bylo tentokrát pořízeno tolik, že bude velice těžké všechny prohlásit za padělky. Kvitovali jsme to spokojeně jako další naše dílčí vítězství.

Zavedli nás dovnitř a po necelé půlhodině k nám přivedli zástupce druhé strany.

Byli tři, byli to nejspíš právníci a přinesli si objemné fascikly, ale na Frolíka tím dojem neudělali.

»Nebude vadit, když budeme průběh jednání natáčet?« zněl zdvořilý dotaz pracovníků rozhlasu.

»Pokud z toho nebudete vystříhávat jen jednotlivá slova, proč ne?« souhlasil Frolík.

Že máme s sebou kazetový magnetofon a budeme si jednání nahrávat i pro sebe, o tom jsme se z taktických důvodů nijak nezmiňovali. Koťátko ještě v autě pana Šťastného kontroloval stav přístroje a spokojeně konstatoval, že naši cestu vodou přečkal ve vodotěsném obalu bez úhony.

Stůl, ke kterému nás přivedli, nebyl sice kulatý, ale to nám nevadilo. Navrhovali nám, že obstarají barové židličky, které jsme s díky odmítli, ačkoliv jsme měli hlavy těsně nad deskou stolu.

Jako první bod jednání jsme trvali na tom, aby nám naši oponenti přiznali status »rozumných bytostí«. Na tom jsme se shodli poměrně snadno, žádné argumenty proti nebyly. Vlastně už to bylo naše první vítězství a právě kvůli tomuto uznání jsme sem přece jeli!

Další jednání ale rovněž nebylo bez zajímavostí.

Prvním požadavkem našich lidských oponentů bylo odvolání ohlášeného útoku mloků proti Bruselu.

»Už je odvolaný,« řekl Frolík. »Splnili jste přece naši podmínku - zahájení jednání. Nemusíte se nás obávat.«

Na nepochopení ale narazil náš požadavek, aby nás uznali za právoplatné občany České republiky.

»Občanem České republiky může být podle České ústavy jen člověk,« snažil se nám vysvětlit právník Igor Novomeský.

»Jakmile akceptujete ekvivalenci člověk rovná se rozumná bytost, můžeme být občany České republiky i my.«

»Rozumná bytost je mnohem širší pojem než člověk.«

»Ano. O to jde! Požadujeme přiznávat lidská práva nejen lidem, ale všem rozumným bytostem bez ohledu na rasu. Proto přece na širším pojmu trváme. Pokusy zužovat jej, například s vyloučením černochů anebo Židů, už přece znáte. Vždycky to vedlo k něčemu hrůznému.«

»Ani pak ovšem nesplňujete podmínky pro udělení českého státního občanství,« nechtěl ustoupit Igor. »Mají vůbec vaši rodiče nějakou státní příslušnost?«

»Biologického otce nikdo z nás nemáme,« odtušil Frolík. »Dokonce ani matku ne. Ani je nepotřebujeme. Naším duchovním otcem je doktor Karel Jaroš, který měl až do své první smrti občanství české, ale to vás určitě také nezajímá. Jak jistě víte, státní příslušnost rodičů, dokonce jejich existence či neexistence vůbec nerozhoduje. My nepožadujeme **udělení** České státní příslušnosti. V Čechách jsme se **narodili** a máme tudíž nárok na české občanství už od okamžiku narození. Samozřejmě pokud nám jako narození uznáte vylíhnutí z vejce, ale to je drobná technická podrobnost, stejně jako se neuvažuje rozdíl mezi *přirozeným porodem* a císařským řezem. Rozhodující bude status myslící bytosti a místo narození v Čechách; na nutném preferování širšího pojmu *myslící bytost* před mnohem užším *Homo Sapiens* jsme se snad shodli. Jedno vyplývá z druhého.«

Sice nepřiliš ochotně, ale přece ustoupili.

»Nicméně je tu stále otázka vašeho protiprávního užívání bývalé československé pohraniční pevnosti,« zachytil se jako záchranného pásu Novomeský dalšího tématu.

»Protiprávního?« podivil se Frolík. »Pozemky, na kterých stála pevnost Blaník, byly dávno před válkou zcela legálně zaknihovány na pana Karla Jaroše staršího, po kterém je jeho syn Karel Jaroš mladší právoplatně zdědil.«

»Pozemky snad, ale pevnost přece musela patřit státu! To nikdo nemůže zpochybnit, je to přece naprosto evidentní!«

»To není jisté pane kolego,« pokračoval Frolík. »Můžeme se domnívat, a je to nanejvýš pravděpodobné, že bylo na otce Karla Jaroše všechno převedeno úmyslně. Kdybyste měli z té doby nějakou jinou dohodu, bylo by snad možné o ní jednat, ale ani pak by nebyla kausa

ztracená. Zákony první republiky jako jednu z možností získání nemovitostí vypočítávají její vydržení, což by byl právě tento případ.«

»Tento zákon byl přece dávno zrušen.«

»Ale až komunisty! Mezitím došlo k jeho naplnění, takže v roce 1948 byl Karel Jaroš starší legálním držitelem nejen pozemků, ale i pevnosti Blaník. K jejímu vyvlastnění později nedošlo, takže i získání pevnosti formou dědictví jeho synem bylo právoplatné.«

»V dědickém řízení šlo přece pouze o pozemek!«

»Se všemi stavbami na něm se nacházejícími. Druh staveb, jejich počet, nic z toho nebylo blíže specifikováno a právně to byla vynikající formulace. Bylo by snad možné napadnout znalecký posudek ohledně hodnoty staveb - podle odhadní ceny bylo zřejmé, že soudní znalec započítával jen hodnotu vrchní dřevěné budovy, ale to je jiná kauza, mimochodem - dávno promlčená.«

»Pan Karel Jaroš mladší však zemřel bez dědiců.«

»Toto je rovněž sporná otázka,« odmítl Frolík. »V tomto sporu je irelevantní, teprve v jiných sporech bude důležitá. Tělo Karla Jaroše podlehló smrti, ale Karel Jaroš jako osoba žije dál. S touto možností sice nepočítají právní řády nikde na světě, ale bude nutné ji vyřešit. Jde o to, zda lze uznat reinkarnovanou osobu jako pokračovatelku osoby původní, nebo za osobu diametrálně odlišnou? Vzhledem k tomu, že osobnost sama se nemění, mění se jen tělo, bude nutné reinkarnaci za pokračování trvání původní osoby uznat. V opačném případě by bylo nutné považovat za přerušení trvání osobnosti i všechny transplantace, neboť zde rovněž jde o náhradu větší či menší části fyzické osobnosti příjemce částí osobnosti dárce.«

»To bude opravdu zapeklitý problém.«

»Neřekl bych. Je to otázka míry. Rozdíl mezi dosavadními transplantacemi a reinkarnací je jen v tom, kolik procent se nahrazuje, zda méně než procento, nebo plných sto. Doporučím vám obrátit se na znalce. Bohužel, jsme jimi my, kteří jsme se s reinkarnací seznámili na vlastním případě.«

»Nemůžete přece svědčit sami ve svůj prospěch!«

»Máme dost osobností, které v tomto sporu nebudou žádným způsobem majetkově zainteresované, přitom jsou dostatečně na výši po odborné stránce. Například přítomný doktor biologie Pavel Míča,

který zná problém do nejmenších detailů. Některé z nás sám osobně reinkaroval, například mne.«

»Doktor biologie?« vybuchl Novomeský. »To už samo o sobě předpokládá, že jeho doktorát nejprve uznáme!«

»Můžete to zkusit popřít. Doktor Míča potom popře právní způsobilost libovolného vašeho znalce, protože o reinkarnaci nikdo z nich nic neví a u odborné zkoušky z tohoto předmětu každý nutně propadne. Rozhodující musí být odbornost. Titul, jak vidíte, je naprosto irelevantní. Ovšem i v otázce titulů je nutné rozhodnout správně. Osobnost se reinkarnací nemění, mění se jen tělo. Tituly, oprávnění a jiné dokumenty vázané na osobnost tedy musí být zachovány a na tom také trváme.«

»Dobře, dobře... co se ale stane, když dejme tomu právní kontinuitu reinkarnované osoby uznáme? Tím vznikne naprosto nepředvídatelný chaos. Pak by mohli i ostatní reinkarnovaní uplatňovat nároky na vlastnictví bývalého majetku, kterého se mezitím ujali právoplatní dědici...«

»Ano, je tomu tak,« přikývl Frolík. »Kdo zemřel, ale byl reinkarnován, měl by setrvat i ve vlastnictví původní osoby. Obávám se, že to bude nutné právně upravit a v současné době urovnat hrozící konflikty. Jsme ochotní jednat vstřícně, aby vzniklo minimum problémů a s dosavadními dědici se dohodnout smírnou cestou. Řekl bych, že všem dědictví ponecháme, neboť reinkarnované osoby nemívají zájem na majetku, který by ani nemohly využít. Obrazně řečeno, lidské šaty mlokům nepadnou. Toto není a nebude případ doktora Jaroše a pevnosti Blaník. Vlastníme totiž řádnou kupní smlouvu, kde doktor Karel Jaroš svým právoplatným podpisem stvrzuje prodej sporných pozemků včetně pevnosti právnické osobě Sdružení Mločí osady.«

»To by byla potom otázka právoplatnosti tohoto sdružení, pane kolego.«

»Ta otázka je nejjednodušší ze všech. Právnickou osobou může být nejen člověk či skupina lidí, ale i jiné způsobilé objekty včetně jiných právnických osob. Uznáte-li nám právní způsobilost jakýchkoliv rozumných bytostí, právoplatnost se změní v otázku naprosto jasnou, přímo triviální.«

Jednání trvalo tři hodiny. Zkušení právníci zastupující český stát brzy pochopili, že mají proti sobě rovněž nejméně jednoho dobrého právníka, navíc vybaveného znalci, které asi bude obtížné zpochybnit.

»K otázce náhrady škody bych nepřistupoval jednostranně, páni kolegové,« zastavil Frolík frontální útok všech, když se pokusili otevřít problémy spojené s miliónovými škodami, které poškozeným v Čechách vznikly v souvislosti s průjmovou epidemií, zamořením Prazdroje a vypuštěním Želivky.

»Nemíníme zpochybňovat, že ke škodám došlo,« souhlasil Frolík. »Je ovšem nepochybné, že první škodou této kauzy se stalo vyražení oken a dveří Jarošovy chaty, způsobené Českou policií bez příkazu k domovní prohlídce. Dále to pokračovalo útokem armády České republiky proti Mločí osadě a konečně to pokračuje akcemi armád NATO, které vláda České republiky do země pozvala a do této chvíle neodvolala. Tím se vláda České republiky stala zodpovědnou i za válečné zločiny, zejména za použití chemických otravných látek, které způsobily závažná poškození zdraví nebo dokonce smrt především vašich občanů. Na vládu České republiky i spojenecké armády podáme žalobu u mezinárodního soudu pro použití chemických otravných látek proti občanům České republiky. Je to přece válečný zločin, na který se nevztahuje ani promlčení.«

»Ale co vaše biologická zbraň?« útočil Novomeský. »To je přece stejný zločin, to nemůžete popřít!«

»Můžeme, pane kolego. Nejde o zbraň, neboť nemá smrtící, ani jinak nebezpečné účinky. Nedošlo k žádnému úmrtí, ba ani k poškození zdraví, takže nás můžete obžalovat za znečištění životního prostředí a to je, pokud vím, pouhý přestupek.«

»Tak tomu přece není! Způsobili jste všeobecné ohrožení zničením zdrojů pitné vody a následkem byly miliónové škody! To ani nemůžete zaplatit!«

»Ano, vraťme se ke škodám. Letadla NATO na našem majetku způsobila škody odhadem ve výši šesti miliard korun. Nejenom že vyřadila naše zdroje pitné vody, ale natrvalo je zamořila otravnými látkami. Zatímco k obnovení dodávek pitné vody pro Prahu došlo už po dvou dnech, náprava škod způsobených NATO bude trvat deseti-

letí a rozdíl ve výši škod je několik řádů. Můžete si tedy odečíst škody na přehradě od škod, které nám budete muset zaplatit. Připojujeme k tomu požadavek náhrady škod občanům v sousedících lokalitách a obžalování z úkladné vraždy těch, kteří některým lidem způsobili smrt otravou.«

»Česká strana nemůže nést odpovědnost za otravné látky, které sama nepoužila,« stáhli se rychle do obrany.

»Vzhledem k tomu, že si česká strana zneužití sil NATO vyžádala, musí se odpovědnost rozdělit. Potrestání válečných zločinů budeme muset vyžadovat všude kde k nim došlo, u nás, nebo v Bruselu. Náhradu škod budeme ale požadovat na českém státu. Stát musí občany chránit a ne si proti nim zvát cizí vojska, aby se tak mohl vyvléci ze zodpovědnosti.«

»V době pozvání vojsk ale situace vypadala jinak.«

»To je otázka jednak viny některých úředníků neschopných rozoznat právo od bezpráví, ovšem v mnohem větším měřítku je to chyba ministerstev vnitra a obrany. Žádný ministr nemůže vyhlásit válku, pokud si nenechá zjistit pokud možno všechno o podstatě konfliktu a ještě si to pořádně nerozmyslí. Pokud to přesto udělá, musí být patřičně potrestán a neměl by již nikdy zastávat odpovědné místo. Budeme tedy pro oba ministry navrhopat sedm let odnětí svobody a doživotní zákaz činnosti ve státním aparátu.«

»To předbíháte výrok soudu!« nadskočil advokát Kusín.

»Jako žalující strana to navrhopat můžeme. Máte pravdu, rozhodnout musí soud. My se i potom můžeme proti výši trestu odvolat.«

»Není to od vás trochu... předčasné? Vždyť vás prozatím nikdo neuznal - a už chcete někoho žalovat? A navíc ministry naší vlády? Nemíříte příliš vysoko?«

»Spravedlnosti musí být učiněno zadost,« pokrčil rameny Frolík. »Ještě připomínám, že nám bylo zabraňováno svá práva uplatňovat, takže promlčecí lhůta může začít ubíhat až teď.«

»Přesto je to předčasné,« trval na svém Kusín.

»Máme jiný názor na věc,« odtušil Frolík. »Dovolte nám ponechat si jej.«

Podle našeho přání, i když už trochu nad rámec jednacích podmínek, nám pracovníci rozhlasu vyjednali návštěvu jednoho z poslanců. Trvali jsme na tom, že to bude jeden z těch, kdo nedávno vstoupili do Strany Rozumu. Přišli hned tři, zvědaví na nás, jako ostatně každý.

»Pokud dovolíte, budeme vás považovat za své zastánce,« oslovil je Frolík. »Mohli bychom vás požádat o laskavost?«

Všichni tři souhlasili.

»Je-li to možné, podejte interpelaci na ministra národní obrany ohledně použití zakázaných bojových chemických látek na území Čech. Pokud o ničem nevěděl, nemá na postu ministra obrany co dělat. Pokud o tom věděl, je válečným zločincem; v obou případech by měl okamžitě odstoupit.«

»Vy to ale berete hopem!« usmívali se všichni tři.

»Neuvědomujete si, že jeho činnost už stála několik lidí život? Oznamujeme vám, že se staly zločiny proti lidskosti, za které musí být viníci pohnáni k soudu. Doposud nám nebylo umožněno se k soudu obrátit. Používáme jiné cesty a poslanci jsou jednou z nich.«

»Soudy vás snad už nevyženou!«

»Soudy nás opět vyhodí,« odtušil smutně Frolík. »Nemáme osobní doklady a nikdo s námi jednat nebude. Naše požadavky uznávají pouze tři zde přítomní právníci, ale k oficiálnímu uznání našich práv je daleko a hrozí nebezpečí z prodlení. Není dobrou vizitkou slušného státu, aby hromadný vrah seděl na postu ministra. Je jistě i ve vašem zájmu nenechat to bez povšimnutí.«

»K použití jedů muselo dojít bez jeho vědomí.«

»Potom bylo povinností jeho a ministra zahraničí alespoň protestovat, nejpozději když to vyšlo najevo. Jsou-li zcela neschopní, ať jdou od toho.«

Potom jsme si s nimi ještě chvíli povídali. Jak se dalo čekat, nejvíc byli zvědaví na poměry v pevnosti Blaník.

»Byla to nádherná pevnost,« povzdychl jsem si. »V jejích zdech se uskutečnil dávný a donedávna ještě nemyslitelný sen lidstva - stvoření života. Bohužel jsou z ní jen ruiny.«

»Prý jste odborníkem na umělý život?« zeptal se kdosi.

»Jen částečně,« usmál jsem se. »Naučil jsem se tam řídit reinkarnaci a stěhování duší, k čemuž jsem potřeboval nějaké vědecké základy. Pomohlo mi, že jsem byl odborníkem biologem už jako člověk - jinak bych nejspíš nic nepochopil.«

»Reinkarnace a stěhování duší - to jsou přece prvky věd okultních a ne biologických!« pochyboval kdosi z mladších.

»Hluboce se mýlíte,« ujistil jsem ho. »*Okultní vědy* si po celé věky na tyto jevy přivlastňovaly monopol, ačkoliv je nikdy prakticky nezvládly a ani se o to nepokusily. Dnes jim konečně monopol padl. Stvoření života je vědecká disciplína, stejně jako stěhování duší. Známe přesné podmínky, které je nutné dodržet, umíme to realizovat, nemusíme o tom jen planě diskutovat. Okultisté tady ztratili půdu pod nohama.«

»Co všechno je k tomu potřeba - není-li to tajemství?«

»Především dostatečně výkonný počítač,« usmál jsem se. »Několik adaptérů, které bych bohužel musel popisovat aspoň čtrnáct dní, dostatečná disková kapacita - a minimálně jeden génius, aby to všechno dal dohromady. Tím géniem je náš *táta mloku*, jinak nazývaný *Šéf Salamandr*, původním lidským jménem doktor Karel Jaroš.«

»Vy jste měli v té pevnosti i počítače?«

»Jen jeden,« řekl jsem. »Nedokázali jsme jej zachránit, když jsme se stěhovali do nového domova, museli jsme jej tam ponechat na pospas Američanům. Jestliže tento světový unikát nezničí, až proniknou do obytných pater pevnosti, přimlouval bych se za jeho zachování pro technické muzeum. Byl to přece počítač, na kterém vznikl umělý život. Nástroj stvořitele.«

Škoda, že tento rozhovor neslyšeli příslušní odborníci. Možná by se pak nestalo, co jsem jen naznačil - že američtí vojáci ten památný ruský počítač přece jen zbytečně zničí.

»Nebojíte se, že vás prokleje církev?«

»Proč si to myslíte?« usmál jsem se.

»Stvoření života - to jste si troufli na samotné základy víry a tím na existenci většiny církví světa!«

»Proč? Jaroš přece pouze dokázal, že stvoření je reálné. To snad s žádnými náboženskými představami nekoliduje.«

»Ale nebyl by to potom žádný zázrak!«

»Zázrak by to byl bez počítače,« pokrčil jsem rameny. »Takových zázraků, dnes běžných, bylo už v historii lidstva více. Namátkou uvedu první pokusy o létání, které byly také označovány za rouhání. Na létání jsme si zvykli, zvykneme si i na reinkarnaci. Stěhování duší je zkrátka možné, i když je to v našem pojetí složitá technická záležitost.«

»A vy sám - věříte v Boha?«

»Slyšel jsem, že jste dlouho nevěřili v existenci mloků. Dokonce se prý našli odborníci, kteří nás jasně vyvrátili,« odpověděl jsem protizáškou.

»Tak to nebylo,« odtušil zamračeně jeden z vlasatějších mladíků, přihlížející mezi diváky. »Někdo se vaši existenci pokoušel za každou cenu zatajit. Kamaráda, který nedávno dva mloky vyfotografoval, někdo postřelil a fotografie zničil. Nemohl to být jeden člověk, ale velice významné bestie, když dokázaly zablokovat i internet a okamžitě odpojovat od sítě počítače, na kterých se jen mihl náznak nepříjemných zpráv.«

»To myslíte vážně?« obrátil jsem se rychle na něho.

»Naprosto vážně,« přikývl. »Byla to neuvěřitelná fuška protlačit to do novin. Nikdo s tím nechtěl nic mít a většina šéfredaktorů byla zastrašená jako malí školácci, přistižení při opisování písanky. To platí i pro rádio a televizi. Budu příjemně překvapený, když se tohle bude vůbec vysílat.«

»To snad přeháníte!« ozval se jeden rozhlasový technik.

»Nepřeháním,« nedal se vlasatec. »Naštěstí nemám mezi kamarády jen samé posery. Jeden to ilegálně dostal do novin. Jeho i tiskaře okamžitě vyhodili z práce, já jsem teď také nezaměstnaný, ale stálo to za to a ničeho nelitujeme. Někomu pořád záleží na tom, aby se pravda na povrch nedostala.«

»To je absurdní! Nesmyslné!«

»Nesmyslné? Uvidíme! Kdo může být tak vlivný a mocný, že kontroluje i internet? Přemýšlejte trochu, lidi!«

»Naprostý nesmysl! Vystříhneme to, nemá to cenu.«

»Počkejte!« zvedl jsem trochu sílu hlasu. »Poslyšte, kdo tuhle debatu vystříhá, dokáže tím, že v Čechách není svoboda slova. Žádám vás - nedělejte to. Vystříhnete-li to, ztratíte důvěru nejen všech tady přítomných - ale i nás mloků.«

»Můžeme to samozřejmě vysílat nezkrácené, ale... opravdu na tom trváte?«

»Musím,« řekl jsem vážně. »Dokažte, že to myslíte vážně a ponechte to vcelku. Myslím, že jsme dnes všechno probrali. Když nás teď necháte odejít, přijdeme i příště.«

»Mohl bych s vámi poodejít někam stranou?« zeptal se mě tiše vlasatý mladík.

»Pojďte raději ven,« odtušil jsem také tak tiše. »Venku snad nemají odposlech.«

»Pravda,« přikývl.

Všichni čtyři jsme procházeli špalírem diváků na ulici, kde na nás čekal mikrobuse se znaky Českého rozhlasu.

»Kam si přejete odvézt?« zeptal se nás řidič.

Čtyři místa byla volná, na zbývajících seděli reportéři, nejspíš aby nás doprovodili až na místo.

»Postačí nám do Kolína,« řekl jsem. »Ale vezmete s námi aspoň na kus cesty tady pana...«

»Vladimír,« představil se náš nový známý.

Udivený Frolík se mě pokusil zeptat proč zrovna tam, ale sykl jsem na něho vysokým ultrazvukem, aby proboha mlčel.

Všichni ostatní mloci se na mě podívali udiveně, ale už nikdo z nich ani nepískl.

Všichni se trochu sesedli a Vladimír se mezi nás vešel. Auto vyjelo z davu lidí a zamířilo směrem na Kolín.

»Můžeme změnit směr?« zeptal jsem se náhle řidiče.

»Jistě - ale kam?«

»Kamkoliv k Vltavě,« řekl jsem úsečně.

»Do Kolína až potom?« otázal se mě řidič, ale ochotně se obrátil na opačnou stranu.

»Ne - jen ať tam na nás čekají,« řekl jsem neurčitě za udivených pohledů reportérů. Snad jen Vladimír nedal najevo údiv - nejspíš mě pochopil.

Později jsme se dozvěděli, že nad Kolínem skutečně touto dobou poletovala cizí helikoptéra ověšená raketami. Měl jsem pravdu, když jsem lidem nedůvěřoval a správně jsem tušil, že někdo v rozhlasu spolupracuje s opačnou stranou. Ještě že je nenapadlo sledovat nás ze vzduchu už od rozhlasu.

Auto brzy sjelo po nábřeží až k vodě.

»Tady prosím - u těch kanálů,« požádal jsem řidiče.

»Vy snad cestujete - kanalizací?«

»Je to jedna z možností,« pokrčil jsem rameny. »Mohl by teď s námi zůstat o samotě tady pan Vladimír?«

Vystoupilo nás tedy pět, plechové dveře zabouchly a auto se rozjelo. Kamery nás ovšem stále zabíraly.

»Pojďte všichni sem!« ukázal jsem na výklenek ve zdi.

Zapadli jsme tam. Nikdo nás nemohl uvidět, pokud nestál přímo proti nám na opačné straně Vltavy, což by bylo velice nepravděpodobné.

»Domníváte se, že jde po vás nějaká zpravodajská služba? Nebojte se, my vás nezahlavíme.«

»Je to velice pravděpodobné,« zahučel Vladimír. »Už toho vím příliš mnoho.«

»Škoda, že vám nemůžeme poskytnout útočiště,« řekl jsem. »Ale do našich úkrytů se člověk prostě fyzicky nedostane.«

»Žádný azyl bych nepřijal,« zavrtěl rychle hlavou. »Ale rád bych si s vámi ještě někdy popovídal.«

»Dobrá. Uděláme spolu gentlemenskou dohodu?« nabídl jsem mu. »Řekneme vám, kde byste se s námi mohl kdykoliv spojit.«

»Myslíte - kdybych vás potřeboval?«

»Nebo my vás,« přikývl jsem. »Znáte oblast, které říkají Český ráj?«

»Docela dobře,« přikývl. »Mám tam známé.«

»Protéká tam řeka Jizera,« pokračoval jsem. »Kousek před Mnichovým Hradištěm teče podél dlouhé strmé skály. Vede tam také silnice směrem na Český Dub.«

»Tam to zrovna moc neznám, ale snad to najdu,« přikývl.

»Ve skalách jsou dvě malé, pusté jeskyně. V jedné z nich najdete ukrytý vojenský polní telefon. Zatočíte-li kličkou, za chvíli se někdo z nás ozve. Nesnažte se sledovat vedení. Z bezpečnostních důvodů je vybavíme pojistkou proti nezvaným hostům. Kdyby tam telefon nebyl, vraťte se. Může se stát, že to objeví i někdo jiný.«

»Díky za důvěru,« rozjasnil se Vladimír.

»Dejte na sebe pozor,« popřál jsem mu.

UMLČENÍ

Vklouzli jsme do Vltavy a nechali Vladimíra na nábřeží. Díval se za námi, ale potom jsme se potopili hloub a v kalné vodě jsme mu rychle zmizeli s očí.

»Opravdu tomu mládenci věříš?« zeptal se mě Frolík.

»Uvidíme,« řekl jsem vyhybavě. »Kolem nás už bylo tolik dusna, že mu věřím. Tušili jsme to přece od počátku. Vyřadit téměř úplně ze hry novináře muselo stát nesmírné úsilí. Kdo si na tom dával tak záležet? Češi? Těžko. Někdo jiný má asi důvod v naprosté tichosti nás zlikvidovat. Nepodařilo se mu to, ale za to vděčíme právě lidem jako je Vladimír.«

»Pavel má pravdu,« připojil se ke mně John Glenn. »Bylo už kolem nás mloků více podrazů a když to promýšlím, většina pocházela od nás Američanů. Tohle vypadá na něco podobného.«

»Příliš jste si zvykli zachraňovat svět,« odtušil jsem. »Byly dokonce doby, kdy to byla pravda. Proti Hitlerovi nebo Japonsku vám nikdo nemohl nic vyčítat.«

»Kdy se to ale změnilo?« pátral Johnny usilovně v paměti.

»Nejspíš ve chvíli, kdy jste o sobě přestali pochybovat. Když jste uvěřili, že jste ti vyvolení. Největší chybou bývá cítit se bez chyby.«

»Pravda,« přiznal Johnny. »Ale i potom jsme byli v právu, když si vzpomenu na Koreu nebo Grenadu.«

»V právu jste byli snad i ve Vietnamu,« řekl jsem. »Ale ani tam vás neměli rádi.«

Vlnili jsme se Vltavou, ale sotva jsme se dostali kus za Libeň, navrhl jsem vylézt z vody a stopnout si nějaké auto.

»Mohli jsme se přece dát odvézt kamkoliv a hned,« opáčil vyčítavě Franta Koťátko.

»Ano - ale pod dohledem,« odtušil jsem. »Není oč stát.«

Osm aut kolem nás projelo zdánlivě bez povšimnutí, ovšem podle zvuku motoru řidiči ještě přidali plyn. Teprve deváté na naše mávání zastavilo. Byla to nákladní Avie.

»To se mi snad jenom zdá!« přivítal nás šofér. Byl to už postarší pán, nejspíš trochu červenějšího obličejce; pořád se mi barvy trochu pletly.

»Čemu vděčím za tak vzácné pasažéry? Kam máte namířeno, páni mloci? Nebojíte se stopovat lidi?«

»Za války jsme si zvykli trochu riskovat,« odtušil jsem. »Svezete nás kousek tímhle směrem?«

»Proč ne? Ale proč vlastně s námi pořád válčíte?« zeptal se. »Proč se vůbec od nás tak... odtahujete?«

Auto se plynule rozjelo.

»Chceme žít po svém,« odtušil jsem. »Nechceme, abyste nás pozavírali do klecí v nejbližší zoologické zahradě.«

»Tak si žijte po svém, kdo vám v tom brání?«

»Vy,« řekl jsem.

»Já?« podivil se až přehnaně. »Já přece proti vám vůbec nic nemám. Řídím se zásadou *Žít a nechat žít*.«

»Vy sám možná. Ale platíte daně vládě, která nás chce za každou cenu zlikvidovat. Nebo v tom aspoň nebrání jiným.«

»Naše vláda? Co by z toho měla?«

»To nechápeme ani my,« odtušil jsem. »Ale někomu zřejmě na tomto světě překážíme. Někomu musí hrozně záležet na tom, aby nás zlikvidoval a použil k tomu příliš mnoho prostředků. Vidíte přece sám, kolik bomb jste na nás naházeli, vaše jedy zamořily čtvrtinu Čech, hovořilo se i o atomové bombě. Není vám samotnému trapně za lidi, kteří tohle všechno vymysleli a v této chvíli pořád ještě provádějí?«

»S tím přece tady nikdo nesouhlasí!« vybuchl řidič.

»Vaše vláda ano. To nemůžete popřít.«

»Budou nové volby a nová vláda bude úplně jiná.«

»Přeji vám to,« řekl jsem.

»Nám? Snad to bude dobré především pro vás!« naježil se.

»Pokud vás nová vláda dostane z vlivu těch co nás chtějí zničit, oddechnete si nejspíš i vy. Máme důvody k obavám, že vaše součas-

ná vlada jen tancuje, jak píská někdo jiný, někdo mnohem silnější a mocnější. Naštěstí už nejsme na vás lidech závislí jako na začátku, ale vy lidé v tom musíte žít dál.«

»Myslíte? To by bylo - hrozné.«

»Obávám se, že je tomu tak,« řekl jsem.

Několik kilometrů jsme jeli mlčky.

»Prý jste kdysi bývali lidé,« porušil ticho řidič. Ticho byl pojem značně relativní. Motor řval asi jako hladový tygr před krmením.

»Je mezi vámi ještě někdo... v lidské podobě?« dodal.

»Už ne,« odtušil jsem. »Zůstala v nás snad jen... lidská duše. V tom se od vás lidí nelišíme.«

»Lidská duše - jak vlastně vypadá?« zajímal se.

»Nevím. Nikdy jsem ji neviděl.«

»Prý ji dovedete přenášet...«

»Počítač dokáže přenášet ledacos,« řekl jsem. »Kdybyste viděl, jak strašlivá hromada čísel je Mozartovo Requiem! Ale když to posloucháte, cítíte se takhle maličký. Jaká úděsná číselná řada je asi láska? Kolik tun čísel byste potřeboval k vyjádření, že máte někoho rád? Zanechme čísla počítačům a nechávejme se raději okouzlit tajemstvími, která nekonečně přesahují možnosti nekonečných číselných řad...«

»To jste řekl krásně,« povzdychl si. »Slyšel jsem ale, že jste všichni... samičky. Jakápak tedy láska?«

»Navíc jsme všichni malé děti,« přikývl jsem. »Prostě se nás přestala týkat lidská sexualita, ale všechno ostatní nám zůstalo - včetně lásky.«

»Vy uznáváte lásku bez sexu?«

»Pamatujete se snad na vtip: Jaká je nejzvrhlejší láska? Láska k Sovětskému svazu! Kurvy nabízející podél silnic samy sebe denně dokazují, že sex nemusí mít s láskou naprosto nic společného. Je možné a naprosto přirozené mít někoho rád bez sexu. Naopak, přidáním sexu do některých druhů lásky vznikne úděsný paskvil. Sex dokáže převrátit v něco odporného lásku mateřskou, lásku k rodičům, dětem, kamarádství. Nemí správné zjednodušovat lásku na pouhý sex.«

»Jak je to tedy u vás?«

»Jsme všichni ještě pouhé mločí děti a na sex nemáme ani pomýšlení. Ale to neznamená, že mezi námi neexistuje upřímné kamarádství a nedokážeme mít někoho rádi. Upřímně máme rádi našeho *tátu*, ačkoliv mu někteří vyvedli i pár naschválů.«

»Zemřel jsem před pěti lety, v osmdesáti,« vložil se do hovoru Franta Koťátko. »Letos zemřela i má bývalá žena. Také jí bylo přes osmdesát. Byl jsem pak u ní, když se mezi námi znovu vylíhla. Jsme teď znovu pohromadě a máme se pořád rádi - i v mločí podobě. Sex jsme ostatně nutně nepotřebovali ani jako lidé - za mlada jsme si to bez něj nedokázali snad ani představit, ale kolem osmdesátky jsme na to jen vzpomínali.«

»To je ale opravdu zajímavé. Vždyť vlastně nejste od nás tak daleko, jak jsem si myslel.«

»V mnohém jsme stejní - ačkoliv ne ve všem,« řekl jsem. »Nemuselo by nám to bránit žít vedle lidí a my bychom si moc přáli, aby tomu tak bylo. Nevíme, kdo to kazí. Bohužel, dnes mají pořád hlavní slovo vojáci.«

»To se jistě změní. Věřte tomu,« povzbuzoval nás.

Pak nám zastavil na břehu Labe. Věděli jsme, že jede dál stejným směrem, kterým jsme měli zaměřeno i my, ale nechtěli jsme už prozrazovat, kde leží vchody do našich tunelů.

V Mločím ráji nás všichni netrpělivě očekávali. Zajímal jsem se spolu s Frolíkem, zda nebylo vysílání záznamu našeho jednání zkrácené.

Moje předtucha se vyplnila. Vysílání bylo velice pečlivě prostřiháno a poslední část s vystoupením Vladimíra Mináče chyběla úplně. U toho, kdo se jednání přímo neúčastnil, mohl dokonce vzniknout klamný dojem, že my mločí lidem neochotně ustupujeme a lidští právníci nad námi triumfují.

Frolíka to překvapilo a rozzlobilo, mně ne.

»Můžeme být vděční, že odvysílali aspoň to,« řekl jsem. »Aspoň vidíte, že ještě nemáme vyhráno a možná jsme teprv na počátku. Máme sympatie lidí jako Vladimír, ale i strašlivé protivníky, které ani neznáme. A ti se nevzdají.«

»Dobrá, budeme s nimi počítat,« řekl Jaroš. »Máme výhodu nezávislosti, kdoví, může to být důležité.«

Zprávy z Evropy hovořily o pomalém uklidnění. Uprchlíci se mezitím rozptýlili, soucitní občané je nouzově ubytovali. Po našem vyjednávání přímé ohrožení očividně pominulo a lidé se začali vracet. Nicméně škody se nikdo nepokusil vyčíslit, odhadovaly se na miliardy dolarů.

Možná právě proto zapůsobila všude nepříznivě zpráva, že vrchní velení armád NATO obvinilo Český rozhlas z napomáhání terorismu a požadovalo soud nad jeho představiteli.

»Nejvyšší čas obnovit vysílání,« podotkl k tomu Filip.

V lesích nad Mločím rájem protékalo kromě Jizery několik menších říček a potoků. Nebylo těžké rozvěsit po skalách nad Jizerou a v lesích kolem několik spojených antén. Komplex by se dal jen těžko zaměřit a zničit.

Připravili jsme další vysílání. Rozhodli jsme se vysílat nezmanipulovaný a nezkrácený záznam jednání, doplněný o pár jízlivých komentářů.

»Pane generální tajemníku NATO, nemáte komu co vyčítat! Jednání konané v budovách Českého rozhlasu zachránilo Brusel a tedy i vás. Váš požadavek odsoudit Český rozhlas za to, že vás zachránil, je proto schizofrenní. Vyjednávání neznamená podporu; dokonce ani u teroristů. Naopak vaše neústupnost ve chvíli, kdy druhá strana jednat chce, může být chápána jako zločin. Zatvrzelým odmítáním vyjednávání máte už na svědomí i nedávnou paniku v západní Evropě - a to nepočítám válečné zločiny, jichž jste se dopustili použitím otravných látek, které zamořily Čechy a způsobily dokonce smrt několika lidí. Český rozhlas se dopustil jen menší špatnosti, když záznamy z našeho jednání překroutil. Jeho pracovníky kdosi z pozadí donutil porušit slib, který nám v závěru jednání dali. Vinu je ovšem nutné hledat jinde než u nich, podle všeho právě na straně vašich špinavých špiónážních služeb. Pane generální tajemníku, jste zločinec, který ohrožuje Evropu! Chcete-li něco pro mír v Evropě udělat, odstupte!«

Vysílání jsme začali v pět hodin večer, aby je v Čechách zachytilo co nejvíce lidí. Neodvysílali jsme však ani deset vteřin a slabý signál našeho vysílače byl přehlušen mohutným řevem z jiného vysílače, naladěného na naši frekvenci.

Filip zastavil vysílač a podle návodu se pokusil obvody přeladit na jinou frekvenci, ale rušička se na nás přeladila mnohem rychleji, než to trvalo nám samotným. Byla technicky dokonalejší než naše předválečná aparatura, zejména potom co během transportu do některých kontejnerů vnikla voda.

Zastavili jsme marné pokusy. Rušička také umkla.

»Nemá to cenu,« rezignoval Filip. »Jsou silnější.«

»Jen vysílej dál,« odpověděl mu *táta* Jaroš do telefonu.

»Zase nás snadno přeřvou!« ujišťoval ho Filip.

»To už víme,« přikývl Jaroš. »Když budeme vysílat, budou nás rušit a sama jejich rušička bude náš další argument. Oni přece hlásají,

že zachraňují demokracii. Potlačování svobody slova je přesný opak toho, co říkají.«

»Tohle by měl ale někdo sdělit lidem!«

»Lidé to určitě pochopí.«

Souboj vysílaček po nějakou dobu pokračoval. Příslušníci armád NATO, vyzbrojení helikoptéry, lany a háky, však brzy vypátrali a postupně strhli všechny naše antény, včetně těch na velice nepřístupných místech. Paleček navrhl nízko letící helikoptéry postřelovat samopalem, ale neuspěl. Přehlasovali jsme ho ve prospěch *táty*.

Druhého dne bylo v éteru na naší vlně ticho. Velení NATO nerušeně předkládalo světu pouze vlastní verze, proti kterým se nikdo neozýval. Český rozhlas byl zřejmě také definitivně *zpacifikován*.

»Zastrašili je, nebo podplatili?« vztekal se Frolík.

»Ať tak či onak, jsme opět sami proti celému lidstvu, nepočítáme-li politickou Stranu Rozumu,« stýskal si Jaroš.

»Strana Rozumu má navíc nůž na krku,« pokračoval Paleček rozloženě. »Spojenecké velení sil NATO na ni v Haagu podalo oficiální žalobu z podpory mezinárodního terorizmu, šíření a propagaci násilí. Tu nehoráznost podpořila i česká vláda.«

»České soudy se naštěstí zdráhají na tohle přistoupit,« zavrčel Frolík. »Každému je jasné, že jde o těžkou zkoušku jejich nezávislosti. Jejich protivník je po všech stránkách očividně silnější. Měli bychom se připravit na eventualitu, že soudy již brzy svou nezávislost ztratí.«

»To je příšerné,« opakoval zdrceně Jaroš.

»Neměli bychom proti těm barbarům něco podniknout?« ptal se všech Paleček. »Vždyť je to beznadějnější než dřív! Vždyť nejde jen o nás, ale už i o lidi!«

»Nemůžeme nic dělat,« opakoval táta. »Musíme teď hlavně přežít. Máme bezpečný úkryt a lidé k nám neproniknou.«

»Pokud nás nakonec nevypátrají,« pochyboval Paleček.

»Jsme tu velice dobře ukryti a nevede k nám žádná cesta schůdná pro lidi.«

»Zřejmě nic netušíš o možnostech současného geologického průzkumu,« řekl Paleček. »Nemusí nás najít postupným vrtáním děr do

skal, ale i jinak. Například téměř nepostřehnutelnými výbuchy, vyhodnocovanými počítači.«

»Poslyš, *táto*, nestálo by za zamyšlení, jaký mají důvod k našemu zničení?« nadhodil učitel Čupík.

»To je jasné - generálové potřebují vítězství!« odušil Paleček. »Pro ně je nemyslitelné přiznat, že stovka mločích dětí zaměstnala desítky tisíc elitních vojáků, vyzbrojených nejmodernější technikou, jakou má lidstvo k dispozici, navíc úplně bez výsledku. Kdyby to přiznali, půjdou od války.«

»Dvacetkrát už mohli ustoupit a jednat,« namítal učitel. »Mohli to zdůvodnit humanitárními důvody, mohli prohlásit, že zvítězili a další nebezpečí od nás nehrozí. To by dokonce byla pravda, když už nemáme kreator.«

»To oni nevědí!« opáčil táta Jaroš, kterého to zaujalo.

»Ale mohli to tvrdit, arogantní jsou na to dost!« přidal se k učiteli Paleček. »Urazili jsme prostě veliké bossy!«

»Já mám jiné podezření, bohužel tisíckrát horší, než jak se to jeví Palečkovi i vám všem,« řekl učitel.

»Sem s ním - nic nepřijemného si nenechávej pro sebe,« vybídl ho táta.

»Opravdu věříš tomu, tati, že jsi ve světě jediný, komu se podařilo stvořit umělý život?« řekl Čupík.

Chvilí bylo ticho.

»Takže si myslíš,« řekl táta trochu zadrhnutým hlasem, »že někde jinde stvořili další mloky, ale...«

»Proč zrovna mloky?« opáčil učitel. »Mohli se dostat jen na počátek. Mohli vypěstovat jenom bakterie, co já vím. Víme dobře, jakou strašnou zbraní by byly protobakterie, kdyby je někdo použil k něčemu horšímu než šíření neškodného průjmu. Kdyby se někdo dostal až tak daleko, měl by zbraně, schopné ovládnout celý svět. Sněs by myšlenku na konkurenci někde v Čechách? Konkurenci, která ho nejspíš - předhlonila?«

»To by vysvětlovalo...«

»...proč nás tak usilovně chtějí zničit,« dodal Čupík.

»No dobrá - ale co s tím?« opáčil bezradně táta.

»Budeme muset dosáhnout, aby s námi jednala přímo česká vláda. Uvidíme, zda tam jsou rozumní lidé, nebo jen loutky.«

»Ale co v tom druhém případě?«

»Možná bychom měli pokračovat ve stavbě tunelů,« odtušil učitel zamyšleně. »Najdeme-li více takových prostor, můžeme se lépe rozptýlit. Nemohou přece objevit kdejakou jeskyni, kdejaký závrt. V Čechách jsou tisíce krasových jeskyň, okolo Čech se jistě najdou další. Najdeme je a obsadíme je!«

»I v okolních zemích?« zaškaredil se *táta*.

»I v okolních zemích,« trval na svém učitel. »Pro mloky nemají hranice význam. Každá lidem nepřístupná jeskyně potom může být naše útočiště.«

»To ale nevypadá dobře,« protestoval *táta*. »Pořád chceme vstoupit mezi lidi, měli bychom tedy dodržovat jejich zákony a předpisy. Hranice států jsou jedním z nich.«

»Nebo dosáhnout toho, aby je lidé změnili,« řekl učitel. »Když nám úředníci chtěli odebrat Blaník, postupovali přesně podle zákonů. Stačilo by, aby nás nějakým zákonem prohlásili za škodnou a lovnou zvěř a podle tohoto zákona nás vyhubili. Na světě nejsou jen spravedlivé, ale i nespravedlivé zákony. Hranice států? Vždyť nejsou úzkostlivě dodržované ani lidmi. Kdo si co dělá z hranic - uvnitř Evropské Unie? Hranice jsou důkladně chráněné jen proti nežádoucím přistěhovalcům.«

»Z hlediska přežití nám asi nic jiného nezbyde...«

»Z hlediska přežití... Už to, že další prostory nebudou tak komfortní. Nebudeme-li tam mít elektrinu, nedokážeme tam pěstovat zeleninu ani chovat žáby. Budou to jenom úkryty pro zachování holých životů. My ale potřebujeme více než úkryty, jinak nezachráníme ani ty holé životy.«

Zvonek polního telefonu přišel jako na zavanou. Volal nás z jeskyňky na břehu Jizery Vladimír Mináč.

»Sledovali jsme, jak vás překřičeli,« oznamoval nám, jak to viděl on a jeho kamarádi. »Nemohli bychom vám pomoci?«

»Jistěže mohli,« odpověděl jsem mu. »Co kdybyste od nás natáhli vlastní linku do Mnichova Hradiště a naše zprávy pak šířili sami, jako když jsme začínali s vysíláním? Z Mnichova Hradiště by to snad šlo normálně telefonem.«

»Pravda, máme kamarády mezi amatéry - vysílači, jde jen o zdroj signálu. Ale na telefony raději zapomeňte. Uvědomte si, že Američané dokáží kontrolovat nejen internet, ale také telefony. Jejich stroje mohou průběžně kontrolovat veškeré hovory, procházející libovolnou digitální ústřednou.«

»V Čechách také?«

»Jistě, Čechy už dávno nejsou výjimkou. Jakmile jsme se začali domlouvat, že vám pomůžeme, už jsme měli na telefonu poruchu a do této chvíle ji nikdo nedokázal opravit.«

»To by mohla být náhoda.«

»Nebo vyřazení nepohodlných lidí. Uvažujeme spíš druhou možnost, bude to bezpečnější. Šušká se o tom po celém světě, technicky to není vyloučené. Stačí prý vyslovit v libovolném jazyce klíčové slovo - a váš rozhovor mají na monitoru. Na tohle někteří aktivisté upozorňují už dávno.«

»V tom případě bychom vám mohli předávat kazetu s úplnou nahrávkou, ale budete nám je muset vracet, máme jich málo.«

»To by bylo nejjistější, ale kde? Tady u telefonu?«

»Kousek odtud po proudu Jizery je cestička k vodě. My se přece jen raději pohybujeme vodou.«

»To chápu. A co jiného byste potřebovali?«

»Nejvíce teď musíme šetřit bateriemi. Máme sice nabíjecí akumulátory, ale spálila se nám jedna ze dvou nabíječek. Asi by nám pomohla jedna do rezervy.«

»Jedna nabíječka - to je přece prkotina. Uvažovali jsme o vás s kamarády. Na jednání v rozhlase jste si postěžovali, že jste měli jediný počítač a ještě jste jej museli ponechat jako kořist Američanům. Napadlo nás nabídnout vám náhradou jiný, novější. Půjde o to, jak jste na tom s elektřinou, jak ho k vám dostat a zda vám k něčemu bude. Rozmyslete si to.«

»Půjč mi to,« natáhl se ke mně *táta* pro sluchátko.

»Pane Vladimíre, tady Karel Jaroš, jinak *Šéf Salamander*. Kdyby vaše pomoc umožnila pokračovat ve vývoji života, neměl byste vděčnějšího dlužníka. Ale bude to možná problém. Víím, že dnešní počítače už nejsou obrovské skříně jako dříve, ale přece jenom: do našeho nového sídla neprojdou žádné rozměrné předměty a všechny cesty k nám vedou pod vodou. Přestěhovali jsme spoustu materiálu, ale něco nám přitom voda zničila. To jsou zhruba naše problémy. O elektřinu prozatím nouzi nemáme a snad jí budeme mít dostatek i nadále.«

»Mohli bychom všechno přepravovat po dílech, které byste si smontovali sami, není to tak obtížné. Jak vidíte největší rozměry, které nesmí být překročeny?«

»Dlouhý tunel o průměru padesát centimetrů.«

»Tím notebook projde docela určitě a větší počítač možná také,« uvažoval Vladimír. »Největší obavy budeme mít zřejmě o monitor, nejen ohledně rozměrů, ale i citlivostí k vlhku. V každém případě to zkusit můžeme.«

»Jak říkám, neměl byste vděčnějšího dlužníka.«

»Další otázka je, jaké programy budete potřebovat.«

»Programy mám své,« odušil Jaroš. »Zabýval jsem se tím ještě zaživa, chci říci, ve svém předchozím, lidském životě. Všechny programy jsem kdysi napsal ve fortranu, ale nebude obtížné přepsat je do jiného jazyka, pokud mi k němu dodáte příručku. Jsem především biolog, ale když jsem zvládl starý ruský počítač, nových se nezaleknu.«

»Máte mé obrovské sympatie,« řekl Vladimír uznale. »Asi vám dodáme těch jazyků více a můžete si vybrat.«

»Možná budeme potřebovat nějaké kabely, ale v haraburdí, které jsme přivezli, se něco jistě najde.«

»Přeji vám, abyste toho využili. Sakra, kdybych tak mohl být u toho! Nejen vy, ale i já se budu cítit v sedmém nebi, když to bude k něčemu dobré.«

»Kdoví - třeba se ještě někdy setkáme,« řekl Jaroš tiše. »Buďte ale opatrní. Tušíme obrovskou sílu stojící proti nám, máme obavy, že to nemusí být nijak jednoduché.«

»To nám došlo i bez vás. Ale máte možná pravdu. Začínáme postupovat důsledně konspirativně. Data si předáváme jedině na disketách, neposíláme je pomocí internetu. Nevěříme mu od té doby, co nás někdo tak hladce odpojil. Nikdo z nás k němu své počítače nepřipojuje, nepoužíváme ani telefony, zkrátka žijeme jako v pravěku.«

»V pravěku - lépe než pod kontrolou,« souhlasil Jaroš.

»Jasně. **Veliký Bratr tě sleduje.** Ale teď už budeme muset končit, jedu zařizovat. Ozvu se brzy.«

»Můžete se teď zastavit u řeky? Už tam jeden z nás pluje a bude tam dříve než vy.«

»Páni, vy jste ale hbití!«

»Čtyřicet kilometrů za hodinu, to je naše rychlost pod vodou,« usmál se Jaroš. »My mloci jsme ve vodě rychlejší než vy lidé na suchu. Na suchu je tomu, bohužel, naopak.«

»Buďte opatrnější na čísla,« odtušil Vladimír. »Z toho, co mi říkáte, se dá spočítat, jak jste asi daleko.«

»Jistě. Jenomže je otázkou, zda vám tato vzdálenost bude k něčemu platná. Jako když se za hurikánu cestující parníku zoufale ptali kapitána, jak daleko je nejbližší země. Mořský vlk jim odpověděl: dvě míle - bohužel kolmo dolů.«

Zasmáli jsme se. Sluchátko pak jenom tiše cvaklo.

»Jestli to vyjde...« povzdychl jsem si.

Stačil mi pohled na Jaroše. Až teď jsem pochopil, jakou ztrátou pro něho bylo opuštění toho prastarého, vysloužilého ruského počítače, který mu umožnil stát se stvořitelem.

Vysílání zpráv Českého rozhlasu bylo přerušeno v půlce věty. Pak se ozval nezřetelný hlas, vyzývající posluchače, aby si jako kdysi připravili kazety k nahrávání mimořádného vysílání Mločí osady - a pak už následovala naše kazeta.

Náš vzkaz generálnímu sekretáři NATO vyzněl jízlivě, ale bylo znát, že jde o těžkou obžalobu ze zločinů, o kterých se všeobecně vědělo. Tohle byla odpověď bez obalu!

Na závěr naši přátelé přidali vlastní komentář.

»Lidé, buďte prosím připraveni. Ten, kdo stojí za akcemi proti mlokům, udělá pravděpodobně všechno, aby nám v Čechách zrušil svobodu slova. Snaží se nám ještě namluvit, že chrání demokracii, ale jedná zcela naopak. Podařilo se mu v Čechách vyřadit noviny - budiž, možná mu všechny patří. Na rušičky rádia jsme si trochu odvykli, ale dobře víme, proč jsou opět používány. Naše vláda i velení NATO pravdu potlačují, nebo aspoň překrucují. Navázali jsme proto kontakt s mloky. Jsou to bývalí lidé, kteří po smrti získali nové tělo, jak možná víte, takže se s nimi dá jednat dobře. Žít jako mloci je pro ně strašné, ale my jim to ještě zhoršujeme. Mloci přitom pro nás udělali co mohli. Jejich vysílač byl zdrojem pravdy, ale není schopen překonat technicky dokonalejší rušičky. Buďte tedy připraveni šířit pravdu jako dřív potají. Dávejte pozor na své odposlouchávané telefony i na počítače! Netušíte, co všechno může být proti nám použito. Ale především - nevěřte lžím, i kdyby byly jediným hlasem v Čechách - nebo po celém světě. Nevěřte lhářům.«

Teprve potom následoval neupravovaný tříhodinový záznam z našeho jednání - technicky byl sice poněkud slabší, než oficiálně vysílaná verze, zato bez sebemenších úprav.

Namísto kličkování mločích zástupců to byl úplně opačný dojem - ustupovali právníci lidí.

Záznam nebyl vysílán celý. Asi po hodině bylo vysílání přerušeno a po formální omluvě pokračoval původní pořad. Nám i lidem, kteří to poslouchali, to ale stačilo.

KMEN 618

Vladimír Mináč dodržel slovo a brzy se opět ozval. Řekl nám, že přijel autem a můžeme si přijít pro pečlivě zabalené díly tří počítačů. Bude prý na nás čekat u Jizery.

Vypravili jsme se tam v celém procesí. Já, *táta* Jaroš, učitel Čupík a dvanáct silnějších mloků. Nejprve se objevil nad hladinou Jizery učitel a pátravě se rozhlížel po okolí. Automobil stál až u vody a vypadalo to, že si chce Vladimír jenom umýt karosérii.

Nikdo nikde, kam až jsme dohlédli. Čupík nám dal do vody tiché znamení a v mžiku jsme byli u něho.

Privítal jsem se s Vladimírem velice srdečně.

»Rád by se s tebou chtěl seznámit i *Šéf Salamandr*,« řekl Jaroš a s Vladimírem si podali ruce.

»To vy jste ten génus?« prohlížel si ho zpytavě.

»Ano, to je on,« odpověděl jsem za něho. »Nechtěj po něm aby se sám chválil, nemá to rád. Můžeš být rád, že ho vidíš na vlastní oči - normálně ho totiž nepouštíme nikam, kde by mu hrozilo nějaké nebezpečí. Bez něho bychom neexistovali.«

»V tom případě jsem jedním z mála lidí, kdo ho spatřil? Je tomu tak?«

Ujistili jsme ho, že má pravdu.

»V lidské podobě ho znalo více lidí, ale v téhle podobě jsi první člověk, kdo mu stiskl ruku.«

Pak nastalo stěhování balíků. Byly pečlivě zabalené, ale obsahovaly zřejmě hodně vzduchu, takže se pod hladinu daly stáhnout velice neochotně. Vladimír nás obzvlášť upozorňoval na tři monitory. Součástí jeho pomoci bylo i několik knížek, rovněž pečlivě zabalených.

»Přijdu se zítra zeptat, zdali nebyly nějaké problémy,« slíbil Vladimír, než zabouchl kufr u své staré škodovky. Pak vyjel na silnici a rozjel se směrem k Mnichovu Hradišti.

Netušili jsme, že i toto setkání bude jen jedním z mála světlejších míst našich kontaktů s lidmi.

Instalace počítačů proběhla skutečně hladce. Včas jsme v Mločím ráji připravili odlehlou a suchou jeskyni, kam jsme chtěli počítače umístit. Byly zde dřevěné skládací vojenské stoly a židle z Blaníku, elektrická přípojka i lampičky.

»To byl opravdu miliónový nápad,« pochvaloval si táta. »S takovými dopodrobna popsanými postupy by musel zvládnout instalaci i počítačový analfabet.«

»To víš - počítačové fandové!« souhlasil jsem. »Vyznají se i v nepočítačovém plebsu.«

Jedna obrazovka se rozzářila půl hodiny po Vladimírově odjezdu, druhá pět minut po první. Třetí počítač se pokoušel sestavovat učitel Čupík s inženýrem Skálou, ale ukázalo se, že jsou přece jen v této technice oba méně zběhlí.

»Tohle má se silnoproudem společnou snad jenom elektřinu a to ještě v měřítku jedna ku čtyřiceti,« sakroval Skála.

»Nemluv už a podej mi šroubovák,« uklidňoval ho učitel. »Ten ne, křížový. Tady snad ani jiné nejsou, divím se, proč nám vůbec přibalili i ty obyčejné.«

Třetí obrazovka se rozzářila za dvacet minut po prvních dvou, ale to už jsme s *tátou* začali vnikat do tajů systému.

»Je to sice jiné než EC, ale zvládneme to,« pochvaloval si Jaroš.

Zabrali jsme se do práce. Podle návodu jsme si propojili počítače mezi sebou do sítě a *táta* Jaroš zkoušel připojit skříň s disky, dovezenou z Blaníku.

»Je to výborné, lepší to být nemohlo,« řekl, když se mu podařilo připojit diskové pole k jednomu počítači. »Adaptér mezi disky a interface-kabelem EC můžeme vyhodit, disky jdou připojit přímo na SCSI. Jenom musí být hned vedle počítače, ty dráty jsou nějak

krátké. Vlastně ne, oni tady píší, že to tak musí být kvůli spolehlivosti přenosů.«

»Geniální nápad byl použit u prastarého ruského počítače stejnou strukturu dat jako u PC,« přidal jsem se.

»Dalo to fušku,« řekl Jaroš. »Pomáhal mi s tím jeden náš nadšeneček v ústavu. Zlaté ručičky - vážně a bez ironie.«

»Jsem už k té velké bedně připojený také. Co teď?«

»Rozhodnout, do jakého jazyka všechno přeložíme.«

Nebyl jsem proti, ale ukázalo se, že nám naši přátelé připravili příjemné překvapení. V počítačích se nacházel též překladač z jazyka fortran.

»Píšou, že to je unikátní překladač, zhotovený v Čechách v jednom výzkumáku,« četl jsem příručku. »Tam se také měli rozhodovat, do jakého jazyka přeloží všechny programy. Místo aby si vybrali z poměrně chudé nabídky dostupných programů, vyvinuli urychleně vlastní překladač fortranu. Přišlo je to laciněji než převod tisícovky programů.«

»Nám to pomůže také,« liboval si táta Jaroš. »Teď jenom připojit kreator a kukly transkriptoru. Dávej pozor na disky z Blaníka, ať je náhodou nesmažeš.«

V nejlepším nám přišli oznámit, že rádio pro nás mloky vysílalo výzvu k dalšímu jednání. Měli jsme poslat delegaci do Prahy.

»Kdo tam pojede?« zamračil jsem se. Nechtělo se mi ani na chvíli odejít od počítačů, když měly být podruhé oživeny Jarošovy programy pro kreator a transkriptor.

»Neboj se, Frolík to zvládne,« řekl Jaroš. »Půjdou tam jen tři, ať si Frolík vybere kamarády sám.«

»Stačil by jeden, kdo bude jednání natáčet,« usmíval se advokát. »Každý další bude navíc. Ale když nás pojede třeba pět, bude nás víc a nebudeme se bát vlka nic.«

»Dobře,« přikývl Jaroš. »Vyber si koho chceš, sám dobře víš, jak jednat. Máš naši důvěru.«

Delegace odcestovala tunelem, vedoucím k Labi. Jizera by sice byla blíž, ale pořád jsme podvědomě volili radši tunely vzdálenější od Mločího ráje. V době, kdy nad Čechami vrčely helikoptéry a očividně po nás pátraly, to bylo pořád rozumné opatření.

Zabrali jsme se tedy s Jarošem do programů.

»Není všechno tak jednoduché, jak se nám zdálo,« vzdychl si *táta*. »Tvůrci českého fortranu si zřejmě usnadnili práci a neimplementovali všechny konstrukce. V jejich ústavu asi nikdo nepočítal s mými programy.«

»Vždyť je to čistě rutinní práce,« uklidňoval jsem ho. »Přeložit modul, najít pět až deset chyb a změnit příslušný úsek, to je hračka.«

»Dobrá - zabývej se tím, já ještě musím připojit kabely ke kreatoru,« souhlasil. »Vypadají sice nadějně, ale kreator na testy vůbec neodpovídá.«

Až pozdě odpoledne se mu podařilo objevit chybu. To už jsem měl většinu programů přeloženou. Zkusil jsem na zkoušku programy pro testování genetiky a zadal k testu jeden starší řetězec DNA namátkou vzatý z knihovny.

»Fuj, to jsem si vybral potvoru,« otřásl jsem se, když jsem pozoroval výsledky.

»Tohle místo zapomeň a už nikdy se sem nevracej,« řekl Jaroš, když mi pohlédl přes rameno na obrazovku. »Možná bych to měl sám raději smazat, aby po tom nezůstala ani stopa.«

»Co by to udělalo, kdyby to někdo vytvořil a pustil mezi lidi?« nadhodil jsem.

»Ani se neptej! Kdybych neschovával úplně všechno, už by to tam nebylo. Až vyčerpáme diskovou kapacitu, tohle smažeme určitě jako první. Naštěstí měly mé první kreace jen krátký život, tahle by se nejspíš do dvou dnů udusila sama, ale do té doby - vždyť by byla horší než atomová bomba! Dej od toho ruce pryč, není to žádná hračka.«

Raději jsem zalovil v novějším adresáři. Tady už ležely úplně nové, někdy ještě nedokončené výtvary.

»Víš co?« napadlo najednou Jaroše. »Zkus navrhnout svou vlastní variantu. Můžeš vyjít z protosalamandra, ať nemusíš vymýšlet všechno od začátku. Máš tam hotovou krev, dvojdyšné plíce a většinu ústrojí. Chybí ti mozek, ale máš aspoň na co navazovat. Budeš muset samozřejmě zvětšit rozměry, aby se ti mozek vešel do lebky. Podívej se, jak jsem to udělal já, ale zkus jít svou cestou.«

Mít volnost stvořitele? Co více jsem si mohl přát!

Vyrušila nás skupinka mloků, kteří mezi nás bez varování vpadli a vytrhli nás z nejzajímavějšího.

»Táto, stalo se něco hrozného!« křičel skoro nepříčetně Michal Mareš v čele davu mloků. »Rozstříleli naši delegaci! Frolík je mrtvý, Libor a Paleček zemřeli s ním!«

»Jak to, proboha?«

»Stopli jsme si dvě auta. Frolík, Libor a Paleček napřed malou škodovku, my ostatní jsme jeli za nimi v dodávce. Před Prahou stáli na silnici vojáci a kontrolovali auta. Řidič, co vezl první partu, zkusil otočit a vrátit se. Pochopitelně si toho všimli. Ani se nenamáhali stíhat je, prostě zavolali svou helikoptéru a ta na auto vypálila nějakou raketu či co. Všichni byli výbuchem na místě roztrhaní. I s řidičem.«

»A co lidé z okolních aut?«

»Samozřejmě strašně nadávali a někteří volali záchranku, jiní policii. Jenže všem najednou přestaly fungovat mobily. Vojáci s automatickými puškami prohledávali auta, ale i když nic nenašli, zapisovali si jejich značky a lámanou češtinou lidem vyhrožovali, že si podají každého, kdo jen cekne.«

»A co vy?« vyhrkl *táta*.

»Nás řidič přikryl plachtou. Vojáci mu ji nadzvedli, ale vzadu byly nějaké sudy, takže nás za nimi přehlédli. Poté co se jim podařilo zabít Frolíkovu skupinu, asi trochu polevili v ostražitosti, to nás zachránilo.«

»Co to bylo za vojáky?« mračil se *táta*. »Češi?«

»Češi ne, vždyť neuměli pořádně česky! Měli na přílbách nápisy MP - asi vojenská policie NATO.«

»Co tam měli co dělat? Byli s nimi aspoň policisté České republiky?«

»Nevíme - nejspíš ne, žádné jsme nezpозorovali.«

»Toho jsem se bál,« vzdychl si *táta*.

»Přece to tak nenecháme!« pokračoval rozhořčeně Mareš. »Přepadnout parlamentáře, to je přece zrádnost!«

»Třeba se považují za Napoleona, ten to také tak jednou udělal. Možná mají i jiný podobný vzor. Vojáci už v historii lidstva zabili tolik parlamentářů, že by se ti mrtví nevešli ani na Václavák.«

»Ale co my?« naléhal Mareš.

»Nebudeme s vládou jednat sami,« odtušil Jaroš. »Musíme využít toho, že nám někteří lidé nabízejí pomoc. Po tomhle budeme možná potřebovat zástupce i k jednání.«

»A co nějakou odvetnou akci? Nepomýšlíš na ni?«

»Ne - a mám pravdu, to brzy uvidíš. Jakékoliv zlo, které lidem provedeme, se okamžitě otočí proti nám. Musíme vydržet všechno, tím budeme silnější.«

»Hovoříš jako Gándhí,« mračil se učitel. »Osvobodil sice Indii od Angličanů nenásilnou cestou, vážím si ho jako jeden z mála příkladů v dějinách, ale obávám se, že tady to platit nebude. Tohle nejsou lidi, to jsou žraloci!«

»Angličané v koloniích také nebyli žádná jehňátka.«

»Ano - jenomže tihle jsou mocnější. Jde jim pochopitelně jenom o jejich moc a o peníze. Tím hůř pro nás.«

Večer došlo k dalšímu incidentu.

Mločí hlídka, nechaná na jedné z podvodních křižovatek, zaslechla z jednoho tunelu podivné zvuky.

Dalibor Kvasnička to nejprve ohlásil telefonem. Pak si otevřel tunel a vplul šikmo dolů do tmavé roury, aby osobně zjistil, co se tam děje.

Po prvním kilometru se tunel mírně zatáčel a za zatáčkou byl Dalibor oslněný ostrým světlem, které se rychle blížilo. Rovněž zvuk velmi rychle zesílil. Libor se začal usilovně vlnit zpět, ale pozadu mu to šlo pomalu.

Vrčící monstrum ho dohánělo.

Dalibor odepnul od opasku dvoustovku tritolu a rozškrtl zápalník. Doutnák začal prskat a hořet, voda mu nevadila.

V té chvíli pocítil náraz do ruky. Zabodla se mu do ní malá ková harpuna, lanko se napnulo a začalo ho přitahovat k vrčícímu monstru. Dalibora světlo oslňovalo, ale pochopil, že se musí ihned

hrotu harpuny zbavit. Vytasil ze stehenního pouzdra československý útočný nůž pro výsadkáře a pokusil se lano přeseknout.

Ostrý nůž však jen bezmocně sklouzl - po oceli.

Dalibor pochopil, že zemře. Harpunu si z ruky nevytrhne, její rozvěšené hroty to znemožnily. Monstrum si ho přitáhne, ale ještě dřív dohoří krátký doutnák.

V kritické chvíli ho napadlo jediné možné řešení. Prudce švihl útočným nožem - a sám si odsekl ruku. Ve vodě zmodralé krví se v úzkém tunelu otočil - ani později nedokázal popsat jak - a vyrazil zpět. Za ním se táhla modravá krvavá stopa, prozařovaná oslnivým jasem reflektoru monstra.

Pak se ozval výbuch.

Voda vyrazila z tunelu a srazila tři mloky, kteří zatím připluli z Mločího ráje na pomoc a právě otevřeli uzávěr do tunelu. Podvodní křižovatka byla rázem plná bahna uvolněného ze stěn - a také modré krve.

Než se všichni vzpamatovali z otřesu, vyplaval z tunelu i Dalibor. Byl v hrozném stavu. Chybějící ruka byla nepatrné zranění proti roztrženému břichu. Dalibor za sebou vlekl své vlastní vnitřnosti, ale nevnímal bolest a posledními silami zarputile plaval. Teprve když se dostal za uzávěru, ztratil vědomí. Ještě předtím jim stačil vypovědět, s čím se setkal.

Čtvrt hodiny poté byli zranění ošetřeni a uříznutá hlava mrtvého Dalibora připojena na transkriptor.

»Poslali na nás neznámého robota,« ohlásil Michal Šéfovi Salamandrovi úsečně. »Dalibor včas vyhodil do povětří tunel k Jizeře. Doufejme, že to robot zničilo.«

»A kdyby ne?«

»Hlídáme u toho,« ujistil ho Mareš. »Máme teď hlídky až dole u východů a vybavené silnějšími náložkami.«

»Přišli zkrátka s něčím novým,« povzdychl si Jaroš.

»Ano - ale je zničený tunel, kudy jsme vždycky pluli na setkání s Vladimírem.«

»Budeme ho muset varovat. Hlídáte i ostatní tunely?«

»Jistě. Přišli jsme na drobné zlepšení. Vocáskova parta zvětšuje zhruba po každém kilometru tunely, až vznikne menší komůrka. Jed-

nak se tam našinec snadno otočí, za druhé se tam dá uskladnit zásoba trhavin a navíc si myslíme, že nás to může chránit před výbuchem.«

»Na to se nespolehejte, tlak v kapalinách se přece šíří všemi směry stejně, i za roh,« ujišťoval je Jaroš.

»Možná - ale už možnost otočit se nemusí být špatná.«

»Dobře,« přikývl Jaroš. »Tím nic nezkažíte.«

Mezitím jsem dokončil přenos Daliborovy *duše* do nového vejce a předal je ochotným nosičům. V jeskyních Mločího ráje nebyly hladké podlahy a vozíčky ztratily svou hlavní výhodu. Místo nich jsme teď používali nosítka.

»Speciální robot,« povzdychl jsem si. »Určitě nebude jen jeden - vývoj unikátu by se jim těžko zaplatil. Můžeme tedy každou chvíli čekat další.«

Po večeři před spaním mě Michal Mareš požádal o rozhovor mezi osmi očima, jak tvrdil.

Odebrali jsme se stranou. Kromě mě a Michala tu byl také Američan John Glenn a další z Marešovců, mlčenlivý Stanislav Letník.

»Víme, že se neodvážíš postavit proti *tátovi*, ale přesto jdeme za tebou,« zahájil debatu Mareš. »To co se právě děje v Čechách, je něco strašného - a ty to víš. Velitelství NATO nemá smysl strašit, z našich vyhrůzek si nic nedělají.«

»Nevím,« oponoval jsem mu. »Dobře vědí, že je dokážeme citelně zasáhnout a příště by to nemusel být průjem.«

»Právě,« souhlasil Glenn. »Od toho průjmu to jistě berou naprosto vážně. To znamená, že určitě pijí vodu dovezenou ze Států a jedí jenom konzervy. I kdybychom je napadli, odnesou to nevinní Belgičané, ale NATO vyvázne beze škody.«

»V tom se možná mýlíte... jenže Jaroš to nedovolí,« řekl jsem přesvědčeně.

»Právě. Jediný, kdo nám můžeš pomoci, jsi ty.«

»Chcete zase vymyslet nějakou hloupost?« podíval jsem se na ně podezřívavě.

»Jde o to, zda to bude hloupost,« zavrčel Michal Mareš. »Nechceme škodit lidem Evropy a nechávat na pokoji darebáky, co za tím stojí a chtějí se celému světu.«

»Dobrá - co tedy chcete?«

»Dovedl bys udělat protobaktérie, které by lidem namísto průjmu způsobily - řekněme dvoudenní ochrnutí?«

Zamyslel jsem se. Taková **výstraha** by určitě byla mnohem působivější než pouhý průjem. Přitom by mohla být stejně tak neškodná. Něco takového by možná udělal i mírný Jaroš.

»Dobrá,« souhlasil jsem. »Neudělám to rád, ale tohle mi ještě svědomí dovolí.«

Přesunuli jsme se do místnosti se třetím počítačem. Sedl jsem si k monitoru a vyvolal programy. Propojené počítače si vedly všechny stejně, jen transkriptor byl fyzicky připojený pouze na náš nejrychlejší model.

»Moment, kde bych mohl začít,« uvažoval jsem nahlas. Tři spiklenci za můmi zády ani nedutali.

»Vyjdu z protobaktérie číslo šest set osmnáct,« rozhodl jsem se. »Jen musím zmírnit její účinky na člověka, tahle je příliš silná. Říkáte dočasné ochrnutí? Když odstraním tuhle smrtící větev a vložím místo ní... okamžik, musím si to jen trochu odsimulovat... no, asi tak...«

Prsty se mi jen míhaly po klávesnici. Navazoval jsem na sebe hbitě řetězce, doplňoval je z tátovy rozsáhlé knihovny genových funkcí a trochu je přičesával.

Skončil jsem závěrečnou simulaci.

»Zbývá předat soubory s genodaty do kreatoru, takhle jej spustím - a za chvíli máte na výstupu vzorek nové bakterie. Stačí použít agar a máte jich kolik chcete.«

»Výborně, to už dokážeme,« řekl Mareš spokojeně.

Náhle jsem ucítil na puse mokrý hadr a nadechl jsem se něčeho nepříčetně sladkého...

»Budu tě muset osobně uškrtit,« láteřil Jaroš.

Probouzel jsem se pomalu. Ležel jsem na lůžku, nade mnou se skláněl Jaroš a dva další mloci. Otylka z kuchyně, učitel Čupík. V pozadí jsem nezřetelně viděl další.

»Co je... co se stalo...« blekotal jsem.

»To se ptám já tebe!« hřměl Jaroš. »Koukej si vzpomenout na všechno a hned, jinak se neznám. Kdo tam všechno byl?«

»Co se vlastně...«

»Ty jsi včera s někým po straně jednal!« obořil se na mě táta. »Kdo všechno u toho byl? Nevadí, my si to zjistíme. Hlídejte ho, ať si něco neprovede, bude pěkně obluzený.«

»Já nevím... Mareš.. oni mě...«

»Jistě, chloroformem,« mávl rukou Jaroš. »Co jsi jim to, člověče nešťastná, dal? Uvědomuješ si to?«

»Aha...« rozpomněl jsem se. »Nic vážného. Vymyslel jsem pro Marešovu partu nové protobaktérie. Byly trochu silnější než předtím ty tvé průjmové, ale taky zaručeně neškodné.«

»Jo, viděl jsem,« zavrčel táta. »Proboha - co tě napadlo vycházet z kmene šest set osmnáctky? Neříkal jsem ti přece, vyhni se mu?«

»Ano, ale já jsem tam odstříhl větev a nahradil ji...«

»Podívej se sám na protokol kreatoru,« ukázal mi Jaroš na obrazovku.

Málem se ve mně zastavilo srdce.

Předposlední práci jsem poznal. Byly to moje ochromující protobaktérie, ono vážnější varování. To jsem ještě spouštěl já. Ale ne to, co někdo spustil potom.

Poslední, co kreator vytvořil, bylo téměř půl miligramu protobaktérií - smrtícího kmene 618.

Vodíková bomba v pranepatrné kapičce.

Půl miligramu - to je smrt pro dvě až tři Evropy.

Opravdu jsem měl sto chutí opět omdlít.

Samozřejmě mi museli uvěřit, že jsem to neudělal ve zlém úmyslu. Skutečně jsem vyrobil něco téměř neškodného, málem pro zasmání. Bylo to v protokolu.

Ale proboha - jak jsem jen mohl zapomenout na ty tři, co mi stáli za zády? Nedokázali by spočítat jediný gen, obrazy genetických map jim nic neříkaly. Jediné co pochopili bylo, že kmen ze kterého jsem vycházel obsahuje smrtící větev.

Předat hotové soubory do kreatoru už dokázali i sami. Já jsem jim to jenom - ukázal.

Chybělo jich tentokrát jen pět. Čtyři patřili do původní Marešovy party, pátým byl John Glenn, Američan.

Nevzali si žádnou vodní vrtačku a nezdržovali se ani s benzínem. Scházelo sice třicet kilogramů tritolu a krabice podvodních zápalek, což znamenalo pro každého kolem šesti kilogramů. To se dalo unést v batohu. Byli vyzbrojeni jinak? Nikdo nevěděl. Mohli s sebou vzít starodávné československé samopaly i pistole, o zbraních jsme od doby stěhování neměli dokonalý přehled.

Nejstrašnější byly dvě malé, nenápadné ampule.

Kde se vynoří z říčních vod? To nikdo nevěděl.

»Jestli jsme donedávna vyhrávali, tohle může být prohra, horší než pro Napoleona Waterloo,« stýskal si *táta* Jaroš.

Vladimír se neozýval. Potřebovali jsme ho, protože Český rozhlas na nás spustil obžalobu, že jsme nepřišli na předem dohodnutou schůzku. Proč asi? Protože je nám vyjednávání tak nepříjemné? Pak se ale nemáme co divit. Buďto se nedozvěděli o přepadení našich delegátů, nebo je sprostě zneužili. Kdoví zda nepráskli expertům z NATO, že se ta schůzka chystá!

»Vypravíme se tam,« navrhoval jsem.

»Nedostaneš se k nim,« zakázal mi to *táta*.

»Vodou až do Prahy a pak kanalizačním systémem kolektorů až k rozhlasu,« argumentoval jsem.

»Máš plány kolektorů?«

»Nakreslíme si je, až budeme v nich.«

»Ne, budeš tady, sedneš si ke kreatoru a budeš tu sedět, dokud nevymyslíš účinnou nápravu toho, co se chystají vyvést Marešovi.«

»Jak to myslíš?«

»Vymyslíš vakcínu. Přesněji protobaktérie, které nebudou samy o sobě nebezpečné, ale vytvoří imunitu proti 618.«

»To přece nepomůže. Museli bychom ji dát lidem předem.«

»Může to být jediná cesta, jak to zastavit, kdyby se jim to vymklo z pracek,« řekl táta. »Umělý život je děsivý tím, že se starodávné organismy proti němu nestačily obrnit. Nám ani smrtelné bakterie neškodí. S lidmi je to horší, ale když jim dáme příležitost přežít infekci slabšího kmene, vytvoří si snad ochranu i proti silnějšímu.«

Uznal jsem to a zabral se do simulací.

Neseděl jsem dlouho. Dobrou vakcínu produkovaly Jarošovy průjmové protobaktérie kmenu čtyři sta pět. Všichni nedávno zasažení byli vlastně odolní proti smrti. Jak dlouho? Ještě pár měsíců, což by mohlo stačit. Střední Čechy včetně Prahy, Plzeňsko, Karlovarsko, Hradec Králové i s okolím. Amsterdam a Brusel byly také bezpečné.

Bohužel i štáby NATO.

Ale co ostatní země Evropy? Pronikne-li smrt do Francie, Anglie, nebo na druhou stranu do Polska, Rakouska, Itálie?

Shromáždění mloků se neúčastnily jen hlídky v tunelech.

»Budeme muset asi kontakt s lidmi navázat sami,« rozhodl táta. »Hlásí se někdo dobrovolně? Pozor, nebude to procházka růžovou zahradou. Víme najisto, jak po nás jdou. Pavla Míču, učitele Čupíka, inženýra Skálu a Igora Filipa předem žádám, aby se nehlásili.«

»Proč?« zavrčel Skála, který už zvedal ruku.

»Z téhož důvodu, proč tam nepůjdu já,« odsekl Jaroš. »Když nechcete pouštět mě, mohu já totéž žádat po těch, koho tady považuji za naprosto nezbytného.«

Dobrovolníků bylo dost a Jaroš vybral dva.

»Salaba půjde do Prahy a pokusí se proniknout do budovy Českého rozhlasu. Je jeho věcí, kudy se dostane dovnitř. Smí si vzít někoho jako doprovod, raději jen jednoho, nebude to tak nápadné. Petráček poplave kus cesty s nimi, ale v Praze se oddělí a zkusí kontakt na této adrese. Nic víc, nikomu se nebude zbytečně ukazovat. Může se však stát, že na té adrese bude policie; Česká nebo Military Police, což by bylo mnohem horší. Připomínám proto raději opatrnost. Pokud se mu podaří navázat kontakt, předá tam můj dopis a co nejdříve se vrátí. Rozuměli jste?«

»Nic víc?« zeptal se Salaba.

»Parlamentáři nebývají ozbrojeni,« pokračoval táta. »My jsme se bohužel setkali s vražděním parlamentářů. Vezměte si aspoň pistole, máme jich dost. Střílet nemusíte a půjde-li to řešit jinak, žádné střety nevyhledávejte, ovšem kdyby vás někdo ohrožoval, braňte se. Máte na to právo.«

Bylo vidět, že to říká s těžkým srdcem.

Parlamentáři odcestovali bočními tunely do Jizery. Až do Prahy se měli dostat pod vodou. Pro nás to bylo jednoduché, voda byla naším přirozeným živlem a bylo by asi neodpovědné ohrožovat ochotné lidi - řidiče. Trasa oklikou přes Mělník byla delší, ale klidnější, vrčících vrtulníků si nikdo z nás ani nevšímal.

Počítače jsme měli v jeskyňce v horním patře. Z hlavního domu se ozývalo šplouchání mladších mloků, živě dovádějících v přírodním jezírku. Filip pustil rádio nahlas do prastarého reproduktoru z Blaníka, abychom nepropásli žádnou důležitou zprávu. Bylo slyšet až k nám - a zabraňovalo nám soustředit se na práci.

Seděli jsme u obrazovek a přemýšleli nad dalšími modely umělého života. Nebylo to jednoduché. Neustále se nám vracel před oči náš další možný osud.

Konečně zprávy!

Všichni jsme přerušili práci a nahrnuli se kolem velkého reproduktoru. Bylo nás asi sedmdesát, ale bylo ticho. Umlklo i dovádění hrajících si mladších, všichni poslouchali.

Tentokrát však zprávy nebyly z našeho pohledu zajímavé. Několik bouraček - zpozorněli jsme, když jsme slyšeli zprávu o explozi obrněného auta dánského kontingentu nedaleko naší bývalé pevnosti. Podle všeho najelo na minu položenou vojáky NATO, zpráva ovšem hovořila o dalším barbarském útoku mloků. Kdo z lidí mohl vědět, že tam už dávno nejsme?

Jinak se nic nedělo. Kdo by poslouchal jen rádio, neměl by nejmenší tušení, že se v Čechách děje něco neobvyklého.

Po zprávách následoval zábavný pořad, ale to už jsme se začali rozcházet.

Zvonek polního telefonu, umístěného na kraji jeskyně, se začal rozléhat jako na poplach.

»Ano, jsme tady,« ohlásil do sluchátka Jaroslav Stašek. Telefon vždycky zdvihl ten, kdo byl u přístroje první.

»Cože? Jsou tam?« vyhrkl překvapeně. Rychle se otočil na opačnou stranu a všem nám sděloval:

»Američané jsou v Blaníku! Vyhodili do vzduchu počítač.«

»Proč zrovna ten?« řekl na to nesouvisle táta Jaroš. Měl jsem pocit, že se snad rozbřečí - a nedivil bych se.

Obsazování pevnosti započalo, jakmile speciální jednotky odklídily trosky vrchních pater a vnikly do první nezavalené chodby. Táta se tvrdě opřel, když jsme chtěli dolní prostory zaminovat, takže vojáci teď měli volnou cestu až dolů.

Postupovali i tak opatrně. Zpočátku před sebou do chodeb házeli granáty, ale když se přesvědčili, že objekt je dávno opuštěný, jen si občas vystřelili: tu na svítící žárovku, na některý z orientačních nápisů, občas ze cviku vykopli dveře. Blaník jsme opouštěli spořádaně a všechno co nešlo zachránit jsme ponechali nedotčené a v chodu, včetně běžících turbín.

Dobyvatelé teď udiveně procházeli obrovskými prázdnými sály a jasně osvětlenými chodbami. Na mnoha místech narazili na stopy po našem pobytu. Brzy objevili původní červárium se zbytky mrtvých červů, otrávených jedem, vstoupili do žabína, kde celkem zby-

tečně rozstříleli jednu mrtvou žábu. Nestačili jsme po sobě uklidit všechno - například jsme tam ponechali otrávené žáby, jejichž odklizení by byla pro nás nebezpečná a vlastně zbytečná práce. Vojáci se mohli polekat jen první, pak museli zjistit, že je mrtvá, ale pro jistotu nebo jenom tak pro zábavu rozstříleli všechny, municí nijak nešetřili.

Táta chtěl, aby vojáci NATO našli všechno v pořádku. Měl utkvělou představu, že je to snad přece jen zahanbí. Ukázalo se však, že se tentokrát zmýlil. Bylo očividné, že Američany existence něčeho tak unikátního, jako zbytky umělého života, nijak nevzrušují.

Libovolný vědec mezi nimi by se nutně musel proti ničení něčeho tak vzácného postavit - ale vojáci mezi sebou vědce obvykle nemívají. Tihle se také chovali jako barbaři; ničili co se ničit dalo. Představil jsem si tvář prvního odborníka, který se do Blánika dostane. Jak bude litovat toho zbytečně zničeného vědeckého materiálu! Možná bude rozzlobený na nás, mloky - vojáci na nás určitě všechno svedou. Bylo nám trochu líto všeho, co teď zbytečně přicházelo nazmar.

»Vojáci jsou vždycky primitivové,« pokrčil jsem rameny. »Od prvních tlup Neandrtálců, po elektronikou ověšené Amíky, je to pořád stejná nemyslicí verbež. Nikdy to nebylo jiné.«

»To si nemyslím,« řekl nesouhlasně táta. »Zapomínáš, že naši armádu tvořili stejní lidé jako jsme my.«

»Ano,« přikývl jsem. »Nejsympatičtějším vojákem byl pro mě vždycky Švejk. Zejména jeho *»Co blázníte, vždyť jsou tady lidi!«* Takový voják se rozmýšlel střílet na ženy a děti. Ale i v naší armádě bylo bohužel dost poručíků Dubů, kteří i ty naše švejky donutili zabít.«

»Někdy to nebylo nutné,« nesouhlasil učitel. »Když bylo třeba bránit vlast, naši vojáci přestali švejkovat a ochotně by si to s nepřítelem rozdali.«

»Vzpomínám si jak se našich vojáků ptali, jestli se bojí jít do nebezpečí,« řekl Jaroš. »Většina z nich přiznala, že strach má - ale šli. To byli ještě lidé. Naši novináři je za to pranýřovali a dávali jim za vzor vojáky NATO nebo Poláky, kteří hrdě prohlašovali, že se nebojí, protože je to jejich práce. Ano, to už byli skuteční profesionální - zabijáci.«

»To jsou přitom ti nejmenší pěšáčky,« připojil jsem se. »Všichni, i piloti superletadel a superhelikoptér, jsou jen malinkatými pěšáčky. Skoro bych je politoval, kdyby se na to nedali dobrovolně a nebyli to profesionální vrahouni. Hlavní viníci jsou ještě profesionálnější zabíjáci, ačkoliv obvykle nosí jen důstojnickou pistolku. Ti neuvažují, jak zastřelit utíkající dítě. Počítají mrtvolu na tisíce a přitom je nikdy sami nevidí, pro ně už je člověk méně než hmyz.«

»Jenom občas projevují sehrané rozhořčení, když ukazují, jaká zvěrstva provádějí *ti druzí*,« dodal učitel.

»Skoro mám zlost, že právě velení NATO v Bruselu je dnes proti kmenu 618 imunní,« řekl táta Jaroš.

»A přece jsi proti,« odušil jsem.

»Zabili nás mloků jenom osm,« namítl. »Když si pomyslím, jak obrovské úsilí na to vynaložili, je to až neuvěřitelné. Navzdory jejich drtivé technice jsou to žabaři.«

»Těch osm je celých osm procent naší populace,« vskočil mu do řeči učitel. »To je jako kdyby zabili plných osm set tisíc Čechů, nebo my šest a půl milionu Němců.«

»Nebo kdybychom vyvraždili čtyři sta milionů lidí, když započítáme celý svět,« odrazil ho *táta*. »Tyhle počty hodně rychle zapomeňte. Mohly by být nepříjemně reálné.«

»Naštěstí to jsou jenom řeči,« oddychl si učitel.

»Zapomínáš na to, že Marešova parta má kmen 618. Kdyby se naši holomci pokusili zničit velení NATO v Bruselu, možná by se nic nestalo, protože tam jsou všichni imunní. Bohužel, tady Pavel může potvrdit, že jim o Brusel nepůjde. Glenn sám říkal, že tam určitě pijí jen dovezenou vodu a vodovodům se vyhýbají, takže nemá cenu zkoušet štěstí. Co mohou napáchat? Kdyby se rozhodli zničit velitelství NATO v Londýně, nastala by apokalypsa. Tento kmen žije jen dva dny od probuzení, pak zahyne, ale za dva dny může do posledního dítěte vyvraždit Velkou Británii - nevidíte tu hrůzu? Právě to mě straší jako noční můra!«

»Naštěstí Británii odděluje kanál La Manche,« uklidňoval rychle všechny učitel.

»Což je pro každého z nás, jestli se nepletu, asi hodina plavání,«
dodal zamračeně táta.

DOOM

Další dva dny uplynuly bez jakýchkoliv zpráv od našich vyslanců i od Marešoviců.

Zpráva o zásahu českého osobního auta raketou NATO sice do zpráv českých sdělovacích prostředků pronikla, ale mluvčí NATO ji ihned komentoval - podle svého zvyku značně cynicky. Vojáci v autě objevili pozůstatky mloků, takže auto bylo pro raketu *»nepochybně naprosto regulérním vojenským cílem«*. O mrtvém českém řidiči nepadlo ani slovo.

Český rozhlas přestal uštěpačně komentovat, jak se mloci vyhýbají vyjednávání, ale místo toho si přisadil, že i Češi musí počítat s tvrdou odvetou, budou-li pomáhat nepříteli.

Jako první se vrátil Petráček, ale ani on nám nepřinesl žádné dobré zprávy.

Vladimíra Mináče zatkla MP, vojenská policie. Intervence přátel byly bezvýsledné. Česká policie se od toho odtahovala a teprve po interpelaci na ministra vnitra vydala jakési nemastné - neslané prohlášení o vyšetřování a o podezření ze spojení s nepřátelskými tajnými službami. Bylo vidět, že nic neví - nedokázala ani zjistit, je-li naživu.

Jeho kamarádi by nám snad chtěli pomáhat, ale nevěděli, jak se s námi spojit. Petráček jim odevzdal dopis, kde Jaroš nabídl další možnosti spojení, ale nikdo neprojevoval tolik odvahy jako Vladimír. Nebylo divu.

»Mají přehled o všech autech,« odpovídali nám vyhýbavě. »Jezdit na odlehlá místa je dnes nebezpečné samo o sobě.«

Táta Jaroš rozhodl postavit časem kratší podzemní spojkou do Prahy a projednával to přede všemi s Vocáskem.

»Dám ti jednu partu,« slíbil Vocásko. »Víc jich beztoho na jednom tunelu pracovat nemůže. Ale mám pro všechny mnohem lepší

zprávu. Prorubali jsme se dnes do rozsáhlejší jeskyně, než je Mločí ráj.«

»Výborně - kde je?«

»V Sasku. Tam nás ani nebudou čekat.«

»To už jste tak daleko?«

»Samozřejmě ne,« usmál se Vocásko. »To je dílo manželů Koťátkových.«

»Co je s nimi? Kde vůbec jsou? Čím se zabývají?«

»Nechte je být - Koťátko své bývalé choti ukazoval krásy Labe a přitom se s ní vypravil za hranice do Německa. Říkal, že tam bude bezpečnější před helikoptéry, což je samosebou nesmysl, ty nám nevádí ani tady, ale - co bychom povídali, uspořádali si svatební cestu, přejme jim to. V Labi objevili vyvěrající prameny velice čisté vody. Koťátko není včerejší, dal si dohromady jedna a jedna a podívali se spolu kus proti proudu. Zarazili se o úzkou skalní štěrbinu nedaleko u cíle, ale stačilo nám říct, pomohli jsme jim a těch dvanáct metrů jsme prorubali.«

»Svatební cestu?« zvedl obočí inženýr Skála. »Koťátková je přece skoro mimino!«

»No a?« opáčil Vocásko. »Dříve se lidé ženili a vdávali už v kolébce a pak si na sebe museli hezky počkat. Koťátkovi jsou fyzicky děti, ale psychicky dospělí, jistě mají rozum, nemyslíte? Kromě toho jenom obnovili, co je spojovalo ještě zaživa, neberme jim to. Držím jim všechny prsty.«

»Dobrá,« řekl klidně Jaroš. »Vidím, že je čas uspořádat odbornou přednášku o sexualitě mloků, ale zatím ji odložíme na později. Teď máme důležitější otázky. Jak to tam vypadá?«

»Je větší než Mločí ráj, ale až v celkovém součtu. Žádné velké jeskyně, jenom rozsáhlejší komplex menších. Třetina je nad vodou, dvě třetiny pod ní. Spousta výklenků a odboček.«

»Škoda, že je to tak daleko,« posteskl si Jaroš. »Kdyby to bylo blíž, dal by se tam zavést proud...«

»To je sice pravda, ale šlo by to obejít. Nedaleko leží opuštěné budovy bývalého mlýna...«

»K čemu mlýn?« mračil se Jaroš.

»Mlýn sám není k ničemu,« řekl Vocásko. »Vtip je v tom, že ten mlýn měl kdysi vlastní minielektrárnu. Turbína je tak malá, že by se dala protáhnout našimi tunely. Museli bychom rozebrat generátor, ale holý korpus také projde.«

»Takže chcete lidem turbínu - ukrást?«

»Tak bych to nenazýval. V míru by to byla krádež, i když je to očividně opuštěné a pokryté rzí. Zdá se, že na ni lidé dávno zapomněli a nestojí o ni stejně jako o mlýn. Krom toho nám za zničené turbíny Blaníku dluží mnohem víc. Ve válce se tomu může říkat válečná kořist nebo válečná náhrada. Ještě nám mají co splácet.«

»No - vzhledem k tomu, do jaké nouze nás zahnali, nebude nic zlého, když se o to pokusíme.«

»Takových opuštěných minielektráren může být víc,« řekl Vocásko. »Možná by to stálo za soustavnější průzkum. Lidé se jich kdysi velmi lehce zbavovali. V Německu i u nás.«

»Dobrá, máš pravdu. Můžeme se po něčem takovém podívat. Ale opatrně, ať si toho nevšimnou Amíci.«

Konečně, až třetího dne od opuštění Mločího ráje, jsme se dozvěděli o výsledku mise Vojtěcha Salaby a mladého Víta Krušiny, kteří měli navázat na první část jednání.

V budově Českého rozhlasu nebyli úspěšní. Budovu hlídalo velké množství vojenských policistů NATO doprovázených spíše jen symbolickým doprovodem České policie. Salaba se proto se svým partákem na místě rozhodli změnit plány a zkusit štěstí jinde. Během noci pronikli kanalizací do budovy Poslanecké sněmovny, kde se osprchovali a pečlivě ukryli.

Víta Krušinu zaujaly počítače v některých kancelářích. Rozuměl jim už zaživa a teď se mu to hodilo. Sestavil leták, obsahující petici k Parlamentu, vytiskl jej a na kopírovacím stroji rozmnožil. Salaba zatím hlídal. V jedné chvíli se oba museli ukrýt před strážným, který si naštěstí nevšiml, že je kopírovací stroj ještě celý rozpálený. Po

jeho odchodu mloci dokončili co potřebovali a pečlivě si připravili ústupovou cestu na druhý den.

Pak už jenom trpělivě vyčkávali.

Z programu činnosti na další den se dozvěděli, kdy bude jednání pokračovat. Obsah jednání byl lhostejný, důležitější měl být avizovaný televizní přenos.

Sotva pět minut po zahájení schůze odzbrojili namířenými pistolemi strážné a pronikli na galerii pro diváky. Tam před televizními kamerami začali mezi poslance rozhazovat letáky a volat, aby se už poslanci proboha vzchopili a nenechali ve své zemi řídit cizí vojska.

Celá akce netrvala ani minutu. Jakmile rozhodili letáky, obrátili se na ústup. Ukázalo se ale, že nepočítali se vším. Do cesty se jim náhle postavili strážní, přivolaní poplašným systémem. Nastala přestřelka. Mloci vystřelili první rány do stropu, ale ozbrojení strážní mířili do nich. Několik střel zasáhlo Krušinu a Salabovi nezbylo než uplatnit své vojenské zkušenosti a střílet rovněž naostro. Přestřelka byla velice horká. Salaba dva strážné postřelil a podařilo se mu odvléci raněného kamaráda až k odkrytému kanálu, kde byl sám zasažen poslední střelou.

Cesta do Mločího ráje mu proto trvala mnohem déle, musel se často zastavovat a odpočívat. Víta Krušinu zasáhla jedna střela do páteře, takže byl naprosto bezvládný. Prosil proto kamaráda, aby ho někde schoval a sám plaval pro pomoc, ale Vojta se na něho osopil, jakým právem si vůbec myslel, že on ponechá kamaráda na pospas jisté smrti?

Konečně překonali neuvěřitelně špinavé Labe a ocitli se v čistší a studenější Jizeře.

Pak už to šlo rychle.

Salaba použil telefon připravený pro Vladimíra Mináče, ale protože nejbližší tunel byl zavalený, pokračoval směrem k dalšímu. Tam se setkal se záchrannou četou.

Jaroš Salabovi vytáhl z rány kulku, vyčistil a obvázal. Popřál mu brzkého uzdravení spolu s upřímným uznáním, že oba udělali co mohli. Salaba to přijal s oprávněnou hrdostí.

Vít Krušina byl na tom podstatně hůř. I když naše mločí nátura vydrží mnohem těžší zranění než člověk, Vítu zasáhlo tolik střel, že krátce po setkání se zachránci zemřel.

Znamenalo to v této chvíli nutnost reinkarnace. Vzhledem k tomu, že jsme nějaké zárodky připravené měli, byl to čistě technický problém. S Vítou se jistě brzy setkáme.

Letáky, shozené mezi poslance, byly velmi stručné. Jeden z nich, promáčený a modrý od vlastní krve, přinesl Vojtěch Salaba v kapsičce kombinézy i do Mločího ráje.

Mlčky jej předal Jarošovi.

»Vážení poslanci České republiky!

Zatímco trestuhodně ztrácíte čas, armády NATO přímo před vašimi očima na území vašeho státu zabíjejí nejen mloky, ale už i lidi. Jak se na to můžete dívat? Jak to, že jste dosud oficiálně neuznali, že i my mloci jsme myslící tvorové? Jak to, že necháváte cizí žoldáky okupovat váš veřejný rozhlas? Myslíte si, že vás ochrání - před pravdou? Poslanci Českého státu, zbabělci před tváří svého národa, styďte se!

Jenomže my nemůžeme a nebudeme trpně čekat, než nás vaše lhostejnost či nenávisť vyhubí. Tento týden se radikálnější část mloků vzepřela mírumilovnému *tátovi*, *Šéfu Salamandrovi*, který nás dosud od všech nepřátelských akcí proti vám lidem zdržoval, neboť věřil, že ještě dostanete rozum. Přestali ho poslouchat a rozhodli se oplatit vám lidem naše mrtvé.

Zahubili jste nás už 10% - slovy deset procent. Ted' bude řada umírat na vás, lidech. Připravte se ale, bude to kruté. Deset procent lidstva znamená asi šest set milionů mrtvých. Stále jsme ochotní jednat, ale tentokrát ne za pouhé uznání. Nejprve padnou hlavy těch, kdo tuto válku zavinili, společně s hlavami milionů dalších lhostejných lidí, kteří jim v tom nezabránili. Nikdo z vás není nevinný. Měli jste jednat tak, jak vám měl velet rozum. Jednali jste jinak - vaše chyba.

Můžete nás opět kontaktovat, ale odvrátit rozsudek smrti nad vámi není už jenom v našich silách. Zabránit kolosálním ztrátám bychom mohli pouze společně s vámi, ale muselo by to být okamžitě a to nevidíme reálné - vy sami tomu bráníte. Vy a vaše zpupnost. Až

apokalypsa vypukne, pokusíme se zabránit aspoň tomu nejhoršímu - vyhytnutí lidstva.

Kdo jinému jámu kopá, sám do ní spadne.

A někdy i ten, kdo tomu kopání ochotně přihlížel.«

Táta Jaroš si to přečetl. Neřekl nic. Mlčel.

Bylo to stejné, jako kdyby promluvil.

»Škoda, že tu nemáme televizi!« litoval Salaba.

Nemusel, nebylo čeho. V televizním studiu někdo pohotově hned na začátku vypnul přenos, aby se k lidem nic nedostalo. Potíž nastala s poslanci. Málokdo z nich se nerozčílil, když zjistil, že tato událost proběhla zcela bez povšimnutí médií a ještě víc, když se ministři vnitřní obrany a tajné služby pokusili celou záležitost prohlásit za státní tajemství.

»Vy to chcete ještě zatloukat?« spravedlivě se rozčílil jeden z poslanců Strany Rozumu. »Neuvědomujete si, že utajit tohle by byl zločin? Víte, co se může každým okamžikem stát? Víte, že ve Francii byli vojáci davem věšeni na stromy, když začali střílet do lidí?«

»Právě proto! Jde o tak nebezpečné spiknutí, že nemůžeme uveřejnit vůbec nic!« argumentoval ministr pro tajné služby.

»Bojíte se, že nás lidé začnou věšet? Upřímně řečeno, já bych se tomu nedivil,« pokračoval poslanec Strany Rozumu.

»Vy to snad schvalujete? To je přece napomáhání šíření nebezpečných spiknutí, zaměřených k podpoře násilí...«

»Jděte už do prdele se spiknutím, pitomci!« vybuchl jiný z poslanců. »Prostě se nám podařilo zahnat mloky do kouta, což by si rozmyslel i vůl, kdyby šlo o pouhého psa. Co udělá pes? Kousne, to je snad jasné. Co udělají mloci? Kousnou, co jiného! Nepochopili jsme, že před naším klackem neuhýbá malý neškodný psík, ale jedovatá kobra? Nestačily nám dva dny na záchodě? Dobrá, vykoledovali jsme si větší facku! Neměli bychom se urychleně mlokům omluvit, dojednat s nimi příměří a uznat, že mají také právo na život? Jen se

obávám, že nám to naši spojenci nedovolí. Jsou zabeďněnější než my - a to je co říct! Řečičky o nějakém spiknutí odmítám poslouchat. Chce se mi z nich zvracet, stejně jako z idiotů, co v téhle chvíli mají drzost něco takového veřejně nebo tajně pindat.«

»To je otevřená urážka!«

»Ano, ale zasloužená. Pořád lepší, než viset na lucerně. Vidím to jako chmurnou perspektivu pro nás všechny.«

Zasedání Parlamentu se nakonec nedohodlo a odložilo věc na další den. Protesty poslanců Strany Rozumu, kteří trvali na nepřetržitém zasedání, byly příliš ojedinělé.

Brzy měli všichni příležitost své názory přehodnotit.

V ranních zprávách se objevila jedna okrajová a nepříliš zajímavá informace o neznámé epidemii, která se objevila na východním pobřeží Spojených států. Nikoho neznepokojila.

»Marešovci!« začal bezmocně pěsti *táta* Jaroš. »Oni vážně přelavali Atlantik!«

Co následovalo pak, začalo velice rychle nabývat rozměrů předem ohlášené apokalypsy - nebo ještě větších.

Zatímco první zpráva byla jen nejasná, další o pouhé tři hodiny později byla mnohem konkrétnější a vážnější. Neznámá choroba podle všeho zasáhla už tři města: Washington D.C., sousední Philadelphii a Baltimore. O jejích účincích se již hovořilo s respektem. Podle očitých svědků všude na ulicích ležely stovky a tisíce lidí. Někteří s modravou pěnou u úst v křečích umírali, jiní jen bezvládně čekali na smrt. Nikdo jim nepomáhal, neboť zachránce zpravidla rychle postihl osud obětí. Nakažlivost byla veliká, stačilo dotknout se nakažené oběti, uvažovalo se, že se to šíří i vzduchem. Vyděšené davy s hrůzou prchaly z ohrožených oblastí daleko do vnitrozemí. Koho zastihly příznaky nevolnosti během jízdy, stačil někdy zajet k okraji silnice, ale často nestihl ani to a neřízené auto vzápětí způso-

bilo těžkou dopravní nehodu. Ambulance se neobjevovaly, záchran-
ný systém se zhroutil.

V poledne se prezident Spojených států obrátil na OSN. Oznámil, že se Spojené státy staly cílem nepředstavitelného barbarského útoku biologickou zbraní. Útočníkům se podařilo zákeřně vyřadit Pentagon, ale záložní velitelství, umístěné ve Skalistých horách, pracuje dál. Spojené státy proti útoku podniknou důrazné odvetné kroky. Je dokázáno, že nepřítel má tajné sídlo v Evropě, kdesi v podzemních prostorách České republiky. Je nezbytné toto hnízdo objevit a zničit.

Český velvyslanec projevil prezidentovi účast a slíbil mu všemožnou pomoc.

Jako odpověď obdržel ultimátum, aby Česká republika do osmačtyřiceti hodin složila zbraně a nebránila spojeneckým armádám v žádných akcích na území svého státu.

Český velvyslanec na tento požadavek okamžitě přistoupil a nabídl spoluúčast jednotek armády České republiky ve všech operacích spojenců.

»To snad ani není člověk,« podotkl nevěřicně Jaroš, když jsme vyslechli tyto zprávy. »Vždyť má páteř hada! Co jejich sliby, že s námi budou jednat?«

»Ty porušili už tím, že zabili Frolíka,« pokrčil rameny učitel Čupík. »To bude těžké jednání, když se jedni nebudou cítit zavázáni tím, co dohodnou druhí.«

»Nechte ho,« řekl nemluva Machač. »Za několik hodin může vyslanec zemřít spolu s ostatními. Skoro bych mu to přál.«

Měl pravdu, ale nám nastaly jiné starosti.

Zdálo se, že na nás vojska NATO podniknou frontální útok podporovaný i českou armádou. Jaroš se pro jistotu rozhodl přemístit třetinu mloků pod vedením učitele Čupíka, inženýra Skály, Igora Filipa a Josefa Vocáska během noci do nového působiště v *Saském ráji*. Karavanu vedl učitel, neboť Skála, Filip a Vocásko se tam právě snažili instalovat na podzemním potoce turbínu, vymontovanou z německého mlýna. Kolonisté si s sebou brali kontejnery se zásobami, několik hrstí červích vajec a osm žabích, aby si mohli založit chov, pár kotoučů elektrických kabelů ze zásob Blaníku, osm oblou-

kových lamp, tranzistorový přijímač, který nám nedávno věnoval Vladimír - a pak jen přání, aby všechno ve zdraví přečkali.

»Plujte opatrně a nenechte se zaskočit,« nabádal učitele a jeho konvoj táta Jaroš. »Až dorazíte, pošlete k nám někoho se zprávou, ať nemáme o vás strach!«

Ve večerních zprávách rozhlasu se objevila další hrůzná svědectví o epidemii. Obrovský komplex budov Pentagonu hořel plameny, viditelnými až z dvaceti kilometrů. Byly tam rovněž nejasné zmínky o výskytu epidemie přímo v centru New Yorku.

Pak bylo najednou přerušeno spojení se všemi oficiálními místy a nejspíš byla zasažena i Organizace Spojených Národů. Všechny státy se marně zkoušely spojit se svými zástupci.

»To je strašné,« držel táta hlavu v dlaních. »Můžeme jen čekat. Kolik nešťastníků může za ty dva dny zemřít? Milion? Dva? Vypadá to spíše na dvacet! Zastavit to nemůžeme, nejvýš omezit počet obětí - a bohužel nás nejprve musí někdo uznat. Vakcínu máme připravenou, řada je na nich, ale nejhorší je, že s námi nejednají ani teď!«

V noci se vrátila Eliška s poselstvím, že se všem mlokům podařilo dorazit na místo.

»Inženýr Skála s Filipem rozebrali generátor,« sdělovala nám. »Byl v něm prý nějaký zkrat, po roztočení turbíny začal prskat a kouřit. Říkali, že převinou nějaké vinutí.«

»Nepotřebují dráty?« staral se Jaroš.

»Vzkazují, že všechno potřebné mají. Náradí i materiál. Je to jen otázka trpělivosti a možná baterií, protože si na to musí ve tmě svítit.«

V té chvíli se země roztřásla, ozvala se strašlivá rána, všechna světla okamžitě zhasla a se stropu jeskyně se začaly sypat kameny. Skála pod námi se houpala, drželi jsme se čeho se dalo a snažili se očima proniknout tmě kolem nás. Viděli jsme siluety mloků, nezřetelně svítící infračervenou září, jinak tu byla tma. Dunění ještě pokračovalo, jako by uvnitř naší jeskyně udeřil hrom a ozvěna jen zvolna doznívala.

»Zemětřesení!« vykřikl někdo.

Naštěstí už to přestávalo.

Hukot a dunění utichly, skála se nám pod nohama přestala chvět, ale ještě chvíli se sesouvaly uvolněné skály a kameny padaly do jezírka. Potom teprve nastalo ticho.

»Nestalo se někomu něco?« vykřikl *táta* nahlas přes celou jeskyni.
»Je někdo zraněný?«

Až teď jsme se z toho trochu vzpamatovali.

»Haló, je tu někdo?« ozvalo se zdola. »Pomůžete mi někdo v žabíně? Všechny žáby se mi splašily, sama je nezvládnul!«

Podle všeho to byla Inka Mráčková.

»Jděte s Inkou, ale někdo silnější!« odpověděl Jaroš.

»Co to vlastně bylo?« ptal se kdosi bezradně.

»Nevím,« odtušil Jaroš. »Půjďme se podívat na pojistky. Máš někde baterku?«

Bylo to míněno na mne. Hrál jsem po paměti do bedny na zemi za mnou. Byla tu. Rozsvítil jsem svítilnu a ozářil jsem na chvílku hlavní jeskyni. Byla plná prachu, ačkoliv na dně bylo jezírko.

Spěchal jsem k přívodům elektřiny. Ano, byl tady vypadlý jistič. Opatrně jsem jej zapnul. Dva menší jističe rozvodné desky okamžitě zarachotily na znamení, že někde budou ještě další zkratky, ale dosud se houpající světla opět vzplála.

»Zkontrolujte hlídky!« řekl *táta*.

Nejspíš ani on nevěděl, co se děje, ale jako správný kapitán myslel především na druhé.

»Jižní tunel je bez vody!« ohlásil mu skoro okamžitě náš velitel tunelových hlídek Jirka Jošt.

»Bez vody?« podivil se *táta*. »To by znamenalo... dobrá, tenhle tunel vynechte, zavřete propust a utěsněte.«

»Jsou tam Jiřinka s Michalem,« hlásil Jirka.

»Projdete tam, i když vám voda nebude pomáhat?«

»Jistě. Přece je tam nenecháme!«

»Dobrá, jděte. V nejhorším se setkáte v některém novém odpočinkovém rozšíření. Snad je napadlo vydat se k nám.«

Věnovali jsme se pak kreatoru, transkriptoru a počítačům a také všichni ostatní podle *tátova* příkazu zjišťovali co se kde pokazilo.

Půl hodiny po události se z Jižního tunelu vyhrabali tři zachránci a s nimi dva zachraňovaní.

»Jsme všichni, nikomu se nic nestalo,« hlásil spokojeně tátovi Jirka Jošt.

Také my jsme měli zkontrolované počítače. Bohužel jenom dva. Na třetí spadl velký kámen a rozbil nám monitor. Zbytek sice pracoval dál - ovšem jediné s cizím monitorem. Celkově to byla ztráta třetiny výpočetní kapacity.

Uvolněné padající kameny způsobily i pár drobných škod, skály tu a tam skříply elektrická vedení, ale celkem jsme to přečkali ještě dobře.

Za dvě hodiny jsme měli úplný seznam škod.

Jižní tunely byly zřejmě zcela zničené. Křižovatka, kde se zdržovaly hlídky, byla stisknutá jako obrovskou pěstí. Ne úplně, to by Jiřinka s Michalem nepřežili, ale dalo jim dost práce protáhnout se zdeformovanými tunely pryč, ačkoliv oba dva patřili mezi mladší a tedy štíhlejší.

»Co to bylo?« zajímalo snad každého.

»Vzpomínáte, jak se nedávno Dalibor v tunelu utkal s tím americkým robotem?« napadlo tátu. »To bude ono! Američané si jistě zapamatovali, kde to bylo. Mysleli asi, že naše sídlo je někde poblíž místa, kde robot narazil na hlídky. Domnívám se, že tam navrtali sondu. Nic neobjevili, strefit se do tak úzkého tunelu by byla úžasná náhoda, ale aspoň dopravili do vrtu co nejvíce trhavín, aby nás zničili.«

»To by ale musela být strašně veliká nálož,« pochyboval Michal. »Něco jako obrovský komorový odstřel! Křižovatku to skoro rozplácló i s námi, pravda, ale že by se to projevilo až tady?«

»Byl to strašný náraz,« otrásla se pouhou vzpomínkou na tu chvíli Jiřinka. »Myslela jsem, že nás to rozmačká. Nikomu to nepřeju.«

»Ale co teď? Naštěstí jsme to přežili a jak se zdá, beze ztrát,« oddechl si také Michal.

»Zato lidé jsou na tom mnohem hůř,« povzdychl si Jaroš. »Na východním pobřeží Spojených států musí být pravé peklo. Kolik lidí tam právě teď bez pomoci umírá? Neodvažuji se to ani odhadnout.«

»Proč to nechali dojít tak daleko?« řekla Jiřinka.

»My jsme také vinní!« zahřměl najednou táta. »Nikdo není bez viny, aby mohl házet kamenem!«

»Ty můžeš,« řekl jsem s jistotou. »Jestli někdo udělal pro mír mezi mloky a lidmi více než ty, sním svou bundu.«

»Kdybych vymazal včas z disku ten smrtící kmen, nedošlo by k ničemu,« obviňoval se dál nešťastně.

»To není tvá vina,« odtušil jsem. »Ani já necítím vinu. Mohli bychom to vyčítat nanejvýš Marešovi a jeho partě, ale mám za to, že i to by bylo falešné.«

»Kdo je tedy vinen?« vybuchl opět táta.

»Lidská hamižnost, opojení mocí a nepřejícnost,« odtušil jsem klidně. »Mareš to podle mě strašně přehnal, ale alespoň pochopil, že hlavní viník nebude v Evropě. Tady jen všichni tancovali podle cizí písťalky.«

»Ale co nevinní lidé? Tady i ve Spojených státech, všude jsou miliony nevinných, kteří s tím nemají nic společného. Proč ti mají umírat?«

»Protože si zvolili představitele, kteří nechali volnou ruku generálům.«

»Proč ale mají umírat i děti, které nikoho nevolily?«

»Proč máme umírat jen my? My jsme přece také nevolili ty nafoukané, arogantní poslance našeho Parlamentu, kteří pořád nechápou, že jsou to oni, kdo by měl v téhle prašivé válce v krutých bolestech umírat! Proč má ve své kanceláři dál žít a tloustnout pupkatý byrokrat notář Dobrovský, který určitě dodnes nechápe, že nejsme mňí než on? Kdyby tehdy uznal tvou závěť, nic by se mu nestalo a všechno by šlo jinak.«

»Kdyby? Neuznávám žádné kdyby!« vybuchl Jaroš, ale byl to zřejmě poslední nutný výbuch, po kterém se náš *táta* úplně schoulil do sebe.

Zprávy ze Spojených států se začaly opožďovat a byly čím dál tím děsivější.

Vlna epidemie přeskočila z východního pobřeží dál. Nesli ji v sobě lidé prchající ve statisících automobilech, šířila se mnoha tisíci vlaky a stovkami letadel. Nejprve k Floridě, pak postupovala jako kryté vozy dávných kolonistů přes pláň vítězně na západ. Další a další města se odmlčovala.

»Nešťastníci!« nařikal Jaroš. »Netušili, co provádějí?«

Myslel tím Mareše a jeho partu, ale dalo by se to chápat i na Američany.

»Věděli to,« ujistil jsem ho. »Ale teď už by se to mělo samo zastavit. I tak to bude strašlivé počítání.«

Zprávy z Čech dávaly tušit náznak toho, že náš Parlament konečně pochopil vážnost situace. Poslanci oznámili zvláštní vysílání pro obyvatele na všech kanálech televize a na všech rozhlasových stanicích.

Seskupili jsme se kolem našeho jediného rádia, aby nám neuniklo ani slovo.

Nejprve měl řeč dosavadní předseda Poslanecké sněmovny. Po poměrně krátkém úvodu, ve kterém pro nás nebyla prakticky žádná informace, konečně zazněla věta, kde bylo soustředěno prakticky všechno.

»Všichni občané musí přispět pomocí obětem preventivního jaderného úderu, který podnikly armády NATO proti mlokům!«

»Panebože!« zaúpěl Jaroš.

Odvrátil se a schoulil jako boxer po těžkém úderu, když už nemá sílu pokračovat v zápase.

Chtěl jsem ho povzbudit, ale odstrčil mě.

»Nech mě, Pavle!« požádal mě bezbarvým hlasem. »Nech mě být. Jdi k ostatním a pomoz jim, aby to přečkali. Já.. já už nemohu...«

Vrátil jsem se k rádiu.

Nelítostné zprávy pokračovaly. Radioaktivní stopa se už táhla přes celé Východní Čechy až do Polska, všude probíhala spěšná evakuace. Nejhorší to bylo v blízkém okolí epicentra výbuchu. Z Českého ráje se stalo české radioaktivní peklo. Kvůli utajení nebyli Češi vůbec varováni a několik set jich v okolních vesnicích při výbuchu zahynulo.

»Tohle generálové přehnali,« komentoval jsem. »To budou dost těžko lidem vysvětlovat.«

»Zdůvodnění pro to jistě najdou,« odtušil Éda Lipinský. »Mají teď o důvod víc - tu katastrofu na východním pobřeží. Američané mohou směle tvrdit, že nás musí zničit, i kdyby to odnesla půlka Evropy. Určitě se budou cítit v právu a budou vykřikovat, že je to zase naše dílo. Bestie!«

Na to nebyla žádná odpověď.

»Jak je možné, že jsme ještě naživu?« obrátili se na mě někteří mloci s otázkou.

»Chránil nás skalní masiv nad našimi hlavami,« vysvětlil jsem jim rychle. »Neutrony tím neprojdou dále než pár metrů, gama záření pár desítek metrů. Pod naší silnou vrstvou skal nás záření nemuselo postihnout - což se teprve uvidí, nemáme možnost radioaktivitu měřit. Viditelné světlo nepronikne ani kousek, takže jsme zažili *jenom* bořící účinky tlakové vlny, naštěstí opět zmírněné mohutnou vrstvou skal. Proto nám tady spadlo na hlavy jen pár kamenů.«

»Zato lidem nahoře je ouvej,« litovala je Otylka. »Ale jak vlastně posloucháme rádio, když sem nic neprojde?«

»Máme sem zvenku protaženou anténu.«

»A co radioaktivita venku? Nebude pro nás nebezpečná?«

»To po mně nechtějte vědět. Raději poslouchajte, nebo se nic nedozvíme.«

Mezitím se v Parlamentu rozpoutaly vášně.

Poslanci Strany Rozumu vydali vlastní prohlášení, v němž použití nukleární síly ostře odmítli a nekompromisně žádali, aby Česká republika v Radě NATO okamžitě vetovala jakékoliv další akce proti mlokům.

»Situace je skutečně katastrofální, ale uvědomme si, že jsme ji způsobili my, lidé. Stačí vytáhnout záznamy, kdo pro zákon na vyhubení mloků hlasoval. Drtivá většina. Katastrofa ohlášena mloky začala ve Spojených státech. Podle dostupných známek si ji nedokážeme ani představit. Umírají miliony lidí a zřejmě to opravdu způsobili mloci. Je to na opačném konci světa, ale ne dost daleko od nás a nejspíš je budeme muset požádat o příměří, protože jen oni by to dokázali zastavit. K tomu je nutné, abychom my lidé přiznali poráž-

ku a omluvili se jim, než se zkáza rozšíří na celý svět. Chtěli jsme mloky vyhubit, takže se cítí v právu vyhubit naopak nás. Nemusíme s nimi souhlasit, ale to je asi tak všechno, co můžeme proti nim udělat. Uvědomte si, jaké požadavky na nás dosud kladli: abychom je konečně uznali za rozumné tvory a nechali je žít. Kdybychom to udělali hned, určitě bychom nic neztratili. Teď nám jde asi o všechno, ale zavinili jsme si to sami, vlastní arogancí.«

»Snad mloky po tom všem ještě nepodporujete?« zbrunátněl předseda Parlamentu.

»Ne, my jednáme čistě z pudu sebezáchovy,« opáčil na to poslanec Strany Rozumu. »Uvědomte si, čeho jste dosáhli tím vaším *preventivním jaderným úderem*! Bud' jste mloky vyhubili, pak můžeme očekávat, že epidemie přeskóčí ze Spojených států na zbytek světa, podle všeho nás čeká příšerná smrt a skončí to vyhubením lidstva. Nebo jsme je nevyhubili, ale oni toho budou mít dost a rozhodnou se dále s námi nevyjednávát, což bude totéž. Poslední možnost je nejméně pravděpodobná, jenže nám jako jediná přináší jakousi naději - že jsme je ani teď od jednání neodradili. Potom můžeme doufat, že oni zachrání aspoň zbytek světa. Přestaňme si konečně hrát na neomezené pány tvorstva! Dostali jsme na vědomí, že se bud' naučíme žít s jinými rozumnými tvory v míru, nebo zde zůstanou oni sami, bez nás. Tak je to!«

»Američané určitě přijdou na lék!«

»Jen aby! Nedokázali si poradit ani s AIDS, která by se dala zastavit i pouhou karanténou - kdyby opravdu chtěli.«

»Vidíte snad všichni, že nás mloci chtějí vyhubit! Jenom NATO nás může zachránit!«

»Atomovými bombami nás chtějí zachraňovat? Jistě, až do posledního Čecha!«

»To je nepřípustná propaganda! Musíme se všichni zapojit do pátrání po mločích doupatech! Když je objevíme, všechno rychle skončí!«

»Co skončí? Svrhnou nám na hlavu další atomovku, idioti! Ještě dvě nebo tři atomové bomby - a můžete tyhle nesmyslné pohádky o ochraně vykládat svým mrtvým dětem!«

Přenos byl poté přerušen oznámením, že další zprávy bude podávat pouze tisková mluvčí Parlamentu po skončení jednání.

Zůstali jsme v našich jeskyních oddělení od světa.

Táta Jaroš se teď zdržoval vzadu u třetího počítače, kam si přenesl monitor, aby byl sám.

Den uplynul v celkově pochmurné náladě. Jeden z učedníků elektrikáře Filipa byl při opravě nesvítící lampy zasažený elektrickým proudem. Spadl naštěstí do vody jezírka, kde se sám rychle vzpamatoval, ale táta učedníkům okamžitě zakázal práci pod proudem.

Po dlouhé době jsme měli k obědu maso. Jedna ze žab byla ostatními pošlapaná tak, že nezbylo než ji utratit.

»Jsme vlastně kanibalové,« komentovala to nešťastná Inka Mráčková. »Nenarodili jsme se všichni ze žabích vajec? Vždyť ty žáby jsou vlastně naše mámy! A my je zabíjíme a jíme.«

»Nemáš pravdu,« zvedl oči Jaroš. »O příbuznosti nemůže být ani řeč. Používáme-li žabí vejce jako prostředí k vývinu našich vlastních zárodků, je to podobné, jako když lidé nosí kožesiny zvířat jako oděv.«

»I ty kožesiny jsou barbarství!« opáčila dotčeně.

»Prosím tě, Inko, zmlkni už!« neudržel jsem se. »Záleží ti na červech, v Americe umírají miliony lidí a v Čechách se rozlézá radioaktivita! Jdi k šípku s těmi pseudostarostmi!«

»Ty jsi přece dal ty vražedné bakterie Marešovi!«

»Já jsem mu je nedal, vzal si je sám. Až se vrátí, pokud se mu to podaří a svědomí mu to dovolí, má to u mě schované. Vycházel jsem s nimi jako kamarád, ale co mi provedli, to se mezi kamarády neudělá.«

»Ale ty smrtící bakterie...«

»Ty vymyslel táta, ale kdyby věděl, komu se dostanou do ruky, smazal by je už dávno.«

»Ty bys to určitě taky dokázal udělat,« ustupovala Inka.

»Dokázal,« přikývl jsem. »Ale ani mě to nenapadne a budu si teď dávat pozor na každého, kdo stojí za mnou.«

»Kluci, nechte toho!« napomínal nás Ěda Lipinský. »Bylo tady přece takové krásné kamarádství - všechno zkazíte!«

»Kluky nech být,« odsekla Inka. »Jsme přece holky!«

»A dost už!« zvýšil hlas Ěda. »Potřebuji dobrovolníka na obhlídku Blaníka. Kdo jde se mnou?«

Ačkoliv byl Blaník obsazen Američany; anebo možná právě proto, občas jsme je kontrolovali. Vypadalo to jako pohádka, ale naše pevnost ještě žila. Američané jednu turbínu zničili trhavinou. Bliklo to, ale - světla svítila dál. Vyhodili do vzduchu druhou - světla nezhasla. Mločí hlídky zjistily, že se Amíci hemží kolem třetí turbíny - asi ji chtěli vyhodit do vzduchu také.

Ědovi se přihlásili hned dva a tím byl oběd ukončen. Kdo měl co na práci, odešel v ní pokračovat, kdo neměl co dělat, staral se o mládež *od píky*.

Teprve večerní zprávy přinesly trochu rozruchu.

První novinku přinesl Ěda Lipinský. Týkala se Američanů v Blaníku - a byla pro ně dosti tragická.

Pokusili se vyhodit třetí turbínu a tentokrát po mohutné explozi světla v Blaníku konečně zhasla. Jásání Američanů se ale brzy ztratilo v hukotu vody. Valila se z ucpaného odtoku turbíny a rychle stoupala. Pro patnáct *vítězů* se brzy stala zákeřnou pastí a odřízla jim cestu k východu. Zoufale se ve tmě pokoušeli dosáhnout schodiště, neboť výtahy zůstaly také nehybné, ale voda byla rychlejší.

»Jen jeden vyplaval, ostatní se utopili,« hlásil spěšně Ěda. »Máme je přinést?«

»Nechte je tam,« rozhodl temně táta Jaroš. »Nebudeme je oživo-
vat.«

»Správně, patří jim to,« souhlasil Zelený.

»Ba ne,« ohradil se Jaroš. »Ale nemíním jim vůbec dávat najevo, že existujeme. Jen ať se o ně postarají sami!«

»Ti chlapi zemřeli, jsou mrtví!« žadonil Éda. »Když je neoživíme, bude to definitivní! Amíci nasadili potápěče, ale oživit utopence bude zázrak.«

»Ti chlapi mohou za to, že dnes umírají statisíce jejich krajanů!« vybuchl táta. »Umírají i děti, nevinné jako lilie. Proč bychom měli zachraňovat právě tyhle, co za to mohou?«

»Myslel jsem si, že aspoň ty nevíš, co je to nenávist,« začal Éda vyčítavě.

»To není nenávist!« vykřikl Jaroš. »To je odpovědnost za všechny mloky, živé i nevyhlášené! Uvědomte si, co asi udělají ostatní, až najdou bezhlavá těla? Pochopí, že jsme tam byli. Podniknou potom všechno možné, aby nás objevili. Necháme je, ať se radují, že nás tím atomovým úderem zlikvidovali!«

Ze Spojených států přicházely pouze sporadické zprávy ze západních států. Východní pobřeží bylo nepřírozeně ztichlé, pustými městy se proháněl vítr a všude ležela nehybná lidská těla. Střed Spojených států prožíval krutou agónii, lidé tam před smrtí prchali až někam na západní pobřeží - a roznášeli ji v sobě dál. Kanadská vláda se pokoušela zastavit epidemii na své hranici příkazem zastřelit každého, kdo se ji pokusí překročit a na hranicích s Kanadou se střílelo ostrými.

»Nemělo se to po dvou dnech samo zastavit?« udeřil na mě táta, jako kdybych za to mohl.

»Mělo,« souhlasil jsem. »Jsou dvě možné příčiny, proč se to nezastavilo. První je, že to Marešovci nerozhodili naráz, ale vypouštějí to mezi lidi postupně. První vlna mohla dávno pominout, druhá ji překryla a třetí to ponese ještě dál.«

»Cožpak by v tom někdo dokázal pokračovat, kdyby viděl na vlastní oči tu zkázu?«

»Pak je tu druhá možnost,« uvažoval jsem. »Mutace.«

»Potom by se jim to úplně vymklo z rukou - a nám taky,« řekl táta rezignovaně.

»Tak nějak,« přikývl jsem. »Měli bychom co nejdřív začít zachraňovat Evropu, Asii a Afriku. Pokud ti zabeďnenci ještě nechápou, že jde už i o ně, nechápu ani já je.«

»Sežeňte někdo Petráčka,« řekl táta unaveně. »Pošleme ho za lidmi. Snad aspoň někdo pochopí, že musí jednat. Jinak to přežije jen pár Čechů, Belgičanů a Holanďanů s neuvěřitelnou klikou, že absolvovali dva kruté dny na záchodě...«

PARLAMENT

Petráček musel odplout východním tunelem, protože jižní tunely byly beznadějně zavalené.

»Bude to nebezpečné, na hladině může plavat radioaktivní prach,« varoval ho táta. »Nejhorší je, že radioaktivita není vidět. Nepluj těsně pod hladinou řeky, jenže nebezpečí může číhat i na dně a proto plav středem, zbytečně nikde na nic nesahej a koukej být co nejdřív v Labi.«

Přidal mu ve vodotěsném obalu dopisy pro Vladimíra nebo jeho přátele a vyprovodil ho spolu s námi až k tunelu.

»Potřebuji posla do Saského ráje,« požádal dobrovolníky.

Okamžitě se zvedlo dvacet zelenomodrých rukou.

»Poplave tam jen jeden,« řekl a vybral si hbitou Marii.

»Myslím si, že bych byl vhodnější posel,« řekl zklamaně Vojtěch Salaba. »Marie je přece... bývalá žena.«

»Tebe budu potřebovat jinde, neboj se,« ujistil ho.

»A co my?« otázal se další, zklamaný že nebyl vybrán.

»Máte snad co dělat,« odpálil ho. »Toulky venku budou na dlouhou dobu nebezpečné.«

Rozešli jsme se a já jsem zamířil s tátou k počítačům.

»Přiznám se, nechce se mi vymýšlet další život, když se před našima očima ničí ten původní,« řekl jsem unaveně.

»I ty, Brute?« podíval se na mě. »Ačkoliv - máš pravdu. Je hrozně deprimující vidět, jak se lidstvo řítí do pekelné tlamy - a nikdo se nezvedne a neudělá tomu přítrž.«

»Každého jen napadne zabíjet nás. Můžeme za to? Nezám. Není vina jinde? To nikdo nevidí. Slepý vede slepého, až oba do škarpy spadnou,« filozofoval jsem.

»Vina je na nás,« řekl *táta*. »Kdybych v začátku obětoval to prokleté dědictví, skončilo by to rychleji a lépe...«

»Myslíš Blaník?«

»Ano,« přikývl. »Nenapadlo mě, že se to takhle převrátí. Vědět to dopředu...«

»Kdyby Bůh věděl všechno dopředu, nepotřeboval by na své nepovedené lidi sesílat potopu světa,« odtušil jsem. »Anebo by rovnou utopil všechny a nezdržoval by se ani s Noem.«

»Nech toho!« ohradil se prudce. »Ještě i ty!«

Táta mě v podstatě k počítači nahnal, abych se věnoval vývoji nového tvora. Pokoušel jsem se zaměřit směrem, kterým se kdysi dávno dala naše matka příroda, ale brzy jsem viděl, že se ženu do slepé uličky.

Ve vodě žijí spousty teplokrevných živočichů, ale žádní z nich, delfíni, velryby, lachtani ani mořské krávy, nemohou pobývat pod vodou libovolně, neboť potřebují - vzduch. Vodní teplokrevní tvorové dokáží vyvinout potřebné teplo jen díky mohutné tukové tepelné izolaci, ale voda v plicích by velice účinně teplotu jejich těl vyrovnala s okolím. Teplokrevnost se zřejmě s dvojdyšností vylučuje. A vzdát se dvojdyšnosti? Proboha, proč? Vždyť je tak nádherné žít a dýchat pod vodou, kde lidé potřebují své neohrabané dýchací přístroje. Delfín, který se zamotá do sítě, se nakonec utopí. My jsme mohli pod vodou bez obav z utopení i usnout.

Na druhou stranu, teplokrevnost měla jistě i své výhody, pro které nakonec opanovala svět. Ale - byly to opravdu tak pronikavé výhody? Energeticky to přineslo nutnost oblékat se a vytápět nebo naopak klimatizovat obydlí. Spotřeba Blaníku byla velká, ale nejvíc elektřiny potřebovaly skleníky a líně.

Nemohl jsem ale zůstat na místě. Rozhodl jsem se zaměřit se na jiný způsob rozmnožování. Vejce bylo jednodušší, ale zranitelnější. Mnohem výhodnější by byla živorodost. Oproti vejci má placenta výhodu v tom, že nepotřebuje nashromáždit dopředu obrovské množství živin, ale dodává je plynule podle potřeby od začátku do konce.

Zabral jsem se do práce tak, že mě museli vytrhnout i na oběd. Otylka si pro mě došla osobně a vyčínila mi, že nějak pohrdám jejím kuchařským uměním.

Málem jsem odvětil, že mi v Bláníku nevadily ani staré suchary, ale spolkl jsem to. Otylka si to nezasloužila.

»Oba jste úplně stejní, ty i táta,« řekla a pokračovala do zadní jeskyně.

Vylétla odtud vzápětí a rovnou ke mně.

»Kde máš tátu?« udeřila na mě.

»Kde by byl? Nejspíš u sebe!« vyhrkl jsem, ačkoliv odtud právě Otylka přicházela.

»Tam není!« ujistila mě.

K obědu se nedostavil a začal jsem mít nejasné obavy.

»Najděte ho,« poprosil jsem ostatní. Napadlo mě, že by si mohl vzít příliš k srdci, jak se mu všechno rychle vymklo z rukou. Aby si tak něco neudělal!

Rozběhli se po Mločím ráji, ale brzy se všichni zaraženě vrátili. Táta nám zmizel. Ukázalo se ale, že s ním chybí tři další mloci, všichni bývalí lidé. Druhou možností tedy bylo, že se vydali do Saského ráje. Mohl jít navštívit osobně naše kamarády, byla tam celá naše elita: učitel, Vocásko, Filip a Skála.

Nakonec mě napadlo podívat se do jeho počítače, což jsem měl udělat hned a nemusel bych vyvolávat paniku. V počítači byl vytvořen nový adresář, nazvaný „PRO-MICU“ - a pochopil jsem, že je jenom pro mě.

Klasickým souborem, přítomným snad ve všech aplikacích, bývá textový soubor READ.ME, neboli česky CTI.MNE. Obsahuje důležité zprávy pro uživatele a je dobrým zvykem se dovnitř aspoň podívat, než člověk začne s instalací.

Byl to tedy první soubor, který mi padl do oka.

Okamžitě jsem si jej zobrazil a četl. Nebylo to obtížné, byl totiž velice stručný:

»Pavle,

po dobu mé nepřítomnosti přebíráš zodpovědnost za Mločí ráj. Všechny pořádně proháněj, ať nezlenívíte. Poslouvejte rádio, ať vám nic neunikne. Kdybychom se do týdne nevrátili, podívej se na

projekt 928. Určitě budeš vědět, co s tím, ale dokud budeš mít jinou možnost, rozmysli si to. Rozhodnutí je jen na tobě.

Váš táta Šéf Salamander.«

Rychle jsem mrkl na uvedený projekt. A nezdržel jsem se udivného hvízdnutí.

Zprávy z Ameriky se teď lovil jako vzácnost a evropské rozhlasové společnosti si je předávaly jako senzaci, ačkoliv byly stále stejně jednobarevné - a převládala pohřební čern. Největší katastrofa v dějinách lidstva ve Spojených státech pokračovala, ale v Čechách nikoho nezajímala, ačkoliv mnohem sledovanější výbuch atomové nálože byl s touto katastrofou přinejmenším v přímé souvislosti.

President Spojených států už o sobě nepodal žádnou další zprávu. Proslýchalo se, že jeho letadlo havarovalo, ale tato fáma nebyla věrohodně potvrzená.

Družicové snímky potvrdily, že celý komplex Pentagonu do základů vyhořel. O lidech v něm nebylo možné soudit nic, ale zdálo se, že jejich osud nebyl záviděníhodný.

Evropské státy se pokoušely obnovit ve Švýcarské Ženevě Organizaci Spojených Národů, ale státy Afriky odmítly, neboť nemínily vystavovat své delegáty v tak nejisté oblasti světa zbytečnému nebezpečí. Místo Ženevy navrhovaly pro sídlo nové organizace středisko islámu Bagdád. Narazily ovšem na odpor, především Číny, která prosazovala *nejklidnější město světa* Peking a nabízela postavit novou budovu Organizace Spojených Národů přímo na náměstí *Nebeského klidu*.

V Čechách byly na pořadu jednání tři otevřené problémy.

Prvním byla likvidace následků výbuchu atomové bomby nad Českým rájem. Byla to jen taktická nálož minimální ráže, asi jako v Hirošimě. Naštěstí nevybuchla nad žádným městem, ale v řídké obydlené oblasti, bohužel se přímé oběti na životech i tak počítaly na stovky a radioaktivní zamoření v Čechách se stalo problémem číslo

jedna, ačkoli se pracovníci Civilní obrany snažili nebezpečí zlehčovat srovnáváním se zamořením po Černobyli, které podle nich bylo obdobné.

Druhým problémem se stal soudní proces se Stranou Rozumu pro žalobu za podporu mloků, ačkoliv to veřejnost brala jako skandální ustupování dnes již téměř neexistujícímu NATO. Bez vedoucích Spojených států z organizace vystoupila i Anglie, zděšená faktem, že kanál La Manche představuje mnohem slabší ochranu než mloky překonaný Atlantik. Hlavní vojenskou sílu Aliance teď představovalo Německo.

Třetím problémem byly již vypsané parlamentní volby, ke kterým panovala napříč politickým spektrem všeobecná nechuť; s výjimkou Strany Rozumu. Volební kampaň zatím jednostranně vyznívala v její prospěch - pobouření veřejnosti dosavadními událostmi jí dávalo naději až na devadesát procent hlasů.

Parlament se pokusil vzhledem k mimořádnému stavu v zemi posunout termín voleb o půl roku. Návrh byl velkou většinou poslanců nadšeně přijat, jen Strana Rozumu jej prohlásila za protiústavní. Volby se ale ve stanovené době nekonaly, neboť »nebylo možné zajistit jejich regulérnost«.

Zasedání Parlamentu se stále častěji objevovala v rádiu i v televizi. Také my jsme je sledovali, protože se tam teď často jednalo o nás - i když pořád ještě bez nás.

Senzací první třídy bylo, když se náhle přímo v jednacím síni Parlamentu objevili - čtyři mloci.

Komentátor v rádiu překvapením oněměl, takže jsme podle mlokovy oslovení poslanců okamžitě poznali, kdo to je, dříve než se sám představil.

»Přeji vám dobré odpoledne, dámy a pánové.

Říkají mi Šéf Salamandr. Nejprve varuji stráž Poslanecké sněmovny, aby se nepokoušela proti nám zasahovat. Rozmyslete si to dobře! Nikoho z poslanců nebudeme ohrožovat, ale pokud nám někdo ublíží, spáchá tím hromadnou sebevraždu lidstva. Upozorňuji vás, že úplné vyhubení vás lidí je již připravené a záleží jen na vás, zda uděláte ještě jeden podraz! Můžete zabít nás čtyři, ale byli bychom poslední oběti z řad mloků, které by následovalo šest miliard

mrtvých lidí, včetně vás, co tady sedíte. Vojtine, Marie, Jirko, zastrčte kolty, už je nebudete potřebovat. Teď žádám předsedu o oficiální udělení slova.«

»Je to proti jednacímu řádu...« začal blekotat oslovený.

»Dobrá, pak si vezmu slovo sám,« odušil táta. »Jednání bude příliš důležité, než abychom se ohlíželi na nepodstatné detaily, jako dodržování jednacího řádu Parlamentu. Vážené dámy a pánové! Asi si neuvědomujete své povinnosti k celému lidstvu. Počet obětí smrtící epidemie ve Spojených státech odhadují na sedmdesát milionů a pořád to stoupá. Zabývat se v takové chvíli vedlejšími problémy je zvrhlost.«

»Epidemii ve Spojených státech jste ale vyvolali vy!«

»Ano, my. Přesněji - menší skupinka, která se rozhodla vám lidem oplatit zlé zlým. My ostatní máme po celou tu dobu připravenou vakcínu, která mohla katastrofě zabránit, anebo ji i zastavit. Stačilo jediné - abyste s námi začali jednat. Nepokusili jste se o to a vaše zanedbanost způsobila Americe apokalypsu. Může přinést ještě větší, celosvětovou. Což vás ani tohle nevzchopilo k jednání? Pak musíme začít jednat my, ale bude se vám to líbit mnohem méně.«

»Naši právníci uznali...« pokoušel se namítat předseda Parlamentu, ale spíš by zastavil rychlák drobounkým kamínkem položeným na kolejnici.

»Vaši právníci mě nezajímají,« pokračoval táta. »Uznali, že jsme myslící - to asi máte na mysli. Vzápětí jste zákeřně rozstříleli naše parlamentáře. Ne, neudělali to vojáci vaši, ale cizí, pobývající v Čechách na vaše pozvání. Nemusíte se nám ani omlouvat. Dobře vím, že jednám se sebrankou, která nedokáže držet slovo, ale jiné barbary na výběr nemám, takže musím jednat s vámi. Rozstříleli jste našeho právníka, proto budeme mluvit bez obalu, přímo k věci.«

»To je...«

»Žádná urážka!« zarazil nesmělý protest táta. »Mluvím za všechny mloky, ačkoliv mě nezvolili. Požaduji po vás, abyste uznali - kapitulaci lidstva.«

»Jakým právem?«

»Právem jejich stvořitele,« odtušil. »Vy jste sice nikdy nic nestvořili a tady už také nemáte co dělat, neboť volby měly být minulý týden, jenže tady pořád sedíte a budete tedy se mnou jednat vy.«

»A když nebudeme?« naježil se předseda Parlamentu.

»Pak lidstvo vyhyne - i s vámi.«

»Chcete nás vyvraždit?« zvýšil hlas předseda.

»Nechceme, ale uděláme to,« odtušil táta. »Ukázku vidíte sami - na polovině Spojených států.«

»To je ale nelidské! Nehumánní!«

»Ukázky **humanity** jsme viděli v Čechách. Letecké bomby, svržené na malé mločí děti, smrtelně jedovaté chemické látky a nakonec vaše největší *humánní* lahůdka, jaderná bomba. Tím že nás chcete dojmout? Marná práce!«

»Ale kapitulace... Nemáme právo jednat za celé lidstvo! Ostatní země nás neposlechnou!«

»Nebudete nikomu poroučet. Jen všem ostatním vyřídíte co požadujeme a všichni naše podmínky přijmou; sami a rádi.«

»A když nepřijmou?«

»Budeme to respektovat, jako výraz svobodné vůle. Nikomu nebereme právo na - sebevraždu.«

»To by nebyla sebevražda, ale hromadná vražda!«

»Jak se to vezme,« odtušil. »Sebevražda je neposlechnout hlas rozumu ve chvíli, když jde o život. Přitom bude pro vás jednodušší splnit naše podmínky než trvat na svém. Nechceme nic nemožného. Chceme také jenom žít.«

»Jaké jsou vlastně vaše... současné podmínky?« zeptal se ho značně upjatě předseda Parlamentu.

»Téměř stejné jako na počátku, ačkoliv je v nich několik menších změn. Předně požadujeme, abyste okamžitě, a to ještě dnes, ve svých zákonech nahradili nechutné rasistické pojmy: »*člověk, humánní, lidský*« přijatelnějšími pojmy »*rozumný* či »*myslící*«, což vám dovoluje zahrnout i nás. Naším požadavkem číslo dvě je zastavit zabíjení. Dojednáte okamžité příměří a zaručíte se za dodržování práv myslících na obou stranách. Kdo je poruší, bude považován za válečnou zřůdu.«

»A co pro příměří uděláte vy?«

»Dáme vám vakcínu, kterou vlastními prostředky dopravíte do Ameriky. Nemáme letadla ani sílu cokoliv dále vyjednávat, zbude to tedy na vás. Spojené státy s vámi budou buď ochotně spolupracovat, nebo vyhynou. Věřím, že se rozhodnou správně a nebudou trvat na pokračování války, tím spíše, že po nich nepožadujeme nic víc než aby stáhly svá vojska ze všech zemí světa zpátky na vlastní území a nikam je už neposílaly.«

»Ani tam, kde pomáhají udržovat mír?«

»Mír budou udržovat ti co tam bydlí. Dohodnou se ochotně a rádi a rychle zapomenou na malicherné tahanice o všelijaká sporná území. A pokud ne - bude časem takové území rozděleno mezi jejich sousedy. Mrtví nebudou potřebovat víc místa, než kolik se pro ně najde v hromadném hrobě.«

»To je přece kruté!«

»Třeba to ani kruté nebude. Každý diktátor si jistě včas rozmyslí střílet lidi a vyhánět uprchlíky. Nebudou zapotřebí trestné výpravy ani mírové sbory.«

»A kdyby přece jen někde...«

»Jak říkám, nikomu nebereme právo na sebevraždu...«

»Myslíte, že všechno dokážete sami kontrolovat? Nebudete potřebovat pomoc - třeba Organizace Spojených Národů?«

»Vaše lidská organizace je mrtvá, ale i kdyby nebyla, už tisíckrát selhala. K čemu bylo každé šestisté šedesáté šesté vážné varování? Nemusíte pro ni truchlit. Ostatně, nechceme nikoho kontrolovat. Proč? Budeme požadovat jen větší svobodu cestování: pro mladé lidi i pro mloky, aby se nikde lumpárny neutajily. Nechceme lidem vládnout a nechceme rušit zákony, naopak je chceme rozšířit i na mloky. Samozřejmě z nich musí nejprve zmizet vaše rasistické a šovinistické prvky, beztak byly jen vaší ostudou.«

»To by nebylo tak nepříjemné,« odtušil jeden poslanec, zřejmě ze Strany Rozumu.

»Doufám,« přikývl Jaroš. »Ale máme pro vás i nějaké méně příjemné požadavky. Například zodpovědnost, žádná poslanecká imunita a stejné tresty pro všechny. Kdo z vás hlasoval pro vyhubení mloků, je vinen zločinem genocidy a nebude se smět zúčastnit žádných dalších voleb. V příštím Parlamentu se zde zřejmě setkáme jen

s hrstkou z vás, ale nemůže to být jinak, protože spravedlnost musí platit pro všechny.«

»To je ale potlačování svobody názoru!«

»Svoboda názoru končí v okamžiku, kdy hlasujete pro smrt nevinného. Za zločiny musíte nést zodpovědnost. Selhali jste podobně jako Germáni při tvorbě Norimberských zákonů. Ztráta volebního práva bude pro vás naprosto opodstatněná.«

»A co zločiny mloků?«

»Nebudu proti jejich potrestání a pro stejné tresty jako pro vás. Ti, kdo málem vyvraždili Ameriku, se nikdy nebudou smět účastnit žádných voleb.«

»To je přece směšný trest! Nesrovnatelný!«

»Mám pro ně raději požadovat trest smrti? Pak budu totéž požadovat i pro vás, neboť i vy jste zabíjeli.«

»Nikoho jsme nezabíjeli!«

»Připustili jste použití atomové nálože uprostřed Čech. Stovky mrtvých dosáhl málokterý parlament. Až na pár výjimek vás proto považuji za vrahy. Co nejrychleji napravíte, co se dá - a můžete si hledat jiné zaměstnání.«

»Nemůžeme přece za vojenské zločiny! Musíte odsoudit ty, kdo za ně skutečně zodpovídají.«

»Šlo to přece vyřešit beze zbraní. Dali jste volnou ruku generálům, stali jste se jejich spoluvíníky. Takže se mi teď nevykrucujte a netvrdte, že jste nevěděli, co činíte. Věděli jste to a ponesete zodpovědnost. Tot' vše.«

Nikdo z nás, co jsme to poslouchali, ani nedutal. Kam se poděl ten mírný, vše odpouštějící *táta*? V Parlamentu České republiky stál u mikrofonu bůh pomsty, nelítostný jako dávná bohyně Kálí, jako starořecké Erínyje.

»Poslyš, Pavle,« obrátil se na mě kdosi z hloučku mloků, »on přece jen tak blufuje, vid'?«

»Ne tak docela,« zavrtěl jsem hlavou. »Kdyby je zabili, mohli bychom rozprášit kdekoliv na světě kmeny protobaktérií 928. To by ze všech teplokrevných živočichů nepřežila ani ta poslední krysa v kanálu. Přitom neexistuje vakcína, která by to zastavila.«

»A tohle vymyslel - on?«

»Doufám, že to nikdy nepoužijeme,« řekl jsem. »Ale je to pravda - vymyslel je on. Podle mě ve chvíli, kdy na nás lidé použili atom. Možná ztratil víru v lidstvo jako takové.«

»Já se mu nedivím,« řekla Otylka tiše.

»Já ano - něco takového ho nemělo ani napadnout.«

MIMOZEMŠŤANÉ?

Návrat Šéfa Salamandra i jeho družiny ochránců byl téměř triumfální. Konečně dosáhl pozitivní obrat v přístupu lidí k nám a prakticky ukončil válku. Přivítali jsme ho všichni.

Jeho doprovod přinesl do Mločího ráje přístroje k měření radioaktivity a Šéf je hned zapojil do práce. Ukázalo se, že jeden z pramenů vody přitékající do jezírka je radioaktivní. Jarošovy obavy se potvrdily a jeho zákaz koupání v jezírku byl oprávněný, ačkoliv to s radioaktivitou nebylo kritické. Jako nás dříve neohrožily jedy, také radioaktivita napáchala mnohem více škody lidem na povrchu. Parta tunelářů okamžitě vyrubala obtok a toto nebezpečí nás přestalo znepokojovat.

»Poslyš, Jaroši,« obrátil jsem se na něho, když jsme pak byli spolu sami, »vázně bys dopustil vyvraždění lidstva?«

»V podstatě ne,« usmál se trochu trpce. »Jak tě znám, ty bys něco takového neudělal.«

»Ale kdyby tě zabili...«

»Převzal bys funkci Šéfa Salamandra, ale lidstvo bys asi nechal žít. Nebo se mýlím?«

»Myslíš, že by mě ostatní zvolili?«

Podíval se na mě pátravě.

»Ta funkce není volená,« odpověděl pomalu. »Je pouze pro stvořitele - a pro nikoho jiného.«

»To nezní příliš demokraticky!«

»Nezní,« přikývl. »Už dávno sis mohl povšimnout, že mezi námi mloky žádná demokracie nevládne.«

»To je snad chyba, nemyslíš?« chytil jsem se za hlavu.

»Nemyslím. Demokracie je prý nejlepší ze špatných metod vlády. My nemáme vládu žádnou. Je to dobře, nebo špatně?«

»Zatím jsme ji ani nepotřebovali,« připustil jsem.

»To je ono! Nepotřebovali! A proč? Protože každý usiluje o to, aby se měli dobře všichni. Dokud se podaří udržet toto nadšení, postačí dodržovat pár zákonů. Nějaká pravidla budou potřebná a časem dospějeme i k nutnosti ustanovit soudy, aby vynucovaly jejich dodržování, ale určitě nebudeme potřebovat nic tak komplikovaného, jako vládu či parlament. Chtěl jsem, aby se mloci zařadili mezi lidi. Bylo by to nejlepší, ale už na tom netrám. Budeme žít mimo ně. Musíme urovnat veškeré třecí plochy, budeme uznávat jejich zákony, ale stejní nikdy nebudeme. Ale dokud nás mloků nebude aspoň milion, nebudeme potřebovat vládu. Nanejvýš něco jako kmenového stařešinu, šamana či Stvořitele. Nebude to funkce volená a odvolatelná, ale uznávaná. Například proto, že Šéf Salamander má klíče od kreatoru a nemusí poslechnout *hlas lidu*, požadující něco, co by bylo proti jeho svědomí.«

»Už více mloků se ti postavilo,« pochyboval jsem.

»Vždycky to špatně dopadlo. Přinejmenším by to bez nich dopadlo lépe. Všimni si, jak takových ubývá.«

»To si musím ještě promyslet,« vrtěl jsem hlavou.

Vláda České republiky ze svého území odvolala všechny cizí vojenské jednotky a oznámila, že dojednala s mloky mír. Okamžitě také vypravila do Spojených států zvláštní letadlo s vakcínou, aby zachránilo alespoň zbytky obyvatel.

Ukázalo se, že ztráty na životech nebyly tak kruté, jak se zdálo zpočátku.

Smrtící bakterie zasáhly Pentagon a část Washingtonu. Na další města použila Marešova parta naštěstí jen ochromující protobakterie, které rozvinutí smrtícího kmene znemožňovaly. Většina *obětí* se tedy po dvou dnech strnulosti vzpamatovala; nejvíce životů pak měla na svědomí panika a dopravní nehody. Ztráty na životech poklesly na zlomky původně odhadovaných hodnot, ačkoliv zůstávaly mnohem větší, než ztráty způsobené nedávnou panikou v Evropě. Potvrdil se

přítom můj odhad, že to Marešovci ještě párkrát přiživili - ovšem pouze tím méně škodlivým kmenem.

Na okraji pouště Nevada došlo z neznámých příčin, zřejmě ochromením obsluhy, k jadernému výbuchu. Nebyl podzemní jako většina předtím, takže kolem vzniklo nebezpečné radioaktivní zamoření, tím zákeřnější, že nikdo neměřil radiaci. Dokonale byl přítom zničen objekt tajných laboratoří americké armády. Vzhledem k jejich totální devastaci, zamoření radioaktivitou a stále trvajícím zmatku se oběti nepodařilo zjistit, ale na pozadí ostatních kolosálních škod šlo asi o bezvýznamnou epizodu. Naštěstí se lidé této oblasti sami zdaleka vyhýbali už předtím - dávno neměla dobrou pověst. V nevadské poušti se jaderných výbuchů odehrálo tolik, že o jeden více či méně nebylo očividně důležité.

Potvrdila se zato zpráva o havárii presidentova letadla. Ochromující protobaktérie nejspíše vyřadily piloty a letadlo řízené autopilotem pak uletělo tisíc kilometrů a narazilo do strmých štítů Skalistých hor. Náraz nikdo nepřežil. Vzhledem k tomu, že smrtícímu kmeni podlehl Kongres Spojených států, šlo i tady o ztrátu menšího významu.

Do zasažených měst se život vracel pomalu. Ačkoliv došlo k rozpadu energetické sítě, některé jaderné elektrárny celou dobu pracovaly bez obsluhy a v blízkých městech ani nedošlo k přerušení dodávek elektřiny. Rozvrat byl však i tak veliký a škody se nikdo ani neodvažoval odhadnout.

To všechno že způsobila stovka mločích dětí?

Ano. Dokonce jen pětice z nich.

Ale po pravdě řečeno, vina lidí byla mnohem větší.

Ještě před návratem do Mločího ráje se táta Jaroš jako Šéf Salamandr účastnil besedy uspořádané Českou televizí. Na otázky novinářů odpovídal s klidem, ačkoliv některé z nich byly ještě značně útočné.

»Jakou jste nám mlokům nechali alternativu?« odzbrojoval dotěrné představitele lidí. »Měli jsme snad vyjít z pevnosti a sami se postavit na okraj vykopaného hromadného hrobu?«

»Ale co smrtící biologické zbraně?« útočili jako vosy.

»Ano, ve Spojených státech byly použity,« souhlasil táta s obviněním. »Máte ale morální právo se rozčilovat? Po vašem neuvěřitelném chemickém úderu jste odplatu i podobnou mincí mohli očekávat. Jako kdybyste indiány stříleli z helikoptéry kulometem a přitom hlasitě odsuzovali jejich otrávené šípy. Smrtící bakterie použila naše skupinka v Americe proti mému výslovnému zákazu, ale mohlo to dopadnout mnohem hůř. Krátce předtím jsem se vzepřel požadavku na vyvraždění Evropy.«

»Proč jste se nakonec zaměřili na Spojené státy?«

»Protože nejtěžší údery na nás přišly odtud. Mám tím na mysli jedovaté látky i později jadernou bombu. Pochybuji, že tato dvě svinstva byla evropského původu. Tak to chápu a tak to zřejmě správně pochopili odštěpenci, kteří se do války za Atlantik vypravili.«

»Správně? Co na tom proboha bylo správného? Myslíte si, že bylo správné vyvraždit zákonodárce Spojených států? To je přece neslýchané!«

»Správně pochopili, kdo asi nese největší vinu,« odušil Jaroš. »Netvrdím, že bylo správné, že se zmocnili smrtícího kmene a zejména, že jej použili. Ještě si to s nimi vyříkám, až se vrátí. Ale americké zákonodárce bych jim odpustil jako první a právě tak presidenta a Pentagon. Pentagon, president i Kongres si zkázu v podstatě zasloužili. Mnohem více lituji tisíce nevinných, kteří přišli o životy. Ačkoliv - kdo kromě malých dětí nebyl vinen? Kolik Američanů se vůbec zamyslelo, zdali vyhubení nějakých inteligentních mloků v daleké Evropě nebude hrůznou vizitkou vaší civilizace?«

»Většina lidí přece za válku s vámi nemohla.«

»Naopak, většina za ni mohla,« ztvrdl hlas Jaroše. »Kdo si uvědomil, že jde o zlo, protestoval. Ale kolik rozumných lidí mezi vámi bylo? Hnutí *»Nechte mloky žít«* mělo nejvíce přívrženců v Čechách - ale i tady jich bylo zpočátku méně než šestnáct procent. Bezmála sto procent lidstva souhlasilo s naším vyhubením.«

»A kolik procent mloků souhlasilo s vyhubením lidstva?«

»Řekl bych, že pět - ti, co se vypravili do Ameriky, aby vám lidem odplatili vaše zločiny. Ale i oni použili smrtící kmen jen proti největším viníkům: Pentagonu a Kongresu. Tady však vidím další obrovský rozdíl. Vy jste souhlasili s naším vyhubením ve chvíli, když jsme se bránili víceméně pasívně a jako celek jsme vás neohrožovali. Oni se rozhodovali až po těžkém bombardování, jaké kdysi zlomilo i obránce Maginotovy linie ve Francii - a po chemickém úderu, který považujete vy sami za nefér. Těch pět mělo pádnější důvod než vy, ačkoliv protiúder většího kalibru nepovažuji za spravedlivý. Dovedu je ale pochopit. Česky - na hrubý pytel hrubá záplata.«

»Říkal jste, že vám ani atomový úder příliš neuškodil,« zněla další kyselá námitka.

»Ve vaší atomové střele bylo koncentrované zlo,« odtušil táta. »Nerozhoduje, že přitom žádný mlok nezahynul. Nelidské bylo, že jste ji použili, tak jako otravné látky! Myslím si, že všichni, kdo o tom rozhodovali, by měli být odsouzeni pro hromadnou vraždu a už nikdy by se neměli podílet na takovém rozhodování. Musí je přece morálně odsoudit celý svět!«

»Není to trochu podivné, že představitel mocnosti, která si dovolila napadnout a téměř vyvraždit Spojené státy, ještě žádá morální odsouzení svých - obětí?«

»Není. Ve vaší otázce je několik hrubých chyb. Předně, my mloci nejsme mocnost. V současnosti je nás jen sto dvacet osm, což ve spojení se slovem *mocnost* vyvolá nanejvýš útrpný úsměv. Za druhé, nenapadli jsme Spojené státy bezdůvodně, ty nejprve napadly nás a akce našich teroristů byla odplatou. Souhlasím s tím, že šlo o teroristický útok, jenomže nám nic jiného nezbyvalo - čí vinou? Za třetí - každý snad má právo požadovat odsouzení zločinů, pokud se stane jejich svědkem, natož obětí. Proč by mloci měli být výjimkou? Žádáme stejná práva pro všechny.«

»Budete žádat potrestání těch, kdo podle vás za všechno, co se stalo, zodpovídají?«

»Morální odsouzení nám stačí. Neštěstí bylo i tak dost. Proč vyvolávat další zlo?«

»Tvrdíte nám, že šlo o hromadnou vraždu a když spočítáme naše mrtvé, musíme to uznat. Nezdá se vám morální odsouzení naopak trochu - slabé?«

»Zdá. Ale to by přece měla být především vaše záležitost a vy sami byste se měli očistit od takových lidí! Cožpak vám chybí příslušné zákony? Pokus o genocidu je, pokud vím, dost těžký mezinárodní zločin. Jenomže - a to je vaše špína - jen málo zločinů bylo odsouzeno.«

Na konci diskuse si už většina přítomných nenechala ujít příležitost potrást rukou s dosavadním nepřítelem - mlokem.

Až po dvou dalších dnech přicestovala do Mločího ráje pětice, vedená Marešem.

Karlu Richtrovi chyběla noha a polovina ocasu, proto byl pomalejší než ostatní.

»Přepadla nás na širém moři smečka žraloků,« komentoval to s klidem. »Bylo to dost nepříjemné, ale nakonec jsme se jim ubránili, ačkoliv jsme přišli o dvě harpuny - a já navíc o nohu a kus kormidla.«

John Glenn se vrátil s ostatními mlčenlivější než dříve. Ale vrátil se k nám, to bylo dobré.

Jaroš svolal do hlavní jeskyně všeobecnou poradou a Mareš tam musel vyslechnout pořádné kázání.

»Já to tak necítím,« bránil se. »Bylo to ve válce, jenom jsme se bránili, jakápak vina? Navíc to, jak sami uznáváte, velice urychlilo jednání.«

Když ale uslyšel, co má být jeho trest - totiž doživotní ztráta volebního práva, jen se otřepal.

»To beru,« řekl. »Upřímně řečeno, svědomí mě tam trochu hryzalo, když jsem viděl, co se děje. Ale jako vrah jsem se také necítil. Byli jsme v právu!«

»Nebyli,« oponoval mu Jaroš. »Každá taková akce je podle mě zločinem. Naštěstí válka skončila a tahle výmluva padla; na druhé straně lidé uznali, že jsme jednali v krajní nouzi. Vráťte se tedy mezi nás a uděláme za tím čáru. Což v žádném případě neznamená, že s tím souhlasím.«

»Budete mít pro nás něco na práci?«

»Jistě. Potřebujeme natáhnout telefonní kabel do Saského ráje. Drátů máme dost, ale kabel se bude muset vyhybat jezům na Labi a počítat i s plavební dráhou lodí.«

»A což takhle napojit se na telefonní síť lidí? Snad nás už neodmítnou!«

»Nemáme na to peníze,« zamračil se trochu Jaroš. »Kromě toho nemáme jistotu, že nás nebudou odposlouchávat. Všichni přece víme, jaké potíže dělali Vladimírovi.«

»Už se ví, co s ním bylo?«

»Oficiálně nikdo nic neví, ale dali jsme to Bruselu jako důležitou mírovou podmínku - vrátit protiprávně zadržované Čechy, pokud jsou naživu. Pokud ne, budou muset k potrestání vydat jejich vrahy.«

Čtyři hodiny po přivítání přišel za Jarošem John Glenn a požádal ho »čistě soukromě« o krátkodobé zapůjčení jednoho z našich počítačů.

»K čemu to potřebuješ?« podíval se na něho Jaroš přísně.

»Během naší akce jsem v Pentagonu zabavil nějaké přísně tajné materiály,« řekl tiše John. »Chtěl bych je prozkoumat, ale jsou to CD, čitelná jen počítačem. Chcete-li, pojd'te se na ně podívat se mnou.«

»Vy jste byli - přímo v Pentagonu? Ještě než vyhořel?«

»Ano,« přikývl. »To my jsme to podpálili. Zajímalo mě... no nic, už je to za námi a nedá se to změnit. Trochu jsme to tam prošli, dokonce jsem odtud na dálku zničil jedno tajné středisko v Nevadě.«

»Jak - zničil?«

»Na tom tlačítku bylo napsáno: »*Autodestrukce centra 66 Nevada - zničit v případě hrozícího prozrazení*«. Proto jsem to stiskl. Muselo to být něco speciálně utajovaného, když to bylo podminované - atomovou bombou.«

»A potom?«

»Zabavil jsem nějaké tajné materiály, kolik jsem dokázal pobrat do kufříku. Pak jsme to na několika místech podpálili a zmizeli. Na vojáky jsme se ohlížet nemuseli, byli zaručeně všichni mrtví. Nikdo nic nehasil, takže všechno shořelo.«

»A ty materiály?«

»Mám je tady. Stálo mě hodně sil dopravit je až sem, ale i tak jsme více čekali na Karla.«

Půjčili jsme Johnovi počítač. John přinesl černý kufřík, opatrně vybaloval svou kořist z nepromokavých obalů a vložil první zlatavý disk do mechaniky.

»Tady nic není - jenom nějaký soupis inventáře,« řekl po chvíli zklamaně.

Druhé CD odložil brzy také a třetí též.

»To není možné - že by tam měli jen tohle?« znervózněl.

Při průzkumu čtvrtého disku však zpozorněl.

»Myslím, že tohle bude ono,« řekl. »Nevada Laboratories No 66 - Top Secret!«

Otočil se k nám. Již titulek vzbuzoval patřičný respekt. Stáli jsme za ním a dívali se mu přes rameno.

John opatrně listoval prohlížečem.

»Principles of Genetic Maintenance - uvidíme, čím se tam vlastně zabývali.«

»Genetická údržba - podívej se dál!« naléhal táta.

Následovalo několik stránek, které jsme všichni přelétli očima během krátké chvilky. Ačkoliv byl John Glenn Američan, rozuměli jsme tomu spíše já s tátou Jarošem.

»Takže oni kombinovali geny, skoro jako já,« nadechl se Jaroš po chvíli. »Vlastně ne - oni nepostupovali od počátku. Vycházeli z hotových přírodních genů, jenom je podle potřeby kombinovali a navazovali.«

O několik stránek dál byly odkazy na jiné místo disku. John tam sice na tátovo přání přeskočil, ale bezradně se na nás podíval - tady ničemu nerozuměl.

»Můžeš mi tohle zkopírovat?« požádal táta Johna. »To je přece struktura genetického kódu!«

Vysvětlovat to musel Johnovi - já jsem to poznal sám.

»K čemu ti to bude?« podivil se, ale obratem mu vyhověl. Propojili jsme počítače a data přenesli na druhý.

»Teď mě nechte napsat malý prográmeček,« požádal nás táta. »Pokusím se to přeložit do naší notace, abychom mohli použít simulaci.«

Vysvětloval jsem Johnovi, co to znamená. Zatímco John se vrátil a pokračoval v průzkumu uskladených megabytů, Jaroš dokončil malý převodní program a spustil jej. Jako vstupní data mu předhodil jeden z posledních složitých genetických řetězců. Překonvertovaný genetický řetězec potom zavedl jako data do simulátoru.

Simulátor pracoval skoro dvacet minut. Všichni tři jsme zatím sledovali Johna, který se prokousával nějakými nudnými úvahami.

»Panebože, to byla příšernost!« ujelo tátovi, když se na jeho obrazovce objevil výsledek - projekce vnějškového tvaru tvora, jak by vznikl, kdyby byl ten genetický řetězec uveden v život.

Viděli jsme tvora podobného člověku - a přitom odlišného tak, že v nás vzbuzoval směsici soucitu a hrůzy. Měl menší tělíčko, ale obrovskou hlavu. Simulace jeho mozkové kapacity ukazovala skoro dvojnásobek hodnot platných pro člověka, ale některé lidské znaky zmizely, jiné se mutacemi zdeformovaly.

»Tohle přece nemělo ani schopnost rozmnožovat se,« řekl jsem tiše.

»Nemělo,« souhlasil táta a doloval další podrobnosti ze svého simulačního programu. »Mělo to jen nejnnutnější orgány. Takhle zjednodušený zažívací systém by snášel jen kašovitou, lehce stravitelnou potravu. Nožičky by ho také těžko unesly, jen mozek a plíce by byly dostačující.«

»K čemu by jim to potom bylo?«

»Nevím,« odtušil táta. »Ale už teď mohu tvrdit, že jsem šel lepší cestou. Začal jsem u bakterie a snažil jsem se jít k něčemu, co by se dalo srovnávat s Homo Sapiens. Oni vyšli z Homo Sapiens, ale co s ním udělali..? Vždyť výsledkem není ani člověk, jen takový... bastard!«

»K čemu jim to bylo?« opakoval jsem otázku. »Když se to nemohlo rozmnožovat..?«

»My jsme používali žabí vejce, ale oni... oni to museli nechávat rodit... ženám..! A pokaždé znovu a znovu. Proboha, jak dokázali, že to těm ženám nevadilo?«

»Peníze zmohou všechno,« řekl John suše. »Pavel má ale pravdu. Klíč je v tom, k čemu jim to bylo.«

Táta se věnoval zkoumání detailů toho podivného netvora, zatímco John dál pročítal dokumenty.

»Hrozně rychle by se to učilo,« konstatoval táta. »Mělo to schopnosti podobné mlokům. Ti také v šesti letech dokážou mnohem víc než lidské děti.«

»Tady mám jedno možné použití,« řekl John a ukazoval nám na obrazovce podivný diskovitý předmět. »Tahle stanice měla být dopravena na oběžnou dráhu kolem Země. Uvnitř měl sedět jeden z mutantů. Zásoby by mu stačily na pět let, potom měl samostatně přistát a nahradil by ho jiný.«

»Co tam měl dělat?«

»Nevím. Ale měl tam mít velice výkonný dalekohled, takže by mohl... rozpoznávat dole na Zemi i obličej lidí.«

»Dobře, ale proč?«

»Protože - tohle!« ukázal nám na dalším obrázku.

Jako genetické vzorce neříkaly nic Johnovi, zatímco my jsme je poznali na první pohled, tak nám naopak neříkaly nic technické detaily.

»Co je to?« zeptal se táta.

»Laser-gun,« odtušil John. »Laserová puška. Neviditelné světlo, gamma-rays. Zabije člověka naprosto beze stop.«

»Myslíš...«

»Kolovaly o tom fámy,« pokračoval John. »Obyčejný laser by také z té výšky dokázal prorazit kosti lebky i mozek, ale zbyla by po něm dírka. Ne veliká, ale doktoři by ji zaručeně nepřehlédli. Kdežto tohle nepoškodí kůži ani kosti, zničí to jen mozek, ke všemu ne hned, ale řekněme do hodiny. Nikdo by nepochopil, že tahle nevysvětlitelná smrt přichází z nebes - a není proti ní obrany.«

»Navíc by se to asi podobalo normální mozkové mrtvici,« dodal jsem, když jsem si uvědomil detaily.

»Pak bych chápal i tu velkou mozkovou kapacitu,« podotkl John Glenn. »Oko se dá vylepšit optikou, ale na první pohled objevit v davu lidí - navíc viděných shora - několik tváří, které si navíc musí nejprve pečlivě zapamatovat, to je také dosud nad schopnosti i nejlepších superpočítačů.«

»To jsme mohli čekat - jakmile na něčem pracují vojenské laboratoře, bude to pěkně smrdět,« řekl táta. »Možná tam je i další využití těch tvorů, ale budou to asi pěkná svinstva. Tvůrci to jistě věděli, proto měli pod laboratořemi atomovou bombu, která měla zahladit stopy.«

»Myslím, že právě **tvůrci** o atomové bombě nevěděli,« řekl tiše John. »To byla pojistka pánů z Pentagonu. Ti by nesměli dopustit prozrazení něčeho takového. Jsem teď docela rád, že jsem vlastní rukou stiskl ten knoflík!«

»Dobře - ale co dál?« zajímalo mě. »Nekrouží kolem Země už několik těch příšerek?«

»Pochybuji,« uvažoval John Glenn. »Tohle nikdo neponechá na očích protistraně. Kdyby to tam kroužilo po celou dobu, Rusové by si toho asi všimli. Vždyť mají zaměřené i tak malé objekty jako fotoaparát, který vypadl na oběžné dráze z ruky našemu kosmonautovi. To by se muselo vypustit až těsně před použitím, aby druhá strana neměla čas zjistit oč jde. Zajímá mě něco jiného. Máme to uveřejnit, nebo zatajit? To první by bylo čestnější, jenže by to nám Američanům poskytlo náměty k výzkumům - pokud se mi podařilo tento projekt opravdu beze stopy vyhodit do vzduchu. Nebo spíš mlčet? To nese riziko, že moji bývalí krajané mají takových... projektů víc a budou v nich pokračovat.«

»Jak dlouho už na takových...« napadlo mě.

»Možná déle, než si myslíme,« řekl John. »Od konce druhé světové války obchází Ameriku báchorky o mimozemšťanech. Jak vidíte, tohle jsou přece naši známí mimozemšťané z Roswellu! Takže - žádné mimozemšťané, žádné objekty UFO, ale USAF!«

»Tenkrát neměli družice.«

»Disková letadla mohla mít i vlastnosti, o jakých se nám nezdá. Později s nimi USAF experimentovala *oficiálně*, jenže to dopadlo neúspěchem. Možná i - úmyslným, aby ostatní státy nezjistily, jaká je

pravda. Anebo ta disková letadla opravdu zklamala - a pak se nedívám našim *Závodům o Měsíc*.«

»Naštěstí jsi to vyhodil do povětrí. Co dál?«

»Přesto si myslím, že bude lépe zveřejnit všechno, co je možné,« řekl John. »Nemusíme nikomu dodávat genetické vzorce ani technické výkresy, aby to zkusil také. Berte to jako můj názor - podřídím se, kdybyste měli odlišný.«

»Nebudeme mít jiný,« řekl Jaroš. »Považuji to za velice rozumný návrh. Odstranit z disků všechny informace, které by někomu v těch hrůzách umožnily pokračovat, a všechno ostatní zveřejnit. Bude to nejenom čestnější, ale hlavně to poslouží jako odstrašující příklad. Jako zveřejnění pokusů na věznicích v německých koncentracích.«

»Nemůže se vám něco z toho - hodit?« nadhodil John.

»Možná si to oba prostudujeme,« řekl Jaroš. »Ale nám to nepomůže. Náš umělý život je umělý od začátku do konce, není to taková... zpotvořenina. Půjdeme dále svou cestou, ačkoliv může být ještě dlouhá, než dorazíme k cíli.«

»Pokud už v cíli nejsme,« odtušil jsem jako mimochodem.

»Jak to myslíš?« podíval se na mě táta udiveně.

»Když si to důkladně přebereš, člověk *Homo Sapiens* také není zdaleka dokonalý,« pokračoval jsem. »Mloci jsou odlišná forma rozumného života. Ale upřímně - musí mít rozumný život nutně humanoidní formu vzoru *Homo Sapiens*? Mloci přesvědčivě ukazují, že ne. Jistě je pořád co vylepšovat, ale řekněme si upřímně, základ je životaschopný a v mnoha směrech výhodný, až se mnohým z nás po návratu do lidské podoby ani nestýská. Víím, nemůžeme zahodit celé lidské dějiny, ani významnou část umění, postavenou na humanoidní formě těla, ale - co nám teď brání vytvořit si umění vlastní? Vííme přece o nedokonalosti lidských obrazů, zejména v barvách, které oni nerozeznávají. Nemusíme lidi jenom kopírovat.«

»Upřímně řečeno, určitá část lidské kultury se mi příliš nelíbí,« řekl John. »Naše neustále omílané schéma svalnatého pitomce, čím pitomějšího, tím lépe, mlátícího jiné pitomce kvůli křehké blondýnce, opět čím pitomější, tím lépe...«

»Nevím...« zamračil se Jaroš. »Naše vidění je sice možné chápat jako dokonalejší než lidské, ale připadá mi to trochu - nezvyklé. Co jsi to nedávno říkal o hermafroditismu? Že se ti nelíbí?«

»Nelíbil se mi,« přiznal jsem. »Ale na druhé straně, tím by úplně zmizely rozdíly mezi pohlavími, které bývají u lidí velice častou příčinou nerovnosti.«

»Někteří mloci se nadále cítí muži a jiní zase ženami,« řekl John. »Já si na nic jiného snad ani nezvyknu.«

»Zvyk je železná košile,« pokusil jsem se to vysvětlit. »Čím kratší dobu kdo žil jako člověk, tím rychleji si zvyká. Bývalé staré báby stále setrvávají na modelu *žena putička*, kdežto ty mladší, Jiřinka, Marie a Blanka, budou zakrátko od bývalých chlapů k nerozeznání. U chlapů je to horší, protože své *chlapství* dodnes považují za jakousi - přednost. Upřímně řečeno, neumím si pořád představit, že bych měl snést vejce. Ale - zvykli jsme si na větší rozdíly, zvykne si i teď. To ani nemluvíme o těch, kdo začali *od píky*. Těm je to jedno.«

»No - uvidíme. Ale aspoň tu živorodost bys mohl dodělat, určitě bude výhodnější,« nadhodil táta.

»Mohla by nám znepříjemnit možnost reinkarnací,« pokusil jsem se ho upozornit na hrozící problém.

»To vyřešíme,« mávl rukou táta. »Přes obal vejce to bude stejné jako přes břišní stěnu. Fixaci dosáhneme jako u vajec - ani tam není naprosto pevné spojení, poslední přiblížení beztak udělá program.«

»Dobře, ale vraťme se k původnímu tématu. Máme materiály z Laboratoří 66 uveřejnit nebo ne?« zeptal se John.

»Uveřejnit,« řekl táta. »Sežene mechu k vypalování CD-disků, odstraníme všechno co se týká genetických struktur a zbytek zveřejníme. Jen ať si svět uvědomí, co se dělo.«

»Vzpomněl jsem si, jak jsme přemýšleli, proč nás vlastně nechtějí nechat žít,« nadhodil Lipinský. »Objevila se tehdy domněnka, že Američané mají strach, abychom je naším umělým životem nepředběhli. Nebude to nakonec - pro tohle?«

»Nevím,« řekl Jaroš. »Kdyby nás soudili podle sebe, bylo by to pochopitelné. Byli bychom pro ně strašlivé svinstvo, které musí být za každou cenu vykořeněno. A jednat s takovou bandou gangsterů,

s takovými zrudami? Nikdy! Vysvětlovalo by to mnohé, ale jistotu nemáme.«

»Mimozemšťané z Roswellu jsou už hodně stará záležitost. Myslíš, že byli schopní provádět složité genetické pokusy už tenkrát?« pochyboval Lipinský.

»Možné to je. Počítače pro ně dostupné byly a to ostatní se také dalo vyrobit. Vyloučit nemůžeme ani to, že byli před celým světem o tolik let vpředu,« připustil Jaroš.

»Když to bylo tak tajné, proč nakonec práce o dědičnosti uveřejnili?« nedal se Éda.

»Mohlo jít o dvě nezávislé skupinky vědců. Jedna, kterou měli vojáci zavřenou v laboratořích 66, byla daleko vpředu. Druhá, nezávislá na armádě, stačila své práce zveřejnit dřív než na ně vlétla FBI. Pak už to utulat nešlo, ale ta první skupina se pak mohla úžasně nad svými kolegy bavit, jak jsou strašně pozadu - i s celým světem.«

»Buď jak buď, vyletělo to do vzduchu a dokumenty shořely v Pentagonu, necháme je být,« zkoušel diskusi ukončit Jaroš.

»Ale dokumenty v záložním velitelství USA ve Skalistých horách ne,« připomněl jsem mu.

»Když tohle uveřejníme a řekneme Američanům, jaká je to pro ně nebetyčná ostuda, nový Kongres možná zakročí, aby se už nic takového nedělo.«

»To neznáte Američany,« odfrkl si John Glenn. »Vsadím se o co chcete, že buďto popřou, že něco takového existovalo, nebo *oficiálně* všechno zničí, ale tajně budou na monstrech pracovat dál.«

»Budou teď mít úplně jiné starosti,« odušil táta Jaroš. »Jestli to nevíte, dolar se propadl tak hluboko, jako nikdy v historii. S americkou prosperitou je nadlouho konec a bude jim trvat, než se z toho vzpamatují.«

»Kéž by jim to pomohlo, aby se vzpamatovali,« vzdychl si Američan John Glenn.

DAŇ NESMRTELNOSTI

Jednání s vládou České republiky byla přerušena a teprve po čtrnácti dnech pokračovala - jenže s jinou vládou. Volby podle očekávání vyhrála Strana Rozumu a ta také novou vládu sestavovala. Měla sice menší nevýhodu v nedostatku zkušených odborníků, ale vyřešila ji tím, že si pozvala do vlády další strany s podmínkou, že jejich odborníci budou spolupracovat s jádrem vlády, tvořeným Stranou Rozumu. Nekompromisně však obsadila ministerstva obrany, vnitra a zahraničí. Jarošovo doporučení ponechat si také zemědělství a životní prostředí vyřešila tím, že příslušné odborníky přijala za své členy.

Prvního zasedání vlády se jako pozvaný poradce zúčastnil také Šéf Salamandr Jaroš. Požadoval, aby se celé jednání bez jakýchkoliv úprav vysílalo rádiem, což stanici Český rozhlas přineslo obrovskou sledovanost mezi lidmi i mloky.

Jednání se mělo týkat především nápravy škod, které byly způsobeny lidem nebo mlokům. Krátce předtím rozhodl ústavní soud o dohodnuté hromadné změně zákonů náhradou pojmů *člověk* za *myslící* a krajský soud potom vrátil sdružení Mločí osada odpírané pozemky včetně pevnosti Blaník.

Získali jsme tak sice ruiny zamořené jedem a zaminované protipěchotními minami, jenže ty v plném rozsahu spadaly pod novou vládní vyhlášku o odškodnění, týkající se všech, kdo museli v důsledku války opustit domovy a nemohli se vrátit.

Počítalo se s tím, že část Čech bude po dobu deseti let radioaktivní. Vláda se rozhodla tyto znehodnocené pozemky od majitelů vykoupit a náhradou za ně zakoupit stejně hodnotné v nedotčených krajích. Kromě toho se zavázala zajistit jim výstavbu odpovídajících usedlostí. Kdo na této formě náhrady netrval, měl nárok na finanční vyrovnání, což bylo pro vládu podstatně výhodnější. Mločí osada získala konto odpovídající poměrně nízkým cenám horských pozem-

ků, doplněné o dluhopisy v odhadní hodnotě pevnosti Blaník. Do konce uznali náš nárok na menší částku za rozkradenou tatříčku, kterou nám dopravní policie znemožnila použít botičkou a kterou místní vandalové proměnili v nepoužitelný vrak. Autíčko nebylo pojištěné, ale dopravní policie je měla lépe zajistit.

Jaroš navíc s vládou dohodl, že nám budou patřit jeskyně pod Čechami i Moravou, které sami objevíme. K dohodě patřilo neobsazovat podzemní prostory objevené nebo využívané lidmi. Byla to výzva pro naše průzkumníky, kteří na svých výletech brzy odkryli rozsáhlé prostory, především v krasové oblasti nedaleko Macochy. Okamžitě se sešla skupina lidí, požadující *»navrácení podzemního bohatství lidem«*. Vyjednávání na sebe vzal učitel Čupík a rychle s nimi dohodl, že část podzemních prostor zpřístupníme i lidem cestami, jako jsou v nedalekém komplexu Macocha. Umožníme lidem obdivovat krásy krápníkové výzdoby, ale také pozorovat mloky přímo v našem obydlí. Toto vstřícné gesto nás mohlo přijít draho, ale rozhodli jsme se, že důvěra lidí za to stojí.

Samozřejmě bylo nutné uklidnit ty, kterým to nestačilo. Našli se na obou stranách. Lidem bylo třeba vysvětlit, že by tyto prostory sami nikdy neobjevili, kdežto reptaly z našich řad uklidnil Čupík památným výrokem, že by dal hroudu zlata za každého člověka, který se o nás pod zemí bude zajímat.

»Nejméně ze všeho potřebujeme lhostejnost!« tvrdil.

Další smlouvy se týkaly reinkarnací.

Jaroš přesvědčil Parlament, že nikdo nesmí lidem bránit, aby nás požádali o vzkříšení. Naopak musel poslancům slíbit, že je nebudeme provádět na osobách dosud živých a rozhodně ne na těch, které to samy výslovně odmítnou. Slíbil to velmi snadno; problém by nastal spíše v opačném případě, kdyby nás požádali vyhovět všem zájemcům - což by z kapacitních důvodů očividně nešlo.

Nakonec se mu podařilo prosadit zákon, který reinkarnaci chápal jako čistě osobní rozhodnutí občana pokračovat ve své existenci i po své smrti. Úřadům vznikne povinnost zajistit vystavení nových dokladů, neboť tady dojde k podstatné změně podoby, ale nebude nutné zabývat se převody majetku, titulů, přetrvání volených funkcí včetně poslaneckých míst a jiných práv. Vzkříšeným měla být zachováována

i jejich rodná čísla, kdežto novým mlokům bude nutné přidělovat nová.

Část poslanců vyvolala debatu požadavkem na automatické zrušení manželství, pokud jeden z manželů změní tělo. Nebylo přece možné vyžadovat po lidech, aby měli za partnery mloky. Takové manželství by bylo podle nich čistě formální.

Jaroš s nimi souhlasil. Na příkladu manželů Koťátkových ukázal, že manželské dvojici nic nemusí bránit pokračovat ve společné cestě, jakmile se i druhý partner stane mlokem, což však musí být z jejich vlastní vůle. Stejně jako nic nebrání rozvedeným, aby se vrátili ke zrušenému manželství. Mnohem horším problémem bude majetkové vyrovnání vztahů, ačkoliv je to formálně podobné *normálnímu* rozvodu.

»Ještě nemáme dostatečně jasnou představu, jaké to mezi námi mloky po této stránce bude,« uzavřel svůj příspěvek do diskuse. »Je asi předčasné vymýšlet už teď zákony upravující vztahy mezi mloky. Nechme to na později, až to bude nutné.«

Tím se vlastně mezi lidi dostaly i první konkrétní údaje o možnosti vzkříšení. Žít po smrti by bylo lákavé; jen kdyby nešlo o život v těle mloka. Většina křesťanských církví tady zaujala dosti zdrženlivý postoj. Některé náboženské sekty si pospíšily, prohlásily reinkarnaci za d'ábelskou a svým členům ji pod trestem vyobcování zakázaly.

Jiná sekta naopak přišla s myšlenkou, že jde nepochybně o naplnění víry - a požadovala právo kontroly reinkarnací co do náboženské čistoty reinkarnovaných.

Tyto požadavky Jaroš principiálně odmítl a vyvolal další rozsáhlou diskusi v Parlamentu. Vzhledem ke své nezkušenosti na tomto poli přijali poslanci jeho návrhy beze změny. Právo odmítnout reinkarnaci by měl mít především občan. Padl návrh na doplněk, aby ji mohl u obzvlášť těžkých zločinců zakázat soud. Jaroš je upozornil na zneužitelnost takového postupu a podařilo se mu zákon udržet v původní podobě.

»To by vám umožňovalo reinkarnovat vrahy, jakých se musí každá společnost chránit!« namítali poslanci.

»Bude to podobné právu na amnestie, jaké má president,« tvrdil Jaroš. »Tam to nevadí? Zneužití se obávat nemusíte. Rozmyslíme si pomáhat lumpům, když nemáme prostředky ani pro potřebnější a hlavně poctivější zájemce.«

Jisté rozpaky vyvolala i otázka pravomoci policie.

»Zřejmě nebude možné, aby policie uplatňovala například nároky na domovní prohlídky v místech, kam se člověk prostě nedostane,« vysvětloval poslancům trpělivě. »Naše přirozené schopnosti nám dovolují pobývat v hlubinách země, kde panuje tma, vysoký tlak a voda, takže tam člověk prostě nevydrží. Budeme se muset více spolehnout na samosprávu mloků.«

»Chcete mít i vlastní policii?«

»Nejspíš by to bylo správné,« souhlasil Jaroš. »Navrhl bych formálně přijmout do policie některé mloky, zodpovědné za pořádek v těchto prostorách. Dirigovat nám, co smíme a co ne, by byla od lidí pošetilost, s výjimkou obecně platných principů zachovávání práv občanů.«

»Jak si představujete formální přijetí do policie?«

»Například nebude možné po mločím policistovi vyžadovat zásah proti lidem,« vysvětloval Jaroš. »Uvědomte si, že mlok bude i v dospělém věku fyzicky mnohem slabší než lidé. Každý pachatel - člověk by se mu vysmál. Vzhledem k tomu, že naši strážci pořádku nebudou ani ozbrojeni, zůstane zneškodňování lidských pachatelů čistě na lidech.«

»A co budete dělat s ozbrojenými pachateli - mloky?«

»Nechte to na nás,« usmál se Jaroš. »Spolehneme se více na prevenci, než na represii.«

Kolonie *Saský ráj* se pochopitelně rozrůstala pomaleji, než Mločí osada v Mločím ráji. V Čechách se totiž nacházely počítače, kreator i transkriptor, takže pouze tady vznikali další mloci. Rozhodli jsme se Saskou kolonii nadále udržovat před lidmi v tajnosti. Asi bychom

její existenci bez velkých problémů nevysvětlili Němcům, ale za druhé jsme se shodli na tom, že nebude vhodné všechna naše sídla zveřejňovat. Polohu osady Mločího ráje jsme lidem sdělili jenom obecným, nikomu nic neříkajícím označením »někde pod Českým rájem«.

Moravský ráj mloků byl obdobou Saského ráje, ovšem s tím rozdílem, že byl od počátku lidem známý. Přístup do jeskyní jsme chtěli zajistit tunelem na úrovni hladiny Punkvy, kudy by mohly proplouvat loďky s lidskými návštěvníky. Ti by pak absolvovali zhruba kilometr dlouhou procházku po betonových chodíčkách. Většina jeskyní byla pod vodou, což byla čistě naše záležitost. Naplánovali jsme instalaci několika silných oken, aby nás mohli zvědavci pozorovat i v našem prostředí, ale tato atrakce byla technicky příliš náročná. Nabídli jsme lidem, aby si ji postavili sami, jen s naší menší pomocí.

Díky lepšímu přístupu by bylo možné dopravit do jeskyní malou vodní turbínu a zajistit si soběstačnost. Turbínu jsme objednali u lidí a hodlali ji zaplatit z odškodného. Inženýr Skála, náš největší odborník na podzemní energetiku, se svou partou přátel vytypovali umístění pro další možné turbíny. Vhodná místa byla obvykle v podzemních krasových prostorách, takže bylo jen otázkou času, kdy je osídlíme. Zatím zůstala nevyřešená jen otázka jejich dopravy.

V době, kdy Jaroš jednal s lidmi a nepostoupil ve svých výzkumech nijak daleko, já jsem pilně vyvíjel novější odrůdu mloků. Zdálo se mi, že moji mloci budou lepší než současní. Bylo to pochopitelné. Měl jsem nač navazovat a snadněji jsem se vyhnul chybám.

Táta Jaroš si při jednom návratu prohlédl moje výtvary.

»Ujde to,« přikývl. »Živorodost je bezesporu pokrok. Jen si myslím, že už jsi mohl rovnou oddělit pohlaví.«

»To ponechám na tobě,« odvětil jsem. »Placenta mi dala fušku, ale můj druh zůstane hermafrodit. A víš, že se mi ani nechce pohlaví oddělovat? Na obojpohlavnosti se mi zalíbilo, že nedovoluje pohlav-

ní dimorfismus, odlišnosti, které u lidí vedly často až k diskriminaci.«

»Také ale vedly k nejkrásnějším projevům lidského umění, což nemůžeme popřít a tím méně zavrňovat.«

»Ano. Ale toho špatného na tom určitě bylo příliš mnoho. U nás žádná diskriminace žen nebude, i když by pro nás bylo jednodušší převzít lidský model rodiny.«

»To nech prozatím ležet stranou.«

»Přiznám se, ani se mi nechce stvořit člověka. Tuto čest přenechám tobě, pokud se ti do toho bude chtít. Můj model bude nejspíš výhodnější. Co by za to lidské ženy daly, kdyby mohly svým manželům navrhnout: »další dítě budeš hezky rodit ty, ať víš jak to chutná!« Ale měli bychom už začít uvažovat o soužití nového modelu života s předchozími. Uvědom si, že budou vedle sebe žít lidé, mloci vejcorodí a živorodí! V tom by mohl nastat pěkný zmatek!«

»To zvládneme,« řekl Jaroš. »Vydeme ze současného stavu a přejdeme nenásilně k živorodým. Vyměníme-li v každém vejci genetické jádro, vylíhne se živorodý mlok. Mloci si postupně vymění těla za nová a bude to. Vejcorodý druh rychle zanikne a zůstane jen novější. Horší to bude při dalších změnách.«

»Obávám se, že nám lehce neprojde ani postupná výměna,« uvažoval jsem. »Každý živočich na světě vyžaduje, aby jeho potomci byli opravdu jeho. Vložíš-li do vejce jiné jádro, už to nebude do písmene dítě svých rodičů.«

»No a? Myslíš, že bude někdo protestovat?«

»Nepodceňoval bych je. Zdá se, že přeměnou bývalých lidí v mloky stoupla průměrná inteligence. Upřímně řečeno, sám na sobě to nepociťuji, ale člověk sám sebe zpravidla objektivně nehodnotí. Když ale sleduji, jak si vedou ostatní, zdá se, že jsou všichni nějak inteligentnější, než bývali jako lidé. Modrava jako člověk pořádně nezvládla ani základní školu, až tady zjistila, že to vlastně není tak těžké. Jiřinka bývala feťačka bez budoucnosti a hled' - zajímá se o biologii, neboť ji Inka přitáhla k žábám a jí nestačilo být ošetřovatelkou, chce o tom vědět málem všechno.«

»To je docela pochopitelné,« podíval se na mě. »Máme asi o pět procent větší mozkovou kapacitu než lidé. Připočti si k tomu dokona-

lepší krev a s ní lepší zásobování kyslíkem. To všechno má vliv na inteligenci. Tvůj postřeh je správný.«

»Pak jim těžko vysvětlíš výměnu genetických jader vajec. Pochopí, že to už nebudou jejich děti. Pomalu nám dospívají nejstarší mlocci. Až budeme mít první skutečné rodiče a děti, uvidíme!«

»A safra,« odtušil stvořitel Jaroš. »Nějak to začíná být komplikované, že? Já ke všemu zamýšlím rodinu rozbít úplně.«

»Ty?« podíval jsem se na něho udiveně.

»Ty mi v tom budeš pomáhat. Jako první,« dodal suše.

Vzhledem k tomu, že se mělo jednat o všechny, uspořádali jsme všeobecnou debatu ve veliké jídelně Mločího ráje.

»Narazili jsme na problémy,« zahájil Jaroš. »Už jsme si na svůj druhý život všichni zvykli a nepřipadá nám neobvyklý jako zpočátku. Někteří z nás však už dospívají a začínají se zajímat o mločí sexualitu. Dřív nebo později se budeme muset zabývat otázkou, co s tím uděláme.«

»To už přece dávno známe,« ozvalo se ze skupinky mloků. »Kdo si ještě neprohlédl tvé obrázky? Visely v Blaníku, visí i tady, všude kde je stěna trochu rovnější.«

»Právě,« povzdychl si Jaroš. »Potíž je v tom, že proces stvoření ještě neskončil. Máme připravenou novější variantu mloků a musíme si ujasnit některé rozdíly.«

»V čem se liší?«

»Řekl bych, že dost podstatně. Všichni co tu jsme bychom měli snášet vejce. Novější mlocci by mohli rodit živé děti.«

»Rodit?« vyjekla Inka Mráčková. »Poslyšte vy dva **chlapi**, víte vy vůbec, co to znamená? Neměli byste mezi sebe přibrat aspoň jednu bývalou **ženskou**? Já měla tři děti a dodneška se na to pamatuju!«

»Pamatuješ si, jak to vypadá u lidí,« odmítl její obavy Jaroš. »U mloků to bude jinak. Máme jinou anatomii, takže to půjde snadněji.«

»Jen aby! Vždyť to vidím každou chvíli u žab - a ty jsou větší než my! Tak dlouho jsem doufala, že to bude jednodušší a vy... Jste sadisti, abyste věděli!«

»No tak, Inko,« chlácholil ji Jaroš. »Nevěš hlavu. Porod musí být lehčí než snášení vajec, protože vejce je větší než živě narozené dítě.«

»Jen aby!« nedala se Inka uchlácholit. »Měli jste si to nejdřív vyzkoušet - ale na sobě!«

»K tomu jistě časem dojde,« řekl Jaroš. »Ale teď si nech v klidu vysvětlit, oč jde. Budeš to potřebovat.«

Vybídl mě, abych to jako autor nového mločího druhu všem co nejsrozumitelněji objasnil.

Vysvětloval jsem tedy za všeobecného napětí rozdíly mezi Jarošovými a mými mloky. Jen tak obecně, neměl jsem v úmyslu pouštět se do stovky nepodstatných podrobností. Základními rozdíly by byla živorodost, větší kapacita mozku a vybavení instinkty, které by umožňovaly lepší chápavost v učení.

»Myslím, že všichni dožijeme v těle původního modelu,« pokračoval Jaroš. »Teprve nová generace bude živorodá. Možná časem dojde k dalším změnám, to víte, vývoj se zastavit nedá a dosud jsme neřekli poslední slovo. Jenomže tady nejde jen o způsob přivádění potomků na svět, jako o otázku, co s nimi budeme dělat dál.«

»To je snad ještě jasnější!« ozval se kdosi.

»Naopak,« zarazil ho Jaroš. »To bude větší problém. Jak víte, všichni jsme vznikli reinkarnacemi. Ty by určitě měly pokračovat, jde o to, kde budeme brát zárodky. Nebudeme moci jako dosud využívat záby. Na první pohled to vypadá lépe, ve skutečnosti to vede do katastrofy. Nezbyvá, než ke vzkříšení používat výhradně - vlastní děti.«

»Cože? To myslíš vážně?« vyjela si na Jaroše Inka.

»Myslím,« přikývl Jaroš. »Uvědomte si konečně, co se nám podařilo! Reinkarnace v podstatě znamenají život bez omezení délky. Každý může být vzkříšen vícekrát po sobě. To by ovšem znamenalo, že počet mloků stále poroste, až pro nás nezůstane nikde místo. Musíme tedy náš počet regulovat. Malthusiánský přístup jistě nechcete, co jiného nám zbývá?«

»Co je to... malthusiánský...?« zeptala se Jiřinka.

»Jakýsi zvrhlý ekonom Thomas Robert Malthus považoval za přirozený a přijatelný prostředek regulace počtu obyvatel na Zemi války; s tím my nemůžeme souhlasit. Současná společnost zase počítá s *přirozenou obnovou*: děti se rodí za zemřelé. Reinkarnace tuto situaci podstatně změnila. Musíme vymyslet, jak udržet počet nás mloků v přijatelných mezích. Uvažuji to takto: každý budeme mít v jednom životě jen jediné dítě a to krátce před jeho narozením věnujeme někomu potřebnému. Něco za něco. Aby mohl být někdo vzkříšen, dáš mu svoje dítě. Až zemřeš, dá ti je někdo jiný. Lidé odevzdávají svým potomkům vše, co během svého života vytvořili; zkušenosti i majetek. Reinkarnovaní si to naopak ponechají. Každý bude mít možnost opakované reinkarnace, dokud ho samotného život neomrzí.«

Chvíli bylo ticho.

»To by ale znamenalo - nemít žádné **vlastní** děti?« došlo učiteli Čupíkovi.

»Téměř tak,« přikývl Jaroš. »Děti, které se nám narodí, nebudou potřebovat ani opatrování, ani výchovu. Budeme rodit hotové osobnosti, samostatné od narození. Vychovávat budeme pouze děti narozené v době, kdy nikdo nepotřebuje vzkříšení. Budou tvořit přirozený, ale jen velice mírný přírůstek.«

»Ale to je přece strašné!« vyjekla Inka.

»Ne tak docela. Můžeme to mít za jiný druh koloběhu, než dosavadní.«

Pak požádal všechny o zamyšlení a případné návrhy.

Návrhy přilétaly ze všech stran. Od naprosto naivních po promyšlenější, což znamenalo, že dotyčného problém zajímá už dlouho. Jenže žádný z nápadů nepředstavoval odlišnou cestu, než jakou nám nabízel Jaroš. Ten nejjednodušší, reinkarnace jako dosud pomocí žabích vajec a výchova vlastních potomků, by nutně vedl ke světové demografické katastrofě.

Jeden z nápadů však byl opravdu hodný zamyšlení. Přišel s ním Ěda Lipinský, náš malý filosof.

»Poslyšte, opravdu vás nenapadlo, odzkoušet všechno také - s lidmi?«

»Napadlo,« odušil Jaroš. »Předpokládá to jen maličkost: konat pokusy na lidech. Ty jsem si nikdy nedovolil.«

»A co přenosy duše?« připomněl Éda. »To nebyly pokusy na lidech?«

»K přenosům potřebuješ mrtvolu a u těch se takové pokusy běžně tolerují. Z lidí se krátce po smrti dokonce odebírají orgány, aby se transplantovaly jiným.«

»I když ještě žijí?« sondovala Inka.

»Ne, to se může dělat až po smrti. Přesněji řečeno, musí být konstatována smrt mozku.«

»Jak potom můžete vy dva přenášet duši?«

»Mozková smrt ještě neruší anagramy,« vysvětloval Jaroš. »Mozek je mrtvý, ale jeho pole existuje dál a teprve nehybné se dá přechýst a přenést. Obrazně řečeno, duše ještě nějakou dobu setrvává i v mrtvém těle, než vybledne natolik, že není schopná přenosu. To není náboženská otázka, spíše technická. Obecně bych řekl, že dokážeme přenést duši z těla, které by bylo dávno rozparcelované na transplantáty.«

»Dobře, dárce tedy musí být mrtvola. Ale proč nemůže být příjemcem - živé lidské embryo?« pokračoval Éda.

»Protože přenos nemusí dopadnout dobře. Dvakrát se mi to u mloků nepovedlo a zárodku ve vejci to zničilo mozek. Místo aby se vylíhlo, začalo hnít.«

»Dobrá, to je riziko, které se dá časem zmenšovat,« mávl rukou Éda. »Jde o něco jiného. Usilujete zřejmě o dosažení rovnovážného stavu mezi námi mloky, aby každý mohl žít téměř libovolně, dokud bude fungovat systém reinkarnací. Pak jsou omezení dětí i koloběh těl naprosto nevyhnutelné. Jenže zase nepočítáte s lidmi. Pokud se nepodaří zavést něco podobného i jim, budou umírat a rodit nové a nové děti. Budeme-li mezi sebe přibírat jako dosud mrtvé lidi, přeplníme Zemi tak jako tak. Asi byste měli vyřešit principy reinkarnace i pro lidi, pokud možno za stejných podmínek, jako pro nás.«

»To by ale znamenalo - vnutit jim to.«

»Proč? Když jim to vysvětlíš jako nám, jistě to pochopí. Nás jsi přesvědčil. Je tady někdo, kdo nechápe, nebo má jiný názor?«

»Já,« zvedla ruku Inka. »Život bez dětí nebude život.«

»Život bez dětí, ale také bez smrti,« připomínal jí Éda. »Výchova vlastního dítěte bude možná jen v rámci přírůstku, takže bude výjimkou, skoro privilegiem. Já to chápu jako daň za nesmrtelnost a nevidím jinou cestu. V počátečních dobách, než se všechno stabilizuje, se můžeme rozrůstat, až zaplníme všechna volná místa pod zemí. Na povrchu to nebude snadné, tam budeme konkurovat lidem.«

»Mně se to stejně nelíbí.«

»Můžeme to udělat jinak,« navrhoval vážně Vocásko. »Kdo bude trvat na tom, že svoje dítě jinému nedá a bude je chtít vychovávat, nebude později reinkarnován. Bude to jako dosud, život za život. Tak bych to prezentoval lidem. Nebudeme jim nic vnucovat, jen nabízet. Ať se rozhodnou sami, zdali děti, nebo nesmrtelnost! Vypadá to příšerně, ale je tomu tak, děti budou vzácností jako výhra v loterii. Učitelů bude na světě jen pár - a konečně snad budou slušně placení.«

»Cožpak to jinak nejde?« rozhlížela se Inka kolem.

»Bohužel, ne,« ujistil ji Jaroš. »Každému je snad jasné, že počet obyvatel, lidí i mloků, nemůže stále jen růst. Země není nekonečně velká a rovnováhu musíme dosáhnout dříve, než se celý systém zhroutí. Je to skutečně prosté. Systém výměny generací počítá s tím, že všichni jednou zemřou. Společnost je v tomto ohledu regulovatelnější. Při neúnosné koncentraci lidí stačí zavést systém jednoho dítěte a počet obyvatel se časem dostane pod nebezpečnou hranici. U nás by přemnožení znamenalo nutnost ponechat část populace definitivně zemřít. Systém reinkarnací nepočítá s dětmi. Jak to správně řekl Éda - není jiné řešení. Zpočátku bude počet mloků růst, ale brzy se zastaví. Máme rezervu v mořích a oceánech, ale musíme být opatrní. Jakýkoliv konečný prostor lze přeplnit a nekonečné neexistují. Lépe o tom uvažovat dříve než nastane kolaps.«

»A co vesmír? Například kolonizovat Mars?«

»Takové projekty odsuňme na dobu, až se stanou reálnými. Dnes pro nás nemají cenu,« usmál se Jaroš.

Byla to divná, ale nutná debata v době, kdy nás bylo jen něco kolem stovky. Museli jsme si to přebrat, abychom se smířili s nutností. Jaroš měl pravdu. Geometrická řada mimo čistou matematiku je něco oblundného.

Až na konci padla myšlenka, která většinu mloků naplnila alespoň nakrátko obrovským napětím.

»Kdyby se ukázalo, že reinkarnace je možná i u lidí, co by nám při nejbližší příležitosti bránilo - vrátit se zpátky k lidské podobě?«

Všichni se na učitele Čupíka podívali jako na Kolumba, když předvedl svůj proslulý trik. Proč tato otázka nenapadla nikoho jiného, především - oba stvořitele?

Podívali jsme se na sebe s trpkým úsměvem. Pak se Jaroš přihlásil o slovo. To opravdu nemusel, všichni na něm viseli očima a v jídelně byl slyšet jen šum vzdálené vody.

»Tohle nás už napadlo,« řekl Jaroš. »Musím vás zklamat, nebude to možné.«

»Proč? Když to jde jedním směrem, proč ne nazpět?«

»Protože nemůžete přenášet duši do mozku nižší kapacity, než je kapacita dárce. Lidský mozek je menší a duše mloka se tam prostě nevejde. Těla mloků jsou prostě náš osud.«

SPOLUPRÁCE

Jaroše napadlo vytvořit kvasinky, které budou vstřebávat a kumulovat radioaktivní prvky v sobě. Podle něho to nemělo být složité, dokáží to i některé přírodní. Stačilo by je pak odstranit a mohli bychom využívat i nebezpečné radioaktivní potraviny, se kterými si v Čechách nikdo nevěděl rady.

Pro zkušeného stvořitele to byla otázka necelého týdne. Jeho umělé kvasinky kumulovaly radioaktivní prvky a k jejich oddělení od neradioaktivního základu stačila odstředivka.

Mločí osada vyslala mě a Lipinského vyjednávat s lidmi. Potřebovali jsme nakoupit zemědělskou půdu v oblasti trvale zamořené radioaktivitou, kterou lidé nemohli nijak využívat. Jednání se správci Fondu Radioaktivního Majetku bylo rychlé a úspěšné. Zprvu po nás žádali asi pětinasobek námi nabízené ceny, což ovšem byla současná střední cena půdy v nezamořené části Čech, ale my jsme za těchto podmínek od nabídky ihned odstoupili a potom už další dohadování netrvalo dlouho.

Dokazovali jsme, že znehodnocená půda nemá cenu žádnou. Podle zkušeností z lidských atomových experimentů začne mít cenu až v budoucnu někde za horizontem dvaceti pěti let. Náš zájem o tyto pozemky tkví především v tom, že v podzemí leží naše hlavní město a chceme mít nerušený přístup na povrch.

Nakonec ustoupili a dohodu uzavřeli, dokonce i s tím, že k úhradě použijeme státní dluhopisy, splatné za deset let. Stát podle nás nepříjde zkrátka, naopak ušetří úroky, které by nám jinak musel po této době vyplatit. Radioaktivní půda by mu beztak žádné výnosy neposkytovala.

Získali jsme poměrně úrodnou oblast *včetně všech staveb na ní se nacházejících*. Potřebovali jsme ji jako sůl a kdyby správci FRM věděli o Jarošových kvasinkách, určitě by se jim podařilo cenu ztroj-

násobit. Lidská zloba, zkoncentrovaná do obludného atomového úderu, se tak nakonec paradoxně obrátila v náš prospěch.

V opuštěných a dávno vyhořelých vesnicích a zemědělských usedlostech žádná mechanizace nezůstala a museli jsme proto nakoupit několik minitraktorů se závěsným nářadím, které by mohli řídit mloci. Dohody o přetrvávání dokumentů nám dávaly právo požadovat pro naše reinkarnované nejen nové doklady, ale i řidičské průkazy. To nám dávalo možnost koupit několik dodávkových aut, ačkoliv jsme měli trochu problémy s jejich řízením. Kromě aut jsme koupili veliká kovová síla, chemické odstředivky, nové počítače a další desítky drobností.

S tímto výsledkem jsme se vrátili. Většina našich mloků pocházela z venkova a zpráva o tom, že máme vlastní pozemky, nářadí i možnost je obdělávat, byla pro většinu z nich velmi potěšující. Hned se hlásili o práci.

Nebylo to však tak jednoduché, jak se zdálo.

»Budeme muset zachovávat opatrnost,« krotil Jaroš jejich nadšení. »Všechno je tam radioaktivní. Budeme muset pracovat opatrně, s dozimetry v kapsách, radiometry u traktorů. Domky nemůžeme obydlet, pokusíme se je alespoň udržovat. Ať budeme pěstovat cokoliv, všechno musí projít kvasinkami. Naštěstí červi spořádají všechno, co je nějakým způsobem stravitelné a dál už to bude normální. Zvýšíme kapacitu žabínů a jakmile se podaří deaktivovat kteroukoli vesnici, přeměníme kravíny na žabíny a rozjedeme to naplno. Budeme muset co nejrychleji přejít na přírodní výživu. Zásoby Blaníku nám jistě pomohly překonat hlad, pro nás sto by vystačily na celá dlouhá léta, ale co se neobnovuje, nutně jednou skončí. Kapacita skleníků nám stačí jako doplňkový zdroj zeleniny, abychom neumřeli na kurděje - ačkoli mlokům kurděje nehrozí, jsme přece převážně masožraví. Pokud jste si toho nepovšimli, naše produkce pod zemí stačila pokrývat naše potřeby jenom v Blaníku, kde byly mnohem větší skleníky a pracovalo pro ně osm turbín. Zde nám skleníky poskytnou nanejvýš pětinu našich potřeb.«

»Jenomže - máme přece všechno! Místo na slunci, pozemky, nářadí a nakonec i ty Jarošovy kvasinky. Co nám ještě chybí? Opatrnost snad nějak zvládneme!« jásal Honza Adam.

»To doufám,« podíval se nadšence pátravě Jaroš.

Teprve o samotě jsem se Jarošovi svěřil s pochybnostmi.

»Co uděláme s radioaktivními kvasnicemi?«

»Pokusíme se je maximálně zahustit a pak je uskladníme v nepřípustných místech mimo dosah vody. Nebude nám, než se nechat poučit od lidí. Mají s radioaktivním odpadem mnohem větší zkušenosti.«

»Budou ale na nás koukat pěkně skrz prsty.«

»Ať koukají. My za tu radioaktivitu nemůžeme.«

»Přece jen zamýšlíš pěstovat žáby pro prodej masa?«

»Jistě, ale i pro nás. Bez slunce to nejde, potřebujeme místo na slunci a půdu. Radioaktivita nám dala možnost levně získat obojí. Nebýt zbytečně ztracených lidských životů, byl bych docela spokojený.«

»Budiž - nemám připomínky. Snad jen jednu. Už dříve jsem ti naznačil, že lidé od nás těžko přijmou modré maso. Teď se k tomu přidá podezření na radioaktivitu. Bude to problém.«

»Proč?« usmál se. »Bude tak těžké dokázat, že maso není radioaktivní? K tomu postačí obyčejný radiometr.«

»Nicméně bych s optimismem ještě počkal.«

»Já ne,« zavrtěl hlavou Jaroš. »Každý vidí, vyhráli jsme na všech frontách. Uznání, právo na život, místo na slunci, vlastní území - a dokonce i právo přijímat mezi nás, komu to my sami umožníme. Co nám ještě chybí?«

»Třeba jen možnost návratu,« odtušil jsem. »Rozuměj, mně samotnému dávno nevádí, že jsem mlokem, dokonce to považuji za výhodu. Ale kdybys viděl, jak se některým zaleskly oči, když Čupíka napadla možnost návratu...«

»Já to přece vím, Pavle,« usmál se Jaroš. »Také jsem to pozoroval. Byl to zkrátka jeden z posledních záchvěvů našeho pradávného lidského atavizmu.«

Jakmile jsme definitivně rozhodli, že další mloci budou nového živorodého typu, začali jsme takto klonovat všechna žabí vejce. Bylo nám jasné, že to je nevratný proces, stejně jako přechod od člověka k mlokům, a duše živorodých mloků se už nevejde do mozku vejcorodých. Byli jsme však přesvědčeni o správnosti tohoto kroku. K lidem se tak jako tak nemůžeme vrátit - pokud je nakonec Jaroš přece jen nestvoří.

Měl jsem ještě cukání pokračovat a vylepšovat nový druh, ale Jaroš mě pověřil jiným úkolem.

»Další vývoj ponech chvílku na mně,« usmíval se. »Asi si to usnadním a vyjdu ze tvého druhu. Pro tebe budu mít velice pozoruhodnou a delikátní činnost. V nemocnici v Krči pro nás připravují reinkarnační oddělení. Budeš tam primářem.«

»To vůbec nevypadá špatně,« sykl jsem údivem. »Zvláště bude-li to placené lidmi. Bude se nám hodit každá koruna.«

»Nepůjde ani o plat primáře, spíše o to, abychom získali co nejvíc nových členů naší kolonie.«

»To také,« souhlasil jsem.

Jaroš si udělal jednoduchý kreslicí program a nakreslil výkresy nejdůležitějších součástí transkriptoru a kreatoru. Inženýr Skála pak odjel k lidem s úkolem objednat je.

»Tady je máte,« přinesl je za tři týdny do Mločího ráje. »Dlouho jsem hledal firmu, která by nám vyhověla. V Praze mě prostě vyhodili, že s námi nechťejí nic mít, jinde zdvořile odmítli a zdůvodnili to jinak. Nakonec trpělivost zvítězila. V Brně jsem našel hned tři firmy a každé jsem podle zaměření zadal jinou část.«

»Neměl jsi ty součástky lépe zabalit?« zamařil jsem se na něho.

»Proč? Tady je přece sucho!« odtušil a podával mi další lepenkovou krabici s křehkými součástkami v molitanu.

»Tady, vidíš? Je to navlhle!« ukazoval jsem mu.

Ke spojení se světem jsme teď užívali nový *suchý tunel*. Vedl mírně šikmo od hlavního domu, esovitě se prohýbal dolů a opět nahoru, takže by mohl být v případě nutnosti okamžitě zatopen vodou, případně i zavalen několika náložkami. Končil ve sklepě opuštěné zemědělské usedlosti, přilepené ke skále, která ji zachránila před atomovým výbuchem.

Vocáskova parta *barabů* tunel prorážela týden. Vrtali jej pod vodou, takže jim k odvozu vyvrtaného materiálu postačilo jako vždy kalové čerpadlo a dlouhá požární hadice, ale potom dole prorazili odtok a vodu vypustili. Tunel byl tedy podle naší terminologie *suchý*. Ve skutečnosti měl k úplnému suchu daleko, trochu v něm kapalo se stropu.

K dopravě *suchým* tunelem vyrobili naši zámečníci několik vozíků. Zámečníků jsme měli dostatek, i když to byli všichni Palečkovi »od píky«. Paleček byl jako voják horkokrevný, ale jako mistr stačil vychovat několik šikovných učedníků, kteří teď byli na své výtvary právem pyšní.

Nicméně mě rozladilo, že choulostivé součástky přece jen trochu lépe nepřikryli.

»To navlhlo už v Brně, nakládali jsme v dešti,« honem mě ujišťoval Skála.

»Je to v pořádku, máš mé odpuštění,« uznal jsem to.

Obytné stavení »*Pod skálou*« bylo jen nepatrně poškozené, v některých místnostech dokonce zůstala skla a uvnitř nebylo mnoho radioaktivního prachu, takže se dal vytříť. *Uklízečky* musely pracovat rychle a pod dozimetrickou kontrolou, ale po jejich zásahu byly místnosti čisté. Zřídili jsme v nich naši předsunutou hlídku. Ve stodole pečlivě zbavené radioaktivity jsme měli uskladněné naše trakťurky i obě dodávková auta. To vše jsme stihli v době, kdy byl Skála na *služební cestě*.

»Aspoň jste tu také nezaháleli,« odtušil spokojeně.

»To není všechno,« chlubil se mu Honza Adam. »Nahoře na skále jsme s najatou helikoptérou nainstalovali šest velkých kovových sil.

Nejtěžší bylo přesvědčit hygieniky, aby práce v radioaktivní oblasti nezakázali, ale vymohli jsme výjimku. Piloti byli po celou dobu ve vzduchu a nic jim nehrozilo, my jsme si prostory dole pečlivě vyčistili od zářícího prachu, stále kropili vodou, aby se nevířil a pracovali pod dohledem dvou našich dozimetristů.«

»Už jsme do nich svezli naši první úrodu,« pokračoval ve výčtu úspěchů Ěda Lipinský.

»Jakou úrodu? Ještě jste neseli, co chcete sklízet?«

»Pokosili jsme trochu plevele,« přiznal Ěda. »Vlastně je nám jedno, co sklízíme. Na polích zůstaly nějaké brambory, řepa, mrkev - co ale bylo nad zemí, shořelo. V neuvěřitelně krátké době se tam rozmohl plevel. Některé rostliny vyrostly do extrémních rozměrů. Tráva je místy až metr a půl vysoká, hustá jako koberec. Radioaktivita jí spíš prospěla.«

»Je ale zamořená,« ošklíbl se Skála.

»To sice je - ale nám to nevadí,« odtušil nově jmenovaný kvasinkový technik Honza Adam. »Všechno nasekáme a nameleme, přečerpáme do sila a vypustíme na to kvasinky. Ze sil vytéká smradlavá a radioaktivní břěčka, až se z ní dělá špatně, ale za odstředivkami zůstává jen jemně nakyslý pach, dozimetry už skoro nereagují - a červi v tom žlutém bahně rostou jako z vody.«

»Výborně!« poplácal Skála po rameni Honzu Adama.

»Další chvála patří našemu stvořiteli, protože upravené druhy červů dosti účinně vylučují i poslední zbytky radiace, takže žáby dostávají naprosto nezávadné krmení.«

»Pojď, Pavle, budeme muset všechno smontovat,« navrhoval mi Jaroš s úsměvem. »Musíme si dokončit sami nějaké detaily. Nedal jsem lidem udělat všechno, aby se to někdo nepokoušel okopírovat. Kreator je pro nás výrobní nástroj, ale už jsme také viděli, co může napáchat jako zbraň! Nejchoulostivější krystaly si musíme vybrousit sami.«

»Kolik jich vlastně budeme montovat?«

»Kreatory budeme mít tři. Dva necháme zde v Mločím ráji, třetí dáme do Saského ráje. Bude tam jako záložní.«

»Pro mně do Prahy nevybyde?«

»Budeš potřebovat jedině transkriptor,« podíval se na mě Jaroš. »Nechápej to tak, že tě chci odstrkovat. Jen nevěřím lidem. Nechci je vystavovat sebemenšímu pokušení zmocnit se kreatoru. Naklonovaná vejce ti budeme vozit z Mločího ráje, budeš je jenom přepisovat. Poradím ti: snaž se najít si mezi zemřelými někoho, kdo by tě mohl zastoupit - a můžeš se opět vrátit ke tvoření.«

»Kdybych neuznával, že máš pravdu, souhlasil bych značně kysele,« odtušil jsem upřímně. »Co budu mezi lidmi dělat? Ty přepisy mi zaberou nanejvýš pár hodin týdně.«

»Můžeš jim třeba přednášet o reinkarnacích, ať se na ně pozvolna psychicky připravují. Prosím tě o jedno, nedělej na lidech pokusy, hlavně bez přípravy. Každý počáteční neúspěch může naši věc definitivně potopit. Přijed' to pro jistotu se mnou zkonzultovat, ano?«

»Jistě,« přikývl jsem.

»Transkriptory budeme mít čtyři. V Praze, v Mločím ráji, na Moravě a v Sasku. Obsluhované budou zatím jen dva - dokud nenajdeš za sebe náhradu.«

Potom jsme se věnovali dokončování aparatury. Musel jsem si smontovat obě přílby, čtecí i zápisovou. Na nový, nedávno zakoupený počítač jsem překopíroval programy. Kromě programů pro transkriptor jsem bral i programy kreatoru a simulátorů. Bez vlastního kreatoru jsem sice nemohl fyzicky nic stvořit, ale mohl bych si všechno odsimulovat a teprve po návratu do Mločího ráje vyzkoušet doopravdy.

Další kreator s transkriptorem Jaroš sám odvezl do Saska a instaloval v odlehlé suché jeskyni. Turbína v *Saském ráji* byla slabší, takže místní skleníky neměly velkou kapacitu. Pro počítače nebylo potřeba mnoho, jenom kreator potřeboval větší příkon na chlazení a transkriptor pro zápis. Jaroš to zajistil tak, že po dobu práce zařízení vypínal skleník.

Naložil jsem také svůj počítač a obě přílby do dodávky a vyrazil s inženýrem Skálou do Prahy.

NEMOCNICE KRČ

V odlehlém koutě areálu Thomayerovy nemocnice v Krči pro mě lidé připravili nové působiště.

Byly to v podstatě tři neveliké místnosti. Jedna podobná běžné ordinaci, druhá vykachlíčkováná jako operační sál, kam jsem instaloval počítač s transkriptorem a protože jsem měl jediný, bylo mi jasné, že tady strávím většinu času. Třetí místnost byla bez zařízení, jen s několika infrazářiči podle přání Jaroše, který to předem vyjednal.

Nabízeli mi velice ochotně všechno, co budu potřebovat. Nebylo toho mnoho. Stolek pod počítač mi dokonce dali udělat menší na míru, místo postele jsem si v koutě položil matraci a největší vymožeností byla lednička a mikrovlnná trouba.

»Nepotřebuji veliký a drahý operační stůl, stačí nám dva nemocniční vozíky na lidská těla a naše vozíčky s košíky na mločí vejce,« ujistil jsem je.

Ještě jsem nedokončil testy a přijelo naše auto. Čeněk Palkaň přivezl osm pečlivě zabalených mločích vajec. Opatrně jsme je přemístili do *líhně* a zapnuli infrazářiče.

»Jsem připraven,« ohlásil jsem řediteli nemocnice, který se přijel podívat.

»Máte to dost spartánské,« povzdychl si.

»Na polní podmínky jsme odedávna zvyklí,« usmál jsem se. »V nemocnici pevnosti Blaník jsme to měli podobné jako tady a stejné zařízení máme v současnosti umístěné v jeskyni.«

»V tak primitivních podmínkách jste dokázali realizovat největší objevy v historii lidstva?«

»Kolumbovo vejce,« pokrčil jsem rameny. »Jednoduché pro toho, kdo ví jak na to. Chce to alespoň jednoho génia.«

»Američany prý totéž stálo miliardy dolarů,« podotkl.

Po našem odhalení tajemství laboratoří »*Nevada 66*« sice Američané všechno okamžitě dementovali a prohlásili včetně našich do-

kumentů za pustou smyšlenku, ale nepodařilo se jim zabránit zveřejnění faksimilí těchto dokumentů na internetu. Nasimulovali sice několik poruch a smazali nám, co se dalo, ale tím více rozčilených lidí proti sobě zvedli. Bylo vidět, že stále vládnou internetu oni, ale cenzurou si nepomohli. Naopak, začalo se vážně jednat o *vyvlastnění sítě mimo území Spojených států*, která by nespočívala v tom, že by snad měli Američané přijít o fyzická zařízení a počítače, které jim beztak nepatřily, ale o kontrolu nad nimi. Zejména Francouzi si pospíšili dodat softwarové filtry, které by zabránily nad sítí jako celkem vládnout komukoliv. Byla to pro ně obrovská zakázka ze všech zemí světa, stejně jako pro japonské firmy, dodávající *digitální telefonní ústředny bez odposlechu*. Také tyto firmy měly postaráno o práci, i když ostatní horempádem nabízeli úpravy vlastních ústředen. Parlamenty většiny zemí pod tlakem rozhořčené veřejnosti přijímaly proti odposlechu tvrdé zákony, které jej zakázaly i policii a soudům. Kyvadlo se přehouplo na opačnou stranu a nepomohly ani argumenty, že to bude prospívat zločincům.

»Američany vynechte,« obrátil jsem se na něho zprudka. »Jejich výzkumy měly sloužit téměř výhradně zlu. Nebo snad považujete za humánní, aby vás zákeřně odstřelovaly z družic jejich příšerné zrůdičky?«

»Vy také nejste lidé,« upozornil mě jemně.

»Ne, to nejsme,« přikývl jsem. »My představujeme poctivý umělý život, žádné zpotvořeniny přírodního. Šéf Salamandr si nás vypiplal od prvotní protobaktérie a kam se zatím dostal, tam jsme. Další generace mloků bude živorodá, zase se o něco přiblížíme lidem. Američané vycházeli z člověka, jenže se od něho vzdalovali. Kdyby to bylo aspoň směrem pokroku, ale oni potřebovali jen nenáročné posádky svých vražedných družic.«

»Opravdu jste dokumenty získali v Pentagonu?«

»Opravdu,« ujistil jsem ho. »V komandu, které se vydalo do Spojených států, byl i jeden Američan. Ten ostatní dovedl až na místo a objevil ony dokumenty.«

»Američan proti Američanům?«

»Spíše mlok proti nelidským generálům,« opravil jsem ho. »Jak víte, Johna Glenna jsme reinkarovali. Proto jako první Američan

pochopil, kde je spravedlnost. Je mlok i Američan, ale více si cení, že je mlokem. Stejně můžete lépe vnímat že jste člověk, než Čech. Národnost tady nehraje žádnou roli.«

»Spíše příslušnost k mlokům?«

»Ani to ne,« pokrčil jsem rameny. »Všichni jsme myslící, to by mělo být kritérium. Lidé nemají patent ani na rozum, ani na lidskost.«

»Lidskost... Stříleli jste přece do lidí!«

»Nezadrželi jsme všechny horkokrevné,« opravil jsem ho. »Pravda, ne všichni se dali přesvědčit, že od vás musíme jen trpělivě všechno snášet. Já jsem také střílel z pevnostního děla. První rána rozdrtila most, aby přes něj neprojelo auto s municí k tankům, když po nás střílely. Druhá zničila auto, ale až když lidé utekli. Já jsem nikoho nezabil.«

»Dobrá, zanechme výčitek,« navrhl. »Kdy můžete předvést první reinkarnace?«

»Jakmile nám přivezete prvního mrtvého.«

»To bude maličkost,« odušil. Pak poslal zřízence, aby to zajistil.

Za chvíli poté ležela u transkriptoru dvě nehybná lidská těla, přikrytá plachtou. Skoro současně se začali do nevelké místnosti trousit první diváci. A že nebyli ledacáci! Až na pár zřízenců se tu tísnili lékaři věhlasných jmen, primáři oddělení, ale i nějaké sestry. Rovněž jsem tu spatřil nějaké lidi v civilu a podle cedulek PRESS jsem nemusel mít pochyby o jejich příslušnosti. Nevadilo mi to, naopak. Bude to první reinkarnace, které budou přihlížet lidé. Tím lépe.

Prvním mrtvým byl jakýsi mladík; narazil s motocyklem do boku nákladního auta. Hlava byla zřejmě v pořádku, ale tělo bylo dokonale zdemolované zadním kolem přívěsu.

»Kdo je to?« zeptal jsem se.

»Na tom snad nezáleží,« pokrčil rameny ředitel v první řadě zvědavců, zaplňujících nevelký sálek tak, že zbýval jen malý prostor kolem transkriptoru.

»Toho nemůžeme vzkřísit,« ukázal jsem všem na vytetované znamínko na jeho krku, stylizovanou autoznačku se škrtnutým mlokem. Propagovaly ji hlavně náboženské sekty, zakazující svým čle-

nům reinkarnace. Význam byl naprosto jasný - tenhle člověk patřil k odmítačům reinkarnací.

»To neplatí,« pospíšil si ředitel. »Tady je jeho vlastní prohlášení, podepsané ještě při plném vědomí.«

Rychle mi podával papír. Písmo vypadalo roztřeseně, ale to by svědčilo, že prohlášení umírajícího je autentické.

»Lituji, že jsem podlehl nátlaku...« přečetl jsem nahlas kus textu. »...a dávám svolení...«

»Dobrá, to mění situaci,« rozhodl jsem. »Nebudeme nikdy reinkarnovat toho, kdo si to nepřeje. Tenhle měl asi štěstí, že si to na poslední chvíli rozmyslel.«

»Jako štěstí to pro něj nevidím,« zabručel kdosi v davu.

»Jak se to vezme,« reagoval jsem okamžitě. »Možná vám to nepřipadá lákavé, ale má jen dvě možnosti. Urnový háj, nebo život mloka. To první bych si rozhodně nevybral - vy ano?«

Sesynchronizoval jsem obě kukly a otestoval obsah lidské hlavy, nechtěl jsem riskovat neúspěch. Zřejmě bylo všechno v pořádku a proto jsem spustil přenos. V davu přihlížejících tiše předly tři videokamery - budiž, bude to zdokumentované lépe než jsem doufal.

»Tak zvaná reinkarnace není ve skutečnosti vzkříšením,« oslovil jsem shromážděné publikum. »Jedná se o přenos toho, čemu náboženství říká *duše*, z mrtvého mozku do jiného, dosud nenarozeného. Přenáší se ale obrovské množství údajů, takže je to záležitost pro počítače.«

»Poslyšte, není těžké přenášet obsah veliké lidské hlavy do tak malé mločí?« zeptal se jeden z lékařů.

»Uvědomte si, pane kolego, hlavička lidského novorozence není o nic větší - a přece obsahuje stejný počet buněk, jako mozek dospělého. Mozková kapacita mloků je dokonce větší než vaše, lidská.«

»Takže by bylo těžší udělat to naopak?« nadhodila spíše z legrace jedna sestřička.

»Přesně tak,« obrátil jsem se na ni. »Vystihla jste to. Kdo se stane mlokem, nemůže se vrátit do lidské podoby.«

»Už jste to někdy - zkoušeli?« zajímal se ředitel.

»Ne,« odušil jsem. »Výpočty to vyvracejí.«

»A přenos z lidské hlavy do lidského embrya?«

»Ten by měl být podle výpočtů možný,« odtušil jsem. »Má jen jeden háček. Museli bychom dělat pokusy na lidech.«

»Nikdy jste je nedělali?«

»Nikdy,« ujistil jsem všechny. »To je pro nás tabu.«

»I kdyby to pomohlo reinkarnovat nás lidi?«

»Nejprve to pořádně vyzkoušíme na nás mlocích,« odtušil jsem klidně. »Pak se ukáže, je-li to vhodné i pro vás. Vždyť ani netušíte, co by to pro vás znamenalo.«

»To je přece jasné každému!« opáčil jeden z lékařů. »To by znamenalo - teoretickou nesmrtelnost jedince.«

»Souhlasím i s vámi, pane kolego,« přikývl jsem. »Jen se ještě zamyslete, jak krutou daň za to zaplatíte. Přijdete na to jistě sami.«

Na obrazovce vyskočilo upozornění. Transkripce skončila bez varovných hlášení.

»Můžeme pana Jiráňka odvézt,« přelepil jsem vejce malou značkou, abychom je rozeznali. Nebylo to nezbytné, počítač by již během synchronizace vyhlásil poplach, kdyby zjistil, že je mozek zaplněný.

Druhé tělo patřilo starší paní. Infarkt. Otestoval jsem ji, ale byla také v pořádku. Spustil jsem i druhý přenos.

»Co teď s nimi budete dělat?« otázal se ředitel.

»Do vylíhnutí mají dva až tři dny,« odtušil jsem. »Měli bychom si je asi odvézt, aby se vylíhli mezi námi, ale první případy necháme tady, abyste je mohli pozorovat při líhnutí. Můžete se jich potom zeptat, jak se cítí.«

»Proč je chcete odvážet k vám? Vždyť jste se přece tolik snažili, aby reinkarnovaným zůstalo vše, co ve svém lidském životě dosáhli!«

»Lidské šaty mlokům nepadnou,« odtušil jsem. »Ale kdo si život mezi námi neumí představit, neodhodlá se k nám přijít. Chceme, aby si to každý zpočátku vyzkoušel. Bude-li se potom chtít vrátit mezi lidi, nikdo mu v tom bránit nebude.«

»Jestli jsem to dobře pochopil, chcete jim nabízet život kdesi v jeskyni.«

»Na tvaru obydlí nesejde,« usmál jsem se. »Jeskyně jistě nejsou vhodné pro lidi, ale my tam nachladnout nemůžeme.«

»Vy jste prý doktor. Nestýská se vám po kultuře?« zeptal se mě trochu chvatně jeden - podle cedulky novinář.

»Trochu,« přikývl jsem. »Máme pod zemí slušnou knihovnu, stará se o ni náš učitel. Číst se tam ještě dá. S ostatními kulturními obory to bude horší. Hudba by byla zajímavá, ale obsahuje pro nás samé nízké tóny. Bavila by vás hudba, hraná výhradně na basu? Totéž platí o obrazech. Malíři-lidé nevidí barvy stejně jako my. Lidské obrazy v našich očích vypadají jako přikryté červeným sklem a jsou v nich přimíchané barvy, které vy nevidíte, ale nám dokonale kazí dojem.«

»A co divadlo, film, televize?«

»Televize nám neříká skoro nic. Obraz má pro nás příliš řádkovaný a blikající, barvy jsou sestavené podle vašich očí a my je vidíme zkresleně. Totéž platí i o filmu. Snad jenom divadlo bychom viděli věrně, ale - vaše náměty jsou převzaté čistě ze světa lidí. Mají pro nás spíš dokumentační hodnotu, bez návaznosti na život.«

»I hry ze života?«

»Ze života - koho? Vás, lidí. My žijeme jinde, máme svůj svět, vlastní problémy. Uvědomte si, pane kolego, všichni už jsme po smrti. Budeme si muset vytvořit vlastní kulturu, ale to bude jistě trochu trvat.«

»To ale nevypadá dobře.«

»Jistě. Dokud se mezi námi neobjeví opravdoví umělci, ať už reinkarnací, nebo že někdo v sobě najde umělecký talent, nemáme naději na vzkříšení kultury. Pro nás doposud platilo *Inter arma silent musae*; dokud mluví děla, mlčí múzy. Každá civilizace začne pěstovat kulturu až v míru, když má naději, že ji někdo zvenčí nezadusí.«

Druhý přenos skončil.

»To je všechno - nemáte-li další mrtvé,« oznámil jsem.

»A co kdybychom je dovezli odjinud? V Praze je nemocnic plno,« navrhl nesměle jeden z mladších doktorů.

»Můžete, ale máme už jen šest zárodků. Tohle je pokusný provoz,« ujišťoval jsem všechny. »Nestihneme reinkarnovat vše co nám přivezete. Snad až zvýšíme produkci vajec.«

»Jak je vlastně... snášíte?« zeptala se trochu upejpavě jedna z přítomných sestřiček.

»Tohle nejsou mločí vejce,« ujistil jsem ji. »Žádný mlok ještě není dospělý, aby mohl snášet vejce. Tyhle patří obřím žábám, jenom uvnitř je naklonovaný zárodek mloka.«

»Žábám?« rozevřela údivem oči. »Jak by musely být velké, když mají taková vejce?«

»Větší než bernardýn, ale menší než kráva.«

»A vy je... žijíte pod zemí? Čím?«

»Obřimi červy... velikosti frankfurtského parku.«

»Brrr!« otřásla se.

»Na to byste si zvykla,« usmál jsem se. »Zatím to žádné z našich bývalých žen nepřišlo tak strašné.«

»Vy máte mezi sebou i ženy?«

»Jistě - bývalé. Jako bývalé muže.«

»A vy jste co?«

»Bývalý člověk, biolog Pavel Míča.«

»To nemyslím, ale teď...«

»Mlok Pavel Míča, biolog-stvořitel.«

»Tak jsem to nemyslela,« zabručela. »Mám na mysli, jaké teď máte pohlaví.«

»Jednotné,« odušil jsem. »Nebo spíš obojetné, pokud vám něco říká termín hermafrodit.«

»Takže jste všichni... homosexuálové?«

»Máte u mě pětku z biologie,« odušil jsem. »To jsou dvě naprosto odlišné věci. Hermafrodit znamená být podle potřeby otcem i matkou, po případě obojí současně, potřebuje k tomu ovšem partnera. U nás je to normální a není to úplné selhání pohlavního pudu, jako váš druhý příklad. Neplet'te si to.«

Po prvních reinkarnacích následovaly další. Neprobíhaly pod dohledem videokamer ani s otázkami všetečných reportérů. Mrtvých sem přivázeli denně pět až šest, ale nebyla to práce na celý den a měl jsem poměrně dost volna.

Kromě nemocniční mikrovlnky jsem si pořídil i vlastní vařič s pánvičkou, kde jsem si smažil řízky. Nabízel jsem je i lidem, kteří se v mé blízkosti vyskytli. Nejprve se nechal přemluvit jeden z lékařů, pak druhý. Třetí si nejprve odnesl vzorek do biochemické laboratoře, aby se přesvědčil, zda to není jedovaté. Pak se rozneslo, že si smažím sice neobvyklé, ale velice dobré řízky, jenže to už jsem je přestal rozdávat a tvrdil jsem, že mám také hlad.

Nabízeli mi za ně párky, salámy i vlašský salát. Výměna byla snadná, nijak jsem se tomu nezpěčoval.

»Když vidím, jak vám to chutná, Markétko, objednám toho masa víc,« ujišťoval jsem jednu dobrosrdečnou sestřičku.

»Ještě kdybyste to nebarvili,« posteskla si. »Je to moc dobré, až na tu modrou barvu za syrova... Ještě že to během smažení trochu zhnědne.«

»Já přece nic nebarvím,« ujistil jsem ji a ukázal jí své zásoby. »To maso není přírodní. Jenomže Jarošův umělý život je typický modrou krví - my ji máme také.«

»To maso snad není z mloků!« zarazila se.

»Není,« ujistil jsem ji. »Nejsme kanibalové.«

»Z čeho to tedy je?«

»Nic, co by se nedalo jíst,« usmál jsem se. »Na maso si chováme obří žáby. Francouzi i Italové si je prý pochvalují. Naše druhy jsou jen mnohem větší.«

»Žáby?« strnula na okamžik. Pak se vzpamatovala a jedla klidně dál. »No, jsou docela dobré.«

»Jistě,« přikývl jsem. »Nejste první z lidí, kdo je jedl a zatím nikomu neuškodily. Naopak, jsou lehce stravitelné. Modrý tuk je dokonce pro lidi zdravější než mléko.«

»Pro nás - nebo pro vás?«

»Pro všechny. Víte, ze všech smyslů, které máme, se chuť mloků nejvíc podobá lidské. Pamatuji se dobře, jak mi kdysi, ještě jako člověku, chutnal vlašský salát. Chutná mi stejně i teď. Žáby chutnají jinak - ale jíst se snad dají.«

»Kdybyste mi to řekl dřív než jsem ochutnala, nevezmu do pusy ani drobeček,« přiznala se. »Naštěstí jsem to nevěděla. Teď už si rozmyslím něco tak dobrého vyhodit.«

»To by také byla škoda,« ujistil jsem ji. »Máte rodinu?«

Přikývla a hned vytáhla fotografie manžela a dvou dětí.

»Doneste jim tedy něco k večeři,« vytáhl jsem z ledničky čtyři plátky. »Poprvé je raději nesmažte před nimi, ať se té modré barvy nepolekají. Určitě jim to zachutná.«

Přijala to ráda.

»Vy jste... měl rodinu?« zajímala se.

»Neměl,« přiznal jsem. »Měl jsem to jednodušší, nemusel jsem se pro nikoho trápit.«

»A jako člověk jste - zemřel? Dávno?«

»Jel jsem autem a utrhla se pode mnou podemletá silnice. Rozvodněná říčka mě trochu rozbila a trochu utopila. Není to tak dávno. Jsem teď mločí dítě s duší dospělého člověka.«

»To bylo - strašné,« politovala mě. »Nestýská se vám po tom, být zase člověkem?«

»A víte, že ani ne?« usmál jsem se. »Už jsem si zvykl.«

»Jak je to možné?«

»Být mlokem není tak nevýhodné, jak si myslíte,« ujistil jsem ji. »Jako člověk jsem se utopil. To se mi jako mlokovu stát nemůže. Naopak - mohu se prohánět celé kilometry vodou, je to docela zajímavé.«

»Vždyť přece dýcháte - plícemi, ne?«

»Studená a modrá krev umožňuje obojdyšnost. Když naberu do plic vodu, dýchám vodu. Jen v některých řekách je to méně příjemné. Labe je stoka, že se to vypovědět nedá.«

»Aha - a proto jste požadovali zastavení všech továren, které znečišťují řeky!«

»Už jste pochopili, že nesmíte provozovat provozy, které vypouštějí jed do vzduchu. Voda je právě tak důležitá, jenže naštěstí pro vás neteče do kopce a to vás chrání. Když jste na nás nahoře v horách naházeli dioxin, otrávil to vzápětí několik lidí, kterým to steklo do studní.«

»My jsme na vás nic neházeli,« urazila se.

»Nepovažujete Američany za lidi? Ale!«

»Nejsou lidi jako lidi. Já mám legitimaci hnutí *»Nechte mloky žít«* číslo sto dvacet osm a patřím k zakladatelům.«

»Tím lépe,« odušil jsem.

Výsledky biochemických testů jednoznačně prokázaly, že maso obřích žab je lehce stravitelné a neobsahuje škodlivé látky. Posudek vyzněl v tom smyslu, že by bylo velmi výhodné i jako dietní jídlo.

»Mohl bych vám zprostředkovat dodávky masa pro pacienty i další zájemce,« navrhl jsem řediteli nemocnice.

»Za jakou cenu?« zajímal se hned živě.

Nedávno jsem nakupoval v marketu, takže jsem měl přehled o cenách masa. Navrhl jsem proto nepatrně nižší cenu, než za jakou se prodával nejlevnější vepřový bůček.

»To bychom při zlepšení stravy pacientů ještě ušetřili!« divil se.

»Kolik byste mohli potřebovat?« zeptal jsem se.

Nezdá se to, ale nemocnice v Krči není nejmenší. Takže by to znamenalo poměrně slušnou spotřebu a nezanedbatelný přísun peněz osadě Mločího ráje. Věděl jsem, že nový žabín, umístěný v bývalém kravíně, je již plný mladých žab. Brzy se prudce zvedne produkce vajec a později i masa.

»Mohli bychom poblíž areálu nemocnice otevřít stánek pro prodej masa externím zájemcům. Žáby nám utěšeně rostou, masa bude brzy dost.«

»Kde je vlastně chováte?«

Trochu s ním zamávalo, když se dozvěděl, že žáby chováme přímo v centru radioaktivní oblasti.

»Máte přece v nemocnici radiologické pracoviště,« krčil jsem rameny. »Nechte si to přeměřit. Maso radioaktivní není, to bychom se sami neopovážili jíst, natož nabízet jiným.«

»Vždyť je to v nejhorším prostoru!«

»Umíme radioaktivitu z potravin odstraňovat,« řekl jsem jen tak mimochodem.

»Proboha, jak?«

»Je to trochu složitější,« přiznal jsem. »Úrodu sklízíme na polích ještě radioaktivní a naši traktoristé musí být pod dozimetrickým dohledem. Po prvním stupni dezaktivace, který se podobá prostému silážování, je radioaktivní obsah příměsí zhruba milióntina původního. Po druhém stupni je to nula.«

»To je tak na Nobelovu cenu!«

»Pro vás lidi,« podotkl jsem. »Nás taková cena nezajímá. Patří to do tajemství stvoření umělého života, to samotné je mnohem závažnější než cokoli jiného.«

»Měli byste ji dostat,« trval na svém. »Vyvolám jednání alespoň na Lékařské komoře.«

»To je vaše, lidská cena,« krotl jsem jeho nadšení.

»Když ji nedostanete, bude to diskriminace,« odvětil.

»Pokud to berete takto, budiž. Ale v rádiu nedávno bylo, že někdo navrhl na Nobelovu cenu míru generálního tajemníka NATO za přínos k urovnání konfliktu s mloky. S tím pánem se nechci setkat ani v pekle, natož ve Švédsku. Nenavrhujte nás raději, museli bychom to už z principu odmítnout.«

»Vy si myslíte, že by ji dostal?«

»Vy doufáte, že ne? Cenu míru dostalo už tolik kreatur, že bych se ničemu nedivil.«

Dojednali jsme tedy dodávky masa pro nemocnici. Počítali jsme pro začátek s menší spotřebou, pacienti by si to mohli ošklivit a odmítat.

Vylíhnutí prvních reinkarnovaných lidí se opět účastnila spousta lékařů, ale i novinářů. Třem televizním štábům jsme omezili osvětlovače, aby z toho neudělali divadlo. Odkázali jsme je na videokamery, pro ně bylo světla dostatek.

Jako první se začal líhnout mladý motocyklista Jiránek. Prorazil obal vejce a roztrhl je.

»Tak je to přece pravda,« byla jeho první slova, když se rozhlédl po místnosti napěchované zvědavci.

Odvedli jsme ho nejprve osprchovat. Vysvětloval jsem mu, proč vidí v jiných barvách a připravoval ho psychicky na to, že zkrátka musí vydržet otázky reportérů, když už je prvním člověkem, reinkarnovaným před tolika svědky.

»Já jsem o tom hodně přemýšlel,« ujistil mě. »Nebojím se toho, naopak.«

Navrhl jsem mu tykání - přijal je s povděkem. Byl to ode mne psychologický tah - mohl mi říkat Pavle a já jemu Rudo, což nás okamžitě sblížilo více než stejná těla.

Pak se, už oblečený, vrátil k novinářům, aby se ho mohli ptát na všechno, co je napadne. První otázku jsem čekal tak jistě, že by mě každá jiná překvapila. Nemýlil jsem se.

»Co všechno si pamatujete ze svého minulého života?«

»Všechno - dokonce i smrt,« odušil. »Myslím si, že jsem měl veliké štěstí. Tohle je sice strašně nezvyklé, ale je to život. Mně se strašně chtělo žít, nechtěl jsem umírat... ale věděl jsem, že už se mnou nikdo nic jiného nesvede. Ještě že jsem stihl napsat to prohlášení. Když si představím, že bych omdlel o pár minut dřív...«

»Neposlouchejte ho!« ozvalo se náhle z davu.

Stála tam jakási starší žena a drala se dopředu. Lidé se okolo ní poněkud rozestoupili, aby ji pustili.

»To není můj syn!« křičela. »Můj syn je v nebi! Tohle je nějaká pekelná příšera! Neposlouchejte ji!«

»Mami!« zajíkl se otřesený Ruda.

»Neříkej mi tak! Nejsi můj syn! Odstup ode mne, Satane!«

Přitom otevřela kabelku a všichni se od ní odtáhli ještě více než předtím. Zachytil jsem zápach sirovodíku, ale to už první zkažená vajíčka dopadla na Rudu i na mne. Měla jich na nás připraveno šest, víc jich asi nepobrala. Podělila nás spravedlivě, na každého dopadly tři. Teprve potom ji ostatní lidé zadrželi. Kdosi volal mobilem policii.

»Nechte ji - nikomu přece neublížila!« pokusil jsem se zachránit situaci. Páni, to bude řečí! Jediné, co snad mohlo situaci zachránit, byl klid.

»Mami! Ode všech jsem to čekal, jen ne od tebe!« vyčítal hořce své lidské matce Ruda.

»Neříkej mi tak, ty stvůro pekelná!« křičela, ale to už ji vyváděli z místnosti.

»Věděl jsi to,« obrátil jsem se na Rudu. »Určitě jsi byl také takový. Pojď se umýt a převléknout, tady nás omluví.«

Měl jsem tři náhradní kombinézy, jednu jsem potřeboval pro paní Kaškovou. Mohli jsme se tedy ještě převléknout.

»Budeš to mít mezi lidmi těžké,« ujistil jsem Rudu pod sprchami. »Ty zejména. Nejen jako mlok, ale i jako odpadlík od své církve. Tohle ti nikdo z nich neodpustí.«

»Proč i máma?« vzlykal.

»Protože patří k nim,« pokrčil jsem rameny. »Museli jste být fanatická sekta, ale to jistě víš lépe než já.«

»Beze mě by taková nebyla! To já jsem ji přivedl do naší komunity!« vykřikl.

»To ale byla pitomost!« okomentoval jsem to. »Chybami se člověk učí - někdy až po smrti. Nic si z toho nedělej, my už to známe. Nabídnou ti lepší komunitu. Přijď mezi nás, bude ti lépe. Mezi námi mloky panuje téměř nezkalené bratrství.«

Vrátili jsme se mezi lidi právě včas, abychom společně pomohli překonat šok paní Kaškové. Ta se vylíhla krátce po Rudovi a hned začala ječet, že nechce a že nikdy nedovolila, aby z ní byla taková příšera. Kdyby měla na prstech nehty, asi by nás poškrábala. Naštěstí mloci nemají drápy.

Nakonec jsem ji přece jen uklidnil.

»Jste mrtvá, paní Kašková. Cožpak vám ještě může záležet na nějakém těle?«

»Nejsem mrtvá - ale tohle je hrůza!«

»Ba ne, zemřela jste,« ujišťoval jsem ji. »Prožila jste svůj první život až do konce, pak jste spořádaně zemřela. To bylo v pořádku. Že máte možnost žít dál, není chyba vaše ani naše. Kdybyste před smrtí včas učinila prohlášení, že oživit nechcete, respektovali bychom vás. Pojďte se umýt, jste celá od bílku.«

»Vždyť ani nemám šaty!« zaječela.

»Jste přece novorozeně,« usmál jsem se. »Každý se narodí tak jak ho pánbůh stvořil. Máme pro vás šaty, nebojte se.«

»Ať aspoň vypnou ty kamery!« prosila.

»Nevšímejte si jich,« odváděl jsem si ji stranou. Ruda mi pomáhal z druhé strany. Nežádal jsem ho o pomoc, ale sám vytušil, že by mohl být užitečný.

Odešli jsme do sprch. V teplé vodě paní Kašková roztála, ale začala opět vzlykat, že si to nikdy nepředstavovala tak příšerně, co komu udělala a tak podobně.

»Nechte toho,« uklidňoval jsem ji a podával jí osušku. »Nářkem nic nezískáte. Tady Ruda se vylíhl deset minut před vámi a je zticha.«

»On je to chlap?« vyjekla a zakryla se rychle osuškou.

»Všichni jsme děvčata,« uklidňoval jsem ji. »Byla jste předtím žena, kdežto my chlapi, ale teď jsme na tom stejně. Nemusíme se před sebou stydět.«

»Když ale... já už k těm lidem nepůjdu!«

»Dobrá, zůstaňte tady,« souhlasil jsem. »Ruda to jistě zvládne sám. I když má mnohem větší důvod ke smutku. Nejenže zemřel v mladším věku, ale před chvílí se ho veřejně zřekla jeho vlastní lidská matka.«

»Co to bylo za megeru?« rozčílila se Kašková. »Víte co? Mně už je to jedno, ale potvoru, která se zřekla vlastního syna, bych chtěla vidět!«

Vrátili jsme se mezi čekající zvědavce. Paní Kašková si reflexívně otřela oči - pak se za ně popadla, protože jejich vystupující tvar pochopitelně nečekala - ale o svých nových zážitcích vypovídala už skoro klidně.

»Ráda bych ještě vzkázala svým třem synům,« obrátila se do televizních kamer, »aby se za maminku nestyděli. Nechápu, proč bych se k nim nesměla znát. A oni ke mně.«

Ukázalo se však, že jsou tu všichni tři. Čekali venku se svými rodinami a když je pozvali dál, vrhli se k mamince. To bylo slz, už trochu smíšených!

»Jsi pořád naše maminka!« ujišťovali ji.

»Jenže zakletá do žáby!« připojilo se jedno menší děcko, nejspíš vnučka. »Nechceš pusu? Třeba to pomůže!«

»Ty moje malá holčičko!« vzlykala Kašková.

Holčička byla o hlavu větší než její babička, ale nikomu to nepřišlo nepřírozené, tím méně k smíchu.

Kolik ještě bude takových setkání? říkal jsem si, když jsem to pozoroval málem jako nezúčastněný divák. Držel jsem přitom za ruku Rudu.

»Bude to mít asi horší než ty,« sykl jsem ultrazvukem, slyšitelným jenom pro nás mloky.

Udiveně se na mě podíval.

»Pro tebe bude komunita mloků nejlepší ze všech možných řešení. Ona se velice těžko odtrhne od své rodiny - ačkoliv už tam napůl nepatří.«

»Napůl?« opakoval Ruda.

»Napůl patří mezi ně, ale je už mlokem, takže mnohem víc se hodí mezi nás, mloky,« usmál jsem se trochu hořce.

Chlapa, náhodně zastřeleného při přestřelce mafiánských gangů, jsem upřímně litoval.

Podle pasu to byl Američan, jmenoval se Ralph Lommykert. Zajímalo se o pomoc našim obětem a byl v Čechách teprve druhý den na obchodní cestě. Američané zpravidla usilovně pomáhají těm, koho předtím zasypali bombami. Američtí podnikatelé to asi nedělají z lásky k bližním, spíše pro kšeft; ale Němci jim tak vděčí za svou prosperitu. Tenhle měl hodně naspěch, chtěl asi utrhnout co nejvíc. Měl bohužel smůlu, partu rusky se hádajících chlapů neodhadl jakožto nebezpečí. První kulka mu zasáhla srdce, druhá břicho, obě ráže devět milimetrů, takže po nich zůstaly strašlivé rány. Aspoň dlouho netrpěl. Po zásahu do srdce si někdy člověk ani nestačí uvědomit, že umírá. Stalo se to ráno, doktor záchranky se ani nepokoušel o resuscitaci, bylo to marné.

Co s ním? Budou s ním určitě komplikace, je to Američan. To byl sice John Glenn také, ale tohle je jiný případ. Každá násilná smrt bývá v mezinárodních vztazích problém.

Ale co, rozhodující by pro nás mělo být, jak se s mločím tělem vyrovná on sám. Konec konců, chtěl nám pomoci.

Hlava byla v naprostém pořádku, takže mi dlouho netrvalo připravit přepis a spustit jej.

»Někdo z lidí by mu měl zařídit formality u amerických úřadů,« požádal jsem jednoho zřízence. »Byl bych nerad, aby z toho vznikl skandál. To by nám ještě scházelo!«

»Máme na to nové pokyny,« ujišťovali mě.

Odvezli jsme vejce do líhně. Po prvních reinkarnacích už zájem masmédií opadl a byl tu klid. Vejce jsme po přepisech odváželi rovnou do Mločího ráje, pokud příbuzní netrvali na tom, abychom jim je ponechali v péči. Tohle bylo něco jiného a o Američana bude mít zájem policie. Svědectví mrtvého může mít pro ni jedinečnou cenu.

Tušil jsem to správně. Policie si vyžádala nejprve mrtvé tělo pro balistické expertízy a když jsem poručíkovi navrhl, aby si za tři dny přijeli vyslechnout oběť, nejprve ztuhl od překvapení a pak opatrně souhlasil.

Pokračoval jsem dál, jenom vejce s Ralphem zůstalo ležet v líhni, přelepené jmenovkou.

Mezitím Jaroš zařídil do Mločího ráje natažení telefonu. Vedení pod vodou natáhli mloci, na povrchu to pak dokončili chlapi od telekomunikací. V Krči mi přibyl přístroj, abych se mohl dohadovat s Jarošem.

Mezi čtyřma očima jsme se dohodli, že telefon nebudeme používat pro nic, co má zůstat lidem tajné. Zejména Jaroš na tom trval. Zřejmě nevěřil, že nebudeme odposlouchávaní.

Součástí dodávky byla i místní telefonní ústředna, kam se brzy připojily i osady *Saský ráj* a *Moravské jámy*. Dohodli jsme, že

všechny stanice budeme v telefonu nazývat jen podle objevitelů. Mločí ráj se bude nazývat »Vocáskovi«, Saský ráj »Koťátkovi« a Moravské jámy »Adamcovi«. Takto se ozve každý, kdo po zazvonění první zdvihne sluchátko. Já jsem se hlásil jen jménem: »Míča«.

Byli jsme teď v Praze odloučení od ostatních dva.

Alice Adamová byla bývalá řeznice, proto ji asi vyslali do Prahy. Přes den prodávala *dietní žabí maso* v malém krámku přímo v areálu Krče, na noc chodila spát ke mně. Spali jsme sice ve stejné místnosti, ale byli jsme oba fyzicky ještě malé děti, takže se mezi námi nic nedělo. Ale přece jen jsme se sblížili více než dříve - jak také jinak.

Alice si už druhý den dodala odvahy a požádala mě, abych ji naučil všemu, co umím. Jako člověk zemřela poměrně mladá na leukémii. Když jí Jaroš věnoval život, podivuhodně rychle se přizpůsobila, ale nechtěla sekat maso na špalku, chtěla víc. Schválil jsem jí to, vypůjčil pro ni několik odborných knih a zběžně jsme zopakovali učivo pro střední školy. Alice měla maturitu a většinu vědomostí si dosud pamatovala. Jako člověk měla asi talent, ale jako žena na vesnici ho pořádně nevyužila. Dnes se jí konečně naskytla příležitost dohonit, co jako člověk zmeškala - a vrhla se do toho po hlavě.

Měl jsem méně času, ale nelitoval jsem toho. Dopoledne jsem věnoval reinkarnacím, odpoledne jsem u počítače vyvíjel další varianty a večer jsem věnoval Alici a jejímu studiu.

Samozřejmě jsme nemohli propást okamžik, když se vylíhl Američan Ralph Lommykert. Alice zavolala na telefonní číslo, které nám zanechal policejní vyšetřovatel a já jsem odešel psychicky pomáhat novorozenci.

Policie přijela dřív, než jsem Ralpha vykoupal a oblékl. Zdálo se mi, že to přijal jako ránu osudu, ale dosti mužně. Ani nenamítal, když ho chtěli vyslechnout. Musel jsem je ale nechat o samotě, abych nerušil vyšetřování.

Výslech však netrval dlouho. Pan Ralph si nevzpomněl na nic, co by už policie nevěděla. Potvrdil jen to, že ti muži mluvili rusky. Svého vraha popsal tak neurčitě, že se popis v podstatě nedal použít. Omlouval se tím, že ho spatřil jen na okamžik a byl prý oslněn. Záblesk výstřelu - a víc neví. Bylo to velice pravděpodobné. Vražda se

odehrála v noci, pan Ralph byl náhodným chodcem, který měl smůlu, že se nachomýtl k přestřelce dvou konkurenčních band.

Tak mi to pak při odchodu svěřili policisté. Netajili se zklamáním, ale chápali to. Po pachatelích se prý slehla zem, nikde žádná stopa, jen mrtvola.

Pozval jsem pana Ralpha na žabí steak - surovinu jsem mu pochopitelně prozradil až po večeři - a probíral jsem s ním jeho další vyhlídky. Navrhl jsem mu odcestovat na pár dní do naší osady Mločí ráj a až se vzpamatuje, mohl by se zajímat o návrat domů - bude-li o to ještě stát.

Ralph poděkoval a hned ráno odjel s naší dodávkou, která přivezla další várku masa do nemocnice i do prodejny.

Byl to teprve druhý Američan u nás - nutno přiznat, že byl od počátku mnohem klidnější. Dalo by se to pochopit. Kdo obchoduje s Ruskem, musí počítat s nějakým nebezpečím. Čechy nejsou v tomto směru od Moskvy daleko. Přál bych mu, aby mu vlastní úřady nedělaly tolik nepříjemností, jako naše české Jarošovi.

SLAVNÍKOVCI

Následujícího večera nás čekala příjemná změna. Markétka nám opatřila dva lístky do Národního na Rusalku. Nedokázal jsem jí odmítnout a večer jsme se tam s Alicí vypravili.

Zakoupili jsme si jízdenky pro dospělé.

Kdybychom trvali na našem fyzickém věku, měli bychom asi nárok na jízdu zdarma, neboť ani starší Alici ještě nebylo pět let, ale chtěli jsme dát lidem najevo, že pokračujeme ve svém předchozím životě. Samozřejmě jsme vzbudili pozornost. Nejprve v autobuse, pak v metru a nakonec i na ulici, neboť jsme se rozhodli jít poslední úsek pěšky.

Také v divadle se strhl poprask, ale dostali jsme se bez problémů na naše místa a představení krátce poté začalo.

Měl jsem pravdu v tom, že lidská hudba byla pro naše uši posazená příliš hluboko. Příjemně nás oba překvapilo, že tím nic neztratila na svém kouzlu. Dvořák je zkrátka Dvořák, byť jsme ho vnímali v jiném zvukovém spektru.

O přestávce došlo k nepatrnému incidentu. Alice musela na toaletu - a já jsem šel s ní. Bylo to logické, mohli jsme se považovat za mločí slečny, ale lidské dámy nás nepřijaly a začaly houfně prchat ven.

Přešli jsme to s klidem a vrátili se na svá místa. To už celé divadlo hledělo jen na nás a málokdo sledoval jeviště. Pak ale zazněla hudba a všichni jsme se věnovali tragédii té podivné vodní bytosti, němé, smutné a bez vášně...

Co to Markétku napadlo vybrat právě Rusalku?

Opera skončila, následoval dlouhý potlesk a hned několik opon. Tleskali jsme také - a docela upřímně. Pak jsme spolu s lidmi vyšli před divadlo a zamířili na tramvaj.

Netušili jsme, že jsme v Národním jako mloci poprvé, ale také - naposledy.

»Hele je, hrobaře Prazdroje!« ozvalo se za námi.

»To sou voni, hajzli zasraný! Zvalchujte je!«

Nemuseli jsme dlouho hledat, odkud vítr vane. Přes ulici se na nás hnala banda výrostků v kožených bundách. Zdržel je na okamžik taxík, který jim zkřížil cestu, ale nemohli jsme čekat, až budou mít opět volno. Popadl jsem Alici za ruku a sprintem na tramvaj! Věděli jsme oba, že nás může ohrozit kdejaký násilník nebo vandal, mloci jsou proti lidem fyzicky téměř bezbranní.

Jenomže chodník byl plný lidí a kromě toho, mloci jsou ve sprintu na krátké tratě mnohem pomalejší než lidé. Ještě jsme nebyli u tramvaje a dohonili nás.

»Mažte je! Řežte je!« slyšeli jsme je těsně za sebou.

Okolojdoucí dělali, že nic nevidí, nebo ještě ustupovali stranou, aby se do toho nepřipletli. Nemohli jsme počítat, že by se nás někdo zastal.

Pokusili jsme jim uhnout a roztrhli jsme se, abychom je zmátli, ale větší část bandy se vrhla za Alicí. Nemohl jsem ji v tom nechat. Sáhl jsem bleskurychle do kapsy kombinézy a prsty ji trochu vybouřil směrem k mladíkům.

»Ruce vzhůru! Budu střílet!« vykřikl jsem a zastavil se.

»Bacha - má bouchačku!« zarazili se v běhu ti, co šli po mně. Neochotně, ale přece dali ruce nahoru. Pak ztuhli i ti, co už drželi Alici za kombinézu a chtěli se ji bít. Naštěstí pro nás varování kamarádů nepřeslechli.

»Policiééé!« rozkřičel se jeden z bandy.

V několika okamžicích se na místo přihnali tři strážci pořádku.

»Co se tu děje?« ptali se chvatně.

»Přepadli nás mlocíí!« ječel jeden z bandy, podle hlasu právě ten, kdo vyzýval ostatní, aby nás zvalchovali.

Ruce dvou policistů okamžitě sjely dozadu k pouzdrům.

Vyndal jsem z kapes prázdné ruce a ukázal je všem.

»Pane strážmistře, slyšel jste o podmínkách příměří mezi mloky a lidmi?« oslovil jsem bližšího co nejkldněji.

»Něco jsem slyšel,« připustil. »Proč napadáte lidi?«

»Nikoho nenapadáme,« zavrtěl jsem hlavou. »Tihle začali křičet, že jsme hrobaři Prazdroje a že nás musí zvalchovat. Pane strážmistře,

upozorníte je ohleduplně, že by tím mohli spáchat sebevraždu celého lidstva. Nikdo nám nesmí ubližovat bez příčiny. My vás také nenapadáme.«

»Hrozil nám zastřelením!« bránil se jeden z mladíků.

»Ano,« přikývl jsem. »A kdybych měl zbraň, možná bych už střílel, ale bylo by to v sebeobraně, začali jste vy.«

»Vy nemáte zbraně?« ujišťoval se policista.

»Ne - spoléháme, že je ve vašem vlastním zájmu dodržovat dohody a zabránit každému násilí.«

»A nechcete raději doprovod?« nabídl se nám.

»Raději se věnujte těmhle,« řekl jsem. »Měli by si snad uvědomit, že nesmí mlátit každého, koho se jim zlíbí.«

Kožené bundy se mezitím vzpamatovaly a jako na povel se daly na útěk.

»Stůjte!« křičel za nimi policista a všichni tři se dali do běhu za utíkajícími. Zdálo se, že těm náskok vystačí až do nejbližší boční ulice, ale z té právě v té chvíli vyběhli tři další policisté a prchající jim vlétli přímo do náruče. Zacvakala pouta a útěk neslavně skončil.

Zdrželi jsme se v Bartolomějské sepisováním svědectví. Z obrovského davu lidí bylo jen šest lidí ochotných svědčit. Jak jsme se později dozvěděli, všichni podpořili naši verzi. Lístky z Národního také prokázaly, že jsme klidně odcházeli z představení bez úmyslu nikomu škodit.

»Chtěli nás zabít!« opakovali do omrzení mladíci, dokud byli pohromadě. Když je však vyšetřovatelé oddělili, začali si jednotlivě protiřečit - nestačili se už dohodnout, co kdo dělal. Ačkoliv mě s Alicí také od sebe oddělili, měli jsme to mnohem jednodušší, stačilo nám mluvit pravdu.

Podepsali jsme protokol a pustili nás.

»Dáme vám raději ochranu,« rozhodl šedivý major.

Neprotestovali jsme. Byla to další nepříjemná zkušenost. Možná bychom se měli skutečně ozbrojit, uvažoval jsem. Dnes nám to prošlo, ale tihle náckové si mezi sebou určitě sdělí, že jsme na ně použili lest. V Mločím ráji je zbraní dostatek a nebyl by problém získat u lidí platný zbrojní pas, zejména po dnešním incidentu.

S doprovodem dvou policistů jsme dojeli až do Krče. Na vrátnici jsme se s nimi chtěli rozloučit, ale oni chtěli jít s námi až na místo a jeden se podřekl, že by rád na vlastní oči viděl naše proslulé zařízení na *přepisování duší*. Usmáli jsme se a přikývli. Proč ne?

Odemkl jsem dveře pracovny - ložnice a galantně pustil Alici napřed.

V té chvíli se ozvalo praskání výstřelů. Alici to úplně odhodilo dozadu, její modrá krev stříkala na všechny strany. Z naší pracovny vyběhl chlap, v ruce automatickou pistoli. Ještě jednou vystřelil do bezvládného těla nešťastné Alice, ale to neměl dělat. Přehlédł tím oba policisty a daroval jim krátký okamžik, aby stačili tasit.

Vyzývat střílejícího vraha, aby odhodil zbraň, bylo sice předpisové, ale ne právě rozumné. Chlap stačil otočit zbraň proti jednomu z policistů a vystřelil. Tři rány štěkly skoro současně. Policista upustil pistoli a s obličejem zkřiveným bolestí se chytil za prostřelené rameno, ale atentátník byl zasažen dvěma střelami do prsou. Dopadł naznak jako Alice, pistole mu vypadla z ruky a v několika vteřinách se přestal hýbat.

»Pozor, může jich tam být víc!« varoval mě policista.

Přiskočil jsem totiž k Alici a sklonil se nad ní, takže bych byl snadným cílem, kdyby byli v místnosti další.

»Je tam bomba! K zemi!« vykřikł policista, když opatrně nahlédł do naší pracovny.

Místo abych ho poslechl, vyskočil jsem od mrtvé Alice. Pod stolem počítače byl jakýsi tmavý předmět, na kterém se po vteřinách střídaly číslice. Policista měl nejspíš pravdu, ale já jsem si včas uvědomil, že zničení transkriptoru může pro Alici znamenat rozsudek definitivní smrti. Vběhl jsem do místnosti, vytrhl přístrojek zpod stolku počítače a vyhodil zavřeným oknem ven, jen se střepy skla rozlétly po podlaze.

Několik vteřin poté zaburácel venku silný výbuch. Jediné okno v okolních budovách nezůstalo celé, ale naštěstí v naší pracovně nezhasly ani zářivky na stropě. Nezraněný policista ihned vytáhl vysílačku a volal o posily, zatímco zraněný se pokoušel svléknout si prostřelenou uniformu.

»Nemáte tu nějaké obvazy?« obrátil se ke mně s bolestí v hlase.

»Ve skříni!« ujistil jsem ho - a zapínal počítač.

»Nepomůžete mi?« požádal mě.

»Nemám mnoho času,« ujistil jsem ho, ale obrátil jsem se k němu, pomohl mu svléknout košili a zběžně prohlédl ránu.

Byla ošklivá, jak to u ráže devět může být. Kulka strhla do rány tkaninu uniformy, ale očividně minula kloub, což by mu dávalo naději, že ruka nezchromne. Lékaři s tím ale budou mít práci, to mi bylo jasné. Prozatím jsem aplikoval tlakový obvaz k zastavení krvácení a jakmile jsem to dokončil, opět jsem se vrátil k počítači.

»Teď si chcete hrát?« vyčítavě se na mě obrátil zraněný. »Na chodbě leží zraněný člověk!«

»Nevidíte?« ukázal jsem na Alici. »Zabil ji, nic jiného než reinkarnace se nedá dělat!«

»Ach tak!« došlo policistovi. »A ten venku?«

»Vrah je u mně až na posledním místě,« řekl jsem tvrdě, snad víc než jsem měl v úmyslu.

Jeho kolega se mezitím dovolal a stručně vyličil, co se tady stalo.

»Už sem jedou,« oznámil nám.

»Hlídejte tedy chodbu,« požádal jsem ho. »Tady jich víc nebylo, ale mohou být venku!«

Chodba byla naštěstí osvětlená, ale dveře naší pracovny byly uprostřed, což znamenalo hlídat oba směry. Policista se postavil tak, aby viděl na jednu stranu a občas se vyklonil a mrkl na opačnou.

Dokončoval jsem testování transkriptoru a zatím jsem se věnoval postřelenému atentátníkovi. Rychle jsem zjistil, že je mrtev - jedna rána zasáhla srdce. Nechal jsem ho ležet na místě a odtáhl mrtvou Alici na dosah kabelů. Na podlaze se za jejím tělem táhla jasně modrá šmouha krve.

Opatrně jsem odemkl dveře líhně a nahlédl tam. Zraněný policista držel ve zdravé ruce pistoli a byl připraven ihned střílet, líheň však byla prázdná. To bylo dobré - terorista zřejmě tuto místnost nepovažoval za důležitou. Napadlo mě, že zničením zárodků by spáchal totéž, co zničením počítače, ale zárodky ležely v měkce vystlaných košících na kolečkách a byly očividně v pořádku.

Přivezl jsem jeden k transkriptoru a začal fixovat hlavu uvnitř vejce. Pak jsem navlékl snímací přílbu na hlavu mrtvé Alice, přepnul

snímací proudy na hodnoty pro snímání mločího mozku a zapnul synchronizaci.

»Tohle jsem tedy nečekal,« řekl jsem k oběma policistům, jakmile se přenos rozběhl. »Dnes už druhý incident. Ještě že jste tu byli s námi!«

»Co ten chlap?« ukázal policista pistolí na chodbu.

»Také mrtev,« odtušil jsem ho. »Jedině reinkarnace by ho mohla zachránit, ale jistě chápete, proč ji nemohu provést. Slíbili jsme, že nebudeme žádného člověka reinkarnovat proti jeho vůli - a tenhle to dal naprosto jasně najevo.«

»Má smůlu,« podotkl suše policista.

Musel jsem mu uznat, držel se, ruka ho musela bolet. Měl jsem v ledničce bublinkovou vodu, nabídl jsem mu ji k pití, spolu s tabletkou proti bolesti. Vděčně obojí přijal.

Náhle na mém stolku zazvonil telefon.

»Míča,« ohlásil jsem se.

»Tady Mločí ráj! Míčo, běhají tady Američani a střílejí nás!« slyšel jsem hlas, který jsem po telefonu nerozeznal.

Pak se ozvala dávka z automatické zbraně, ve sluchátku to křáplo - a bylo ticho.

»Panebože!« vykřikl jsem. »To není jenom tady!«

Policisté se na mě udiveně podívali.

»Vy jste prostě sebevrazi!« řekl jsem jim. »Někdo z vás lidí přepadl naši podzemní osadu a střílí tam mloky. Kterého sebevraha něco takového napadlo? Což nevíte, co se může stát při porušení příměří?«

»My o ničem nevíme!« ujišťovali mě rychle.

»To se uvidí,« odsekl jsem. »Zavolejte někam, jedno kam, vzbud'te třeba ministra vnitra, kdyby spal, ale pokuste se co nejdřív opatřit ozbrojený vrtulník. Poletíte se mnou podívat se, co se tam stalo.«

»Co uděláte?« strchoval se zdravý policista.

»To až na místě,« odsekl jsem. »Jestli jste vyvraždili naše hlavní město, jediné já mohu zastavit odvetnou akci. Tu by nepřezila ani jediná krysa na celém světě.«

»To myslíte vážně?«

»Smrtící kmen protobaktérií máme uložený ve všech našich střediscích,« řekl jsem tvrdě. »Stačí, aby to přežil jediný mlok. Ten může

spustit konec světa. Protobaktérie pak zabijí všechny teplokrevné živočichy. To by byl konec zrádné lidské civilizace. Varovali jsme vás dost jasně, podmínky příměří jste znali.«

»Vy nás chcete... vyvraždit?«

»Nechceme a neuděláme to, pokud zjistíme, že to provedla jen malá skupinka lidí,« ujistil jsem ho. »Kdyby to ale byl podraz například od některé vlády, nebudeme útočníky šetřit. Modlete se pak, aby to byli Američané. Měli byste naději, že se to omezí na jejich kontinent.«

Napadlo mě, že to může být kolosální bouda. Kdyby nějaká banda vyvraždila Mločí ráj, zabila by i Jaroše. Kdyby potom zabili i mě, byl by to definitivní konec mloků. Neměli jsme nikde připravené protobaktérie k vyhubení lidstva, byl to ode mně úskok, abych přiměl policii k důraznější akci. Kdyby tušili, že k úplné likvidaci mloků stačí namířit pistoli na mě a stisknout spoušť, odolali by? Musel jsem je přetáhnout na svoji stranu, což bylo možné jedině lstí.

Policista už volal a bylo to zoufalé volání. Vzbudil tím zřejmě více odpovědných osob, přes policejního presidenta až po ministra vnitra.

Přenos skončil, Alice byla opět ve vejci. Odvezl jsem ji do líhně a mechanicky ji označil nálepkou. Mrtvé tělo leželo dál vedle transkriptoru, teď už doslova bez duše.

Mezitím na nádvoří nemocnice přijelo několik houkajících policejních automobilů a posily dorazily až k nám. Jedni se zabývali mrtvým teroristou, jiní zjišťovali, co se stalo.

»Volá vás ministr vnitra!« podával mi policista chvatně svou vysílačku.

Ministr byl členem Strany Rozumu. Když slyšel, co se zde stalo, zvážněl, ale úpěnlivě mě ujišťoval, že to zaručeně není dílo nové vlády České republiky.

»Dáme vám cokoliv chcete, ale nepodnikejte žádné trestné akce proti lidem,« sliboval.

»Nemáme zájem vás vyvraždit,« řekl jsem. »Ale jestli se něco stalo, budeme požadovat hlavy viníků. Odzdola až po ty, kdo to nařídili, případně měli možnost tomu zabránit.«

»Zapojím do toho i armádu,« rozhodl ministr a přerušil spojení.

»Máme tu helikoptéru,« oznámili mi po chvíli policisté.

»Tady se ničeho nedotýkejte,« řekl jsem. Ponechal jsem všechno tak jak to bylo, jen jsem vypnul počítač.

To je hrůza, pomyslel jsem si. Vypadalo to tak nadějně, kdo za tímhle podrazem zase stojí?

Bylo mi jasné jen jedno - že to budou lidé.

Dokonce jsem se obával, že znám i jejich příslušnost.

Eskadra tří vrtulníků zamířila směrem do Českého ráje.

Nastoupil jsem před nemocnicí do policejního. Byl ze tří nejslabší, neboť nás provázely dva obrněné bitevníky armády České republiky.

Let netrval dlouho, ale krátce poté, co jsme se dostali na dohled naší povrchové základny »Pod skálou«, vysadilo nám veškeré rádiové spojení.

»Hrom aby do toho - to jsou ale děsné křápy!« rozčiloval se policejní odborník.

»Spíše se obávám, že nás někdo na dálku vypočil,« řekl jsem suše. »Někdo, kdo má větší moc než vy.«

»To se uvidí,« vrčel nahlas pilot.

Zakýval strojem a pustil bitevníky napřed.

Ze dvora usedlosti náhle prudce vystoupal další vrtulník a obrátil se čelem k nám. Spatřil jsem slabé kouřové stopy několika odpálených raket, dvě letěly k nám, čtyři opačným směrem. Explodovaly v rychlém sledu po sobě. Oba doprovodné bitevníky se proměnily v oblaka ohně, ale o vteřinu později se také třetí helikoptéra rozlétla ve vzduchu v ohni.

»Ještě nejde rádio?« zeptal jsem se rychle pilotů.

»Ne,« odvětil jeden.

»Asi nás mají zaměřené dál,« řekl jsem. »Prosím, pokuste se přistát na dvoře statku. Mělo by to jít, před chvílí tam byli ti piráti. Půjčte mi pár chlapů se samopaly a leťte pro pomoc. Kdyby přiletěli další, sestřelí vás jako před chvílí, mají mnohem větší palebnou sílu.«

Přistáli jsme na uprázdněném dvorku a jeden z policistů mi vtiskl do ruky zbraň. Nebyla to pistole, ale šorpion, to bylo mnohem lepší. Poděkoval jsem mu jen tak mimochodem.

Spolu se mnou vyskákalo z vrtulníku také šest policistů v černých kombinézách s nápisy POLICIE na zádech. Vedl jsem je do sklepa usedlosti, ale ve dveřích mě odstrčili, abych se raději držel vzadu.

»Musíte zabránit katastrofě a ne být všude první,« řekl mi jeden z nich.

Ve sklepě svítila elektrická svítlna. Turbína Mločího ráje pracuje, vyřadit ji nebylo nijak jednoduché, říkal jsem si. Rozvaděč by byl snadnější cíl.

Policisté se sklonili k otevřenému tunelu. Jeden tam asi něco zaslechl a jménem zákona vyzval, aby se vzdal policii.

V té chvíli se zevnitř ozvaly výstřely. Policista, který nahlížel do temného otvoru, odletěl nazpět. Místo obličeje měl jen krvavou hroudu a byl mrtev dříve než dopadl.

»Backwards, boys! Return to cave!« ozval se z tunelu mně trochu známý pištivý mločí hlas. Pochopil jsem, komu patří.

»Já ti dám, zpátky do jeskyně!« vykřikl jsem a dříve než mi v tom mohl někdo zabránit, sklonil jsem se a vystřílel do černého otvoru skoro celý zásobník šorpionu. Zbraň byla pro mě příliš velká, ale ještě jsem ji unesl. Stál jsem stranou, aby mě nemohla zasáhnout odvetná palba, ale ten uvnitř neměl kam uhnout a já jsem dobře věděl, kterým směrem střílet.

Z tunelu se po krátké chvilce opět ozvaly výstřely, ale kulky jen neškodně bzučely kolem nás.

»Střelte tam také!« nabádal jsem policisty.

»Nemohou nás strefit,« ujišťoval mě.

»To jsou profíci, rozumíte?« namítal jsem. »Možná se už plazí směrem k nám, aby mohli použít granáty! Nestřílejí aby nás zasáhli, potřebují nás zastrašit.«

To znělo rozumně a policista to uznal. Připravil si také samopal, mnohem větší a účinnější, v krátké přestávce mezi dvěma dávkami vsunul zbraň do černého ústí tunelu a pořádně ty uvnitř osolil.

Ozvalo se několik bolestivých výkřiků.

»Nestřílejte! Vzdáváme se!« křičel někdo zevnitř česky.

»Tak pojďte, ale pěkně jeden po druhém a zbraně necháte uvnitř, jasné? Tady je Policie České republiky.«

»Jasně,« souhlasil hlas z tunelu.

Postavili jsme se stranou za plechové sudy, abychom byli chráněni, kdyby ti uvnitř zamýšleli nějakou kulišárnu.

Po chvíli se z tunelu pomalu vysunula hlava muže. Byla prostřílená několika střelami a muž byl mrtvý. Ti za ním ho tlačili před sebou jako štít, ale možná se přes jeho mrtvolu v úzkém tunelu prostě nedostali. Mrtvý měl na sobě strakatý maskovací oblek s nášivkou US a začerněný zkrvavený obličej.

Jeden z policistů přiskočil a mrtvého rychle vytáhl ven, ale pak opět namířil svůj samopal na ústí tunelu.

Pomalou se odtud soukal další chlap v maskovacím obleku, také s černou tváří, tentokrát s přílbou. Šlo mu to špatně, měl prostřelené levé rameno a oblek celý od krve, možná své, možná kamarádovy. Ani se nepokusil o odpor a nastavil ruce. Okamžitě mu na nich zaklapla želízka.

»Kolik vás je?« zeptal se ho policista.

»Jenom pět,« řekl s bolestivou grimasou muž. »Další už nejsou naživu. Považujeme se za vaše zajatce a odvoláváme se na ženevské konvence o zacházení se zajatci!«

Dva další lezli rychleji, ale také nekladli odpor. Jeden byl černoch, ten se pro jistotu maskoval zelenou barvou.

»Načapali jste nás,« přiznal poslední, podle nejvyšších distinkcí důstojník. »V té díře se nedalo nic dělat.«

Řekl to docela spokojeně - za závěrečný neúspěch zřejmě necítil žádnou vinu.

»Zůstal tam někdo?« vyslyšel ho policista.

»Jen Billy a Henry,« odušil Američan. »Oba jsou mrtví. William je navíc mlok.«

»Nejmenoval se původně Ralph?« vynořil jsem se za sudem se škorpiónem v ruce. Mezitím jsem stihl vyměnit zásobník. Všichni Američané rychle zvedli ruce.

»Oni jsou ještě nějací naživu?« vyjekl důstojník.

»Ano,« přikývl jsem. »Nevyšlo vám to.«

»To musel selhat Geoffrey,« uklidnil se důstojník. »Měl na starosti jednoho mloka v Praze. Není to nakonec on?«

Zeptal se očividně policisty a mě ignoroval.

»Uvažujete správně,« řekl jsem. »Tak tedy Geoffrey. Jenže vám nedošlo, že je nás ještě mnohem víc.«

»Podle hlášení splnilo komando plukovníka Granta úkol na Moravě dříve než my, jsou už v pořádku na základně,« odtušil důstojník. »Tohle je poslední mlok. Nejlépe byste udělali, kdybyste ho odpráskali. Byl by od nich konečně pokoj.«

Namířil jsem na něho škorpion.

»Zřejmě nevíte o našich dalších osadách,« odvětil jsem rychle. »Dobrá, patříte tedy pod armádu Spojených států. Pak musíme vyvraždit jenom Ameriku. V Evropě si vyžádáme hlavy Američanů z vojenských základen NATO. Vás máme v hrsti, ale vaši nadřízení to musí odnést také.«

»Jsme zajatci pod ochranou ženevské konvence!« okamžitě i pod černí v obličejí zbledl důstojník.

»Jste komando teroristů, které svévolně porušilo příměří a bude mít na svědomí... kolik mrtvol asi bude ve Spojených státech? Sto milionů, nebo snad dvě stě? A vy se netěšete, že jste regulérní zajatci. Podle dohody bude porušení příměří chápáno jako válečný zločin. Budeme žádat vaše hlavy.«

»V Čechách není trest smrti!« ušklíbl se.

»V podzemí to neplatí a my si vás vyžádáme k potrestání. Vydají vás Češi i Němci. Bude to pro ně jediná možnost, jak zachovat naživu Evropu.«

To jim konečně vzalo vítr z plachet a policisté je vedle sebe složili do kouta sklepa. Dva hlídali u vchodu, jeden se staral o raněného. Já jsem chtěl dojít do tunelu pro mrtvé, ale opět mě odstrčili a vlezl tam jeden z policistů. Obratem přivlekl jednoho, zřejmě jménem Henry. Byl úplně rozstřílený a nejspíš okamžitě mrtvý, položili ho tedy stranou.

Pak se policista opět nasoukal do tunelu a po chvílce za sebou vytáhl tělíčko mladičkého mloka.

Věděl jsem, kdo to je, dříve než jsem ho spatřil. Byl to nedávno reinkarnovaný Ralph Lommykert. Policista ho položil na vlhkou podlahu sklepa.

Ralph se pozvolna a téměř neznatelně pohnul. Ačkoliv byl prostřílený mnoha střelami, ještě žil.

»Daroval jsem vám nedávno život, pane Ralphe,« oslovil jsem ho vyčítavě.

Neodpověděl, jen po mně němě otočil oči.

»Pěkně jste se nám odvděčil,« řekl jsem tiše. »Nikdo mě teď nedonutí zachraňovat vás podruhé. Ostatně, mám obavy, že už to ani nepůjde.«

»Správné obavy,« zachrčel a z jeho mločích úst vytryskla krev - nejspíš měl prostřelené plíce. »Vyhodili jsme celé to vaše hnízdo do povětří. To bude definitivní konec mloků! Nic na tom nezmění, jestli jste to jeden nebo dva přežili.«

»Neslyšel jste asi, že jste na všechny naše mločí osady nepřišli?« otázal jsem se ho. »Je nás víc, dokonce máme své osady i v Německu. Ale řekněte mi, koho napadlo nechat z vás udělat mloka, abyste se dostal mezi nás?«

»Generála Lyndona,« odtušil. »Slíbil mi, že mi pak vrátí lidskou podobu. Lyndon zatím vždycky slovo dodržel.«

»Generál?« ušklíbl jsem se. »Že by to dokázal?«

»Generál jistě ne,« řekl Ralph. »Ale naši vědci, dovedou to stokrát lépe než vy, bestie pitomé zelené. Nepoznaly jste ani, že mám v sobě morfium, žabaři!«

»Zajímavé,« odtušil jsem. »To je pro mě novinka. Vaši že dovedou přenášet duši?«

»Už dlouho!« odtušil Ralph. »Pochopitelně jenom pro ty, kdo na to mají alespoň milion dolarů. Anebo pro ty, kdo jsou pro ně dost důležití - jako bych byl já, kdybych to přežil.«

»To je zajímavé,« řekl jsem. »Dovedete to snad i s těmi příšerami z Roswellu?«

»U těch to nejde,« odtušil Ralph. »Mají příliš obrovský mozek, nedá se přenést zpět do lidského. Ale těm se vede líp než prezidentovi, určitě jim to nevadí.«

»Snad - vedlo - ne?«

»Pravda,« souhlasil Ralph. »Někdo je nedávno během velké paniky omylem vyhodil do povětří i s laboratořemi.«

»Maličko vás musím opravit,« řekl jsem. »Generál Lyndon vás utěšoval falešně. Jako mlok máte také mnohem větší mozek než lidský a nemůžete se vrátit do lidské podoby, i kdybyste to přežil. Možná jsme žabaři, ale tohle nedovedou ani vaši. Je to prostě vyloučené.«

»To už mi bude jedno,« zachrčel Ralph.

»Přistává sem nějaká helikoptéra,« přiběhl ode dveří náš policista. »Nevypadá to na naši.«

»Hoši z NATO si přispíšili,« ušklíbl jsem se. »Nevadí, co jsme se měli dovědět, víme. Měli bychom se teď postarat, abychom to přežili.«

»To nebude tak snadné,« podotkl americký důstojník dosti zlomyslně. »Kolo štěstí se otočilo.«

»Neřekl bych,« opáčil jsem. »Můžeme se schovat do tunelu a přečkat to tam.«

»Zajatci nám budou překážet,« váhal policista.

»Necháme je, ať je jejich kamarádi vysvobodí,« odtušil jsem. »Spravedlnosti neuniknou. Ale musíme si pospíšet, dvě stě metrů je tunel přímý, tedy snadno postřelovatelný. Jděte napřed, já tady pohlídlám tyhle grázly a pak vás doženu. Po čtyřech se umím pohybovat rychleji než vy.«

Všech pět policistů se rychle vsoukalo do tunelu. Museli se plazit a byla tam tma, vypadalo to hrozně krkolomně, ale druhá možnost, totiž vzdát se, nebyla o nic bezpečnější. Jak dokazují spousty filmových dokumentů z Vietnamu, speciální jednotky US si se zajatci obvykle nedělají hlavu, i když pro sebe slušné zacházení vždycky důrazně vyžadují.

Když zmizel poslední, počkal jsem ještě chvilku a teprve pak jsem se obrátil k zajatcům. Hlídat bych je nemusel, byli spoutaní navzájem a připoutáni k velikému železnému kruhu ve stěně. Namočil jsem do

Ralphovy modré krve prst a ať se ode mě odtahovali jak chtěli, potřel jsem všem modrou krví ruce nebo obličej. Uhnout nemohli.

»Jménem našich mrtvých, které jste zabili, odsuzuji vás pět za hromadnou vraždu k smrti,« řekl jsem sverepě. »Kolo štěstí se otočilo, ale ne pro vás. Vy už zůstanete dole.«

»Nemůžete nás zastřelit!« ohrazoval se rychle důstojník. »To by bylo proti ženevským konvencím!«

»Nepotřebuji vás střílet,« opáčil jsem klidně, ale dosti zlověstně. »Mločí krev obsahuje hnilobné protobaktérie. Nám neškodí, ale lidé proti nim nemají žádnou obranu. Nemám chuť pozorovat, jak do týdne všichni zaživa shnijete, viděl jsem to jen jednou a stačilo mi to, ale povím vám, lepra je proti tomu velice příjemná nemoc. Jste-li opravdoví kamarádi těch, co vás přijdou zachránit, varujte je, ať se nedotýkají mločí krve a sami se jich nedotýkejte, jinak je vezmete s sebou do pekla. Naši chlapci se v tunelu s Ralphovou krví určitě také dostali do kontaktu, ale já je zachráním. Vás ne.«

I pod začerněnými tvářemi bylo vidět, jak blednou.

S hnilobnými protobaktériemi to nebyla pravda, ale jenom ať tihle profíci konečně poznají strach, řekl jsem si.

Mohl jsem tušit, že se všech pět do večera zastřelí?

Mohl. Dokonce jsem si přál, aby to udělali.

Pak jsem namířil samopal na hlavu Alpha.

»Tenhle by to z vás jako jediný přežil, ale nebylo by to spravedlivé. Daroval jsem mu život neprávem, takže mu ho teď plným právem vezmu.«

Stiskl jsem spoušť. Prásklo to. Prostřelená hlava Alpha alias Williama znamenala jeho okamžitou smrt.

»To je vražda!« vykřikl důstojník.

»Od profesionálního vraha, jako jste vy, to zní obzvlášť hezky,« ušklíbl jsem se a zamával jim rukou z černého ústí tunelu.

Popoháněl jsem policisty před sebou co nejrychleji, dokud jsme se nedostali za první ohyb. Policisté se usilovně poslepu plazili černou trubkou, já jsem se trochu rozkoukal, hlavně v infračerveném světle. Jejich těla přede mnou zářila a osvětlovala cestu. Tunel se teď svažoval dolů a jeho stěny byly uklouzané, dalo se toho využít. Podle mého návodu jsme všichni sjeli po bříše až k dalšímu ohybu. Tunel odtud opět stoupal. Zdržel jsem se, když jsem z nejnižšího místa na dně vytrhl nenápadnou kovovou kanalizační mřížku a vyměnil ji za také tak nenápadnou dřevěnou zátku z boční stěny. Vymyslel to Josef Vocásko, škoda jen, že toho sám nemohl použít.

Před vrcholem dalšího stoupaní jsem odstranil ze stropu další malou nenápadnou zátku a z otvoru začala prýštit voda. Nedaleko byl podzemní pramen, navrtaný našimi baraby. Brzy bude první ohyb tunelu plný vody a pro lidi neprůchodný.

Vysvětlil jsem to tak pěti policistům přede mnou.

»To se ale potom nedostaneme ven!« napadlo je ihned.

»Až půjdeme zpátky, půjdu napřed,« vysvětloval jsem jim. »Nejprve zavřu vodu a pak odstraním zátku ze dna. Voda opět oteče a budete mít volnou cestu.«

»A když ten špunt najdou a vytáhnou oni?«

»Neudělají-li do pěti minut, nestihnou to,« ujistil jsem je klidně. »Tenhle tunel není stavěný pro vás lidi.«

»To vidíme,« povzdychl si policista vpředu. »Spíše bych měl říkat, nic nevidíme. Je tady děsně úzko a navíc tma jako v pytli. Vědět to dopředu, nikdo mě sem nedostane. Jak je to k vám ještě daleko?«

»Když vám to řeknu, propadnete malomyslnosti. Uvědomte si, že se tam před vámi proplazili ti Američané. Navíc měli na zádech batohy, které tam zřejmě zanechali.«

»Jak to víte?«

»Podle rýh na stropě. Nejsou čerstvé a nejsou od vás. Já tady na rozdíl od vás trochu vidím.«

»Ne že bych záviděl, ale závidím. Vám i Američanům. Byli to opravdu profíci, tímhle prolézt!«

»Dokažte, že také nejste bábovky,« povzbudil jsem je. »Asi po stu metrech se tunel rozšíří, zanecháte tam americké pušky a dál se vám poplází lehčeji.«

Bylo tomu tak a všichni se narovnali, ačkoliv to na tak malém prostoru moc nešlo. Pak jsme pokračovali další částí tunelu.

Čekaly nás ještě další dva zlomy a jedna vodní uzávěra. Také jsem ji naplnil vodou. Kdo by nás chtěl pronásledovat, potřeboval by vlastnosti tichomořských lovců mořských perel, nebo spíš dýchací přístroj, ale s tím by mohl uvíznout, což bych mu nijak nepřál.

Po dalším kilometru plazení však byli policisté očividně na dně svých sil. Potěšil jsem je, že nám chybí jen dvě stě metrů. Vzchopili se a přece jsme se dostali do velkého dómu. Byla tu tma, musel jsem nejprve najít nějaký vypínač. Zapnul jsem dva, ale nic se nestalo - Američané zřejmě nezhasínali, ale rozstříleli žárovky. Až další vypínač rozsvítil lampičku a v jejím světle jsme spatřili - strašnou spoušť.

Mrtvoly mloků ležely všude.

Některé visely přes různé hrany, jiné nehybně plavaly na hladině podzemního jezírka.

»No potěš...« vzdychl si jeden z policistů.

»Čekali jsme to - ale je to hrozné!« otrásl se druhý po mé pravici.

Mloci nejbliž k tunelu byli odborně podříznutí. To musel udělat Ralph, aby tak co nejvíce oddálil poplach. Další kupa mločích mrtvol byla u vchodu do velkého skladiště. Ralph asi věděl, že tam jsou zbraně a kamarády vedl tak, aby mloky od zbraní odřízli. To se jim podařilo - a dál už to byl strašný masakr bezbranných mločích dětí profesionálními zabijáky.

»Proč neutekli do vody?« napadlo policistu.

»To by mě také zajímalo,« řekl jsem zamyšleně.

Dotkl jsem se vody v jezírku a pochopil jsem. Okamžitě mě začala pálit kůže. Stačilo se trochu v tom slabém světle rozhlédnout a viděl jsem příčinu.

»Už to vím,« oznámil jsem policistům. »Američané si sem kromě zbraní přinesli i žíravinu. Vidíte ty plastické obaly s anglickými nápisy? Šupinkový louh, opravdu ďábelský nápad. Nasypali to svinstvo do vody a kdo by tam dýchal, zahynul by na spálené plíce. Kdo se vynořil, toho čekala kulka.«

»Bestie,« odplivl si policista.

»Vaši spojenci,« řekl jsem smutně.

»Tihle? Sami se oháněli ženevskými konvencemi! Měli jsme je postřílet!«

»To jsme nemohli,« odušil jsem. »Označili by nás ihned za válečné zločince. Nechte je nám, nám neuniknou.«

Napadlo mě, že nápad s hnilobnými protobaktériemi by ani nemusel být nemožný. Stvořit kmen, který bude v krvi mloků libovolně dlouho neškodně přežívat, ale při styku s lidskou kůží se začne chovat jako bacil lepry, by pro nás stvořitele nemuselo být obtížné. Mločí krev by se pak mohla stát vrahům smrtelně nebezpečná. Podobný jev se přece odedávna vyskytuje v přírodě. Když nějaký pták navzdory odstrašujícímu zbarvení »ochutná« slunéčko sedmitečné, zjistí, že jeho »krev« je tak palčivá, že mu na další zajde chuť. Jedno slunéčko zahyne, ale tisíc dalších může dál beztrestně vystavovat ptákům svůj nápadný kabátek.

Hned jsem si to ale sám škrtl. Nebezpečná mločí krev by pro případné vrahy nebyla odstrašující hrozbou. Člověk přece dokáže vraždit i na dálku. Tento způsob přírodní obrany by navíc dokonale zneemožnil jakoukoliv lidskou pomoc mlokům při nehodách. Vyhýbali by se nám jako malomocným i ti, kteří by proti nám nic neměli. Ne, použít tuto lest bylo možné jednou a dost. Vojáci určitě rychle zjistí, že to s těmi baktériemi není pravda - ale musíme udělat něco, aby je ani nenapadlo nás dále zabíjet.

To se však právě teď stalo, pohled na výsledky perfektně odvedené »práce« profesionálních vrahů byl skličující.

Procházeli jsme dál bočními chodbami a sály, ale všude byl stejný obraz. Mrtví mloci, každý s pečlivě prostřelenou hlavou, pěkně zblízka, aby nebylo možné nikoho reinkarnovat. Vojáky by to nenapadlo, ale Ralph na to určitě dohlížel.

Kdekoliv to šlo, rozsvítil jsem světlo. Američané zřejmě stříleli jen do svítících žárovek. Ukazoval jsem policistům mrtvé a jmenoval je, aby pochopili, že to byly živé bytosti a vlastně bývalí - lidé.

Josef Vocásko, učitel Čupík, elektrikář Igor Filip, Ěda Lipinský, Honza Adam...

Líheň plná mrtvých zárodků, rozřezaných nožem, s pečlivě probodanými hlavičkami - ani policistům se na to nechtělo dívat. Tady nejspíš skončili i ti, které jsem v posledních dnech v Praze reinkar-

noval. Nestydl bych se brečet, kdyby v takových chvílích mlokům tekly slzy. Takhle jsem to v sobě jen dusil.

Zamířil jsem do Jarošovy pracovny. Ačkoliv jsem očekával co tu najdu, nechtěl jsem tomu věřit. Vedle trosek počítačů, rozmetaných výbuchem, ležely ubohé zbytky Jarošovy mrtvolky. Američané ho zastřelili, pak položili trhavinu a definitivně tak zničili tvůrce i jeho dílo.

»Zabili našeho stvořitele,« ukázal jsem to policistům.

»To byl... Šéf Salamander?«

»Ano, to byl on,« přisvědčil jsem.

»A co... co budete dělat?« zeptal se mě.

»Kdybych řekl, že nic, odsoudím tím celý váš svět,« řekl jsem. »Dám to na vědomí zbylým osadám. Jistě jste slyšeli, že vyvraždili i moravskou poblíž Macochy. Ostatní snad budou v pořádku. Jde hlavně o to, aby některá osada nevypravila na cestu svévolně komando mstitelů.«

»Dokážete tomu zabránit?« obával se jeden.

»Zemřel náš stvořitel. To znamená, že Šéf Salamandr jsem teď - já. Ostatní mě poslechnou. Ale nevím, zda mám zabránit všemu. Sám cítím strašlivou chuť na odplatu. Přemýšlejte, co byste na mém místě udělali vy?«

V mé pracovně byl také nepředstavitelný zmatek. Počítače byly rozmetané a zničené. Vzadu ležel můj telefon, výbuchem smetený se stolu, prasklý a odtržený od drátů. Dotkl jsem se drátů trčících ze zdi a pocítil jsem přitom v prstech slabé elektrické brnění - dráty byly ještě živé. Skoro zimničně jsem s nimi zkroutil dráty z utržené přívodní šňůry a spojil je tak do obvodu.

Ve sluchátku se ozval oznamovací tón. Ťukl jsem číslo Saského ráje a slyšel, že i číselnice ještě funguje.

»U Koťátků!« ozvalo se téměř ihned. »To je dost, že jste se ozvali. Spíte tam, či co?«

»Tady Míča,« ohlásil jsem se. »Volám z Mločího ráje. Kdo je u telefonu?«

»Puchejřová,« odpověděl překvapený hlas. »Co tam děláš? A kromě toho, měl bys dodržovat utajení. Pokud jsi zapomněl, jsi u *Vocásků*.«

Naše bývalá zahradnice byla v Sasku kvůli skleníku. Měla na to cit už jako člověk. To ji také zachránilo.

»S utajováním je konec. Američané úplně vyvraždili Mločí ráj a Moravské jámy. Všichni mloci jsou tady pobití. Zavolej ostatní, musíme se poradit, co dál.«

Ve sluchátku bylo chvíli ticho.

»I táta?«

»Všichni,« odušil jsem smutně. »Svolej všechny ostatní, ale nic nedělejte. Připlavu k vám, jen co to tady prozkoumám a podívám se, co se dá dělat. Máte v pořádku záložní kreator a transkriptor? Pošli Skálu, ať se na ně podívá, jsou to pro nás teď životně důležité stroje.«

»Jistě. Přijď brzy, budeme tě čekat.«

Položil jsem bezmyšlenkovitě rozbité sluchátko a obrátil se na policisty.

»Nechcete si zavolat? Telefon funguje. Vytočte si nulu, tím se dostanete až do Prahy.«

Přijali nabídku a chvíli se pak dohadovali s policejním velitelstvím a snad dokonce i s ministrem. Všude opakovali, co viděli. Byl to asi pro všechny šok.

»Vláda podá na velitelství NATO ostrý protest,« hlásili mi. »Ministr obrany k tomu připojuje varování, že sestřelíme každé neohlášené letadlo nebo vrtulník Aliance. Uvedli už do pohotovosti stíhače, poslali sem dvanáct bojových vrtulníků, jedou sem i tři mobilní odpalovací zařízení protiletadlového vojska. Pochybují, že se ještě někdo z vojáků NATO objeví.«

»To měla vláda udělat už dřív,« řekl jsem. »Teď už je na jakoukoliv ochranu pozdě.«

»Chtěl by s vámi mluvit ministr národní obrany,« podával mi nakráplé sluchátko policista.

Chvíli jsem bezmyšlenkovitě poslouchal výčet opatření, který armáda podniká pro naši bezpečnost, ale nejčerstvější zpráva hovořila o tom, že velení NATO veškeré protesty tvrdě odmítlo a dál vyžaduje *volné kontrolní přelety*.

»Už s nimi nejednejte,« řekl jsem. »Můžete jim sdělit, že s nimi jednat nebudete, neboť jsou od této chvíle mrtví.«

»To myslíte - vážně?« strnul ministr.

»Víte, jak to počítáme,« odušil jsem. »Lidé zabili více než polovinu všech mloků. Celá Amerika a západní Evropa jsou z celého lidstva na procenta mnohem méně. Můžete je šetrně připravit na to, že je půjde vyvraždit komando z nejbližšího německého sídla, má to tam nejbliž. Měli jsme je nemilosrdně zničit okamžitě po té atomové střele. Udělali jsme chybu, že jsme je nechali žít - ale napravíme ji.«

»Ale - co civilní obyvatelstvo?«

»Nedokážeme to odlišovat,« řekl jsem. »Obyvatelstvo jim může leda poděkovat - než se všichni začnou rozpadat.«

Pověsil jsem sluchátko.

»To - to myslíte vážně?« protestoval zděšený policista.

»A tohle kolem nás - je snad legrace?« obořil jsem se na něho. »Teď přemýšlím jen nad jedním - jak nevyvraždit celý svět, všechny lidi na něm. Číňané za nic nemohou, těch by se to nemělo dotknout. Vlastně celé Asie a Afriky. Budeme muset těm lidem říci, aby sestřelovali všechna letadla z Ameriky, pak se to k nim snad nedostane.«

»A co Evropa?«

»Když vytvoříme bezpečnostní pás od Polska, přes Čechy, Rakousko a Itálii, odnese to jen západní Evropa.«

»To přece nemůžete udělat!«

»Máte pravdu,« odušil jsem. »Nemohu. Jen vy lidé jste bestie, jakým není rovno. Ale měl bych plné právo apokalypsu tohoto druhu vyvolat. Myslíte si snad, že ne?«

Ukázal jsem jim na jezírko hlavního domu, plné mrtvolek mloků. Policisté neměli při tom pohledu odvahu mě dráždit.

»Nechte mě chvílku přemýšlet,« požádal jsem je. »Měl by tady být někde fotoaparát... ve skříni není, možná leží pod touhle hromadou rozbitých věcí.«

Hrábl jsem nohou - a vytáhl fotoaparát v pevném pouzdře, kde zřejmě přečkal i výbuch nálože.

»Nafot'te co můžete,« poprosil jsem policisty. »Sem se po vás už nikdy žádný člověk nedostane. Tunel, který už znáte, zavalím trhavinou a všechny další vedou pod vodou.«

Pak jsem se odklidil do koutku přemýšlet.

To jsme dopadli jak sedláci u Chlumce, uvažoval jsem. Co bude dál? Zbývá nám poslední kreator a dva transkripty. To znamená: obnovíme co obnovit půjde a budeme pokračovat, řekl jsem si zatvrzele.

Je nás už sotva třicet, vyvstal mi v hlavě pochybovačný vnitřní hlas. Proti nám je šest miliard lidí, z nich nejméně dvě stě milionů si usilovně přeje naši smrt. Je to možná jen malá část lidstva, ale nejvíce a nejlépe vyzbrojená a zbytek drží pevně pod svou nadvládou. Vojenskou, hospodářskou, ale především finanční. Nechat tu sílu nadále bez povšimnutí by byla od nás sebevražda. Budeme proti ní muset něco dělat. Je to nutné - a bude to i oprávněné.

Ale co? Je nás na to málo. Buďto je budeme muset všechny skutečně vyvraždit, což by bylo příšerné, nebo...

Vstal jsem a protáhl se. Už jsem věděl, co udělám.

»Pojďte, vrátíme se,« svolal jsem policisty.

»Zpátky těch bůhvíkolik kilometrů černou dírou?« nelibě zkroutil obličej jeden z nich.

»Zpátky to bude snazší,« ujistil jsem je s úsměvem. »Je to víc s kopce a podlaha bude mokrá jako skluzavka.«

»A ta voda?«

»Půjdu první a vytahám špunty. Pak na vás písknu.«

Věděli, že jsou naprosto závislí na tom, zda dodržím své slovo a vyvedu je ven? Věděli, že by tu beze mne byli v této chvíli zaživa pohřbení?

Určitě to přinejmenším tušili.

»Venku už na nás čekají naši,« utěšovali mě.

»Dobrá,« povzdychl jsem si. »Počkejte, až zapískám.«

Zabrzdili jsme kousek od hladiny. První z nich si na mě ještě posvítíl baterkou - v Mločím ráji jich bylo dost, mohl jsem věnovat každému jednu. Se světlem byla cesta přece jen méně skličující.

Potopil jsem se do vody a vyrazil napřed...

ASPIK

Zůstalo nás přece jen víc, než jsem doufal.

V Moravských jámách přežilo osm mloků, kteří včas utekli do nepřístupných tunelů. Vzhledem k mírnému protiproudu se za nimi žíravina nedostala a když střelba utichla, rozhodli se plavat do Čech. Naštěstí je napadlo Mločí ráj telefonicky vyrozumět o tom, co se na Moravě stalo a varovat ostatní. Na varování bylo sice pozdě, ale dovolali se do Saska a tam jim řekli, aby připlavali k nim.

Také v Mločím ráji kupodivu přežili dva mloci. Přesněji, dvě mločky, Inka Mráčková s Jiřinkou Macháčkovou. Právě byly v žabíně krmit žáby, když přiletěla helikoptéra. Pochopily, že se děje něco hrozného, ale nevěděly co udělat. Tunel před nimi hlídali po zuby ozbrojení vojáci s vrtulníkem, ostatní tunely ležely několik kilometrů odtud. V žabíně dosud nebyl zavedený telefon, mělo k tomu dojít až příští měsíc. Zoufale se pokusily seběhnout k nejbližším tunelům u Jizery, varovat Mločí ráj, ale podcenily Američany a Ralpha. Když se konečně dostaly k tunelu, nemohly už vplout do žíravé vody uvnitř.

Vrátily se tedy a ukryly se poblíž žabínu. Viděly výměnu raketových střel mezi vrtulníkem NATO a dvěma České armády. Když jsem vyskakoval ven, neocitl jsem v jejich zorném poli, protože nevěřily lidem a neodvážily se více přiblížit.

Po několika mučivých hodinách čekání se rozednilo. Okolí usedlosti se doslova hemžilo lidmi v uniformách, ale mločkám bylo tak líto žab, že se rozhodly nakrmit je stůj co stůj. Bylo s podivem, že žabín unikl pozornosti lidí, ale jednalo se o starý kravín a nikoho zřejmě nenapadlo spojovat tuto už omšelou stavbu s mloky. Ralph se spolu se svými kamarády soustředil na jeskyně a v helikoptěře hlídali spíše oblohu.

Pak mě konečně spatřily. Vyvedl jsem ze sklepa zašpiněné policisty a normálně jsem s nimi rozmlouval. Nevěděly, co si o tom mají

myslet. Že bych spolupracoval s lidmi? Nakonec to riskly a sykly na mě ultrazvukem - já jsem je přivítal, jako kdyby vstaly zázrakem z mrtvých.

Teprve ode mě se dozvěděly plnou pravdu a obě se daly do nářku. Mlokům netečou slzy, ale vzlykat se dá i bez nich.

Požádal jsem je, ať se schovají poblíž a dál krmí žáby, jen ať se zbytečně lidem neukazují. Nemusely by včas poznat Američany a mohly by se tu objevit i jiné vojenské jednotky, například Němci nebo Francouzi. Řekl jsem jim, že poplavu do Saska a dám tam dohromady, koho se mi podaří najít naživu.

»Musíme pokračovat,« ujišťoval jsem obě. »Zasadili nám těžkou ránu, ale nevyhubili nás. Teď jsme na řadě my.«

»Vyvraždíme Ameriku?« zeptala se mě dychtivě Jiřinka.

»Ne, mám jiný plán,« odtušil jsem.

»Ale měl bys to udělat,« odsekla nesouhlasně. »Až budeme hlasovat, budu proti jakémukoliv ustupování.«

»Nebudeme hlasovat,« zavrtěl jsem hlavou. »Jaroš zemřel, Šéf Salamandr jsem teď já. A už jsem se rozhodl.«

»Myslíš, že tě poslechneme?« naježila se. »To vůbec není tak jisté, po volbách se uvidí!«

»Funkce Šéfa Salamandra není volená,« opakoval jsem jim Jarošova slova, která mi kdysi řekl. »Je vyhrazena pouze pro stvořitele.«

»Stvořitele?« podívala se na mě udiveně.

»Ano,« ujistil jsem ji. »Můžete hlasovat jak chcete, kdo z vás mě donutí dělat něco proti mému přesvědčení? Nikdo. Já tedy rozhodnu o tom, co se bude či nebude dělat.«

»Ty to necháš jen tak?« zatvářila se nepřátelsky.

»Rozhodně ne,« odtušil jsem. »Uvidíš.«

»Je vám všechno jasné?« přehlížel jsem útočné komando, tentokrát vedené mlčenlivým Johnem Glennem.

»Ano,« odpovědělo všech pět.

»A nedělejte skopičiny, ať se vrátíte. Potřebujeme vás tady - a možná víc než si myslíte.«

Pak se rozloučili se všemi, kromě Inky s Jiřinkou, které pořád ještě setrvávaly v žabíně. Ale už bylo rozhodnuto, co budeme dělat dál. Všechno co bylo nad zemí, muselo ustoupit. Vrtulníky NATO každého brzy vyvedly z iluze, že by proti nim Česká vláda něco svedla. Létały nad námi dál a vláda naopak dostala ultimátum, že jakákoliv akce proti *kontrolním letům*, včetně radarového zaměřování, bude mít za následek odvetné bombardování *vojenských cílů* v Čechách. Bylo to už vysloveně proti principům smlouvy, ale aspoň bylo vidět, kdo je pánem. Velení NATO to zdůvodnilo tím, že se Češi otevřeně postavili proti ostatním národům a je nutné *»přivést je k rozumu«*, byť by to mělo být i silou.

Měl jsem o tom tajný rozhovor s ministrem obrany. Navrhl jsem mu, aby se formálně podvolil, ale aby jim nepovolil na našem území přistávat a stáhl české jednotky ze všech zemí, kde v této chvíli působí.

»Do Baltického moře míří Šestá flotila a dvě letadlové lodě US Navy,« prozradil mi, ačkoliv jsem to už dávno věděl z rádia. »Vypadá to, že jsme je píchli víc než je zdrávo.«

»Nebudou nám diktovat dlouho,« ujistil jsem ho. »Ty dvě letadlové lodě snad dokáží odtáhnout vraky zbývajících, ale proti nám už nezasáhnou.«

»To se ale cítíte!«

»To oni se cítí silněji než kdokoliv na světě, proto se nám ještě pokoušejí diktovat. Netuší, co chystáme. Prozatím jsou opravdu silnější, ale uvidíme za týden.«

Ano, v této chvíli bylo vlastně rozhodnuto. Kostky byly vrženy a s komandem mloků jsme neměli žádné spojení.

Třetího dne ráno jsem zatelefonoval ministrovi zahraničí a požádal ho, aby za nás předal mločí ultimátum vládě USA.

»Proboha, co zase vyvádíte?« vydechl překvapením. »My se vážně obáváme obsazení Čech *mírovými sbory* a vy...«

»Vyhláшу jménem všech mloků námořní a leteckou blokádu Spojených států,« odpověděl jsem klidně. »Varujte všechny země světa,

aby nejpozději do tří dnů urychleně odvolaly a stáhly lodi a letadla z území Spojených států, Kanady a Mexika.«

»A když to neudělají - jako že to neudělají?«

»Přijdou o ně,« ujistil jsem ho. »Blokáda se bude týkat všech námořních lodí i letadel, ale nejsme schopni rozlišit, která jsou americká a která ne. Doporučuji vám odvolat včas i letadla našich aerolinií, jinak tam zůstanou.«

»Jak to, proboha, chcete kontrolovat? Cožpak máte tolik lodí a letadel? Nemáte žádná a i kdybyste nějaké měli, lodím a letadlům Spojených států nikdy nepřinesou vážnější hrozbu. Mají takovou převahu, že na to raději zapomeňte. I kdybyste dokázali zázraky, Spojené státy jsou obrovský kontinent, ten se prostě nedá uhlídat!«

»Právě. Jedná se o celý kontinent. Budou se tam dít věci nepochopitelné, možná i nebezpečné. Stáhněte odtud urychleně i lidi z velvyslanectví, nemuseli by to přežít.«

»Zase chcete použít nějaké biologické zbraně?« došlo mu, alespoň podle toho, jak jeho hlas náhle zvážněl.

»Jak se to vezme,« odušil jsem. »Nechceme už Američany vraždit, jako oni nás. Ale bude to pro ně i tak strašné.«

»Riskujete jejich drtivou odvetu. Americké rakety mohou zničit cokoli na světě, třeba celou Evropu.«

»Pokud je odpálí do tří dnů,« odušil jsem suše. »Oni to pochopitelně nevezmou vážně - a pak už bude pozdě.«

»Žádný biologický útok nevyřadí celé Spojené státy naráz - rozhodně ne velitelství v tajných bunkrech v horách.«

»Velitelství nás nezajímají. Nám postačí vyřadit atomové rakety. A to stihneme.«

»Ale proboha, jak?«

»Uvidíte!« zavěsil jsem.

Naše vyhlášení blokády zprostředkovala oficiální stanice Český rozhlas. Vyslala všechno co jsem nadiktoval, doplnila k tomu jen

svůj komentář v tom smyslu, že se v Čechách nikdo neodváží takové varování prostě vyhodit do koše. Vláda České republiky se hned stala terčem posměchu celé Evropy, zejména když následoval její příkaz o stažení pracovníků ambasády ve Spojených státech a zákazu letů přes Atlantik.

České aerolinie příkazu České vlády uposlechly, ačkoliv její ředitelství vládě vyhrožovalo, že ji zažaluje o náhradu mnohamilionových škod. K tomu se však už nedostalo a brzy si mohlo gratulovat, že se podřídl.

Kromě Čechů nikoho ani nenapadlo vzít tak bláznivou věc vážně. Na letištích Spojených států po celé tři dny panoval normální provoz. Snad jen zvýšené kontroly - ale kdo by tady přehlédl nějakého mloka?

Katastrofy tří letadel v rozmezí pouhé půlhodiny nad New Yorkem přišly jako blesk z čistého nebe.

Všem startujícím letadlům naráz a bez varování vysadily všechny motory a tyto bezmocné kolosy se zřítily do moře.

Dvě letadla ze tří po vysazení motorů na mořské hladině přistála a posádkám se podařilo cestující dostat do gumových člunů. Vzápětí nedaleko odtud dosedla na mořskou hladinu pro poruchu motoru i záchranná helikoptéra. Za zachránců se tak stali zachraňovaní. Piloti potápějící se stroj včas opustili a podařilo se jim doplavat až ke člunům dopravních letadel, dovnitř se však nevešli a mohli se jich jen přidržovat. Brzy na místo dorazily čluny pobřežní stráže. Naložily v pořádku trosečníky, ale pak i jim náhle nepochopitelně zhasly motory a všechny se jen bezmocně houpaly na hladině.

Pomoc jim nabídly dvě soukromé jachty. Také jim vysadily pomocné motory, ale plachty jim přece jen umožnily bezmocné čluny dovléci za sebou až do přístavu.

Před přístavem bezmocně trčely dva kolosy námořních lodí včetně ochromených remorkérů. Podařilo se jim spustit kotvy, ale bylo nad síly malých plachetnic odvléci takové kolosy do bezpečí.

Další dvě letiště rychle po sobě ohlásila nepochopitelné poruchy letadel, znemožňující start. Vrtulníky dosedaly, kam se pilotům podařilo po zastavení motorů přistát; obvykle jim mnoho času

k rozhodnutí nezbyvalo a několik jich havarovalo, když zavadily o dráty elektrických vedení.

Experti samozřejmě velmi rychle objevili příčinu. Nádrže postižených strojů byly plné bílého rosolu, příliš hustého, než aby si s ním palivová čerpadla poradila. Stejný rosol se nacházel i v podzemních nádržích všech benzínových čerpadel široko daleko. Nebylo už ani co tankovat.

Mnohem horší bylo, že se začala zastavovat i auta. Města na východním pobřeží zachvátila dopravní kalamita, jakou zde nikdo nepamatoval, ani nepochopil. Ulice byly plné stojících aut, nebylo kam se hnout. Nákladní kamióny i autobusy stály v jedné řadě s ostatními - stejně tiché a bezmocné.

Brzy se také na okolních tratích zastavily stovky vlaků. Motory lokomotiv umlkaly a už se nerozeběhly. Jen elektrické soupravy jezdily a podařilo se roztopit i několik muzeálních parních lokomotiv, ale drtivá většina tratí byla ochromená.

Na letecké základny se přestala vracet hlídková letadla a další nemohla odstartovat. Tři hodiny od počátku bylo nebe nad celým východem Spojených států bez jediného letadla. Jen několik padáků se ještě chvíli snášelo z výšky.

Farmáři, plně závislí na traktorech, nemohli obdělávat svá pole ani sklízet úrodu. Neměli ji ani čím odvézt.

Brzy se zastavily i první elektrárny na kapalná paliva. Postihlo je totéž co ostatní - obsah palivových nádrží náhle zrosolovatěl a nedal se čerpat. Do šesti hodin pracovaly jen uhelné a atomové elektrárny, ale nestačily nahradit výpadek. Nouzové dieselové agregáty byly pochopitelně k ničemu. Bylo nutné začít vypínat největší továrny i celé městské čtvrti, aby byl elektrický proud pro nemocnice.

Podivná katastrofa se šířila mnohem rychleji než nedávná nemoc. Tentokrát nikdo neonemocněl, ale bezmocní lidé kolaps své civilizace prožívali ještě tíživěji.

Nově zvolený prezident Spojených států dal České vládě ultimátum, aby útoky mloků zastavila, jinak bude zodpovědná za protiútok Spojených států.

Český ministr zahraničí odpověděl, že nemá s mloky žádné spojení od chvíle, kdy vojska Spojených států vyvraždila dvě mločí osady v Čechách a porušila tak příměří.

»Jistě, mloci tu někde budou, jenže se musí skrývat před vašimi vojáky,« vyčítal do telefonu prezidentovi. »Čekáme, až nás zavolají, slíbili, že jednání nepřeruší, jenže v této chvíli je iniciativa na jejich straně. Proč jste porušili to příměří? Ne my, ale vy budete odpovědní za další akce mloků. My jsme jim v podstatě už teď vydaní na milost.«

»Mám tomu rozumět, že před mloky kapitulujete?«

»I tak by se to dalo nazvat.«

»Přesto ponesete odpovědnost za všechny akce Aliance! My se rozhodně nevzdáme! Umožněte spojeneckým vojskům vstup na své území!«

»Nepostavíme se vojensky Spojeným státům,« řekl ministr. »Ale nebudeme vám ani pomáhat v něčem, co sami odsuzujeme. Přítomnost vašich vojáků na našem území dosud nepřinesla nic dobrého. Vaše demonstrace síly nás přišla tak draho, že vám nevěříme žádné dobré úmysly. Domnívám se, že je nejvyšší čas ukončit válku. Heslem Strany Rozumu bylo: *Nechte mloky žít*. Uvědomte si, mloci jsou v této chvíli i na vašem kontinentu, ohrožují vás i na vašem pobřeží. Nedokážete-li je vypátrat a zničit tam, mají vás v hrsti. Vidíme jediné východisko: vycházet s mloky po dobrém. Jenom si nejsem jistý, že budete mít příležitost této rady využít i vy.«

»Jste přece naši spojenci! Naši vojáci jsou připraveni i za vás bojovat a umírat. Musíte nám pomáhat, naše vojenské akce budou i vašimi!«

»Odpovědnost za vaše akce odmítáme,« odhodlal se konečně ministr k odporu. »Proti mlokům nehneme ani prstem. Nechceme vám nijak radit, ale neměli byste se zamyslet, co se vlastně děje? Jak je možné, že pár mloků - jejich počet se odhaduje zhruba na padesát - dokázalo úplně ochromit takovou velmoc, jakou jsou Spojené státy?

Až na telefony jste dnes dokonale odříznuti od světa. Proč? Co může následovat po takové akci? Není to jen předzvěst - něčeho horšího?«

»Chcete snad Spojeným státům vyhrožovat?«

»Ne, to nás nenapadlo. Ale uvažujte logicky! Mloci mají s vámi nevyřízené účty. Slyšeli jsme jejich výrok, že teprve dvě stě milionů mrtvých Američanů bude dosti pádná odpověď. Brzy po vaší akci prohlásili, že nebude problém vyhubit vás, těžší bude nedotknout se zbytku lidstva. Přičtete si k tomu, že se jim právě podařilo úspěšně zahájit blokádu, která může případné nákaze zabránit přeskočit na další světadíly. Žádná loď se dnes neopovažuje přiblížit k pobřeží Spojených států ani na dohled námořních dalekohledů, letadla u vás zůstávají viset jako mouchy na mucholapce. Není to známka Apokalypsy, která se na vašem kontinentě teprve chystá? Nesedíte tam na sudu střelného prachu, u kterého už hoří doutnák?«

»Pokuste se tedy těm bestiím vyřídit, že je můžeme ještě velice snadno zničit - a třeba i s Evropou!«

»Vaše akce zlikviduje půl Evropy, ale ne mloky. Nanejvýš spálí poslední mosty. Mloci jsou proti dřívějšímu lépe ukrytí a rozptýlení. Víme, že mají hnízda i v Německu, ale nevíme, kde ještě. Možná je mají i u vás za Atlantikem. Kromě toho, i vaše strategické rakety používají kapalné palivo. Dokážete je vůbec natankovat? A pokud odstartují, nevysadí jim motory ještě nad Spojenými státy?«

»Máme také atomové ponorky. Na ně se tohle bílé svinstvo ještě nedostalo.«

»Nedokážete si představit něco tak samozřejmého, jako co asi udělají mloci, až na některou pod vodou narazí?«

»Naše ponorky mohou operovat v hloubce patnáct set stop, tam se jich nemusí obávat.«

»Z tohoto optimismu vás raději vyvedu,« odušil ministr. »Mloci nejsou lidé. Dokáží se potopit i do hloubky dvanácti tisíc stop, tedy mnohem hlouběji, než vaše ponorky. Oni v té hloubce i vidí, ačkoli je tam pro lidské oči tma. Jako důkaz nám slíbili přinést pár předmětů z Titanicu. Dynamitu měli vždycky dostatek, elektrické dálkově odpalované protitankové miny se dají používat i pod vodou. Nezmůžete proti nim nic, můžete jen způsobit těžší katastrofu pro zbytek světa.«

»Vy jim ještě - dodáváte zbraně?«

»Měli je od začátku. Víte snad, že jejich první sídlo se nacházelo v tajné, ale vyzbrojené české pohraniční pevnosti. Nechali tam těžkou municí, kterou nedokázali odnést, ale co odnesli, nikdo neví. Řekl bych, že máte nejvyšší čas jednat, i kdyby to bylo o bezpodmínečné kapitulaci Spojených států.«

»To má být ultimátum? Vážně chcete radit Spojeným státům jako jedinou možnost - kapitulaci?«

»Naše rada možná není nejlepší, ale tady v Evropě to tak vidíme. Nám ještě motory pracují, ale připravujeme se, že se to rozšíří i k nám. Civilizace západního technického typu jsou na palivech natolik závislé, že jejich likvidace touto cestou je nejen možná, ale jak vidno, i snadná. Čekalo nás to tak jako tak, zásoby nafty nejsou nekonečné, ale nečekali jsme, že se to stane náraz. Mloci to jenom skokem urychlili. Národů Afriky ani Asie se to tak nedotkne, ale my očekáváme problémy. Naše vina je přitom v tom, že jsme vám nezabránili spáchat váš poslední špinavý - zločin.«

»Nedávno jste s nimi hovořili!« zaútočil. »Poradili vám, ať se formálně podrobíte. To znamená, že na ně spojení máte! Ve vlastním zájmu toho využijte! Uvědomte si, můžeme našim leteckým silám vydat rozkaz a letadla vybombardují jakýkoliv cíl v Evropě - a třeba i atomem.«

Prořekl, že tajné služby Spojených států odposlouchávají spojenece v Evropě, ale zřejmě mu to začalo být jedno. Mluvil by méně ostře, kdyby vytušil, že jeho slova budou jedno po druhém veřejně zvažována? Mohl si spočítat, že komentátoři patřičně zdůrazní protiprávní odposlech české vlády v době, kdy proti odposlechu přijal zbytek světa tvrdé zákony?

Českého ministra kupodivu ani teď nevyvedl z míry.

»Uvědomujeme si to. Vy si uvědomte, jakmile zrosolovají palivo tady v Evropě, vaši vojáci nepřezijí ani dvacet čtyři hodiny. Převahu jim dodávají letecké a tankové motory, jenže o tuto výhodu přijdou a obyvatelé Belgie, Holandska, Německa a Francie dobře vědí, kdo za katastrofu může. Měli byste své vojáky z Evropy odvolat, dokud je to vůbec technicky možné. Slyšeli jsme, že letadla do Spojených států zpravidla doletí a palivo v nich zrosolovají až po přistání.«

»Vysmíváte se nám? Snad s těmi bestiemi nesouhlasíte?«

»To není důležité. Chcete ještě jednu radu?«

»Pro Spojené státy je nepřijatelná!«

»Vždyť jsem ji ještě neřekl! Moje rada je velice prostá: použijte v Evropě některý rádiový vysílač. Mloci rádio stále poslouchají a jistě vás uslyší.«

»O čem máme jednat - s tou hrstkou zvířat?«

»V první řadě nejspíš o tom, že je nebudete považovat za zvířata. Můžete se jim také omluvit, zavázat se nahradit jim všechny škody a nikdy víc nepoužívat násilí.«

»To by byla kapitulace! To přece nemůžete myslet vážně!«

»I kdyby žádali úplné rozpuštění vaší armády, byla by to pro vás naděje. Samozřejmě netušíme, co mají mloci v úmyslu, ani zda není pozdě. Úspěchem bude, pokud s vámi vůbec začnou jednat. Myslete si o tom, co chcete, být vámi a stát jako vy na pokraji propasti, asi bych se o jednání aspoň pokusil.«

»Myslíte si, že vy na pokraji propasti nestojíte?«

»Můžete nás napadnout a možná i vybombardovat. Na nás už ostatně jedna vaše atomová bomba dopadla a problémy v tomto směru ani zdaleka neskončily. Ale nečekejte, že vás po tom všem budeme ještě podporovat!«

»Ten jaderný úder byl přece namířen proti mlokům!«

»Bohužel, zabíjel jenom Čechy. Upřímně řečeno, nemáme už zájem na pokračování té války. Nemyslíme, že bychom ji mohli vyhrát, ani že bychom ji vůbec měli vyhrávat. Uzavřeli jsme s mloky příměří a nic proti nim nepodnikneme. Snad jsme tím získali čas připravit se, než se motory zastaví i v Evropě. Začali jsme všemi způsoby podporovat chov koní. Podaří-li se nám benzín alespoň částečně nahradit koňmi, bude to úspěch. Vy sice nesnášíte, aby vám někdo radil, ale koně jsou velice dobrá rada. Francouzi i Angličané nám za ni byli vděční.«

»Takže si i vy myslíte, že mloci nedodrží slovo! Nebylo by pro vás lepší...«

»Mloků se neobáváme, ti slovo drží. Může se to k nám ale dostat jinak. Vy sami můžete nákazu paliv roznést do zbytku světa, vašimi atomovými plavidly i plachetnicemi. Katastrofě by mohly zabránit

jen námořní velmoci jako Anglie a Francie, kdyby potopily každou loď, která se pokusí přeplout Atlantik směrem od vás. Jednali jsme s nimi o tom, ale ponechali jsme rozhodnutí na nich. My nemáme loďstvo.«

»Francouzi a Angličané jsou naši spojenci!«

»My také. Ale všichni víme, kdo doprostřed Evropy poslal atomovou střelu. Budou k vašim lodím přinejmenším opatrnější a snad tím zabrání kolapsu u nás. Je to i v jejich zájmu.«

»Neodvážili by se začínat si něco proti našim flotilám!«

»Až budou vaše flotily ochromené, nikomu s nimi nebudete vyhrožovat. Snad jen atomový pohon má šanci - ale co zможou atomové letadlové lodi - bez letadel? Kromě toho, jak dlouho vydrží, než je mloci pošlou ke dnu? Skutečně pro vás nevidím jiné východisko než jednání - snad ještě nebude pozdě. My už jsme v podstatě kapitulovali.«

»Vy Češi jste v posledních třech stoletích kapitulovali tolikrát, že se to nedá spočítat. Ví to o vás kdekdo.«

»Ale zatím jsme to přežili. O vás mám sice lepší mínění, vy se asi nevzdáte, zato se obávám, že pro vás nastane konec světa. Proboha, začněte jednat, dříve než se sami změníte ve stejný rosol, jako váš benzín!«

Americký prezident v té chvíli ještě netušil, že tento rozhovor vysílá v přímém přenosu rádio Český rozhlas a že se doslovný překlad brzy objeví i v sousedních zemích.

Pomohlo to přinejmenším v jednom.

Z britských ostrovů, z Japonska a z přístavů na pobřeží Francie vypluly válečné lodě - hlídat Atlantik.

Sepsali jsme výčet ztrát, pochopitelně to nebylo slavné. Počet mloků klesl dokonce pod padesát. Podařilo se mi ještě přesvědčit vládu České republiky, aby nás nechala na pokoji, alespoň to bylo dobré. Komando vedené Johnem Glennem se brzy ze své mise vrátí-

lo. Neměli jsme v úmyslu zbytečně zabíjet Američany, ale způsobit kolaps západní civilizace bylo nutné a oprávněné, přinejmenším z našeho pohledu.

Neměli jsme v úmyslu vypátrat a zničit atomové ponorky, ačkoliv se pak nedalo vyloučit, že nevypočitatelní Američané nezpůsobí konec světa sami. Cestování Atlantikem také nebylo bez nebezpečí. Při obou cestách několikrát naše odpočívající mloky napadli žraloci. Velitel John Glenn měl s nimi větší zkušenosti a nenechal se zaskočit. Mločí harpuny, přesněji upravené vidle, byly našťastí dostatečně účinné a měli jich s sebou dost, takže i pár zlomených snadno oželeli. Nemohli potvrdit, že by některého žraloka zabili, ale zahnali je na útěk - a zraněné pak napadli jejich vlastní druhové.

Poslal jsem do Krče auto pro počítač a transkriptor. Pro vedení nemocnice to byl šok, ale ujistili jsme je, že budeme v reinkarnacích pokračovat, jen co vyškolíme novou obsluhu. Loučili se s námi smutně. Řediteli nemocnice jsme vypověděli smlouvu na dodávky žabího masa. Uznal, že nejsme sto dodržet ji po masakru, který nám Američané způsobili. Žabín zatím existoval dál, ale obsluha byla doplněná o ozbrojené složky, které představovali čtyři mloci se samopaly. Po zemi by lidé museli překonat radioaktivní pásmo, stačilo hlídat především oblohu před vrtulníky.

Štěstí v neštěstí bylo, že v Saském ráji přečkala masakr spíše mločí elita odborníků. Mloci *»od píky«* v Saském ráji nebyli, v Mločím ráji nepřežil nikdo a v Moravských jamách též včas nepochopili co se děje - vždyť to byly teprve děti! Nepřežil ani jeden mlok, který nebyl dříve člověkem.

Učitele jsme teď nepotřebovali, ale Čupíka byla tak jako tak nesmírná škoda.

Jakmile jsme se trochu vzpamatovali a vylízali si rány, navázali jsme kontakt s nemocnicemi dvou nejbližších českých měst. Jednali jsme tajně v Děčíně a v Ústí nad Labem, i tak jsme tím riskovali, že na nás podnikne komando NATO nečekaný útok. Smlouva s lidmi byla jednoduchá. Přivázeli své mrtvé na chráněné místo na břehu Labe, kam jsme jim těla po nějaké době opět vraceli. Nebylo příjemné vléci mrtvolu po dně Labe do Německa a zpátky, ale museli jsme je dopravovat vcelku, ne pouze hlavy, jinak by se to brzy prozradilo.

Zpočátku jsem se reinkarnacemi zabýval jen já, ale brzy se nám vylíhla Alice Adamová. Sám jsem ji přivítal do nového těla a děkoval jí, že mi zachránila život. Terorista Geoffrey ji přece považoval za mne a zdržel se s ní, až ho zastřelili čeští policisté - to už ale chudák Alice neviděla.

Musel jsem jí vypovědět, proč se probudila v Saském ráji a co se stalo v ostatních osadách. Trochu si zabřečela, ale vzkříšení pro ni nebylo ani nové, ani nepříjemné, jako první probuzení v mločí kůži.

Saský ráj měl nedaleko horký pramen a my jsme se koupali v teplé vodě. Byl to celkem příjemný zážitek.

»Zase abych začínala jako mimino!« postěžovala si Alice pod sprchou.

»Hlavně že žiješ!« utěšoval jsem ji. »Mohlo to dopadnout mnohem hůř. Jiní měli větší smůlu.«

»Já vím,« vzlykla ještě. »Už jsem se těšila, jak tě brzy svedu a teď jsem naopak mladší než ty.«

Podíval jsem se na ni a usmál se, ale dost smutně.

»Snad sis na mě nemyslela?« zeptal jsem se jí.

»Myslela, jestli to chceš vědět,« odvětila. »Sám jsi nám přece tvrdil, že to bude už brzy.«

»To je zkrátka osud,« vzdychl jsem si.

»Poslyš, Pavle - počkáš na mě?«

Zkusila to s prosíkem skoro jako v legraci, ale rozeznal jsem včas, že to míní vážně.

»To nebude tak jednoduché. Dělán to nerad, ale v tomhle tě musím zklamat. Ledaže bys počkala ty na mně.«

»Jak to myslíš?« podívala se na mě napjatě.

»Ty jsi teď přece nový živorodý druh. Já ještě patřím ke starým vejcorodým. My dva spolu nemůžeme nic mít, musela bys počkat, až zemřu a někdo mi dá nové tělo.«

»Ale kdo - když je Jaroš po smrti?« zděsila se.

»To ještě nevím. Třeba ty - pokud zvládneš transkriptor a já do té doby zůstanu naživu.«

»Myslíš, že bych tě pak mohla...«

»Spoléhám na to,« ujistil jsem ji. »Schopnosti máš, tím jsem si jistý. Jenom musíš vytrvat. Máš k tomu chuť a odvahu jako předtím?«

»Takže mě budeš dál učit? Zůstanu s tebou?«

»Nic jiného ti zřejmě nezbývá. Prodejnu žabího masa jsme zrušili a když ti nabízím místo své asistentky...«

Že bude souhlasit, to jsem očekával. Nečekal jsem jenom, že od ní dostanu obrovskou pusu. Byla celá rozehřátá teplou vodou po koupe-
li a nenašel jsem sílu jí v tom bránit.

»Alice, Alice,« vzdychl jsem si. »Nebudeš to mít se mnou jedno-
duché. Ale zkusím tě potěšit. Víš, milovat můžeme nejen tělo, ale
i duši. Milovat jenom tělo je primitivní a obvykle to nemá dlouhého
trvání. Milovat jen duši může být neskonale trvanlivější; nejlepší
samozřejmě je, když je možné současně obojí, ale - řekl bych, že to
není naprosto nutná podmínka.«

»Ty myslíš, že bys mě mohl...«

»Myslím si to,« řekl jsem. »Ale musíme se na to pořádně poznat.
Beztak teď budeme žít spolu, uvidíme. Líbí se mi tvá dychtivost po
vědění - ujišťuji tě, že mi už jako člověku bezduché krásky neimpo-
novaly. Jako mlok se ti nemohu líbit, naše estetické cítění je pořád
lidské, ale když se stalo, co se stalo... Kdybys mě doopravdy chtěla,
musela by ses jako já více zaměřit na duši. Potom by ti čekání neva-
dilo, stejně jako mně. A to by bylo dobře.«

»Já bych se ti asi nelíbila ani jako žena,« přiznala se. »Víš přece,
že jsem zemřela na leukémii. Po ozáření mi před smrtí vypadaly vla-
sy, byla jsem asi příšerná, kost a kůže... Ještě že jsme se poznali až
tady. Máš pravdu, přitahuješ mě, i když sexem to nebude. Snad mám
také více ráda tvou duši. Neodháněj mě tedy. Chtěla bych ti být -
přinejmenším dobrou asistentkou.«

Inženýr Skála opět odjel do Brna objednat součástky pro další
kreatory a transkripty. Jel s ním i John Glenn, aby ho chránil. Byl
ozbrojený škorpiónem, který mi po prohlídce vyvražděného Mločího
ráje zůstal. Auto vyjelo z usedlosti »Pod skálou« u Mločího ráje, ale
mělo se navrátit rovnou do Děčína, kde jsme získali jednoho kama-

ráda Vladimíra Mináče. Nabídl nám svoji garáž jako skrýš a všestrannou podporu. Po našem společném kamarádovi se bohužel slehla zem. Vedli jsme to v patrnosti, byl to jeden z bodů obžaloby Military Police a pevně jsme se rozhodli nedarovat jim to. Jestliže vojenská policie Mináče nevrátí, půjdou zodpovědní velitelé před soud a do vězení. Reinkarnovaný JUDr. Jiří Vašínka měl zkušenosti i jako státní zástupce a sepisoval již v této věci obžalobu - zatím na neznámé pachatele.

Kromě Alice jsem si vybral další dva učedníky a začal se jim věnovat. Naštěstí jsem brzy získal významnější posilu. Mezi reinkarnovanými se nám vylíhl bývalý profesor biologie Karel Lidák. Pro něho to byla zpočátku tragédie, zanechal po sobě v lidském světě ženu a dvě děti a nemohl se o ně nadále starat, ale brzy se také smířil s osudem - jako všichni.

Žabín u Mločího ráje produkoval plnou snůšku vajec, více než patnáct denně. Zpracovat tak velké množství nebylo nijak jednoduché. Vytvořit zárodečné buňky, klonovat je do vajec, starat se o transkripce mrtvol a ještě se věnovat žákům bylo nad mé síly. Naštěstí se profesor Lidák uvolil, že naučí mé žáky základům biologie, takže mi odebral trochu práce. I tak toho bylo dost. Většinu dne jsem strávil u počítačů, pouštěl transkripce jednu za druhou - naštěstí jsem v době, kdy jsem čekal na konec přenosu, mohl na vedlejší počítači pracovat buď na jiném přenosu, nebo jsem zapínal kreator. Večer jsem trpělivě vysvětloval svým novým žákům, tentokrát už včetně profesora, základní principy stěhování duší.

Událostmi mezi lidmi se zabývala mločí Rada, kterou vedl volený starosta Saského ráje Stanislav Letník. Dva pověřenci drželi služby u dvou radiopřijímačů, aby jim neunikla žádná zpráva. Přednost měly informace ze Spojených států. Bohužel, od nich se zpravodajství čím dál víc opožďovalo.

Slyšeli jsme, že se jim podařilo uvést do provozu i část loďstva. Některé lodě totiž nepoháněly dieselové motory, ale účinnější parní turbíny s kotli na tekuté palivo. Kotle bylo možné přestavět a místo rozprašování hořáky vtláčovat palivo šnekovými dopravníky, podobnými strojkům na maso. Tak se jim podařilo rovněž uvést do chodu většinu parních elektráren na kapalná paliva. Problémy nastaly, když

takto upravené lodě poslali do Evropy a na druhé straně do asijských zemí.

V Atlantiku zastavila americké lodě zhruba na dvacátém pátém poledníku západní délky flotila britských torpédoborců a nařídila jim vrátit se do Spojených států.

Torpédoborce pohrozily, že potopí jakoukoliv loď, která veze v podpalubí *degradovaný aspick* a pokusí se proniknout do pásma dvou set mil od pobřeží Evropy a Afriky.

Dalšího dne se podobný incident odehrál v Tichém oceánu. Americké lodě plující do Indie zastavila mezinárodní flotila pěti australských a japonských torpédoborců spolu s britskou bitevní lodí. Tam nezůstalo jen u pohrůzek. Britská bitevní loď vypálila výstražnou salvu ze své přední dělové věže. Tak závažný argument (něco kolem půldruhé tuny oceli a výbušnin) by přehlédl jen sebevrah.

Spojené státy povolaly zpátky všechny své válečné lodě, schopné přestavby na pohon *aspikem*. Získaly opět bojeschopné flotily, včetně těžkých bitevních lodí, jenže na letadlových lodích došlo ke kontaminaci paliva a místo všemocných vládců moří se z nich doslova přes noc staly bezbranné lodičky.

Bez zajištění ze vzduchu se nemohly flotily Spojených států žádné námořní bitvy odvážit. Ačkoliv se mezi Evropou a Amerikou nevy-skytoval jediný mlok, blokáda pokračovala dál a z bývalých spojenců se rázem stali protivníci.

Spojené státy oficiálně požádaly členy NATO o vojenskou podporu, ale dočkaly se odmítnutí. Německo prohlásilo, že se očividně nejedná o přímý vojenský útok proti lodím Spojených států, ale o zcela regulérní *karanténu* k zamezení rozšíření *degradace paliv*. Ujistilo všechny země světa, že se německé vojenské lodě postaví na ochranu všech plavidel, na kterých nebude zjištěno rosolovatění paliv.

Německý torpédoborec sotva den poté zastavil v Atlantiku americkou jachtu. Američané se hned odvolali na německý slib a tvrdili, že na palubě plachetnice žádné palivo nemají.

Torpédoborec k nim vyslal komisaře v gumovém člunu. Ten mlčky otevřel lahvičku benzínu a vylil ji na palubu. Když se před očima všech benzín změnil v bílý rosol, komisař stejně tak mlčky palubu

jachty opustil. Odplul stranou, svlékl se, všechno i s gumovým člunem zapálil a skočil do moře. Nahého ho vylovil motorový člun torpédoborce a po půlhodině čekání, když bylo zřejmé, že motor člunu pracuje, se všichni vrátili na palubu.

Americká jachta ovšem dostala příkaz k otočení okamžitě. Namířený torpédomet ani kanóny nemohl nikdo přehlédnout.

Američanům sice přestavba dovolila plout, ale do Evropy, Asie ani Afriky se nedostali. Nicméně tím mohli obchodovat alespoň s jižní Amerikou. »*Degradace paliv*« se loděmi rychle rozšířila i tam - pokud se tam nedostala přes Mexiko, jak se rychle shodli všichni experti Spojených států.

Konečně, déle než měsíc od počátku kalamity, v Brazílii objevili, jak se jí bránit.

Bylo to díky brazilskému programu alternativních paliv, který Brazílii šetří miliardy dolarů ročně.

Do benzínu se dá přidávat líh získaný z cukrové třtiny. Po malé úpravě motorů se ho může přidávat devadesát procent, automobily vlastně jezdí na líh s menším množstvím benzínu. Benzín je ale nutný, jinak směs ve válci od jiskry nechytne. Rozsáhlé plantáže a lihovary vyprodukovaly brzy po zahájení tohoto programu dostatek lihu a Brazílie se stala v palivech téměř soběstačnou - bohužel za cenu zlikvidování obrovských ploch deštných pralesů. Původně ekologické hnutí za zavedení alternativních paliv se tak stalo příčinou další devastace planetární zeleně.

Pokusem se náhodně přišlo na to, že bílý benzínový rosol rozmíchaný do lihu se stane tekutý; protobaktériím se zřejmě v lihu nedařilo. Brazílie to vyhlásila za potvrzení správné cesty svého programu alternativních paliv a nabídla Spojeným státům odbornou pomoc při úpravách benzínových motorů.

Bylo to krásné gesto, bohužel jen gesto.

Úprava motorů na lihobenzín byla snadná, Američané by ji jistě zvládli sami. Chyběly jen miliony litrů lihu. Brazílie by mohla na trh do Spojených států dodat pouze své přebytky, což byla pouhá kapka do žíznící pouště. Americké lihovary se ihned chopily příležitosti a začaly pálit líh ve velkém, ale i kdyby se Američané vzdali whisky, nestačilo by to. Pokusy o naředění benzínu lihem a následné oddělení

dopadly špatně. Protobaktérie nezahynuly, jen vytvořily spóry, překaly tak i destilaci a jakmile podíl lihu ve směsi klesl pod padesát procent, benzín opět rychle zrosolovatěl.

Nicméně se lihobenzín pro ochromenou americkou ekonomiku stal okamžitě životně důležitý. Umožňoval uvést do provozu automobily považované málem za nepotřebné vraky. Bohužel ne všehna. Kdosi spočítal, že k obnově automobilového provozu na úrovni před kalamitou by bylo nutné proměnit tři čtvrtiny všech zemědělských ploch Spojených států na plantáže třtiny a pole brambor. Podářilo se obnovit provoz na železnicích, které se rychle staly nejlevnějším druhem dopravy, částečně zprovoznit kamionovou dopravu, pro většinu majitelů osobních automobilů však zůstalo palivo luxusem, zejména když farmáři zdražili zemědělské produkty a průměrnému Američanovi již na benzín nezbývalo. Tvrdě kritizovaní farmáři nemohli jednat jinak, museli nějak zaplatit provoz svých traktorů.

Většina továren musela brzy zastavit práci, neboť neměla odběratele. Export nepřicházel v úvahu a místní lidé neměli dost peněz, aby si mohli koupit více než jídlo.

Degradace paliva sice Spojené státy na kolena nesrazila, ale z první mocnosti světa se stala rozvojová země. Zejména když po několika výkyvech na burzách v Londýně a Tokiu kurs dolaru poklesl až na úroveň české koruny.

Počet mloků v našich osadách mezitím opět překročil sto a rychle stoupal dál. Nepřibývali mloci »od píky« a všechny zárodky se podařilo obsazovat reinkarnovanými lidmi. Získali jsme sice tři nové učitele, ale ti se nepotřebovali zabývat novými žáky, jen tu a tam doplňovali vědomosti bývalým lidem s nižším vzděláním. I to bylo záslužné.

Jako první zvládl transkriptor profesor Lid'ák. Přemluvil jsem ho, aby opět otevřel reinkarnační středisko v Krči, kde bylo všechno zaběhnuté. Bylo třeba dojednat pouze policejní ochranu, ale to byla

maličkost. Parlament mezitím přijal dva zákony. Jakékoliv násilí mělo být trestáno osmi lety vězení, zabití doživotím. Ve zdůvodnění stálo, že se jedná o zvláště nebezpečné zločiny ohrožující celou společnost. Soudce který násilí toleruje je nutno chápat jako spolupachatele.

Přesto jsem Lidáka varoval, aby se netoulal po Praze sám bez doprovodu policie.

Spolu se Skálou jsme sestavili další transkripty. Měli jsme součástek na dvacet transkriptorů a deset kreatorů, ale smontovali jsme jen tři. Jeden transkriptor jsme odeslali do Prahy, další s kreatorem a počítači přišly do Mločího ráje, kde byly uloženy jako rezervní. Mloci mě nepustili vrátit se tam. Mločí ráj tentokrát oživilí beze mě. Ocitl jsem se tak v kůži Jaroše, když jsme mu bránili účastnit se jakýchkoliv nebezpečných podniků. Zjistil jsem, že role *Šéfa Salamandra* mě bude omezovat více, než jsem si přál.

Vchody do tunelů Mločího ráje byly mnohem lépe zajištěny hlídkami i výbušninou, ale zdálo se, že nás nikdo neohroží. Vrtulníky NATO se už nad Čechami neobjevovaly.

»Pochopitelně,« usklíbl se John Glenn. »Hodina letu je teď stojí třicet tisíc dolarů jenom na palivu, navíc to musí platit v markách, protože dolary nikdo nechce.«

»Tobě nevadí, že se stala z Ameriky provincie?« usmíval jsem se na něho.

»Chcete to slyšet upřímně? Na tomhle životě se mi nejvíc líbí, že jsem se až do této chvíle nemusel ani dotknout těch prokletých potitěných papírků; ani v podobě platební karty. V Americe je to bez dolarů naprosto vyloučené.«

Ale i my jsme se museli zabývat finančními záležitostmi. Potřebovali jsme nakoupit nové počítače a zařídit Lidákovi pobyt v Krči. Bylo to brzy hotové a pak nám konečně zazvonil telefonem.

»Přijali nás dobře,« hlásil spokojeně. »Snad jediné, co trochu kalí naše vztahy, je palivová krize. Čechy ještě mají benzínu dost a po ztrátě amerických trhů nám benzín šejkové dokonce dodávají levněji, ale všichni tady mluví jen o tom. Lihobenzín se v našich zemědělských podmínkách pěstovat nedá a nikdo neví, co bude dál.«

»Zkus všechny potěšit, že není všechno tak horké, jak se to uvaří. Kdyby se protobaktérie dostaly do Evropy, zastavím je. Není to tak těžké.«

»Jak?« zalapal po dechu Karel.

»Proti všemu se dá najít prostředek,« ujistil jsem ho. »Já přece nejlépe vím, co jsem stvořil. Kdyby se něco stalo, použijeme protobakteriofágy a všechno bude jako dřív.«

»To je dobré! Proč jsi to lidem neřekl dřív?«

»Zrušili by blokádu. Jen ať se v tom všichni smaží. Máme to schované v záloze, bakteriofágy vytvořené a usušené, ale nechci s tím vyjít na světlo dříve než ve vhodné době. Můžeš potěšit lidi kolem sebe, ale prezentuj jim to jako nejasnou naději.«

»Není to nakonec jen ta - nejasná naděje?«

»Není. Stvořitel si musí vědět rady, pamatuj si to.«

Bavili jsme se naprosto otevřeně, ačkoliv jsem si stále nebyl jistý, zda nás neodposlouchávají. Bylo to pořád ještě vysoce pravděpodobné. Navzdory obrovské bídě dávaly Spojené státy obrovské miliardy pro potřeby svých tajných služeb. Co za ně získávaly? Čím dál tím méně.

VIDINA ARMAGEDDONU

Zůstával jsem stále v Saském ráji, protože to Rada mloků považovala za nejbezpečnější úkryt.

Možná to byla pravda. Měli jsme opět osad několik. Kromě Mločího ráje, Saského ráje a Moravských jam, obydlených jen malou skupinkou mloků, navíc neustále připravených k útěku, jsme potichu a nenápadně obydli další tři střediska.

Předně »*Sluje Adršpach*« na severu nedaleko Broumova, pak »*Vřídla*« u Karlových Varů a poslední »*Jeskyně Aue*« byly opět v Německu, tentokrát poblíž města Aue. Německé osady ležely nedaleko hranic, ale byly úplně mimo pozornost lidí, dalo by se říci, za větrem. Jejich jedinou nevýhodou byla složitější doprava, proto jsme například v *Jeskyních Aue* neměli v chodu ani jeden žabín. To jsme plánovali až po instalování turbíny ze Škodovky. Bylo otázkou, jak ji tam dopravíme, aby si toho Němci nevšimli.

Sídlo Šéfa Salamandra muselo být pořád jen jedno. Neměl jsem ještě zástupce. Neustále jsem klonoval vejce - přepisy už naštěstí prováděli jiní. Profesor Lidák v Praze v Krčské nemocnici, Jindřich Tomašiců v Ústí nad Labem. Inženýr Skála dojednával s Pardubicemi ustanovení reinkarnačního střediska v místní nemocnici a Franta Kořátko jednal o tomtéž s lékaři nemocnice Mladá Boleslav, kde poslední dobou umíralo nejvíce lidí, převážně na následky ozáření při atomovém bombardování Čech. Dohodu uzavřel a brzy mohlo další středisko pozorovat při téměř zázračné práci šikovnou Kateřinu Loudovou.

Tím jsme téměř úplně vyčerpali kapacitu produkce žabínů. Mohli jsme buďto otevřít někde další žabíny, nebo smířit se s omezenou produkcí.

Přišel jsem na třetí možnost.

Stanislav Letník nalistoval v telefonním seznamu čísla několika větších zemědělských firem a pokusil se je nalákat na naši *nezištnou* nabídku.

Vedle krav měly chovat žáby.

Několik zemědělců prostě zavěsilo telefon, považovali to asi za špatný vtip, ačkoliv museli podle písklavějšího hlasu poznat, že s nimi nemluví člověk. Několik hrubiánů mu navíc sprostě vynadalo, aby si z nich nedělal blázny.

Posledním zemědělcem, kterému Letník zavolał, byl jakýsi Karel Polák. Nejprve Stanislava vyslechl a pak se ho zeptal, zda náhodou nejde o žáby, jejichž maso se nedávno prodávalo v Krčské nemocnici v Praze. Když ho Stáňa ujistil, že je to přesně tato záležitost, Karel Polák se zeptal na podmínky.

Byly poměrně jednoduché.

Pro zemědělce to nejprve znamenalo nevelkou investici do plechového *červária*, místo pro stáj zvanou *žabín* a potom též náklady na krmení. Červí násadu a několik mladých žabek měli dostat zdarma, na druhé straně se měli zavázat, že nám budou za pevnou cenu prodávat všechna vejce s výjimkou těch, která použijí na chov dalších žab. *Dietní žabí maso* mohli prodávat podle svého uvážení, ale kdyby se rozhodli s chovem skončit, nabídnou nám všechny žáby - na váhu, za cenu masa.

Karlu Polákovi se naše podmínky včetně ceny vajec zdály přijatelné a brzy nato přijel s traktorem k usedlosti »*Pod skalou*« nedaleko Mločího ráje pro první násadu. Kromě deseti mladých žabek, velikých zhruba jako husa, si odvážel i jednu dospělou nosnici i s postroji, aby měl nějaký užitek.

Mohli jsme blahorečit osudu, že mu nedávno v Praze náhle onemocněla žena a v Krčské nemocnici se setkala s podivným modrým masem *dietních žab*.

Pan Polák si bedlivě všechno prohlédl: žabín, červária i sila pro kvašení krmiv, ačkoliv jsme ho ujišťovali, že to musíme mít kvůli dezaktivaci radioaktivního krmiva a on sila ani odstředivky potřebovat nebude.

»Když dokážete i z radioaktivní trávy vytáhnout naprosto čisté krmení, smekám klobouk. Umí to někdo ve světě lidí?«

Ujistili jsme ho, že o podobném případě nevíme.

Vejce slíbil přivážet každý týden do nemocnice v Mladé Boleslavi, odkud jsme si je mohli odvážet ke klonování přímo do Mločího ráje. Tam se už týden činil Jeroným Pražák, jeden ze čtyř zručných učedníků, kteří zaujali svá místa ve všech čtyřech českých mločích osadách. Bylo to tak výhodnější, že Saského ráje jsme místo obrovských vajec rozvázeli zárodky, které se vešly do speciálního termokufříku.

Stanislav potom volal dalším a dalším zemědělcům. Leckde nepochodil - k takovým se už nevracel. Jinde si vyžádali čas na rozmyšlenou, někde požadovali i možnost nezávazně si chov žab vyzkoušet s právem odstoupit od smlouvy, kdyby se nezdál dost efektivní. I takovým jsme zpravidla okamžitě vyhověli. Věděli jsme, že nikdo z nich už smlouvu nevypoví.

Vajec teď bylo víc, než jsme stačili naklonovat, ačkoliv nás na to bylo pět. Několik učedníků jsem pověřil důležitými funkcemi *reinkarnátorů*.

Čtyři nejlepší jsem si stále ponechával u sebe: Alici Adamovou, Vlastu Pivoňku, Josefa Mikviče a profesora Liďáka, kterého v Praze vystřídal mladší Honza Úvozník. Jen ti čtyři zvládli biologii natolik, abych je mohl začít učit genetiku - nejsložitější ze všech oborů.

Ačkoliv vědomosti byly důležitým kritériem, hlavní se mi u mých učedníků zdála povaha.

Jindra Tomašic byl nejchytřejší, ale brzy se k ostatním mlokům začal chovat nějak přezíravě. Jakmile jsem jeho pýchu zpozoroval, přidělil jsem mu místo reinkarnátora v nemocnici v Ústí nad Labem, což jeho ambice jistě uspokojilo. Netušil, že za lepší žáky považuji ty, které jsem si ponechal.

Všichni měli teď své vlastní počítače s kreatorem. Měli je propojené s mým, abychom měli všichni přístup ke všemu co kdokoliv z nás vymyslí. Začali jsme jednoduchými baktériemi, pokračovali přes červy a až nakonec jsem jim zadal jejich zkušební dílo: rozpojili jsme počítačovou síť a každý měl úplně samostatně stvořit nový druh mloka.

»Co bys dělal, kdybychom tě překonali?« zeptala se mě ze žertu Alice.

»Pokud by to bylo natolik dokonalejší, že by to stálo za změnu, zavedli bychom tento druh místo dosavadních. Těžkosti při nekompatibilitě budou samozřejmě hovořit proti.«

»Aha - už vím,« došlo to jako první Alici.

Došlo jí to správně a nezbylo mi než jí to uznat.

»Kdy by to stálo za změnu?« upřesňoval si Vlasta.

»Musely by k tomu být pádné důvody,« kývl jsem hlavou. »Asi jako skok od vejcorodých k živorodým mlokům. Jaroš dal mému druhu přednost, i když to nebylo jednoduché.«

Pak se všichni čtyři pustili do vývoje.

Napadlo mě něco přímo kacírského.

Až stvoříme novou odrůdu mloka a naučím obsluhovat další mloky transkriptor, nemohli bychom s Alicí zemřít - úmyslně? Nemohli bychom se v novém těle reinkarnovat i navzájem? Byli bychom pak první nového druhu...

Hned jsem to však zaplašil. Jsme přece psychicky dospělí a kromě hormonů umíme poslouchat i modrou kůru mozkovou. Jen proto, abychom si lépe vyhověli, přece neobětujeme předčasně dva zárodky, které budou potřebovat jiní. Nikomu nepřipadá nepřírozené, že spolu žijeme - máme přece rozum. Od počátku se jen dva mloci projevili jako lumpové. Marcela Příborského jsem viděl už jen jako mrtvolu v domě hajného Vaňka a Ralpha Lommykerta jsem musel jako fanatika sám zastřelit, ale jistě to v nich zbylo z jejich - zkažené lidské duše.

Ne, ne, mloci se musí chovat rozumně. A jejich Šéf nesmí být jako vládcové lidí, aby pro sebe vyžadoval jiná měřítko. To by byl konec bratrství mloků.

Opět jsem se raději zadíval do genetických struktur na své obrazovce. Musíme spolu vymyslet takový druh, aby snesl alespoň tisíceletí beze změny.

A nemusí to být ani člověk.

Rozum je přece důležitější než tvar těla.

V zimě jsme si mohli opět trochu odpočívat. Žáby měly období relativního klidu. Jakmile poklesla teplota v žabíně pod čtyři stupně Celsia, znehybněly a všechny jejich životní funkce se stáhly na minimum. Takto by mohly přečkat zimu bez krmení, ale když jim zemědělcí v žabíně zatopili, vrátila se žábám původní aktivita včetně snášení vajec; jejich produkce však byla sotva poloviční. V této době bylo výhodnější část nejstarších žab porazit na maso.

Něco podobného nastávalo u červů. Žabíny i červária bylo proto nutné v zimě vytápět, ale zvýšené náklady se na cenách žabího masa neprojeví. Červi se spokojili s jakoukoliv jen trochu stravitelnou potravou, náklady na krmení byly tedy ze všech druhů užitkových zvířat nejnižší. Chov žab byl vysoce ziskový a kdybychom měli dostatek mloků, žabínů a půdy, asi bychom si na ně podrželi monopol. Vyměnili jsme jej za vyšší dodávky vajec, to bylo v této chvíli nejdůležitější. Pro nás - a především pro reinkarnované...

Pod zemí byla naštěstí teplota stálejší, vytápěné žabíny se nás v podstatě netýkaly.

Stala se ale událost, která mě donutila opět se zabývat lidskou společností.

Po delší době mi náhle zatelefonoval ministr zahraničí. Měl pro mě nemilou zprávu.

Na dohled francouzského pobřeží se z Atlantiku vynořila nezjištěná americká atomová ponorka. Vystřelila na Francii jednu jedinou nevelikou raketu a pak se rychle potopila.

Raketa byla na tuhé palivo, což potvrzovalo naše úvahy, že velké rakety na kapalná paliva jsou vyřazeny.

V této však kapalné palivo bylo.

Přesněji řečeno, byl v ní bílý benzínový rosol, nevelkou turbínkou na stlačený vzduch rozměňovaný na mikroskopickou drť a rozprašovaný do vzduchu. Prázdná raketa pak dopadla do lesa, kde nevznikla téměř žádná škoda.

Účinek se však projevil brzy. Kvetoucí Francie se přímo před očima měnila v zemi bez jediného fungujícího motoru.

»Čekal jsem to, ale ne tak brzy,« řekl jsem do telefonu. Tento citát z jednoho anglického hřbitova měl v sobě příchuť černého humoru.

»Musíme se ihned připravit na zastavení veškeré dopravy. Koní rozhodně nebudeme mít dost,« pokračoval ministr.

»Mám lepší řešení,« řekl jsem. »Vytvořte asanační službu pro nápravu *degradovaného paliva*. Dodáme vám dvougenerační bakteriofágy, kterými to zastavíte.«

»Tomu nerozumím, můžete mi to vysvětlit?«

»Máme to od začátku,« ujistil jsem ho. »Pošleme vám malé dávkovače, podobají se mikrotužkám, ostatně jsme je z těchto tužek udělali. Uvnitř bude místo tuhy sušený bakteriofág. Do napadené nádrže stačí odlomit kousek, veliký jako zrnko máku - a v minutě bude obsah nádrže tekutý. Upravené palivo potom neztuhne ani při styku s jiným napadeným. Naopak, když třeba nepatrné množství nalijete do nádrže s rosolovitým palivem, roztaje i druhá nádrž.«

»Tím by byla celá katastrofa po celém světě zastavena do několika dní!«

»Není tomu tak - alespoň ne tak snadno,« musel jsem jeho nadšení zchladit. »Ještě vám musím vysvětlit, co znamená můj pojem *dvougenerační*. První generace bakteriofágu zlikviduje veškeré rosolující protobaktérie v nádrži, pak vytvoří spóry a zahyne. Spóry ožijí, jakmile se dostanou do styku s dalším rosolem. Druhá generace jej také zlikviduje, ale zahyne beze spór. Účinkuje pouze dvakrát a při styku s dalším rosolem už nebude účinná. Proto dvougenerační.«

»Proč tak složitě?«

»Kdyby tomu tak nebylo, pak by první lahvička aktivních bakteriofágů úplně zrušila blokádu Spojených států. Takhle máme téměř jistotu, že blokáda bude pokračovat. V podmínkách samozřejmě bude, že se žádná naše mikrotužka nesmí dostat na území Ameriky - ale to bude i ve vašem zájmu.«

»Našem - českém?«

»Vašem - lidském. Chcete snad uvést do provozu americké strategické mezikontinentální rakety? Ujišťuji vás, že by se vás případné atomové ostřelování dotklo více než nás.«

»Rozumím,« přikývl ministr. »Nebylo by lépe, aby se tím zabývala armáda? Má snad lepší možnosti ochrany...«

»Ne, protože budeme v brzké době požadovat zrušení všech armád světa.«

»To že máte v plánu?«

»Jistě. Jen co donutíme Spojené státy kapitulovat.«

»Myslíte, že toho dosáhnete? Obávám se, že ne. Američané jsou příliš hrdý národ, ti se nevzdají. To, že jste je téměř ožebračili, vám beztak nezapomenou.«

»První rána jim nakrátko sebrala benzín. Druhá, chystaná na jaro, je dorazí.«

»Vy proti nim chystáte ještě něco?«

»Jistě. Právě proto, že nám nic nezapomenou. My jim také ne - a nemůžeme si dovolit, aby se z nich stala opět velmoc. My si jich jakožto národa vážíme, ale kdyby selhalo všechno, museli bychom je nakonec vyvraždit. Doufáme, že tentokrát svou hrdost obětují. Byla by jich škoda.«

»Co to vlastně plánujete?«

»To vám, pane ministře, neřeknu. Vzhledem k tomu, že nás teď s naprostou určitostí odposlouchávají, nebylo by to pro ně překvapení a mohli by se včas připravit. Ujišťuji vás, že to bude stokrát tvrdší než *degradace paliv*. Tentokrát jsme připraveni i na to, že tam vypukne hladomor. Také proto není vhodné předčasně ukončit blokádu.«

»Chcete něco udělat s potravinami?«

»To jsem právě naznačil. Více vám do telefonu neřeknu, snad jen jedno: když jste jim nedávno navrhoval kapitulaci, bylo to přílišné proroctví - a bohužel pravdivé.«

Ruská kosmická loď *Uvaga* s rusko-francouzskou posádkou vzlétla na oběžnou dráhu úplně mimo plán. Tento let platila Francie a vyhradila si plné použití lodi. Rusové po zvážení okolností na tuto spolupráci přistoupili, včetně doplňování paliva několika dalšími nákladními loděmi.

Kosmická loď *Uvaga* totiž neměla nehybně kroužit po stálé oběžné dráze jako většina předchozích lodí. Začala přecházet z jedné

dráhy na druhou, takže do ní nákladní lodě nestačily doplňovat spotřebované palivo. Bylo však vidět, že let byl naplánován perfektně. Nákladní lodě pokaždé včas dorazily tam, kde se v dané chvíli loď *Uvaga* nacházela.

Po každé následující změně dráhy vylovila z kosmického prostoru jednu americkou družici a nahradila ji francouzskou kopií. Zdánlivě se tedy nic nedělo. Brzy se však ukázalo, že francouzské jsou podle všeho dokonalejší. Družicová navigace se zpřesnila, přenosy signálů se zrychlily a zkvalitnily.

Spojené státy sice proti tomuto kroku protestovaly, ale ničeho nedosáhly. Francouzi trvali na tom, že se jedná pouze o běžnou údržbu navigačních a telekomunikačních družic, což samy Spojené státy nejsou schopné v současné době zajistit.

Byla to pravda, ale nebylo to všechno.

Špionážní družice Francouzi prostě odstranili z oběžných drah, aniž by je nahradili. Ve francouzských modelech navíc chyběly »*nedokumentované funkce*«, ony tajemné dodatky, které Američanům umožňovaly odposlechy hovorů, kontrolu vysílání, možnost na dálku odpojovat internet - nebo i to, že americká armáda dostávala dokonalejší informace, než civilní sektor. Zpřesnění družicové navigace nespočívalo ve zvýšení kvality družic, ty fungovaly stejně jako předtím. Zmizely jen tajné filtry, které přesnost uměle rozostřovaly pro všechny jiné uživatele kromě americké armády. Zkvalitnění přenosu signálů bylo zase dáno tím, že neprocházely přes složité počítačové dekodéry, které tajným službám USA umožňovaly záznam hovorů na celém světě. Francouzi nahradili i několik stacionárních družic, pro které se loď *Uvaga* musela vypravit nejdál.

Kontejner s nasbíranými americkými družicemi loď *Uvaga* odpojila až okamžik před přistáním, takže beze zbytku shořel v hustých vrstvách atmosféry.

Byl to husarský kousek Francie a Ruska, srovnatelný snad jenom s letem Američanů na Měsíc. Rusko se opět stalo první kosmickou mocností a mohutná injekce francouzských franků mu značně pomohla i mimo kosmický sektor. Tak se vlastně Rusové poprvé zapojili do války s mloky; do této chvíle setrvali na přísné neutralitě, jenom bez velkého úspěchu protestovali proti jadernému úderu v Evropě.

Neuplynul ani měsíc od chvíle, kdy se Američané pokusili rozšířit do Evropy *degradované palivo* - a nákaza byla úplně zlikvidovaná. Všechny očíslované mikrotužky se podle dohody vrátily do naší skryše v Saském ráji. Vědomí, že řešení této noční můry je připravené, vlilo novou naději do zemí Afriky, Asie, Austrálie i Evropy. Nezastavil se jen podporovaný chov koní, pro které bylo připraveno jiné využití. Pro státy byli koně výhodou i nadále. Ukázalo se to nejdříve ve Francii, kde v krátkém údobí *degradovaného paliva* koňská síla pomáhala překonávat nejhorší. Lékařské jízdní hlídky byly v kritické době neocenitelné stejně jako policejní.

Zima končila a blížilo se jaro.

Válka však náhle vzala další nečekaný obrat.

Deset mločích komand, vyzbrojených elektrickými minami, během tří zimních měsíců vypátralo všechny americké ponorky. Ačkoliv hrozilo, že na některých explodují jaderné hlavice, mloci na všechny připevnili miny a odpálili.

Tento krok jsem rozmyšlel ze všech nejdéle. Táta Jaroš se kdysi upřímně děsil mloků, potápějících lodě lidí. Nebýt připravených jaderných hlavic, nechali bychom je být. Hrozba nukleárního úderu však byla příliš tíživá.

Posádky klesly ke dnu společně s vraky lodí, ale nesměli jsme je litovat, byly by pro svět lidí příliš nebezpečné.

Zkáza všech ponorek byla pro Spojené státy děsivá, neboť jim připomněla, že jejich válka s mloky dosud neskončila. Po ponorkách

přišly na řadu vojenské lodě. Navzdory úzkostlivým opatřením na jejich ochranu klesaly postupně ke dnu. Nejlépe se dařilo těm, které byly přímo v přístavech, protože nebylo tak obtížné zachránit z nich posádky. Američanům zůstaly tři bitevní lodě a jedna atomová letadlová, které závčas ukryli do doku naplněném louhem, znemožňujícím mlokům přístup.

Další pohroma, tentokrát skutečně alarmující, přišla na jaře. V době, kdy bylo nutné zahájit na polích jarní práce, zrosolovatěl na celém severoamerickém kontinentu lihobenzín. Traktory i auta se opět zastavily. Nový rosol se od staršího výrazně lišil barvou - tento byl tmavě rudý a dychtivě hltal i čistý líh. Veškeré lihovary do dvou dnů zastavily provoz, neboť nádrže měly plné obávaného *rudého nebezpečí*. Ukázalo se, že tento líh stačí zředit napůl vodou - tím ale ztratil schopnost sloužit jako palivo.

Tento krok nebyl tak krutý v hromadné dopravě, kde zatím získaly převahu elektrické lokomotivy a urychleně zaváděné trolejbusy, znamenal však téměř okamžité odstavení většiny soukromých osobních automobilů. Američanům se sice podařilo zavést v Detroitu výrobu parních automobilů *čtvrté generace*, vzhledově se nijak neodlišujících od benzínových, které však mohly jezdit na *rosol* jakékoli barvy; na obrovskou poptávku jich bylo jen trochu málo. A největší chybou bylo, že nešlo o traktory.

Koně na tak obrovské zemědělství pochopitelně nestačili. Továrna v Detroitu na příkaz vlády okamžitě zastavila výrobu luxusních parních limusin a v rekordní době přešla na výrobu traktorů. Vláda donutila Detroit prostřednictvím úřadu pro hospodářskou soutěž poskytnout licenci dalším automobilkám, farmářům poskytla štědré dotace na zakoupení nových parních traktorů - bylo však už pozdě.

Farmáři pracovali do úpadu, ale bylo jasné, že nestihnou všechny potřebné plochy osít. Stratégové pochopili, že budou muset hluboko sáhnout na federální rezervy potravin...

V té době předal ministr zahraničí České republiky svým partnerům všech velvyslanectví ultimátum mloků. Současně ten text zveřejnilo rádio Český rozhlas. Byla to podmínka mloků - všechno projednávat veřejně.

Nejprve jsem to telefonicky projednával s ministrem.

»Vyzýváme všechny vlády světa k rozpuštění armád,« zněla první věta mločího ultimata.

»Jsem zvědav, kdo vás poslechne,« komentoval to ministr pochybovačně.

»Kdo neposlechne, bude litovat,« odtušil jsem suše.

»Dobrá, čtete dál.«

»Zbraně musí být zničeny a nesmí být více používány. Kdo bude po uplynutí roku od zveřejnění této výzvy přistižen při vlastnění zbraně, musí být považován za potenciálního vraha a tak s ním musí být jednáno. Trest by se měl pohybovat mezi deseti a pětadvaceti roky vězení bez možnosti amnestie.«

»Míříte příliš vysoko,« krotil mě ministr. »To bude pro Američany naprosto nepřijatelné. Oni si na právo držet zbraň nenechají sahat.«

»Pak zemřou hladu,« odtušil jsem. »To co se tam děje, je slabý odvar toho, co teprve chystáme.«

»Vždyť je to utopie! Jak chcete kontrolovat dodržování zákazu? Cožpak máte tolik vojáků, aby stačili pokrýt všechny státy světa? Všude je nenávisť, že ji nestačily pacifikovat ani mírové síly OSN, dokud ještě existovaly.«

»Všude na to postačí místní policie.«

»Nepostačí. Mafie mají tak důkladnou strukturu, že na ně policie nestačí nikde. Museli byste policii rozšířit, třeba i zařazením dosavadní armády, včetně těžkých zbraní. Jenomže to už zase bude spíš armáda než policie.«

»Policie si vystačí s dosavadním počtem policistů. Vůbec nebudou ozbrojeni, nanejvýš pendrek, ale ty budeme uvažovat jen po přechodnou dobu.«

»To je naprostý nesmysl. Už první ozbrojený terorista se jim vysměje.«

»Teroristé nebudou ozbrojeni. Zbraně budou zničeny.«

»Zbraně se zničit nepodaří. Vždycky se najde někdo, kdo je neo-devzdá a dobře uschová.«

»Potom se na něho bude hledět jako na vraha. Pětadvacet let kriminálu bude snad dostatečně odstrašující sazba.«

»Pokud se dotyčný nechá zajmout. Nedovedu si představit, jak ho zajme policista s holýma rukama.«

»Neříkám, že bude mít holé ruce. Pamatujete se na první epidemii ve Spojených státech? Mločí komando tam tehdy proti Američanům použilo dvě kultury protobaktérií. První sebrali proti mé vůli - byla to bohužel vysoce smrtící kultura, měla na svědomí miliony obětí. Druhá byla mnohem výhodnější. Lidi ochromovala pouze na dva dny a pak bez dalších škod pominula a víc se neobjevila. Představte si tento kmen vylepšený tak, aby se dal používat v aerosolu. Znehybní každého kromě členů policie, kteří budou proti němu imunní. Ještě si myslíte, že budou policisté potřebovat pistole?«

»Potom bude zbraní právě tato kultura.«

»To je silné slovo. Bude-li imunní pouze policie, nemůže tento prostředek použít nikdo jiný, protože by znehybnil na prvním místě sám sebe.«

»Nebude to ale nebezpečné? Například vůči řidičům.«

»Nebude, když to naběhne pozvolna. Tamten kmen účinkoval téměř naráz, takže necelá třetina postižených řidičů stačila zastavit. Tohle by se začalo projevovat pozvolným oslepením. Který řidič nešlápne čistě instinktivně na brzdy, jakmile si uvědomí, že přestává vidět?«

»I tak to může být v některých případech nebezpečné.«

»Nebezpečné situace se jistě naskytanou. Časem si budeme moci srovnat statistiky těchto nehod se statistikami úmrtí vinou střelných zbraní - a dáte mi zapravdu.«

»Dobrá, přesvědčil jste mě. Horší to budete mít u všech, kterým půjde o křeslo. Třebas u mého kolegy ministra národní obrany. Stokrát horší to bude u vlády Spojených států.«

»Pamatujete se ještě na mé pochybnosti o Organizaci Spojených Národů?«

»Jistě. Změnil jste zatím názor?«

»Ano. Říkal jsem tenkrát, že lidská organizace je mrtvá, ale i kdyby nebyla, už tisíckrát selhala. Na tom si i nadále trvám. Navrh-
neme vytvoření nové Organizace Rozumných Národů, která bude mít
pravomoc zasáhnout mezinárodními policejními jednotkami
v kterékoliv oblasti světa. Tyto jednotky nebudou mít žádnou vý-
zbroj, jenom krátce před jejich vstupem oblast zásahu pokropí leta-
dla. Policejní jednotky odzbrojí všechny ochromené provinilce
a zajistí je. To může proběhnout rychle - a oblast bude opět beze
zbraní.«

»To vypadá lépe. Zbývá ustavit takovou organizaci.«

»Můžeme použít i původní Organizaci Spojených Národů. My do
ní jen dodáme své zástupce.«

»Ta se hádala o maličkostech a když bylo třeba zásahu, nedohodla
se.«

»Možná. Pak bude nutné, aby nad ní byl ustanoven Arbiter
s právem rozhodnout v takových případech a byl to - mlok.«

»To už je silný tabák i pro mě.«

»Proč? Arbiter přece zasáhne tehdy, když se organizace nedokáže
dohodnout, nebo když se dohodne na nějakém naprosto nepřijatel-
ném nesmyslu - například na vyhubení mloků, abych použil co nej-
větší pitomosti. Ve všech ostatních případech bude mít Arbiter na-
nejvyšší poradní hlas.«

»Takže v této organizaci budou rozhodovat mloci?«

»Samozřejmě, že ne,« odtušil jsem. »Budou mít hlasy jako každý
jiný zástupce. Ale nad nimi i nad lidmi bude Arbiter, který se většiny
zasedání nemusí osobně zúčastňovat. Nebudu vás dlouho napínat.
Budu to já, Šéf Salamander.«

»Není to trochu - velikášské?«

»Možná. Demokracie v tomto případě půjde stranou, neboť funk-
ce Šéfa Salamandra není vůbec volená. Je to funkce pouze pro stvoři-
tele. Mloci si už na to zvykli, stejně jako na víc podobných novinek.
Každé mločí město má svou Radu a starostu volené všeobecným
hlasováním, ale všichni také bezpodmínečně uznávají Šéfa. Je to jako
když církev uznává papeže.«

»A tohle chcete vnutit i lidem?«

»Po mnoha zkušenostech - ano. Vymyslíte-li něco, co bude fungovat lépe, podřídím se. Beztak se stále musím podřizovat vyšší instanci.«

»Komu?«

»Rozumu, pane ministře. Když zjistím, že je nějaký nápad rozumný, je mou povinností jej přijmout. Rozhodovat se smím vlastně jen tehdy, mám-li rozumných možností více, nebo když není žádná a něco se přesto udělat musí.«

»To vypadá zajímavěji. Ale co až zemřete - nejste přece nesmrtelný!«

»Nesmrtelný jistě nejsem - ale nástupce už mám, i kdyby měl na tuto funkci čekat tisíc let. Jenom doufám, že mezitím nutnost této funkce úplně zanikne.«

»Není tisíc let poněkud dlouhá doba? Jak dlouho vlastně mloci žijí?«

»Zapomínáte na reinkarnace. Očekávám, že každý bude žít tak dlouho, dokud ho život neomrzí a nebude si sám přát, aby už nebyl vzkříšen.«

»To je trochu nad mé chápání. Vrátime se raději na Zem. Kdo vlastně bude vládnout světu, když ne mloci?«

»Všeobecná dohoda - nebo Arbiter. Lidé i mloci se mohou rozhodovat i beze mne. Já jsem jen pojistka. Pojistka, která tam musí být. Pojistka, která světu dosud chyběla.«

»Protože by se na ní lidé neshodli.«

»Ano, právě proto. Neshodli by se ani mloci. Jak říkám, tato funkce není volená, ale daná.«

»Od Boha?«

»To se neodvážím tvrdit, ačkoliv to u mnohých potentátů lidé ani nepovažovali za chybu. Má funkce je daná Rozumem.«

»Dobrá - za vyzkoušení by to stálo. Je tu asi jen jedna, zato kardinální otázka. Američané.«

»Správně. Jsou příliš svobodomyslní, alespoň když jde o ně samotné - méně, když jde o druhé, jak jejich elitní jednotky dokazovaly dávno před mloky. Navíc nesnášejí, aby jim někdo radil. Budou se tedy muset rozhodnout sami. Buďto přistoupí na naše podmínky...«

»...anebo ne...«

»V tom případě my mloci získáme více prostoru, než jsme kdy doufali. Budeme jej potřebovat. Spokojíme se i podzemím, plánujeme osídlit i některé mělké pobřežní mořské šelfy, ale obrovským, úplně pustým kontinentem určitě nepohrdneme.«

»Takže Ameriku čeká další - dobyvačná válka?«

»Ne. Jak říkám, spokojíme se raději s málem. Chápejte to jen jako eliminaci smrtelného nebezpečí pro naši civilizaci. Prvotním důvodem by byla ta pustá pevnina, zbavená veškerého života do poslední krysy - dvounohé i čtyřnohé. Teprve potom bychom uvažovali o osídlení. Pro lidi by beztak ještě dlouho nebyla tato místa bezpečná, kdežto nám protobaktérie nevadí. Že při tom zemřou nevinní? Bude nám jich líto - ale nedávno nevinně zemřely i naše děti!«

»Vždyť jste bývalí lidé! Proč říkáte, že jste úplně jiná civilizace? Nevyyvyšujte se tolik!«

»To není vyvyšování, ale konstatování skutečnosti. Jsme jiní, to je prostě fakt. Lidské ideály známe, ale všechny už nesdílíme. Neříká nám skoro nic národnost - bývalý Američan je pro nás totéž co bývalý Čech. Veliká část lidského umění pojednává o ochraně, nebo naopak o týrání *slabšího pohlaví*. Nic takového nemáme a nejspíš nikdy mít nebudeme.«

»Je to strašný zmatek. Gordický uzel. Ale když už jste tady, musíme spolu vycházet. Uveřejníme to.«

»Díky,« odtušil jsem. »Přinese to užitek i pro lidi. Pro nás možná větší, ale ani vy nebudete litovat...«

President Spojených států si zavolal ministra zahraničí České republiky, aby mu pohrozil odvetou za další spolupráci s *mločími bes-tiemi*.

»Pane presidente, já jsem si to ultimátum nevymyslel. Já jsem jen předal doslova a do písmene, co jsem dostal. Pokud si chcete pohovořit se Šéfem Salamandrem osobně, svěřím vám jeho telefonní čís-

lo, už nám funguje telefon. Tlumočníka ani nebudete potřebovat, on umí anglicky.«

»To myslíte vážně?«

»Jistě. Nemusím vám snad dělat prostředníka, bude to tak jednodušší. Nedávejte nám nesplnitelné úkoly a vyříd'te si to s ním osobně.«

Pak mu nadiktoval telefonní číslo.

President tam ovšem ihned nevolal, ale nejprve se dlouho radil se svými poradci.

Teprve pak mi zazvonil na stole vedle počítače telefon. Podle zvonění jsem poznal, že to je zvenku a ne z poboček.

»Šéf Salamandr!« ohlásil jsem se.

»Volá vás president Spojených států amerických!« ozvalo se mi jako odpověď.

»Just in time! Voláte právě včas!« přešel jsem okamžitě do angličtiny.

»To vy jste vymyslel poslední ultimátum mloků?« zeptal se mě hned k věci.

»Ano, já,« odtušil jsem. »Jako Šéf Salamandr mohu jménem všech mloků učinit i takové kroky.«

»Jak si to probůh představujete? Myslíte si, že Spojeným státům něco takového vnutíte?«

»Jsem o tom pevně přesvědčen,« odvětil jsem klidně.

»To se načekáte! Můžeme jednat o příměří, můžeme jednat i o náhradách škod, ale do našich vnitřních záležitostí nám mluvit nebudete! To prostě nepřipustíme.«

»Naše podmínky se vašich skutečně vnitřních záležitosti rozhodně netýkají,« odtušil jsem. »Naše podmínky pojednávají výhradně o věcech celosvětových.«

»Právo na zbraně patří k základním lidským právům!«

»V tom se asi neshodneme,« připustil jsem. »Tohle právo nemíníme uznávat nikomu. Vy nebudete výjimkou.«

»A vy sami - budete ozbrojeni?«

»Ne, my zbraně zničíme také,« ujistil jsem ho.

»Vaše barbarské akce přinesly v naší zemi smrt dvanácti milionů lidí. To je více než celé Čechy!«

»Vaše rovněž barbarské akce připravily definitivní smrt šedesáti procentům naší populace. I kdybychom vyvraždili sto milionů Američanů, vašich rozměrů v barbarství bychom přesto nedosáhli. Mohli bychom probírat atomové bombardování našich sídel, vaši chemickou válku, americké komando, vraždící naše nevyhlášené zárodky. Mohli bychom pokračovat dlouho ale nemělo by to smysl. Navrhují obrátit se do budoucnosti a řešit, co teprve bude.«

»Dobrá. Předně odvoláte paragraf o zákazu držení zbraní. To je nepřijatelný nesmysl. Dalším nesmyslem je rozpuštění armád, to v současném světě nepřipadá v úvahu. Jediné, o čem se můžeme dohodnout, jsou mezinárodní ozbrojené síly, určené k pacifikování neklidných míst ve světě. V tom jsme ochotni spolupracovat a poskytnout i naše vojáky. Samozřejmě, pokud budeme mít v takové akci odpovědná velitelská místa.«

»Neklidná místa nebudou neklidná, nebudou-li mít lidé na vyvolávání neklidů zbraně. Zničení zbraní je tedy naše první podmínka. Armády beze zbraní ovšem nemají smyslu, zde s vámi souhlasím - budou tedy rozpuštěny. Co s nimi? A co se týče mezinárodních sil, asi jste to špatně přečetl nebo slyšel. Nebudou vojenské, nýbrž policejní a nebudou ozbrojené.«

»Z takových sil si budou dělat psinu i šakali!«

»Tyto síly nebudou ve jménu míru do jiných lidí střílet, případně na ně házet bomby. Vaše *mírové síly* přinášejí jenom nenávist a nic neřeší. V mírových silách bude nejvíc lékařů, aby poskytovali pomoc. Nikdo z nich nemusí ovládat box ani karate. Osobně si myslím, že tyto dva také-sporty budou brzy prohlášeny za nehumánní, stejně jako sportovní střelba.«

»Co je vám do našich sportů? Neumíte-li boxovat, prostě nechod'te do ringu!«

»A ti co tam chodí, boxovat budou? Ba ne, principem boxu je násilí a to se bude muset trestat! Více než co jiného.«

»Když se vám to nelíbí, chod'te třeba do divadla, nebo na koncerty. Nikdo vám v tom přece nebrání!«

»A pak se na ulici potkáme s vaším příznivcem boxu a ten nás umlátí. Nebo náruživého střelce, který do nás vyprázdní zásobník

pistole. Tohle se mi totiž stalo přímo v Praze. Ten pistolník se jmenoval Geoffrey a samozřejmě, nebyl to nikdo jiný než Američan.«

»To ale bylo ve válce.«

»Můžete mi ukázat listinu vyhlášení války mlokům?«

»Ne, ale máme žádost vlády České republiky o pomoc proti mimozemšťanům. Později byla telefonicky upřesněna, když se zjistilo, že nejde o mimozemšťany, ale o vás.«

»Super! Vy tedy na takovou nesmyslnou žádost zareagujete tím, že vyšlete své letecké síly, aby rozbombardovaly kdeco, přitom nevíte, koho a co vlastně bombardujete. V Čechách se takto uvažujícím lidem trefně říká khaki-mozky. Jenomže když se nám podařilo přesvědčit Čechy, aby svou zločineckou vládu odvolali, vy jste pokračovali v naší genocidě dál proti vůli nové, rozumnější vlády. Do dnešního dne jste se jí pokoušeli diktovat, co má a nemá dělat! Právě to mě vedlo k požadavku odzbrojit Spojené státy - a vlastně celý svět.«

»To je nesmysl. Na to nepřistoupíme.«

»V tom případě válka potrvá dál a já vám jenom naznačím naše další vojenské akce. V příštím měsíci pošleme ke dnu vaše obchodní loďstvo. Vyzkoušeli jsme si už, jak je pro nás snadné vaše lodě potápit. Vy to snad víte také.«

»Obchodní lodě přece nejsou vojenské cíle!«

»*Regulérní vojenský cíl* - to bývají vaše vlastní slova, když americké rakety zničí něco civilního - naposledy se to stalo nedávno v Čechách, ale mohl bych vám jmenovat desítky takových *vojenských* cílů i jinde. Bombardujete civilní auta, mosty i nemocnice. Viděl jste obrázek líhně s nevylíhnutými, ale již podřezanými mločícími dětmi? To byl pro vás regulérní vojenský cíl? Líheň je pro nás v podstatě totéž, co pro vás porodnice. Proč se teď rozčilujete, když pro nás bude stejný vojenský cíl každá loď s vlajkou Spojených států? Vždyť může být použita armádou! Tak to přece zdůvodňujete i vy!«

»Přežijeme i bez lodí!«

»Nepřežijete. V létě vám černá sněť zničí všechnu úrodu. Bez lodí nedovezete potraviny a vypukne hladomor.«

»Ani tím nás nezničíte.«

»To budou poslední egyptské rány, které vás, pane farao, přinutí kapitulovat. A pokud ani to nebude stačit, vyhubíme »modrou smrtí« celou severní Ameriku. Postavíme jenom hlídky u Panamského průplavu, aby se smrt nerozšířila dále na jih a po dvou až třech dnech přeneseme svá sídla do uprázdněného kontinentu. Budu možná sídlit v Bílém domě, pokud nevyhoří. Celý americký kontinent zůstane nám mlokům, neboť lidem bude ještě mnoho let nebezpečný. Bude to jednodušší, než pracně stavět naše města v pobřežních mělčinách nebo pod zemí, což nás bude čekat, když na naše návrhy přistoupíte.«

»To se vám nepodaří! Chcete po nás naprosto nepřijatelné věci! Vyhrožujete nám něčím, pro co nemáme ani pojmenování!«

»Pojmenování pro to existuje. Genocida. Ano, je tomu tak - a máte v podstatě jedinou možnost, jak nám v tom zabránit. Kapitulovat a odvolat se na naše slovo, že nezkřívíme nikomu ani vlas. Poslyšte, nechceme po vás videozáznam z hromadných poprav vašich vojenských velitelů, zodpovědných za akce NATO v Evropě proti nám, nežádáme smrt všech členů komand, které se zúčastnily vražd bezbranných mločích dětí, nežádáme hlavy těch, kdo jakýmkoliv způsobem rozhodli o bestiálním atomovém úderu na Čechy, který mimochodem kromě stovek Čechů nezabil ani jednoho mloka. Nejspíš bychom museli žádat i vaši hlavu, pane presidente, neboť na některých zločinech leží také váš podpis, ale většinu zločinů podepsal bývalý prezident a tomu se odplaty dostalo. Nic takového nežádáme, ačkoliv bychom na to nejspíš měli morální právo, vždyť jste genocidu proti nám zahájili jako první a vy osobně jste nařídil zrušit poslední příměří. Nechceme ale vaši hlavu. Chceme jen zničení zbraní a život v míru. To není nic špatného.«

»Chcete po nás naprosto nepřijatelné věci!« opakoval.

»Víte, to bude asi těžké,« řekl jsem unaveně. »Pokud se nerozhodnete všechno přijmout, budete nás neustále ohrožovat na životech. Mlok je proti člověku v podstatě bezbranný tvor a souboj na pěstí dospělého mloka proti pětiletému dítěti by dopadl pro mloka špatně. Já nesu odpovědnost za životy mloků a nesmím už další genocidu mloků připustit. Nemůžete tvrdit, že ji nemáte v úmyslu, neboť jste dokázali opak. To znamená, že vás buďto donutím přijmout

všechny naše podmínky a udělat tento svět klidnější, abychom v něm mohli žít bez konfliktů, anebo vás do posledního vyhubíme. Bylo by to asi kruté, vím. Kruté bylo už to, co se stalo, na obou stranách. Rozhodnutí však leží na vás - snad i vy cítíte zodpovědnost za životy Američanů. Buďto přijmete naše podmínky a vzdáte se zbraní, nebo zahynete. Rozhodnout se pro válku i při našich poměrně mírných podmínkách zasluhuje podle mého mínění trest. Byl by krutý, ale zasloužený. Máte měsíc na rozmyšlenou. Poradte se s poradci, nechte třeba vypsát referendum celého národa, ale nesnažte se je probíhat ujist'ovat, že ustoupíme, když budete dostatečně tvrdí. Bude tomu přesně naopak.«

»I kdybych na to přistoupil, sami Američané mě odvolají z úřadu - jako zrádce národa. Mají k tomu právo!«

»Pak tedy na to přistoupí nový prezident, protože ani on nemůže klást vážný odpor *»modré smrti«*. A pokud by se přece celý váš národ rozhodl vzdorovat, poradím vám. Vsedněte na nejbližší jachtu a odplujte do Evropy, tam budete v bezpečí. Nedotkneme se uprchlíků, kteří požádají o azyl v Evropě, ale nebudeme litovat národa, který sám a dobrovolně zvolí válku. Rozhodněte se ale včas, po zahájení našich akcí bude pozdě. Měsíc je snad dostatečně dlouhá doba.«

»Nikdy neuteču a nenechám národ na pospas nebezpečí!«

»Český král Jan kdysi prohlásil: *»Toho bohda nebude, aby český král z boje utíkal!«* Krátce poté padl v bitvě. Dokážu hrdinství ocenit, ale současně je ve vašem případě považuji za zločin. Zbytek světa na naše podmínky přistoupil.«

Položil jsem sluchátko.

»S kým jsi to mluvil?« zeptala se mě Alice.

»S presidentem Spojených států,« odtušil jsem.

»S tím? Povídej, jak to vypadá?« přivinula se ke mně. Od chvíle, kdy jsme se rozhodli žít spolu, se ode mě neodtrhla. Nemohl jsem si stěžovat. Zbylo v ní něco z původní ženskosti a přitom bylo vidět, že

z ní bude i perfektní stvořitel. Jak jsem prorokoval, stalo se. Našli jsme v sobě zalíbení a šlo to i bez sexuálních něžností.

»Ještě nevím. Zpočátku byl hrozně arogantní a chtěl nám diktovat. Ke konci, jak doufám, pochopil, že se nebude hrát podle jeho scénáře a že s přislovečnou americkou tvrdostí je tak nebo tak konec.«

»A co když na naše podmínky nepřistoupí?«

»Víš, Alice, jako jedna z prvních musíš pochopit, že zde nejde o nic jiného, než o vynucené tahy. Jako v šachu. Někdy se stane, že protivník táhne tak, že ti nic jiného nezbývá. Když ti sebere věž, musíš mu vzít dámu a nemáš jinou možnost než tak učinit, jinak okamžitě prohráváš. On si to mohl včas rozmyslet a neměl tu dámu odkrývat. Ačkoliv - tohle není ten správný příklad. V šachu jde vždycky o to, kdo s koho. Mezi mloky a lidmi nestojí otázka kdo zvítězí a kdo bude poražen. Mohou zvítězit oba, když se dohodnou na míru.«

»A když ne?«

»Nabízím jim remízu ve chvíli, kdy máme obrazně řečeno převa-hu dámy a věže. Kdy jim nic jiného nezbývá. Rozhodnutí je ale na nich - mír, nebo sebevražda.«

»Ty bys to dokázal? Vyvraždit celý kontinent?«

»Jaroš byl přece také mírný jako člověk i jako mlok. Ale i on mi nechal na uvážení použít kmen 928 - byl udělaný jen narychlo, rozhodně bychom to nezastavili na hranicích Panamy a navíc by ne-existovala blokáda - to by byl konec světa!«

»Slyšela jsem, že ses nad tím rozčiloval a tvrdil, že to *táta* Jaroš neměl dělat.«

»Rozčiloval jsem se právem, neboť jsem ještě nechápal tu krutou logiku úplně. Pravda, rozhodovat budou opět Američané a ne my. Ale když se rozhodnou pro válku, nebudeme mít jinou možnost než - dát jim šach mat. Jaroš ještě doufal, že si to rozmyslím. Rozmýšlel jsem to, rozmýšlel jsem to dlouho.«

»Není nás dost, abychom odzbrojili Američany.«

»Však to ani dělat nebudeme. Američany budou odzbrojovat policisté z Francie, Anglie, Ruska a Číny. Současně budou na oplátku američtí policisté kontrolovat odzbrojení Francouzů, Angličanů, Ru-

sů a Číňanů. Zúčastní se toho policie ze všech států světa a neutralitu nepovolíme ani Švýcarům a Švédům.«

»A co my?«

»My budeme prostě žít. Každého z nás by dokázalo umlátit i pětileté lidské dítě. Musíme vyjít s lidmi v míru tak, aby to nikoho ani nenapadlo. Začneme zřejmě uvažovat o osídlení pobřežních mělčin. Možná ještě vylepšíme sami sebe, což bude čistě naše věc.«

»Naše výtvory jsi zkritizoval, že na nich nezůstala ani nit rovná,« vyčetla mi.

»Byla to vaše tovaryšská díla, ale ještě ne mistrovská. Přiznám se, zadal jsem vám je trochu předčasně. Já jsem měl v době, kdy jsem vymýšlel svůj druh, větší zkušenosti. Ovšem tvůj nápad s magnetickým orientačním smyslem bude pro mořské mloky velmi zajímavý, stejně tak jako Pepíkův nápad s lepším využitím mléčné kyseliny ve svalech - možná sesadíme všechno dohromady a uvidíme. Teď bude čas věnovat se tomu ve čtyřech - musíme zkrátka vymyslet něco, co se nepodaří překonat ani po tisíci letech - Homo Sapiens už se za posledních dvacet tisíc let také příliš revolučně nevyvíjí.«

»To abych se ještě honem zamyslela, aby po mně taky něco zůstalo,« usmála se. »Což takhle nějaký nový smysl, který by dokázal rozpoznat na dálku faleš, závist a zlobu?«

»Potřebujeme snad něco takového?«

»Nebylo by to k zahození - aspoň ve vztahu k lidem. Však s nimi budeme muset vycházet i nadále.«

»Doufám. Nevíme, co nás čeká, ani kdo to nakonec vyřeší. Zda my nebo někdo jiný.«

»Jakže jsi to říkal? Že tady máš nástupce, ale možná si na místo Šéfa Salamandra počká ještě tisíc let?«

»To bylo velikášské, vid'!« usmál jsem se.

»Ani ne,« zvážněla. »Předně - muselo by se ti něco stát, aby po tobě nastoupil někdo jiný. Z nás, tvých učedníků, se nikomu nechce stát se Šéfem Salamandrem. Možná to bude dáno tím, že máme poněkud větší mozek než lidé a pochopili jsme, že není nutné vládnout, ale zúčastnit se. Všiml sis, jak se my mloci čím dál tím méně hádají

me? Čím více se vzdalujeme od své prapůvodní lidské podstaty, tím rychleji přistupujeme na rozumné argumenty těch druhých.«

»Že by to souviselo s větší mozkovou kapacitou?« zarazil jsem se. »Já jsem si myslel, že to je tím, že se nám povedlo vytvořit správné bratrské ovzduší, jak to kdysi hlásal náš první a poslední učitel Čupík: *Liberté, égalité, fraternité*. Ale možná máš pravdu. To by vlastně bylo ještě lepší.«

»Upřímně řečeno, úřad Šéfa Salamandra ti nezávidí nikdo. Jednak tě to jen zdržuje od tvoření, za druhé stejně vezmeš v úvahu všechny naše připomínky. U špatných nás přesvědčíš, až to sami uznáme, zato když v nich něco je, přijmeš je - co si můžeme přát víc?«

»Uvažoval jsem o kolektivní funkci Šéfa. Mohli bychom se cyklicky střídat - řekněme po roce.«

»Promiň, to je pitomost,« usmála se. »Atavizmus, zbytek lidského uvažování. Povinné střídání vládců je správné jako obrana proti tyránům, ale je to hloupost, vládne-li skutečně dobrý vládce. Jen koukej vládnout dál, těžko najdeme lepšího místo tebe.«

»To je zase pitomost od tebe,« řekl jsem. »Na světě není nikdo nenahraditelný.«

»Jistě. Jenže máš největší zkušenosti a přijímáš i cizí nápady, pokud jsou dobré - co je pro nás mloky lepší?«

»Osvícená monarchie - vítěz nad demokracií...!«

»Demokracie je jenom nejlepší ze všech špatných způsobů, jak vládnout,« opáčila.

»Tak a dost - ukaž mi, co jste vymysleli, ať se nemusíme zdržovat,« skončil jsem. »Čím dříve nového mloka vytvoříme, tím méně nešťastných mloků nám vznikne.«

»Nikdo nebude nešťastný,« usmála se. »Budeš na mě muset počkat - nejspíš dostanu definitivní tělo až dlouho po tobě. Nevadí, oba máme dost času. Všiml sis, jak se nám navzdory jednotnému pohlaví začínají tvořit dvojice už teď?«

»Začali s tím Koťátkovi,« povzdychl jsem si. »Mají kliku v tom, že jsou oba ještě vejcorodí.«

»Jedno staré české přísloví přece tvrdí: »*Dva jsou rada, tři jsou zrada*«. Něco v tom bude. Slyšela jsem, že to platí nejenom v partnerských vztazích, ale i obecně. Také kamarádi bývají nejlepší

a nejvěrnější, jsou-li dva. Jakmile je jich víc, začne se brzy někdo cítit jako přirozený vůdce a...«

»Nestálo by za pokus pověřit někoho, aby se poohlédl po knihovnách, co je na tom pravdy?«

»Nehledej v knihách, co můžeš vidět kolem sebe,« usmála se. »Šedivá je každá teorie...«

»Neobjevuj Ameriku po Kolumbovi,« odtušil jsem.

»Jistě,« řekla. »Franta Koťátko si sehnal odbornou knihu o jeskyních. Pětadevadesát procent znal, asi pět set procent toho víme navíc, ale těch pět procent moudrosti odtud vytáhl i on - a to je co říct!«

»Vidíš. I my se máme čemu učit. A to i od lidí, natož až budeme mít i vlastní vědy.«

»Cožpak je nemáme? Ukaž mi nějakého lidského stvořitele! Nejdeš mezi lidmi nikoho takového!«

»Možná v Americe...«

»Zatím dokázali jenom zpotvořit, co se dalo. Roswellské příšery, klonování lidí na orgány, fuj!«

»Možná proto, že je platila armáda...«

»Možná je chyba, že je vůbec někdo platí. Klonování lidí na orgány k transplantaci může zase pro své bossy financovat Mafie - ta si žádného života neváží. Jak to říkal Ralph? Pro toho, kdo má nejméně milion, bude i nesmrtelnost. Nezapomeň, že oni také dovedou přenášet duše a reinkarnovat lidi.«

»Tutéž nesmrtelnost chceme zavést i my...«

»Ano, ale pro všechny a zadarmo, ne jen pro někoho a za miliony. V tom je možná hlavní rozdíl mezi námi a Američany. U nich rozhodují pouze dolary a ostatní včetně lidských citů se tomu musí přizpůsobit. Nikdy bych se toho nechtěla dožít u nás mloků.«

»Dáme si pozor,« usmál jsem se. »Peníze beztak používáme jen ve styku s lidmi. Tady je nemáme - a jde to.«

»Jak říkám - máme víc rozumu. O pět procent - ale jak je to znát!«

»A což teprve deset - jako máš ty a všichni novější!«

»To už je jedno,« mávla svou maličkou modrou ručičkou. »Mám za to, že je třeba překonat jistou hranici. A že by ji mohli překonat

i lidé, navzdory tomu, že mají o pět či deset procent menší mozeček než my.«

»Kéž by!« povzdychl jsem si...

Byl před námi poslední měsíc nejistoty. Nedokázal jsem odhadnout, jak se Američané rozhodnou. Právo na zbraně, nebo mír - co u nich zvítězí? Přál jsem jim, aby ustoupili. Pustý kontinent by se nám mlokům jistě hodil, ale na druhé straně by nám to lidé vyčítali, jako Američanům po staletí vyčítají masakry Indiánů. Vždyť by to bylo totéž - s tím rozdílem, že Indiáni vyhubení bílých cizinců neplánovali a ti tedy nebyli ve stavu krajní nouze jako my.

Ale co když se nepoddají? Budeme potom muset naše hrozby splnit? Bude to opravdu vynucený tah?

Uvažoval jsem o tom, uvažoval jsem dlouho. Shodli jsme se přece s Johnem Glennem, shodli bychom se i s jinými. Ale stačilo by několik Ralphů, aby všechno zkazili. Deset chlapů a jeden Ralph zlikvidovali za večer sedmdesát mloků. Jediná možnost přežít bude odzbrojení lidí. Lidé se musí naučit žít bez násilí - nechceme se před nimi stále schovávat. Pokud se násilí nevzdají... dáma Amerika padne.

At' tak či tak, musíme pokračovat.

Život půjde dál...

Praha, 1999